

కథ కౌముది

2016 - Part 2

కౌ
కౌముది

మీ సుందర సాహిత్యం కోసం

www.koumudi.net

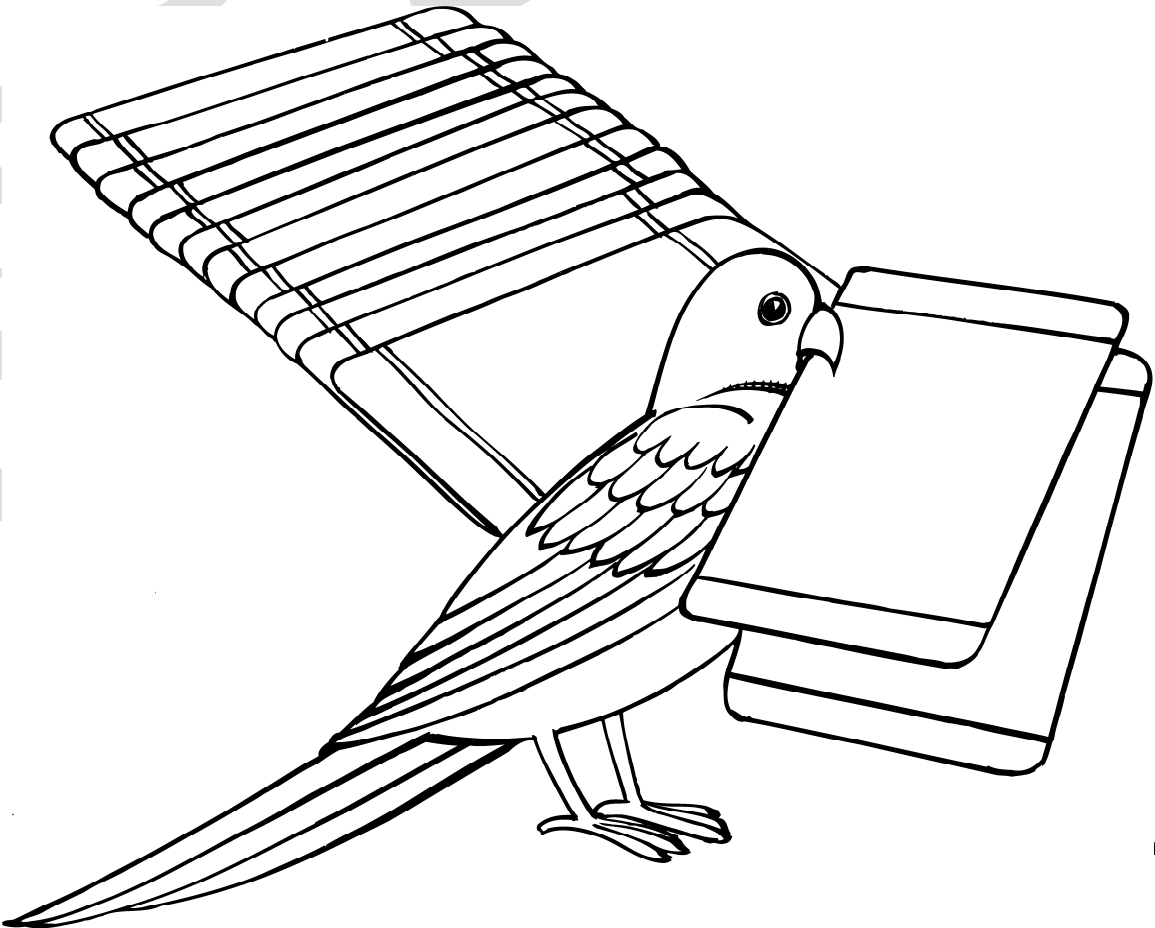
కౌముది ప్రచురణలు - 171

కౌముది మాసపత్రికలో
2016 జూలై నుంచి డిసెంబర్ 2016
వరకూ
వచ్చిన కథలు

విషయసూచిక

1. పరిమళపు అర	నాదెళ్ళ అనూరాధ	5
2. ఫేసుబుక్కు	స్వర్ణ అట్లారి	11
3. నా గురువు గుడ్లవల్లేరు	రాధిక బుక్కా	15
4. ఏమౌతాం? ఒకరికొకరం	గౌతమి	18
5. వనంలో మొక్క	బోడపాటి రమేష్	20
6. సరస్వతీ నమస్తుభ్యం	పోలాప్రగడ జనార్ధనరావు	23
7. టోల్ ఫ్రీ నంబర్	నాగేంద్ర కాశి	29
8. అలా పారిపోతారేం	చంద్రమౌళి కళ్యాణ చక్రవర్తి	34
9. మిస్టర్ పెర్ఫెక్ట్	వడ్డాది వైదేహి	37
10. అంతర్ముఖం	అనిల్ ప్రసాద్	39
11. ఎదురాయి	పాండంకి సుబ్రమణి	43
12. అపగామిత	కృష్ణవేణి	49
13. ఆ ఇల్లు	దీప్తి పెండ్యాల	55
14. తేనెపట్టు	పి.వి.రాజశేఖర్	61
15. లేని నిజం	భవాని ఫణి	65
16. ఎంత వద్దనుకున్నా	స్వాతీ శ్రీపాద	69
17. వెంటాడే జ్ఞాపకాలు	పి.బి.రాజు	73
18. సుఖాంతం	తాడికొండ శివకుమార శర్మ	80
19. నిశ్శబ్ద నిర్ణయం	ఇందుర్తి సీతాదేవి	84
20. అపచారమపచారం	మన్నె ఏలియా	88
21. ఇల్లు	సన్నిహిత్	92
22. మనసుపలికే	స్ఫురిత మైలవరపు	96
23. నాక్కొంచెం డబ్బుకావాలి	ఎమ్మీరామిరెడ్డి	100

24. చేదు	అంజన.కె	104
25. కృష్ణవేణి	పి.ఎల్.నారాయణ	108
26. మల్లికార్జున మాలికా కాఫుర్	కలశపూడి శ్రీనివాసరావు	116
27. పానకంలో గరిట	డా.జిల్లా నాగరాజు	120
28. చక్రభ్రమణం	సత్య పెట్లూరి	128
29. సిల్కు జబ్బా	డేగల అనితా సూరి	131

పరిమళపు అర

నాదెళ్ళ అనూరాధ

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2015)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

ప్రొద్దున్నే శారద తయారవుతున్నంతసేపూ ఆరాటంగా ఇల్లంతా తిరుగాడుతున్న సరస్వతమ్మ, 'వెళ్ళొస్తానమ్మా, జాగ్రత్త. భోజనం చేసి కాస్సేపు నిద్రపో. ఏదైనా అవసరం అయితే ఫోన్ చెయ్యి' అంటూ ఆమె ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోయాక వరండాలో కాస్సేపు కూర్చుని ఆనాటి దిన పత్రికను చదివే ప్రయత్నం చేసింది. మనసు నిమగ్నం కాలేదు. కొన్నాళ్ళగా ఆవిడకి ఆరోగ్యం బావుండటంలేదు. ఎప్పుడూ కడుపునొప్పినో, కడుపులో మంటనో బాధపడుతోంది. తన పనులు తను చేసుకుందుకు కూడా ఓపిక లేనట్టు నిస్థాణగా వుంటోంది.

తల్లి పడుతున్న అవస్థ శారద చూస్తూనే ఉంది. ఆవిడకి అలవాటైన డాక్టర్ దగ్గరకి తీసుకెళ్లి అన్ని పరీక్షలూ చేయించింది. ఎక్కడా ఏ సమస్య లేదని చెప్పి, ఆకలి వెయ్యటానికి, నిద్రపట్టటానికి మందులు ఇచ్చేడు ఆయన. సరస్వతమ్మకి డాక్టర్ మీద నమ్మకం పోయింది. తను పడుతున్న బాధ ఏమిటో ఆయన పట్టుకోలేకపోయాడు అనుకుంది.

శారద ఏం చెయ్యాలో తోచక తల్లి ఆరోగ్య పరిస్థితి గురించి ఢిల్లీలో ఉన్న అన్నగారితోనూ, హైదరాబాదులో ఉన్న అక్కయ్యలతోనూ ఫోన్ లో మాట్లాడింది.

'ఆవిడ బాధ పడుతుంటే ఇన్నాళ్ళు ఆలస్యం చేసేవెందుకు శారదా, వెంటనే డాక్టర్ దగ్గరకి తీసుకెళ్లి చూపించు.' అన్నాడు అన్నగారు.

'తీసుకెళ్ళానన్నయ్యా, డాక్టర్ దగ్గరకి వెళ్ళాం అంటే వద్దంటుంది. ఆయన సరిగా చూడట్లేదు అంటుంది. పోనీ మరొకరి దగ్గరకి వెళ్ళాం అంటే రాదు. తిండి బాగా తగ్గించేసింది. నీరసపడిపోయింది. తెల్లవార్లూ నిద్రపట్టదంటుంది. నువ్వొకసారి వస్తావేమో , నిన్ను చూస్తే ఆవిడకి కాస్త ధైర్యం వస్తుందని నీకు చెబుతున్నాను'

'ఒక్కరోజు శెలవు దొరకటం కూడా గగనమే. ఎలా రమ్మంటావే? నువ్వు దగ్గరున్నావు . ఆమాత్రం ఆవిడకి ధైర్యం చెప్పలేమా?' అంటూ విసుక్కున్నాడాయన.

లక్ష్మి అక్క, రమణి అక్క వచ్చేందుకు వీలుపడదనీ, అశ్రద్ధ చెయ్యక తల్లిని వెంటనే ఆవిడకి నమ్మకమున్న మరో పెద్ద డాక్టర్కి చూపించమనీ చెప్పేరు. శారద నిట్టార్చింది. అన్నయ్య, అక్కయ్యలకి తనకి వయసులో బాగా వ్యత్యాసం వుండటం వలన ఏం చెప్పబోయినా చిన్నపిల్లవంటూ తల్లి తన మాటని కొట్టిపారేస్తోంది. వాళ్ళ వస్తే ఆవిడ సమస్య అర్థం చేసుకుంటారంటే వాళ్ళకది పట్టదు.

చిన్నక్క రమణి అయితే, 'అమ్మ స్వతహాగా ఆరోగ్యమైనది. భోజనం సరిగా చెయ్యకపోతే నీరసం రాదూ? నిద్రెలా పడుతుంది? ఆవిడకిప్పుడు బాధ్యతలేం లేవు. తన గురించైనా కాస్త శ్రద్ధ తీసుకోకపోతే ఎలా? అయినా ఊర్కే ఖాళీగా కూర్చున్నా ఇలా ఏవో నొప్పులనిపిస్తాయి. ఇక్కడ మా అత్తగార్ని చూస్తున్నానుగా. రోజూ పనిపిల్లలా బుజ్జగిస్తూ ఉంటాను ఆవిడని. అమ్మని డాక్టర్కి చూపించు కానీ అవిణ్ణి వూర్కే కూర్చోబెట్టక ఆవిడకి చేతనైన చిన్న చిన్న పనులు చెయ్యనీ' అంటూ సలహా ఇచ్చింది.

★★★★★★

మరో నాలుగు నెలలు అలాగే గడిచేయి. శారద బలవంతంగా మరో డాక్టర్ దగ్గరకు తీసుకెళ్లింది తల్లిని. కానీ సమస్య అలాగే ఉంది. ఆఫీసు పని ఒత్తిడితో తల్లిని ఆవిడ మానాన ఆవిణ్ణి వదిలి పెట్టింది శారద. సరస్వతమ్మ దిగులుగా ఉంటోంది. రోజూ ఏదో ఒక బాధతో అవస్థ పడుతోనే ఉంది. ఒక్కోరోజు శారద ఆఫీసుకెళ్లే సమయానికూడా నిద్ర లేవదు.

‘ అమ్మా, తొమ్మిది కావొస్తోంది. ఇంకా లేవలేదే? లే, లేచి ముఖం కడుక్కుంటే కాఫీ కలిపిస్తాను’ శారద మాటలకి అయిష్టంగా మంచం దిగేది. ఒక్కోసారి ‘ నాకు లేవాలని లేదే. ‘ అంటూ ప్రక్కకి ఒత్తిగిల్లి పడుకునేది.

ఆరోజు సాయంత్రం శారద ఇంటికొచ్చేసరికి తల్లి దగ్గర కూర్చున్న ప్రక్కంటి లలిత కనిపించింది. ఒక్కక్షణం భయం వేసింది, చెప్పులు విడిచి తల్లి మంచం దగ్గరకెళ్లింది, ‘ఏమైంది అమ్మకి?’ ఆ వేశప్పుడు ఎప్పుడూ ఆవిడ పడుకుని వుండటం చూడలేదు శారద.

‘ గుండె దడగా ఉందని, ఏదో ఆందోళనగా ఉందని నన్ను పిలిచారు. నాకు సాయంత్రం క్లాసులు లేవని పెందరాళే వచ్చేను ఈవేళ. డాక్టర్ దగ్గరకు వెళ్ళామంటే వద్దని, కాస్తేపు తన దగ్గర కూర్చోమన్నారు. గంట క్రితం నేను వచ్చినప్పటికంటే ఇప్పుడు తేరుకున్నారు’ లలిత మాటలకి దిగులు పడిపోయింది.

వెళ్ళూ వెళ్ళూ లలిత, ‘ అంటే ఏదో డిప్రెషన్ ఫీలవుతున్నారు. నాలుగు రోజులు వీలైతే శెలవుపెట్టరాదా?’ అంది శారదతో.

అన్యమనస్కంగానే శారద వంట ముగించి తల్లి దగ్గరగా కూర్చుని, ‘అమ్మా, నువ్వు దేని గురించైనా బెంగ పెట్టుకున్నావా? ఏమిటి నీ బాధ? నాకు చెప్పమ్మా.’ చంటి పిల్లని సముదాయిస్తున్నట్టు తల్లిచేతుల్ని అనునయంగా రాస్తూ అడిగింది.

చెమరించిన కళ్ళను దాచుకుందుకు ముఖం తిప్పుకుందావిడ. శారద మనసు నీరైపోయింది తల్లిని అలా చూస్తూంటే .

ఆవిడని పరిశీలనగా చూసింది. ఆ ముఖంలో దిగులు కొట్టాచ్చినట్టు కనిపిస్తోంది. మనిషి మరింత పలుచబడిపోయింది. తండ్రి వున్నప్పుడు ఎంత నిండుగా, నిబ్బరంగా వుండేది! ఏనాడైనా ఇలా తనకు బావులేదంటూ చెప్పిందా? నిజంగా ఒళ్లు వెచ్చచేసినా ఒప్పుకునేదా? జీవితాన్నినిత్యం ఒక పండుగలా చైతన్యవంతంగా నడుపుకున్న వ్యక్తేనా ఈవిడ? తల్లి ఏనాడైనా కన్నీరు పెట్టుకున్న సందర్భం తనకు జ్ఞాపకమే లేదు.

ఆవిడ జీవితంలో తండ్రి పాత్ర ఎంత బలమైనదో తనకు తెలుసు. ఆయన లేకపోవటాన్ని ఇన్నాళ్లైనా జీర్ణించుకోలేక ఇలా అవస్థ పడుతోందా? మానసికంగా నలిగిపోతూ శరీరాన్ని శుష్కింపచేసుకుంటోందా?

‘ శారదా, నీ జీవితం ఇలా అవటం చూడలేకపోతున్నానే. నాన్నగారు, నేను నీకు అన్యాయం చేసేం అని బాధగా ఉంది. అక్కయ్యల పెళ్లి విషయంలోనూ, అన్నయ్య పెళ్లి విషయంలోనూ మా నిర్ణయాలు తప్పు కాలేదు. నీ దగ్గర కొచ్చేసరికి.....’ ఆవిడ మరి మాట్లాడలేకపోయింది.

‘ ఆ విషయం గురించి నువ్వు దిగులు పెట్టుకోవలసిన అవసరం లేదు. మీరు మంచిదని చూసి చేసిందే. మీ లోపం లేదు. ఆ వ్యక్తికి నాతోనే పేచీ. అతని గుణాల్ని దగ్గరగా చూసిన దాన్ని నేను. కల్పి బ్రతకలేను అని నిర్ణయించుకున్నది నేను. నాన్నగారు అర్థం చేసుకున్నారు. నేను సరైన నిర్ణయం తీసుకున్నానని ఆనాడు నువ్వు ఒప్పుకున్నావు. అదొక పీడకల. అది ఆలోచించి నీ ఆరోగ్యం పాడుచేసుకోకు.’ తల్లిని ఓదార్చింది.

‘ అమ్మా, నువ్వు కొన్నాళ్లు అన్నయ్య దగ్గరకో, అక్కయ్యల దగ్గరకో వెళ్ళానంటే తీసుకెళ్లి దింపుతాను. నీకు వాతావరణం మార్పు ఉంటుంది. నీ ఆరోగ్యం కూడా కాస్త కుదుట పడుతుందేమో. వీలైతే ఇంకొక డాక్టర్ సలహా కూడా తీసుకోవచ్చు. ఏమంటావు?’

‘ శారదా, నేను ఏనాడూ ఇల్లు దాటి వెళ్లినదాన్ని కాదు. ఇంకెక్కడా ఉండలేనే. నా బలం ఈ ఇల్లే. అలా అని ఇల్లు వదలక ఎప్పుడూ ఇక్కడే ఉంటానంటే నా బాధ్యత పూర్తిగా నీమీద పడిపోతోంది . నీకు సాయం చేసేందుకు ఎవరూ లేరు.....’

‘ నాకు నిన్ను ఎక్కడికీ పంపటం ఇష్టం లేదమ్మా. కానీ నీకు కాస్త మార్పు అవసరమేమో అని ఆలోచిస్తున్నాను. ‘

‘ శారూ, ఎల్లకాలం నువ్వు మాత్రం నాకోసం ఇక్కడ కూర్చుండుకు అవుతుందా? ఏమో, అప్పుడు ఏంచేస్తానో నాకు తెలియదు.....’ ఆవిడకి మళ్లీ దుఖం ముంచుకొచ్చింది .

శారదకి తల్లిని ఎలా ఓదార్చాలో తెలియలేదు. తనకి అలాటి ఆలోచనలు లేవని మళ్ళీ మళ్ళీ చెబుతూనే ఉన్నా తల్లి ఆధోరణిలో ఆలోచిస్తూనే వుంది. అది ఆవిడకి అభద్రతని ఇస్తోంది అని అర్థం అవుతోంది.

‘ అమ్మా, ఈ రోజు నీకోసం ఒక మంచి కబురు తెచ్చేను. నువ్వేమో ఇలా దిగులుగా ఉండేసరికి ఆ విషయం చెప్పటమే మరిచిపోయాను’ తల్లి ముఖంలో కొద్దిపాటి కుతూహలం కనిపించింది.

‘నిన్ను చూడాలని,వినాలని, నీతో కబుర్లు చెప్పాలని మనింటికి రేపు ఒకకొస్తున్నారు.ఎవరో చెప్పుకో....’ శారద మాటలకి ఆవిడ ముఖంలో కొంచెం వెలుగొచ్చింది.

‘ ఎవరూ?’ అందావిడ తను చెప్పలేనని వెంటనే ఒప్పుకుంటూ .

‘ వాణి వదిన వస్తోందమ్మా’. కప్పుకుని నిద్రకి ఉపక్రమించబోతున్నదల్లా దుప్పటి తొలగించి లేచి కూర్చుంది ఆవిడ.

‘ ఏదైనా పనిమీద వస్తోందా?’

‘ నిన్ను చూడాలని, నీకోసం వస్తోంది. ఏ రైలుకి వస్తుంది,ఎన్నింటికి అనేది నాకు చెప్పలేదు. రైలు దిగి హాయిగా రిక్షా ఎక్కి ఊరు ఎంత మారిందో చూస్తూ వస్తానంది. ప్రొద్దున్నే నువ్వు లేచేసరికి వచ్చేస్తుంది. హాయిగా పడుకో అమ్మా.’ సరస్వతమ్మ ముఖంలో ఆనందం దాగలేదు. నెమ్మదిగా పక్కమీదకి ఒరిగింది. నిద్ర మాటేమోగానీ ఆవిడ ఈ మధ్య కాలంలో ఎన్నడూ అనుభవించని ఆనందం ఆవిడని కమ్ముకుంది. ఆలోచనలు పాత రోజుల్లోకి వెళ్ళేయి.....

పదహారేళ్ల సరస్వతి పెళ్లైవచ్చేసరికి, వాణి తల్లిని పోగొట్టుకుని అమ్మమ్మ ఇంట్లో అందరికంటే ఎక్కువగా ఆదరణని, ప్రేమని అందుకుంటోంది. సరస్వతికి ఆ రెండేళ్ల పిల్ల అందరికంటే ఎక్కువగా చేరికైంది. మొదటిసారిగా తల్లిదండ్రుల్ని వదిలి అత్తవారింటికి వచ్చిన సరస్వతి ఇంటి మీద, తల్లి మీద ఉన్న బెంగని ఆ పిల్లని చేరదీయటంలో తీర్చుకునేది.

వాణికి ఏడెనిమిదేళ్ల వయసు వచ్చేసరికి ఆమె తండ్రి మళ్ళీ పెళ్లి చేసుకోవటంతో, అత్తవారింట్లో పెరుగుతున్న కూతుర్ని తనతో పాటు తీసుకెళ్లిపోయాడు ఆయన. ఇల్లంతా బోసిపోయింది. సరస్వతైతే స్వంత బిడ్డని పరాయి ఇంటికి పంపిస్తున్నంత బాధ పడింది. కాని ఆ చిన్నపిల్ల తండ్రి ప్రేమకు దూరం కావటం న్యాయం కాదని సర్దుకుంది.

ఈలోపు తనకీ పిల్లలు పుట్టుకురావటంతో వాళ్ల ఆలనా పాలనల్లో పడిపోయింది. వాణి శెలవులకి, పండుగలకి వచ్చిపోతూ ఉండేది. ఆ అమ్మాయి మనసులో సరస్వతిఅత్తయ్యంటే ఒక ప్రత్యేకమైన స్థానం ఏర్పడిపోయింది. ఆ అనుబంధం పెద్దై, పెళ్ళై వెళ్లిపోయినా కొనసాగుతూనే ఉంది.

తెల్లవారకుండా లేచి స్నానం చేసి వీధి వరండాలో కూర్చున్న తల్లిని చూసి శారద హాయిగా ఊపిరిపీల్చుకుంది.

వాణి వస్తూనే శారద చేతిలోంచి కాఫీ అందుకుంటూ చెప్పేసింది..

‘ శారూ , ఈ రోజు అత్తయ్య, నేను ప్రొద్దున్నేపలహారం చేసి, పదకొండు గంటల ఆటకీ కన్యాశుల్కం సినిమా చూసి లంచ్ బయట చేసేస్తాం. నువ్వు మాతో చేరతానంటే శెలవుపెట్టేయి మరి’ అంది.

‘ ఇప్పుడు కన్యాశుల్కం ఎక్కడదొరికింది వదినా నీకు?’శారద నవ్వింది.

‘ స్టేషన్ నుంచి వస్తూ, ఊళ్లో ఉన్న సినిమాలు గురించి వాకబు చేసే వచ్చేనే శారదా. నువ్వు వస్తావా చెప్పు?’

‘ నాకు ఆఫీసులో ఇనస్పెక్షన్ జరుగుతోంది, రాలేను. అయినా అమ్మ బయటకు వెళ్లటం అంటే ఒక్క హాస్పిటల్ వరకే. నువ్వు ఇంత పెద్ద ప్రోగ్రామ్ పెట్టేవ్’

‘ శుభ్రంగా వస్తుంది. ఓపిక లేకపోవటం ఏమిటి? రోజూ ఇంట్లో కూర్చోవటమేగా. ఏం అత్తా , ఈరోజు మనం సినిమాకి, లంచ్ కి బయటకు వెళ్తున్నాం , సరేనా?’ సరస్వతమ్మని ఉత్సాహపరిచింది. ఆవిడ ఆనందంగా తలూపటం చూసి శారద విస్తుబోయింది. అంతలోనే తల్లి సంతోషం చూసి మనసు నిండిపోయింది.

‘ అత్తయ్యా, చిన్నప్పటి కబుర్లు నీతో మళ్ళీ చెప్పించుకోవాలని ఎన్నాళ్లుగానో ఆశ. మా అత్తగారికి కంటి చూపు బాగా తగ్గిపోయింది ఈ మధ్య, ఆవిడని వదిలి రావాలంటే కుదరదు, అదీకాక నేను లేకపోతే ఆవిడ వుండలేరు. ఒక్కక్షణం నేను బయటకు వెళ్ళినా గొడవ పెడతారు . మా పిన్నత్తగారిని కూడా ఈ మధ్య మా ఇంటికి తీసుకొచ్చేసేను. కొన్నాళ్లుగా అనారోగ్యంతో బాధ పడుతున్నారు. అక్కచెల్లెళ్లు ఇద్దరూ ఈ వయసులో ఒకరికి ఒకరుగా వుంటారని ఒప్పించేను. ఎటూ ఇంట్లో అన్నీ చూసుకుందుకు ఆయా ఒకామె ఉంది. వాళ్ళకి నచ్చచెప్పి రెండు రోజులు వచ్చేందుకు ఏర్పాటు చేసుకున్నాను . ‘

సరస్వతమ్మ వాణి చెబుతున్న విషయాలన్నీ వింటోంది. గతాన్ని కళ్లముందుకు తెచ్చుకునే ప్రయత్నం చేస్తోంది. ఆ ఆలోచనలు ఆవిడకి చెప్పలేనంత బలాన్ని ఇస్తున్నాయి. మనసులో ముద్ర పడిన జ్ఞాపకాలను మేనకోడలితో కలిసి తియ్యతియ్యగా పంచుకోవటం మొదలుపెట్టింది. కాలాన్ని శాసించేది తనే అన్నంత సంబరంగా ఆ రెండు రోజులు రాత్రి, పగళ్ల సరిహద్దుల్ని చెరిపేసిందావిడ.

★★★★★★

వాణి మరునాడు ప్రయాణమై వెళ్తుండంటే అప్పుడే సరస్వతమ్మకి దిగులు మొదలైంది. వరండాలో తీగలై సాగి, పూల భారంతో అల్లుకున్నసన్నజాజుల్నికోసి మాల కడుతూ కూర్చున్నారద్దరూ. అకస్మాత్తుగా సందె వెలుగుల్ని కమ్మేస్తూ ఆకాశమంతా మేఘాలు పరుగులు మొదలుపెట్టేయి. ఎక్కడో దూరంగా వర్షం కురవటం మొదలైనట్టుంది.

‘అత్తా, అప్పుడప్పుడు నువ్వు మా ఇళ్ళకి వచ్చిపోతూ ఉంటే మాకు బావుంటుంది. నీ చేతుల్లో పెరిగిన మేము ఎలా జీవిస్తున్నామో నువ్వు చూడద్దా? ‘ ఉపోద్ఘాతంగా అంది వాణి.

‘ నా ఆరోగ్యం అంత బావుండటం లేదు వాణీ. డాక్టర్లు ఏమీ లేదంటారు. నా బాధ ఎవరికీ అర్థం కాదు. ఉన్నారని చెప్పుకుందుకు నలుగురు పిల్లలు. వాడు ఎక్కడో దూరంగా వున్నాడు. ఉద్యోగరీత్యా తప్పదు. కానీ ఏడాదికొకసారైనా కంటికి కనిపించాలని కోరుకోవడం న్యాయమైనదే కాదూ? ‘

ఆడపిల్లలద్దరూ వాళ్ల నాన్నగారు ఉన్నప్పుడు ఏం వచ్చేరో అంతే, ఆ తర్వాత రావటం క్రమంగా తగ్గిపోయింది, మంచికీ, చెడుకీ ఆయన సలహాకోసం వచ్చివెళ్తుండేవారు. నేను ఉన్నానన్న జ్ఞాపకం లేదు వాళ్ళకి. ఇప్పుడు రావటానికి సమయమే లేదంటారు. అంతెందుకు? నెలకోసారైనా ఫోన్ చేసి అమ్మతో మాట్లాడాలనుకోరు. ఎప్పుడో ఒకసారి ముక్తసరిగా ‘బావున్నావా’ అని పలకరిస్తారు.

వాళ్లతో నాలుగు మాటలు పంచుకోవాలని వుంటుంది. ఇంటికొస్తే దగ్గర కూర్చోబెట్టుకుని వాళ్ల పనితనపు రోజుల్ని మరోసారి మననం చేసుకోవాలని వుంటుంది. ఏదీ, రారే. ...’

‘ శారదని చూస్తే దీని జీవితం ఇలా అయింది. ఈ వయసులో నాకు తోడుగా వుండటంకోసమే ఇలా అయిందా అని దిగులుగా వుంటుంది. ఏమో, రేపు శారద జీవితంలో మంచి మార్పులొస్తే అది ఇక్కడ వుండటం సాధ్యమేనా?, నా సంగతి ఏమిటి? అని ఆలోచన. మరోప్రక్క అలాటి మార్పు రావాలని కోరుకుంటూనే ఉన్నాను .

ఈ పరిసరాల మీద మమకారం వదలలేక పోతున్నాను. పిల్లల దగ్గరకి వెళ్లడానికి మనస్కరించదు. ఇవన్నీ ఆలోచించకుండా ఎలా వుండగలను?.....’ ఇంక ఏమీ మాట్లాడ లేనట్లు కూర్చుండిపోయిందావిడ.

వాణికి ఆవిడ మనసు అర్థమైంది. ‘ అత్తా, ఈ ఆలోచనలన్నీ మానసికంగా నీమీద ఒత్తిడి తెస్తున్నాయి. అది శరీరం మీద ప్రభావం చూబిస్తోంది. పిల్లలు పలకరించటం లేదని దిగులు పెట్టుకుంటే ఎలా అత్తా? శరత్ ఆ సిటీలైఫ్ లో ఎంత సతమతమవుతున్నాడో నీకు తెలియదనిదా? తనున్న పొజిషన్ కి ఎప్పుడంటే అప్పుడు శెలవులు తీసుకుందుకు సాధ్యం కాదు.

లక్ష్మి ఇద్దరు మనవరాళ్లని బేబీ సిట్టింగ్ చేస్తోంది. రావాలని ఉన్నావెలా కుదురుతుంది? రమణి ఉద్యోగం, పిల్లల చదువులు తో వూపిరి పీల్చుకునే వ్యవధి లేదు.

రమణి కాలికి ఫ్రాక్చర్ అయి మూడు నెలలు మంచం మీద ఉంది. తను కొంచెం తేరుకునేసరికి వాళ్ల అత్తగారికి బావులేదు. చాలా అవస్థ పడుతోంది. వంట మనిషి వచ్చి రాక ఇంట్లో ఒక రకమైన ఇబ్బంది, పిల్లలతో మరికొన్ని సమస్యలు. ఆయన ఫారిన్ టూర్లతో బిజీగా ఉన్నాడు. ఆయన వైపు నుండి పినరంత సాయం లేదు. మొన్నీ మధ్య కలిసినప్పుడు ఇవన్నీ తెలిసాయి. నీకు ఈ సమస్యలన్నీ చెబితే నువ్వు బెంగ పెట్టుకుంటావని నీకు చెప్పలేదు. నీకు బావుండట్లేదని శారద ఫోన్ చేసి చెప్పినా వచ్చిచూసే అవకాశం లేదని బాధపడింది.

నీకు మాట్లాడాలనిపించినప్పుడు నువ్వే ఫోన్ చేసి పిల్లలతో మాట్లాడతా. మాట్లాడాలన్న ఆశ తీరుతుంది. పిల్లలూ నీ పలకరింపుకి ఎంత సంతోషిస్తారో నేను చెప్పాలా? నువ్వంతట నువ్వుగా వచ్చి నాలుగురోజులు మాతో గడిపావంటే మాకెంత బలం!

శారద సమస్యకి కాలం సమాధానం చెబుతుంది. తనకి నచ్చిన వ్యక్తి కనిపిస్తే పెళ్లికి సిద్ధపడొచ్చు. అప్పుడు మాత్రం నిన్ను చూసుకుందుకు ఎవరూలేరని ఎలా అనుకుంటావు? మేమందరం లేమా అత్తా నిన్ను చూసుకుందుకు ? నీ ఈ ఆలోచనలన్నీ అధిగమించలేని నీ శారీరక బలహీనతలనుండీ పుట్టినవే.

మమ్మలనందరినీ ఎంత శ్రద్ధగా, ఓర్పుగా పెంచేవు! మా జీవితాల్లో ధైర్యంగా సమస్యల్ని ఎదుర్కొనే బలాన్ని నువ్వు కాదూ ఇచ్చింది?!' సరస్వతమ్మ వాణి మాటల్లో యదార్థాల్ని తెల్లబోయి వింటోంది. రమణి కాలుకి దెబ్బ తగిలినట్టే తనకు తెలియదు.....ఎలా జరుపుకుందో ఆరోజులన్నీ? ఎంత ఇబ్బంది పడిందో?!

తనకు తెలిసి ఉంటే సాయంగా వెళ్లేదేనా తను? ఆ తల్లిమనసు ఆర్థం అయింది. వాణి మాటల ప్రవాహం ఇంకా సాగేదేమో కానీ ప్రక్రింటి రమ్య పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది,

' అమ్మమ్మా' అంటూ.....సరస్వతమ్మ ప్రక్కన కూర్చున్న వాణిని చూసి నిలబడిపోయింది .

' ఎవరీ మనవరాలు? ' అంటూనే ,

' రామ్మా , మీ అమ్మమ్మ నాకు అత్తయ్య అవుతుంది. ' అంటూ రమ్య ని ఆహ్వానించింది వాణి.

ఆ పలకరింపుతో వచ్చి ప్రక్కనే కూర్చుంది రమ్య.

' అమ్మమ్మా, మా స్కూల్లో ఒక వ్యాసం రాసుకురమ్మన్నారు. ఏదైనా ఒక క్రొత్త విషయం అమ్మమ్మల్ని అడిగి తెలుసుకుని రాయాలి.....'

' క్రొత్త విషయాలు అమ్మమ్మ ఏంచెబుతుందే రమ్మా. నువ్వే నాకు బోలెడు విషయాలు చెబుతుంటావు కదా' సరస్వతమ్మ నవ్వింది.

ఇంట్లోకి అడుగుపెడుతున్న శారద నవ్వుముఖంతో ముందు వరండాలో కూర్చుని రమ్యతో కబుర్లు చెబుతున్న తల్లిని చూసింది. ఆవిడ చేతిలో సన్నజాజుల మాల . ఎంత నాజుగా, ఎంత వేగంగా మాల కడుతున్నాయి ఆ బలహీనపు చేతులు.

ఆవిడ తనకుందంటున్న అనారోగ్యం కేవలం ఒంటరితనం వలన వచ్చిన మానసికభావనేనా? రెండురోజులుగా ఆవిడలో ఎంత మార్పు?!

ఆ దృశ్యాన్ని కళ్లనిండా చూస్తూ చెప్పలైనా విడవకుండా అక్కడే కూర్చున్న కూతుర్ని చూసి కబుర్లు ఆపి ,

' శారూ, కాస్త కాఫీ పెట్టి తెచ్చిపెట్టనా తల్లీ' అంటూ అడిగింది సరస్వతమ్మ.

'వద్దమ్మా, స్నానం చేసి వచ్చి కలుపుకుంటా' అంటూ బలవంతంగా అక్కణ్ణుంచి లేచింది .

' ఇంతకీ నేను చెప్పగలిగే విషయాలేం వున్నాయో చెప్పు రమ్మా'

' అమ్మమ్మా, మేము వూరెళ్లివచ్చినప్పుడల్లా మీరు పాలు, పెరుగు సిద్ధం చేసి పెడతారెందుకు? అన్నీ దొరుకుతాయి కదా. ఎప్పుడూ అడుగుదామని అనుకుంటాను.....' రమ్య ప్రశ్నకి సరస్వతమ్మ నవ్వుతోంది .

‘ ఇదివరకు ఇప్పటిలా ఎప్పుడుపడితే అప్పుడు, ఎక్కడపడితే అక్కడ పాలు, పెరుగు దొరికేవి కావు. అందుకే పొరుగింటి వాళ్లెవరికైనా ఇలాటి అవసరాలు వచ్చినప్పుడు ఒకరికొకరు సాయం అందించుకునేవారు.’

రమ్య ఆశ్చర్యంగా వింటున్నదల్లా ,

‘ అదేమిటి? దొరక్కపోవటం ఏమిటి? భలే క్రొత్తగా వుందే. అలా దొరక్క పోతే ఎలా ? పొరుగింటి వాళ్లు సాయం చేసి తీరాల్సిందేనా? అంత తీరుబడి ఎవరికుంటుంది?’

‘ తీరుబాటు వుండటం లేకపోవటం కాదు. తమతోటి ఇరుగుపొరుగువారు,నిత్యం కలిసిమెలిసి ఒక కుటుంబంలా వుండే మనుషులు ప్రయాణం చేసి వచ్చి, అలిసిపోయి వుంటారు. ఆ ప్రయాణం ఎలా జరిగిందో , వాళ్లు వెళ్ళిన పని సక్రమంగా పూర్తి చేసుకొచ్చేరో లేదో, దూరాన ఉన్న వాళ్ల వాళ్లంతా ఎలా వున్నారో అన్నీ కనుక్కుని వాళ్ల యోగ క్షేమాల్ని కనుక్కోవటం ఒక ఆనవాయితీ గా అందరం అనుసరించేవారం. అదే అలవాటు ఇప్పటికీ మా తరం వాళ్లకి.

అయినా రమ్యా,నువ్వు మాత్రం సమాజ సేవ అంటూ ప్రతి ఆదివారం నీ స్నేహితులతో వృద్ధాశ్రమాలకీ, అనాథశరణాలయాలకీ వెళ్లి సేవ చెయ్యటం లేదూ?’

‘ అది వేరు అమ్మమ్మా, వాళ్లకి సేవ చేసేవాళ్ల అవసరం ఉంది. ‘

‘ నువ్వు అవసరం అన్నావే, అలాటి అవసరం ఇరుగుపొరుగులమధ్య, కుటుంబ సభ్యులమధ్య వుండవలసిన ప్రేమ, సహకారం, అవగాహన తగ్గిపోతూండటం వల్లనే కలుగుతోంది. నువ్వు చెప్పు, ఊరు నుండి రాంగానే నేను వచ్చి పలకరిస్తే నీకు సంతోషం గా వుండదూ, అమ్మమ్మ నాకోసం ఎంత ప్రేమగా ఎదురుచూస్తున్నారు అనుకోవూ?’ సరస్వతమ్మ నవ్వుతూ రమ్యని ప్రశ్నిస్తోంది.

అమ్మమ్మా, మనవరాళ్లమాటలు సాగుతూనే వున్నాయి చాలాసేపు.

వాణి లోపలికి నడిచింది. పెరట్లో ఆరిన బట్టలు తీసుకొస్తున్న శారద ఆమెకి ఎదురెళ్లింది.....

‘ వదినా, నువ్వు ఉన్న ఈ రెండు రోజులు అమ్మ ఎంత ఉత్సాహంగా ఉందో చెప్పలేను. నేను రోజూ చూసే అమ్మేనా అని ఆశ్చర్యం వేస్తోంది. నువ్వు వెళ్లిపోతావంటే అమ్మకంటే ముందు నాకు దిగులుగా ఉంది.’ శారద మాటలకి వాణి నవ్వింది.

‘శారూ, ఏళ్లతరబడి ఉమ్మడి కుటుంబంలో ఉండి,తన చుట్టూ ఉన్నవాళ్లందరి అవసరాలు తీర్చేది తను మాత్రమే అన్న ఒక ఆత్మవిశ్వాసంతో అత్తయ్య రోజులు గడిచిపోయాయి. నెమ్మది నెమ్మదిగా వయసు పెరుగుతూ ఓపిక తగ్గుతుంటే బాధ్యతలు తగ్గి తనకీ, మామయ్యకీ పరిమితమవుతూ జీవించిన రోజులు, ఆ తర్వాత మామయ్య లేని వెలితి, చుట్టూ ఆవరిస్తున్న ఒంటరితనం, శారీరక అసహాయత ఇవన్నీ ఆవిడని కృంగదీస్తున్నాయి. ఇది అందరి కథ, ఇంటింటి కథ.

ఆవిడ తను చెయ్యాలి నదేం లేదని, తన ఉనికికి అర్థం లేదని భావిస్తోంది. తను ఎవరికీ అవసరం లేదని అనుకుంటోంది. కానీ మనకందరికీ తను ఎంతో ప్రియమైన వ్యక్తి అనీ, మనకి మార్గ నిర్దేశం చేస్తూ దివిటీ పుచ్చుకుని మనముందు తను నడుస్తూంటే మనకి బలమని పదేపదే అత్తయ్యకి ఒక నమ్మకాన్ని ఇస్తూఉండాలి. ఇది మన అందరి బాధ్యత. రేపటి జీవితాలకి మనం సిద్ధపడేందుకు ఈ అనుభవం పనికొస్తుంది.’

‘ వదినా, ఇవన్నీ నువ్వు చెబితే అమ్మ ఏమంది? ఒప్పుకుందా?’

‘ ఎందుకొప్పుకోదు? ఒక్కోసారి అన్నీ తెలిసి మనం ఒక అయోమయంలో పడిపోతూంటాం. అలాటి స్థితిలో ఉంది అత్తయ్య ఇప్పుడు. అంతే. తనకి ఎలాటి అనారోగ్యం లేదని , తన మనసే తనని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తోందని అర్థం చేసుకుంటుంది.’

‘ వదినా, అమ్మని ఎప్పటిలాగా చూడాలని , మనకు తెలిసున్న ఇదివరకటి అమ్మని చూడాలని ఆశగా ఉంది.నీకు అర్థం అవుతోందా వదినా?’ శారద కన్నుల్లో ఉబుకుతున్న తడి గమనించిన వాణి వాతావరణాన్ని తేలిక చెయ్యాలని అనుకుంది.

‘ శారూ, చాలా సంవత్సరాల క్రితం మనమంతా తిరుమల వెళ్లినప్పుడు అక్కడ గర్భ గుడి దాటి పస్తాంటే, ‘పరిమళపు అర ‘ గురించి విన్నాం. ఆ అర దగ్గర ఉన్న అరుగు మీద మనసులో ఉన్న కోరికని చేతి వేళ్లతో వ్రాస్తే అది ఫలిస్తుందని చెప్పేరు కదూ. అప్పుడు నువ్వు ఏమన్నావు?’

'నేను ఏం కోరుకోను? నేను ఏమీ కోరకుండానే అన్నీ అమర్చిపెడతారు మీరంతా' అంటూ మమ్మల్నందరినీ విసుక్కున్నావు, జ్ఞాపకం ఉందా?.....' వాణి మాటలకి ఒక్క క్షణం అర్థం కానట్లు చూసింది. అంతలోనే, 'వదినా.....' అంటూ తడికళ్లతో నవ్వేసింది శారద.

సాయంకాలం ఆఫీసునుండి వస్తూ ఆకాశంలో ముసురుకున్న మేఘాల ముందు కూడా తల్లిని మునుపటిలా చూడాలని తను పడుతున్న ఆరాటాన్ని వెళ్లబోసుకునే వచ్చింది.

'పరిమళపు అర' ఇంతదూరాన ఉన్నతన మనసులో కోరికని ఇట్టే తెలుసుకున్నట్టుంది. చల్లని గాలుల పలకరింపుకి మేఘాలు చినుకులవుతున్నాయన్న కబురు పెరట్లోంచి మట్టి వాసన మోసుకొస్తోంది. శారద ఆనందంగా వర్షంలోకి పరుగెత్తింది.

ఫేసు బుక్కు

స్వర్ణ అట్టూరి

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2015)లో సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

"అమ్మగారూ..." అన్న లక్ష్మి పిలుపుతో సాయంత్రం వంటకి యేమి చేయాలా అని ఆలోచిస్తూ ఏదో లోకం లో ఉన్న మహతి ఉలికిపడి ఈ లోకంలోకి వచ్చింది.

"ఏంటి లక్ష్మీ... చడి చప్పుడు లేకుండా పిల్లిలా రావొద్దని ఎన్ని సార్లు చెప్పాను నీకు... దడుచుకు చచ్చాను" అని చనువుగా విసుక్కుంది.

"పొండమ్మా... మీరు అయ్యగారి లోకం లో మునిగిపోయి నన్నంటారు" చిలిపిగా అంటిస్తూ చీపురు అందుకుంది వాకిలి ఊడపటానికి.

ఇంచుమించు ఒకే వయసు వారవటం తో కొత్తగా కాపురానికి వచ్చిన మహతిని ఆటపట్టిస్తు ఉంటుంది లక్ష్మి.

"ఏడిసావులే... అత్తయ్య గుడినించి వచ్చేసరికి వాకిట్లో ముగ్గు లేకపోతే ఉంటుంది నీ పని. గబ గబా కానియ్..." లక్ష్మి మాటలకు ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుకుంటూ... మధ్యాహ్నం కోసుకొచ్చిన చిక్కుడు కాయలు గిల్లుతూ గుమ్మం లో కూర్చుంది.

"మహతమ్మా, మీరు పట్నపోళ్ళు గదా గదేదో ఫేసుబుక్కుంట... మీకు తెలుసా?" కళ్ళు ఇంతింత చేసుకుంటూ అడిగింది లక్ష్మి.

"ఇదిగో లక్ష్మి, నన్ను మహతి అని అయినా పిలువు. అమ్మా అని అయినా పిలువు. మా తాతగారు మురిపెముగా పెట్టారు నాకు ఆ పేరు. అట్లా రెండూ కలిపి ఖాసీ చేయకే అని ఎన్ని సార్లు చెప్పాను నీకు?" చిరుకోపంతో మందలించి "ఇంతకీ నీకు ఈ ఫేస్ బుక్ పురుగు ఎందుకు కుట్టిందీ?" లక్ష్మి కి ఉన్న కడుపు ఉబ్బరం తలుచుకుంటూ కొంటెగా అడిగింది మహతి.

"లేదమ్మా... పొద్దున్న కాలేజీ పిల్లల రూం లో పనిచేస్తా గదా వాళ్ళు అనుకుంటుంటే వినా. అందులో మనకి తెలిసినోళ్ళు, తెలిసినోళ్ళకి తెలిసినోళ్ళు, ముక్కు మొహం తెలిసోళ్ళు దోస్తీ చేయమని అడుగుతారంటగా అమ్మా"

"ఊ..." అని తలాడించింది మహతి పరధ్యానంగా

"ఇష్టమైతే పలకరించొచ్చు, వద్దంటే మానేయొచ్చు అంటగా అమ్మా..."

"అవునే..."

"తెలిసినోళ్ళ పుట్టిన రోజులు పెళ్ళిరోజులు గుర్తు చేస్తాదంట... ఏదన్న కబురు సెప్పలంటే దండోరా యెసినట్లు ఒక్కసారే అందరికీ సెప్పొచ్చుంటగా! మనం చెప్తే తప్ప ఒకళ్ళతో ఒకళ్ళు యేమి మాట్లాడుకున్నదీ పక్కాడికి తెలవదంట. నిజమేనా అమ్మా?" ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ అడుగుతున్న లక్ష్మిని చూసి నవ్వి

"అవునే... ఇంతకీ నీ గాలి దానిమీదకెందుకు మళ్ళిందీ?" అంటూ వంటిట్లోకి నడిచింది మహతి

"రూం లో పిల్లలు పద్దకా అదే చెప్పుకుంటూ ఉంటారు అమ్మా. ఏంటని అడిగితే నీకు తెల్యదులే అంటారు... సెప్పందే ఎట్లా తెలుతాదమ్మ?"

నిరుత్సాహం తో నిండిన దీర్ఘం తీసింది లక్ష్మి కల్లాపి చల్లటానికి బకెట్టు తీసుకెళ్ళా.

"ఏంటే లక్ష్మీ ఇంకా ముగ్గేయటం అవలేదా? అసుర సంధ్య వేళకు గుమ్మంలో ముగ్గేసెయ్ అని ఇంతప్పట్నుంచి చెప్తన్నా... బొత్తిగా భయం లేదే నీకు

" అంటూ చేత్తో ప్రసాదంతో లోపలికొచ్చింది పార్వతమ్మ గారు.

"అయిపోయిందమ్మా... సిలకల ముగ్గేస్తూ కాత్త లేటయింది..." ముగ్గు డబ్బా గూట్లో పెట్టి అలవాటున ప్రసాదం కోసం చేయి చాపింది లక్ష్మి.

"ఇది మాత్రం మరచిపోవే?" నవ్వుతూ ప్రసాదం పెట్టి "అమ్మాయ్ మహతీ... కాసిన్ని మంచినీళ్ళు తేమ్మా..." లోపలికి చూస్తూ కేకవేసి, వరండాలో కుర్చీలో కూలబడింది పార్వతమ్మ గారు.

"కాసేపు ఆగితే మీ అబ్బాయి వచ్చి తీసుకొచ్చేవారు కదా అత్తయ్యా బండి మీద అంత దూరం నడిచి రాకపోతే..." మోకాళ్ళు సవరదీసుకుంటున్న అత్తగారికి మంచినీళ్ళు అందిస్తూ అంది మహతి.

"ఇంకా నయం... మగపిల్ల వాడు. పగలంతా పనిచేసి వస్తాడు. ఇంక ఇల్లాంటి పనులు కూడా చెప్పనా. అయినా వాడేమన్నా చిన్న పిల్లాడా అమ్మని బండి మీద తిప్పుకు రాను... పెద్ద ఆఫీసరు" కించిత్ గర్వం తొణికిసలాడింది ఆ తల్లి గొంతులో.

అత్తగారి పుత్ర వాత్సల్యం సంగతి తెలిసి "ఎంత ఆఫీసరు అయినా మీ కొడుకేగా అత్తయ్యా... తప్పేముంది..." అంటూ నవ్వుతూ లోపలికి నడిసింది మహతి.

"లక్ష్మీ గారెల పిండి రుబ్బావుటే? ఓ నీళ్ళు పోయకుండా మెత్తగా రుబ్బు..." పెరట్లోకి వినబడేలా కేక వేసింది పార్వతమ్మ.

"పెద్దమ్మ గారూ... నా సిన్నప్పట్నుండి పతీ శనివారం ఉండేదేగా అమ్మా. ఆదివారం బాబుగారికి గారెలు, కోడి కూర... సూరీడన్న దారి తప్పుతాడేమో గాని మన ఇంట్లో ఆదివారం గారెలు ఉడకంది ఎప్పుడు సెప్పండి" చురక అంటించింది లక్ష్మి పెరట్లోంచే.

"బాగా మాటలు నేర్పావే. నీ ముక్కుకి తాడేయమని సీనుగాడికి చెప్తా ఉండు." లక్ష్మి కి వరసైన బావని గుర్తు చేసింది పార్వతమ్మ.

"సీ పొండమ్మా... అప్పుడే నాకు పెళ్ళేంది..." మెలికలు తిరిగింది లక్ష్మి.

"రంగడు పోయాడని ఆగారు గానీ... లేకుంటే బాబుకంటే ముందే అయ్యేది నీ పెళ్ళి..." పెద్ద పాలేరుగా చేసిన లక్ష్మి తాతని గుర్తుచేసుకుంటూ అంది పార్వతమ్మ.

"అత్తయ్యా చిక్కుడు కాయలు వండుతున్నా... రసం చేయనా? సాంబారు పెట్టనా?"

"సాంబారు... వాడికి చిక్కుడు కాయలు సంజుకు తినటం ఇష్టం..." మురిపెంగా కొడుకు ఇష్టం చెప్పింది పెద్దావిడ.

"పెద్దమ్మ గారు సాంబారు అంటారని తెలుసుగామ్మా... అయినా రోజు అడుగుతారేంటి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది లక్ష్మి.

"పెద్దావిడ కదే... ఓ మాట అడిగితే బాగుంటుంది..."

"ఎప్పుడైనా వేరే ఏమైనా తినాలని ఉంటేనో లేక ఇంకేమైనా కావాలంటే ఇబ్బంది లేకుండా అడుగుతారు..."

"ఇద్దరము ఒకళ్ళకొకళ్ళం కొత్తే కదా..." వివరంగా చెప్పింది మహతి

"అమ్మా... ఇల్లాంటివి కూడా మీరు ఫేసుబుక్ లో నేర్చుకున్నారా?"

ఫక్కున నవ్వి "నీకు ఈ ఫేసుబుక్ పిచ్చి బాగా పట్టినట్లుండే. లేదే... ఇంట్లో అమ్మ నానమ్మ, అమ్మమ్మ అత్తయ్య, పక్కింట్లో వాళ్ళు ఇల్లా చూసి నేర్చుకున్నదే..."

అవునా అన్నట్లు తలాడిస్తూ అలోచనలో పడింది లక్ష్మి.

"అది కాదమ్మా... ఆ పిల్లలు సెప్పిన కాడ్సుంచి బుర్ర తొలుతూ ఉన్నాది... అందుకే..." నసుగుతూ ఆగిపోయింది లక్ష్మి

"సరే, ఏమి తొలుస్తాందో చెప్పు. కనీసం రేపట్నుంచి అయినా మన లోకంలో ఉండి పనిచేద్దవుగాని..." చిన్నగా మందలిస్తూ పెరటి వైపు గుమ్మంలో కూర్చుని సాంబారుకి ముక్కలు కోస్తూ అడిగింది మహతి.

"అది కాదమ్మా... మన బతుకు మనం బతుకుతుంటే పతీ దాంట్లో పక్కోళ్ళకి ఆరా గావల్సి గదా. మరి ఈ ఫేసుబుక్ ఉంటే ఒకళ్ళ గోల ఒకళ్ళ కి లేకుండా, మన గోల మనది, పక్కోళ్ళ గోల వాళ్ళది అంటే. ఎట్లా సాధ్యమా అని? "

"అవన్నీ మనం అక్కౌంట్ లో సెట్ చేసుకోవాలే... మనం రాసిపెట్టింది గుర్తుంచుకుంటుంది. పలానా వాడు నాకు మంచి దోస్త్, పలాన వాడు నాకు పరిచయం ఉన్నాడు, పలాన వాడి తో నేను మాట్లాడను, పలాన వాడు నాకు కనిపించాడు. ఈ లెక్కన రాసి పెట్టాలి... అంతే" తేల్చి చెప్పేసి లోపలికి నడిసింది మహతి కూర తిప్పటానికి.

"అమ్మా... అయ్యగారికి సెప్పి నాకు ఒకటి ఇప్పించడమ్మా" ఆశగా అడిగింది లక్ష్మి.

"ఎందుకే? నువ్వేం చేసుకుంటావు?" తెల్లబోతూ అడిగింది మహతి.

"మా వీధిలో గాలి ఎదవలు కారు కూతలు కూస్తంటే, ఎదురు తిరిగి సెప్పుతో ఒక్కటేన్నే ఎక్కడ గుంపుగా కొంప మీద పడతారో అని భయపడి గుడ్ల నీళ్ళు కుక్కుకుంటూ ఏడుస్తూ...అన్నిటికీ మూసుకొని బతికేత్తన్నా. కడుపు మంట తీరేదాక చితక బాది, నా ఫేసుబుక్ అక్కౌంట్ లో ఈ ఎదవలు నాకు కనిపించాడు అని పెట్టించుకుంటా అమ్మా..." ఆశగా అంది లక్ష్మి

"ఓసి పిచ్చిదానా అది అట్లాంటి బుక్కు కాదే. నీకు అర్థం కాదులే... చదువుకున్నోళ్ళు కాలక్షేపానికి చేసేది. పొద్దు పోయింది...ఇంటికి వెళ్ళు... పొద్దున్నే తొందరగా వచ్చేయి. వెళ్తూ వెళ్తూ దారిలో సాయిబు కి పొద్దున్నే చికెన్ పంపమని చెప్పి వెళ్ళు లేతది..." పొద్దున్న మిగిలిన అన్నం కూర గిన్నె లక్ష్మి చేతిలో పెడుతూ చెప్పింది మహతి.

"సరేమ్మా... నే వస్తా" అంటూ చిన్నబోయిన మొహంతో వెళ్ళింది లక్ష్మి.

సాంబారు ముక్కలు పొయ్యి మీద పెట్టి లక్ష్మి మాటలు గుర్తుచేసుకుంటూ ఆలోచనలో పడింది మహతి.

"నా మహతినీ అపస్వరం మీటింది ఎవరూ?" కొంటెగా అడిగాడు శ్రీకర్ వెనుకగా మహతినీ చుట్టుకుంటూ. నారదుల వారి వీణ పేరు 'మహతి' అని సరదాగా ఏడిపిస్తుంటాడు శ్రీకర్ అలా.

"ఎప్పుడొచ్చారు? ఏదో ఆలోచిస్తూ గమనించలేదు... కాఫీ ఇస్తాను... జస్ట్ టు మినిట్స్..." నవ్వుతూ బదులిచ్చింది మహతి.

"కాఫీ సరే... ఏ లోకంలో విహరిస్తున్నారు శ్రీమతి గారు సెలవిస్తారా? ఏ నారదుడు మీటాడు అపశ్రుతి?" రోజూ గుమ్మంలో ఎదురు చూసే భార్య తను వంటింట్లోకి వచ్చినా గమనించక పోవటంతో, 'ఏమిటి సంగతి' అన్నట్లు ముంగురులు సర్దుతూ అడిగాడు.

"ఏమి లేదు..." అంటూ లక్ష్మి కి తనకి జరిగిన సంభాషణ టూకీగా చెప్పి "అదే అలోచిస్తూ గమనించలేదు. అది అమాయకంగా అడిగినా లైఫ్ అంత సింపుల్ గా ఉంటే ఎంత బాగుండు అనిపించింది. ఈ ఈవ్ టీజింగ్, పోట్లాటలు, మత పిచ్చి, కక్షలు, అత్యాచారాలు, దోపిడీలు ఏమి లేని ప్రపంచం ఉంటే బాగుంటుంది కదా..." కొంచెం వణికింది మహతి గొంతు ఆవేశంగా

"అంత మార్పు రావడం కష్టం లే... రిలాక్స్ మహతీ..." ఆప్యాయంగా భుజం నొక్కి "చలో నేను ఫ్రెష్ అప్ అయి వస్తా... కాసేపు బయటకు వెళ్దాం..." అంటూ కదిలాడు శ్రీకర్.

"నిజమేలే యేం చేయగలం?" అని నిట్టూరుస్తూ టివి లో వార్తలు విని కాసేపు ఆవేశ పడి మర్నాటికి అంతా మామూలు అని బ్రతికేసే ప్రేక్షకుల్లా కాఫీ పెట్టే పనిలో పడింది మహతి.

"ఎక్కడకు వెళ్దాం?" అంటూ వచ్చాడు శ్రీకర్ ఇంతలో

"ఇప్పుడు బయటికి వద్దలెండి. కాసేపు పెరట్లో పారిజాతం చెట్టుకింద కూర్చుందాం... ప్రశాంతం గా ఉంటుంది" కాఫీ కప్పు చేతికిస్తూ బయటికి కదిలింది మహతి.

"లోపలికి రండ్రా... చీకట్లో పురుగు పుట్ర తిరుగుతుంటాయ్..." అన్న పార్వతమ్మ గారి కేకకు చల్లగాలికి కూర్చొని పిచ్చా పాటీ మాట్లాడుకుంటున్నవాళ్ళల్లా లేచి లోనికి బయలుదేరారు తాగేసిన కాఫీ కప్పులతో.

పార్వతమ్మ గారు, శ్రీకర్ టివి లో ఏదో పిల్లల పాటలు చూస్తూ కూర్చుంటే, భోజనాలకి రెడీ చేసి పిలిచింది మహతి.

పార్వతమ్మ గారు పెందలాడే 'నేను తినేసి పడుకుంటా అబ్బాయి నువ్వు తినండి' అన్నా వినదు మహతి. ముగ్గురికి పెందలాడే వడ్డించేస్తుంది కలిసి తినాలి అని.

పెద్దావిడ తిని పడుకున్నాక, వీళ్ళిద్దరు పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుకుంటూ హిందీ, ఇంగ్లీష్ చానెల్ ప్రోగ్రాంలు చూస్తారు.

ముక్తసరి మాటలతో భోజనం కార్యక్రమం అయింది.

అత్తగారి బెడ్ పక్కన వాటర్ బాటిల్ పెట్టి వెళ్ళబోయిన మహతి "ఏమైందమ్మా, వంట్లో బాగోలేదా?" అన్న అత్తగారి ప్రశ్నకి ఉలికి పడి వెనక్కి తిరిగి

"అబ్బే... బాగానే ఉన్నా అత్తయ్యా..." అంటూ వెళ్ళబోయింది.

ఎప్పుడూ గల గల మాట్లాడుతూ నవ్వుతూ తిరిగే మహతి ముఖావం గా ఉండటం గమనిస్తూనే ఉంది పార్వతమ్మ గారు. దగ్గరకి రమ్మని సైగ చేసి చేయి పట్టుకుని

"అబ్బాయి నువ్వు ఏమైనా మాటా మాటా అనుకున్నారా?" అనునయం గా అడిగింది.

"అయ్యో అదేం లేదత్తయ్యా... పొద్దున్న మన లక్ష్మి ఎదో కెలికింది... అదే ఆలోచనలతో ఉన్నాను... అంతే" అంటూ బదులిచ్చింది అమ్మలా అడిగిన అత్తగారి ఆప్యాయతకి కరిగిపోతూ.

"సరిపోయింది... అది వాగే పిచ్చివాగుడు పట్టించుకుంటే ఇంతే సంగతులు. ఉత్త వాగుడుకాయ... చిన్నప్పట్నుంచి ఇక్కడే పెరిగిన స్వతంత్రం... ఉన్నంతసేపూ వాగుతూనే ఉంటుంది" తేలికపడిన మనసుతో నవ్వేస్తూ అంది పార్వతమ్మ గారు.

"ఇంతకీ ఏమంత పెద్ద విషయాలు మాట్లాడింది ఆ చిచ్చర పిడుగు?"

లక్ష్మి కి తనకి జరిగిన సంభాషణ టూకీగా చెప్పి

"అదే ఆలోచిస్తూ ముఖావంగా ఉన్నానేమో అత్తయ్యా... మీరు పడుకోండి..." అంటూ వెళ్ళబోయిందల్లా...

"చేసుకున్న వాడికి చేసుకున్నంత మహాదేవా" అన్నారు పెద్దలు ఇండుకే..." అన్న పార్వతమ్మ గారి మాటకి ఆగిపోయింది.

"అదేంటత్తయ్యా, ఇందులో లక్ష్మి తప్పేముంది? దాని కట్టా బొట్టా కూడా పద్దతిగా ఉంటుంది. మీరే అంటారుగా పనిపిల్ల అయినా అది లక్షణంగా ఉంటుంది అని" తెల్లబోతూ అడిగింది.

"మన లక్ష్మిలో తప్పుంది అనట్లేదు నేను. ఈ పరిస్థితి మనం చేజేతులా తెచ్చుకున్నది... ఇప్పుడు వగచి ఏం లాభం అంటున్నా. స్వేచ్ఛ, ఫ్రీడం, పైవసీ, ఇంకా మీ భాషలో చెప్పాలంటే ' ఐ నీడ్ స్పేస్ ' అంటూ మనం తెలియకుండా తెచ్చి పెంచుకున్న పిశాచం ఈనాటి మన పరిస్థితి. కాదంటావా?" ప్రశ్నించింది పార్వతమ్మ గారు.

"దానికీ, దీనికీ సంబంధం ఏంటత్తయ్యా?" ప్రశ్నార్థకం గా ముఖం పెడుతూ అడిగింది మహతి.

"పోనీ ఇది చెప్పు... గాలి వెధవలు ఇప్పుడు మాత్రమే కొత్తగా వుడుతున్నారా? లేదు కదా... చెడ్డవాళ్ళు ఆనాడూ ఈనాడూ ఉన్నారు. మరి ఈ విపరీతపు ధోరణులు ఇప్పుడు ఇంత ఎక్కువ ఎందుకు ఉంటున్నాయ్ అంటావ్?"

"మనం వ్యక్తిగత స్వేచ్ఛ కోరుకోదానికీ, పోకిరీ వెధవల విచ్చలవిడితనానికీ లింక్ ఏంటి? మన పర్సనల్ వ్యవహారం లో ప్రతివాడికీ ఆరా అనవసరం అనుకోవడం లో తప్పేముంది?" నిదానం గా అడిగినా తన అభిప్రాయం స్పష్టం గా చెప్పింది మహతి.

"మీరు అనే ' ఫైన్ లైన్ ' అంత తేడా ఉంది మహతీ! సరే నువ్వన్నట్లే మన 'పర్సనల్' విషయాలు ఎదుటివారికి ఆరా అనవసరం అనుకుందాం కాసేపు. ఎదుటివారు అంటే ఎవరు నీ దృష్టిలో?"

"మన ఇంట్లో వాళ్ళు కానివారు" అత్తగారు అడగటం లో ఉద్దేశ్యం పూర్తిగా అర్థంకాక కాస్త ఆలోచిస్తూ సమాధానం ఇచ్చింది మహతి.

"మనం పక్కవాడికి ఆరా అనవసరం అనుకుంటూ... 'మన ' నుంచి 'నా ' లోకి వచ్చేసాం... దాంతో పక్కవాడు అనే దాని అర్థం కూడా మారిపోయింది. ఒకప్పుడు పక్కంటి పిన్నిగారు వేళగాని వేళ బయటికి వెళ్తుంటే, 'ఎక్కడికమ్మాయ్ ఈవేళలో బయటికి' అని అడిగితే ఆగి 'ఫలాన పనిమీద తప్పక వెళ్తున్నా పిన్నిగారూ' అని సమాధానం ఇచ్చేవాళ్ళం. ఏమాత్రం వీలున్నా ఆవిడ తోడు రావడానికి సిద్ధపడేవారు. అది మీరు ఈరోజు పిలుస్తున్న నిజమయిన 'నోషల్ నెట్వర్కింగ్ '. ఇప్పుడు అసలు పక్కంటివాళ్ళు ఎవరో కూడా తెలుసుకోవడం లేదు. అది వాళ్ళ వ్యవహారం లో తలదూర్చడం అంటున్నాం. ఇప్పుడు వేళగాని వేళ ఇంటికి వచ్చిన కూతుర్ని తల్లి 'లేట్ అయిందేంటమ్మా' అని అడిగితే 'ఇంట్లో ఫ్రీడం లేదు దేనికీ' అని అంటున్నారు. కొడుకు గదిలో సామాన్లు తల్లి అంటుకోకూడదు. వాళ్ళు తెల్లవార్లూ కంప్యూటర్ మీద ఏమి చేస్తున్నారో తెలుసుకునే ప్రయత్నం కూడా చేయకూడదు. తప్పుదారి పట్టేవయసులో పిల్లలకి ఆనకట్ట లాంటి వాళ్ళు తల్లిదండ్రులు. వ్యక్తిగత స్వేచ్ఛకి అడ్డు అని డ్యాం గేట్ లు ఎత్తి ఉంచుతున్నారు. ఆ ప్రవాహం లో మనమూ మన పిల్లలూ కూడా కొట్టుకు పోతున్నాం మనకి కూడా తెలీకుండానే." ఆపి ఏమంటావు అన్నట్లు మహతి వైపు చూసింది పార్వతమ్మ గారు.

"అంటే ప్రతి విషయం లో పక్కవాడి జోక్యం ఉంటే, ఈ ప్రోబ్లం సాల్వ్ అవుతాయంటారా?" దానికీ దీనికి లంకె ఏంటి అనే ఫేస్ పెట్టి అడిగింది మహతి.

"తిరిగి ఆరోజుల్లోకి వెళ్ళడం కాదమ్మా నేను అనేది. ఈ రోజు ఉన్న స్థితికి మనకి తెలియకుండానే ఎలా వచ్చేసామో నా ఉద్దేశ్యం చెప్పన్నా. ఒకప్పుడు ఆడపిల్లను తప్పని సరి పరిస్థితిలో వంటరిగా పొరుగు ఊరు పంపాలంటే కూడ, బస్ లో మన ఊరివాళ్ళు ఉంటారులే అనే ధైర్యం ఉండేది. మనం కూడా, ఈ పిల్ల మన ఊరి అమ్మాయి అని ఒక కన్ను వేసి ఉంచేవాళ్ళం. మనకి తెలియకుండానే మనం ఏర్పాటు చేసుకున్న 'నెట్వర్క్' అది. ఇప్పుడు మన పక్క పోర్లన్ లో వాళ్ళు బస్ స్టాప్ లో కనబడితే గుర్తుపట్టినట్లు ఒకటికి రెండు సార్లు వాళ్ళ వైపు చూడటం కూడా మానర్స్ కాదు అని చెప్పన్నాం పిల్లలకి" అంటున్న పార్వతమ్మ గారి గొంతులో అసంతృప్తి స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది.

"ఉమ్మడి కుటుంబం దాకా ఎందుకు, ఇంట్లో మన మీద అధారపడి చదువుకుంటున్న పిల్లలకి ఇది తప్పు ఇది వప్పు అని అమ్మా నాన్నా చెప్పడం కూడా తప్పు అనే విధానం లో జీవిస్తున్నాం. ఫేస్బుక్, ట్విట్టర్ లలో సోషల్ నెట్వర్క్ ఇష్టం గా నేర్చుకుంటున్నారు, కాని ఇంట్లో తల్లిదండ్రులతో ఏ సంబంధ బాంధవ్యాలు నేర్చుకోవట్లేదు. వాళ్ళు రెక్కలు వచ్చాక, మన రెక్కలలో ఓపిక లేనినాడు ఓల్డ్ ఏజ్ హోం లో పెట్టడం లో తప్పు ఏముంది? బంధం అంటే బాధ్యత అని తెలియచేయకుండా పెంచి, అప్పుడు ఏడిచి లాభమేముందమ్మా? మన ఊరు, మన కుటుంబం, మన వాళ్ళు నుంచి, నా జీవితం, నా ఇల్లు, నా ఫామిలీ, నా రూము, నా వస్తువులు, నా ఇష్టం దాకా ఎదిగిపోయాం" అదే ధోరణిలో చెప్పుకుపోతున్న అత్తగారి మాటలు సాలోచనగా వింటూ ఉండి పోయింది మహతి.

"సరే నా మాటలకేం గానీ... పొద్దు పోయింది, వెళ్ళు పడుకోమ్మా" అన్న అత్తగారి మాటకి లేచి గదిలోకి నడిచింది మహతి.

మంచం మీద వాలి పార్వతమ్మ గారు నింపాదిగా అడిగినా చెంప చెళ్ళుమన్నట్లు అన్న ఆఖరు మాట ఆలోచిస్తూ కళ్ళు మూసుకుంది మహతి.

"మనకి ఏవిషయం లోనూ అక్కర్లేని పక్కవాడి జోక్యం, రోడ్ మీద యాక్సిడెంట్ అయి పడి ఉన్నప్పుడు, పోకిరి వెధవలు బస్ లో నడుం గిల్లినప్పుడు, మన ఇంటికి ఏ దొంగవెధవో వచ్చినప్పుడు, ఏ కామాంధుడో మనమీద దాడి చేసినప్పుడు మాత్రం కావాలంటే ఎలా వస్తుంది చెప్పు?"

నా గురువు గుడ్లవల్లెరు

రొభిక బుక్కా

"లెఫ్ట్ కటింగ్", "రైట్ కటింగ్" అంటూ కార్ మలుపులు తిప్పటం, నడవటం నేర్చుకుంటున్నాను, మా కజిన్ హరి దగ్గర. అలా అనటం మీద ఉన్న ఉత్సాహంలో కార్ ఎటు పోతోందో చూడలేదు. ఫుట్ పాత్ ఎక్కేసింది కార్. "అక్కా, చూసుకుని నడవవే" అని వాడు ఒకటే నవ్వు. వాడు పదహారో ఏడు నించే బైక్, కార్ బాగా నడుపుతాడు. లైసెన్స్ కోసం నేను నేర్చుకున్న కార్ డ్రైవింగ్, లైసెన్స్ రావటానికి మాత్రమే ఉపయోగపడింది. మొదటి గేర్ లో ఒక చెట్టు చుట్టూ తిప్పటం మాత్రమే అక్కడ చేయించినది. కానీ హైదరాబాద్ రోడ్ మీద నడవటం అంటే చెట్టు చుట్టూ తిప్పటం అంత సులువు కాదు కదా.

డ్రైవింగ్ స్కూల్ లో ఇన్నక్టర్ బ్రేక్, ఆక్సిలరేటార్ ఆయనే నొక్కేసి, వీలున్నప్పుడల్లా వీల్ తిప్పేసి, అయినా మనమే బాగా నడిపేసాము అనే అభిప్రాయం తెప్పించేసాడు. ఆ అభిప్రాయంతో నిజంగా కార్ ఎక్కి నడిపేసరికి పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి. మళ్ళీ ఏదో డ్రైవింగ్ స్కూల్ లో చేరి మరొకసారి మోసపోయే కంటే, కళ్ళ ముందు కార్ బాగా నడిపే హరి దగ్గర నేర్చుకోటం మంచిదని మొదలెట్టాను. కానీ, వాడికి నాకు టైం కుదిరేది కాదు. ఏ పదిహేను రోజులకో పావుగంట క్లాసు చెప్పేవాడు వాడు. అందులో మళ్ళీ మా నవ్వులు, మాటలకి సగం సమయం సరిపోయేది. ఇలారెండు నెలలకి కార్ మలుపులు తిప్పటం బాగా నేర్చుకున్నాను. ఈ లెక్కన పూర్తిగా డ్రైవింగ్ వచ్చేసరికి ఏ ఏడాదో రెండేళ్ల పడుతుందేమో అనిపించి, పరిపరి విధాలుగా ఆలోచిస్తుండగా, మా అపార్ట్ మెంట్ లో డ్రైవర్స్ ఎవరిదగ్గరైన నేర్చుకోవచ్చు అనే ఐడియా ఇచ్చారు నాన్న!

అసలు మా మొత్తం కుటుంబం లో అతి చిన్న వయసులో కార్ కొన్న అమ్మాయిని నేనే. ఉద్యోగంలో చేరిన వెంటనే కార్ కొంటాను అని మొదలుపెడితే, హాయిగా ఆటోలో వెళ్లి రాక ఎందుకు ఈ మహా ట్రాఫిక్ లో కార్ నడవటం అనే కొట్టి పాడేసారు. ఒక ఏడాది పట్టింది ఒప్పించటానికి. కార్ కొనగానే డ్రైవింగ్ స్కూల్ లో చేరిపోవటం, లైసెన్స్ రాగానే కార్ నడిపేదాం అనుకుని దెబ్బతినటం జరిగిపోయాయి.

సరే, నాన్న ఇచ్చిన సలహా చాల బాగా అనిపించి అపార్ట్ మెంట్ డ్రైవర్స్ లో కొంతమందిని అడిగాను. డబల్ ద్యూటీ ఉందని ఒకరు, ఇల్లు ఆఫీసు రెండు చోట్లా డ్రైవింగ్ చెయ్యాలని ఒకరు, టైం కుదరదని మరొకరు అన్నారు. మా ఎదురింట్లో ఒక R & B ఆఫీసర్ ఉండేవారు. వాళ్ళు ఎవరితోనూ అస్సలు మాట్లాడేవారు కాదు. అంతేనా, వాళ్ళ తలుపు తెరిచి ఉండగా మనం పొరపాటున తలుపు తెరిచామంటే గబ గబా వచ్చి తలుపు మన మొహం మీదే వేసేస్తారు!!

అలాంటి వాళ్ళ డ్రైవర్ ఒక్క అతనూ మిగిలాడు. పేరుకే డ్రైవర్ గానీ, ఇంట్లో పనులన్నీ చేయించుకునే వాళ్ళు, పండగకి ఇంటి గుమ్మానికి తోరణాలు కట్టటంతో సహా. వాళ్ళతో మాట్లాడాలంటే వాళ్ళేమో అలా, ఇక వాళ్ళ డ్రైవర్ , మెరిక మీద కళ్ళు , కనుగుడ్లు బయటకి వచ్చి, ఎర్రటి జీరలతో, నుదుటి మీద పెద్ద బొడిపితో ఉండేవాడు. మాట్లాడాలి అంటే భలే భయంగా ఉండేది. గుడ్లవల్లేరులా ఆ కళ్ళూ అవీ అనుకునే వాళ్ళం. ఇక తప్పలేదు. ఒక రోజు డైర్యం చేసి అడిగేశాను. చాలా ఆశ్చర్యంగా, నవ్వుతూ చక్కగా మాట్లాడాడు. పేరు సయ్యద్. తెలుగు , ఉర్దూ కలిసిన విచిత్రమైన భాష.

"నువ్వు డ్రైవింగ్ స్కూల్ గయెథె నా ?(వెళ్ళావు కదా ?)"

"వెళ్ళాను , కానీ, అంత సరిగ్గా రాలేదు డ్రైవింగ్ "

"లే , నీ తప్పే లే , అట్లనే చెప్తే వహా (అక్కడ)"

" మీకు కుదురుతుందా వీకెండ్స్ లో నేర్పించటం ?"

"మాకి ఓనర్ తిడతరు తెలిస్తే , ఉస్కా అచ్చా నై లగ్గా (ఆయనకి నచ్చదు). నా దగ్గర పని చేస్తే , మల్ల వేరే దగ్గర భీ క్యూ అంటార్ "

" ఒకటి రెండు నెలలే కదా ...అదీ ఒక్క శని , ఆదివారాలే !!!"

"ఔ !! మై సండే కు ఆతూ. సాట్టరే నై హోతా . ఉస్ దిన్ భీ ద్యూటీ హై . (నేను ఆదివారమే వస్తాను. శనివారం కూడా ద్యూటీ ఉంటుంది)".

హమ్మయ్య!! నేర్పేందుకు ఒప్పుకున్నాడు ఏదో ఒకటి అని చాలా ఆనంద పడ్డాను. కాకపోతే కొన్ని కండిషన్స్ తో!! ప్రతి ఆదివారం వాళ్ళ ఓనర్ కి ఆఫీసు లో కొన్నిగంటలు వర్క్ ఉంటుందని, ఆ రోజు ఆయనే కార్ డ్రైవ్ చేసుకుని వెళ్తాడు కాబట్టి, ఆ టైంలో ఓ అరగంట నాకు నేర్పిస్తానని చెప్పాడు. నాకొక మిస్సిడ్ కార్ ఇచ్చి, మా ఇంటి దగ్గరలో ఉన్న చెట్టు కింద నిలబడతాడు. నేను కార్ తాళాలు తీసుకెళ్ళి ఇస్తే, తను కార్ పార్కింగ్ నించి బయటకి తీసి నన్ను చెట్టు దగ్గర ఎక్కించుకుని , వేరే కాలనీ కి తీసుకెళ్ళి డ్రైవింగ్ నేర్పిస్తాడు!! ఇవీ కండిషన్స్ !! మా నాన్న కి చెప్తే, నవ్వి, వాళ్ళ ఓనర్ అంటే అంత భయం అన్నమాట అన్నారు. కాకపోతే ఈ చెట్టు కింద నించోవటం అవీ ఎందుకూ అన్నారు. అప్పుడు మాత్రం నాకు భలే నవ్వొచ్చింది. డ్రైవింగ్ నేర్చుకోవటం ఇంత డ్రిల్లింగ్ గా ఉంటుందని అసలు అనుకోలేదు !!

మొత్తానికి అలా ఓ ఆదివారం మొదలుపెట్టాము. నిజం చెప్పద్దూ, చాలా బాగా నేర్పాడు. కేవలం మాటలతో అంత సులువుగా నేర్పాచ్చా అన్నంత బాగా నేర్పాడు.

కాకపోతే ఆ మాటలే మహా నవ్వు తెప్పించేవి!!

మొదట్లో ఒకసారి , కార్ కి కనుచూపు మేరలో మేక ఒకటి కనిపించగానే, మేక మేక అని అరిచి కార్ ఆపెయ్యబోయాను.

" ఇట్లా బక్కి, కుక్క అని కార్ నిల్వితే, డ్రైవింగ్ రాదు. బక్కి అదే పారిపోతర్ , నువ్వు డ్రైవింగ్ మంచిగా చూడాలి " అన్నాడు .

మధ్య మధ్య లో తను కిందకి దిగిపోయి, నన్నే నడపమనే వాడు " ఇప్పుడు నువ్ పో " అని !

తలుచుకుంటే నవ్వొస్తుంది. అప్పటి నించి ప్రతి క్లాసు లోనూ, రోడ్ మీద ఎలా ఉండాలి, ఎలా డైర్యంగా నడపాలి, ఎప్పుడెప్పుడు కార్ ఆపకూడదు, ఎప్పుడెప్పుడు ఆపాలి లాంటివి తప్పకుండా చెప్తూ ఉండేవాడు. ఐదు ఆదివారాల్లో చక్కగా వచ్చేసింది కారు నడపటం. సొంతం గా C.B.I.T దాకా డ్రైవ్ కి వెళ్ళేంత! చాలా బాగా నేర్పించారు సయ్యద్ అంటే ఎంతో పొంగిపోయాడు. నేను ఎప్పుడు కార్ నడుపుతూ కనిపించినా ఎంతో ఆనందం గా నవ్వేవాడు.

కొన్ని రోజులకి ఎదురింట్లో పనిమానేసాడు. వేరే ఎక్కడో ఇంకొంచం ఎక్కువ జీతం ఇస్తున్నారని, పైగా ఇలా ఇంటి పనులు చేయ్యబడలేదు, ఆఫీస్ లో డ్రైవర్ గ ఉండటమే అని అన్నాడు. చాల మంచిది అనిపించింది.

ఇంతలో మా అక్క అమెరికా నించి ఓ రెండు వారాల్లో వస్తాను అని చెప్పింది. దానికి అటూ ఇటూ వెళ్లి రావటానికి వీలుగా ఒక డ్రైవర్ ఉంటే బాగుంటుంది అని డ్రైవర్ కోసం తెలిసిన వాళ్ళని అడిగాము. ఒక రోజు ఒక అతను, ఎవరో చెప్పగా వచ్చాను మీకు డ్రైవర్ కావాలిట కదా అని వచ్చాడు. పేరు అశోక్. వివరాలు కనుక్కుని, అపార్ట్మెంట్స్ లోని మిగతా డ్రైవర్స్ ని కనుక్కున్నాము ఇతని గురించి. ఒకరిద్దరు, ఇతను ఈ చుట్టుపక్కల కొన్ని అపార్ట్మెంట్స్ లో టెంపరరీ డ్రైవర్ గా చెయ్యటం చూసాము అని చెప్పటంతో , పైగా ఇంకా వెతికే టైం లేకపోవటం తో , సరే అని ఒక నెల కి కుదుర్చుకున్నాము. అడ్వాన్సుగా సగం జీతం కావాలి, ఇంట్లో అవసరం అని చెప్పాడు. సరే కదా అని ఇచ్చాము.

అక్క వచ్చిన మూడు నాలుగు రోజులు మాటలతో, నవ్వులతో, జెట్ లాగ్ అని అది అర్ధరాత్రి లేచి కూర్చుని పొద్దున్న నిద్రపోవటాలతో సరిపోయింది . తరవాత ఇంకా పనులు, చుట్టాల ఇళ్ళకి వెళ్ళటాలు, షాపింగ్ లూ మొదలయ్యాయి. మొదట్లో అశోక్ బానే టైం కి వచ్చేవాడు, బాగానే ఉండేవాడు. నెమ్మదిగా, అవసరం ఉంది అని రోజూ వంద రెండొందలు తీసుకోటం, జీతంలో కోసుకో మనటం, లేదా వెయిటింగ్ ఛార్జ్ కూడా తీసుకుంటారు కొందరు అనటం చెయ్యి సాగాడని అక్క, అమ్మ అన్నారు. ఇంకెంత మరో పది రోజులే కదా డ్రైవర్ అవసరము అని, ఎక్కువ ఆలోచించకుండా ఉన్నాము. ఒక రోజు నేను ఆఫీసు నించి వచ్చేసరికి అక్క కొంత అసహనం గా "అశోక్ ఎం చేసాడో తెలుసా?" అంది

ఏమైంది అంటే, " కిందటి వారం బట్టలు కొని కుట్టటానికి ఇచ్చాను కదా, ఇవాళ తీసుకుందామని వెళ్ళాను. ఆ షాప్ అతను ఏం చెప్పాడో తెలుసా , మీ డ్రైవర్ ఆ అతను అని అడిగి, మొన్న మీరు వచినప్పుడు, అతను మా షాప్ లో బాయ్స్ ని మీరు ఎంత ఖర్చు బెట్టి కొంటున్నారు లాంటి వివరాలు అడిగాడట, కొంచం జాగ్రత్త మాడం అన్నాడు. నాకు చాల భయం వేసింది తిరిగి వస్తుంటే" అంది.

నిజంగానే కొద్దిగా భయం వేసింది. నాన్న ఏమో ఆఫీసు క్యాంపు కి వెళ్లారు. రెండు మూడు రోజుల వరకూ రారు.

మర్నాడు నాకు సెలవు కావటంతో నేను కూడా అక్కతో పాటు దాని ఫ్రెండ్ ఇంటికి వెళ్ళాను, అమ్మ కూడా వస్తాను అన్నా వద్దని. అక్కడ కోనేటి అవీ ఉండవు కదా, ఈ డ్రైవర్ ఎలాంటి వేషాలు వేస్తాడో చూద్దాం అనుకుంటూ. ఫ్రెండ్ ఇంట్లో కాస్సేపు కూర్చుని , బయటకి వచ్చి చూస్తే కార్ కనపడలేదు!!! ఒక్కసారి హడలు పట్టుకుంది. అశోక్ సెల్ ఫోన్ కి ఫోన్ చేస్తే చాలా రింగ్స్ తరవాత గానీ ఎత్తలేదు!

" పెట్రోల్ కొట్టించడానికి వచ్చాను మాడం " అన్నాడు.

"చెప్పకుండా అలా ఎలా వెళ్ళిపోతావు ? అయిన పెట్రోల్ ఏమిటి, నిన్న నేగ కొట్టించింది " అన్నాను .

ఒక్క క్షణం తటపటాయింది, " పెట్రోల్ కాదు మాడం, టైర్ లో గాలి కొట్టిస్తున్నా... పెట్రోల్ బంక్ కి వచ్చాను. మీ పని అయిపోయిందా అప్పుడే, మీరు లోపలే ఉండండి నేను వచ్చి మీకు ఫోన్ చేస్తాను " అని మరొక మాట మాట్లాడనీకుండా కట్ చేసేసాడు.

వ్యవహారం గజిబిజిగ అనిపించింది. లోపలకి వెళ్ళకుండా బయటే నించుని ఉన్నాము. పది నిమిషాల తరవాత వచ్చాడు. సందు చివరన కార్ ఆగింది, అందులో నించి ఎవరో కిందకి దిగి, గబా గబా వెళ్ళిపోయారు. ఒక్కసారిగా, భయం వెంటనే కోపం వచ్చేసాయి. ఇలాంటి వ్యక్తి ని ఇంకా నమ్మటం పొరపాటు అనిపించింది. ఏమీ చూడనట్టు లోపలకి వెళ్ళిపోయాము.

అశోక్ వచ్చి ఫోన్ చెయ్యగానే

" మేము వేరే చోటికి వెళ్ళాలి. నీకు ఆటో డబ్బులు ఇస్తాను, నువ్వు ఇటు నించే వెళ్ళిపో" అని చెప్పాను. ఏమనుకున్నాడో ఏమో, ఏమీ మాట్లాడలేదు. అప్పటి వరకు ఇవ్వాలిని డబ్బులు ఇచ్చేసి, "మళ్ళీ ఎప్పుడు రావాలో ఫోన్ చేసి పిలుస్తాము" అని చెప్పాను. అతనేదో చెప్పబోతుండగా నే కార్ లో కూర్చుని బయలుదేరిపోయాము. బతుకు జీవుడా అనిపించింది!!! ఇక అక్కడకి ముగించేద్దాము అనుకున్నాము.

ఇంటికి చేరుకొని, పైకి వెళ్తుంటే

" అమ్మా, ఎట్లున్నా?" అని సయ్యద్ పలకరింపు విని, "సయ్యద్ , ఎలా ఉన్నారూ?" అన్నాను.

"మీ కోసమే వచ్చిన. డాడీ హై ఇంట్ల" అని అడిగాడు.

లేరు అంటే ,

" డ్రైవర్ కోసం నాక్ ఫోన్ చెయ్యద్దా. ఆ అశోక్ చాలా హాలే గాడు ఉన్నడు . మేరె ఫుర్ కె పాస్ ఈచ్ రహెత (మా వీధి లోనే ఉంటాడు). కల్ హి కిసీ సే బొలూ కి కోయి NRI బకరా లోగ్ మిలే (ఎవరో NRI వెర్రి వాళ్ళు దొరికారు అని నిన్న ఎవరితోనో అంటుండగా విన్నాను). ఉస్కో ఫుకాట్ ల డబ్బు కావాలి. రీక్ ఆదీ లేదు అది. తుమారేకో తెల్వలేదా!!!! ఫిర్ మైనే పతా కియా కి ఓ బక్ లోగ్ తుమిచ్ హో (వాడు చెప్పిన వెర్రి వాళ్ళు మీరే అని తెలిసింది) " అని ముసి ముసిగ నవ్వి, " చెప్పనీకే ఆయా మై". అన్నాడు.

"అవును, ఇవాళే ఇంక ఆ డ్రైవర్ వద్దు అనుకున్నాం. ఎవరినో కార్ లో తిప్పుతున్నాడు మాకు చెప్పకుండా" అన్నాను.

"ఏక్ డో దిన్ మే సమజ్ లేనా కైసా ఆదీ హై (ఒకటి రెండు రోజుల్లో అర్థం చేసుకోవాలి ఎలాంటి వాడో). తుమ్హారే బారేమే నై బొలూ , మగర్ లోగా భీనా , గాడీ మే బైట్కే కుచ్ తో భి బాత్ కర్రే (మీ గురించి అనట్లేదు కానీ, జనాలు కార్ ఎక్కి కూర్చున్నాక ఏమైనా మాట్లాడేస్తుంటారు). కార్ల , ఆటో ల డ్రైవర్ ఆదీ ఉంటుడు కదా, వాని ముందు పైసల్, ఇంట్ల ఖబర్ అన్నీ బొలై! ఖెర్ ఎక్ ఆదీ ఉంది కార్ల అని భూల్ జాతే! ఆ ఆదీ రీక్ లేదంటే ఏమైనా చేస్తాయ్. (డ్రైవర్ ఉన్నాడన్న స్పృహ లేకండా డబ్బులు, ఇంట్లో విషయాలు మాట్లాడేసుకుంటూ ఉంటారు. ఆ వినే అతను దొంగ బుద్ధి తో ఉంటే ఏమైనా చెయ్యగలడు) ఫుకట్ మే పైసా కిస్

కో అచ్చా నహి లగేగా ? (డబ్బు ఎవరికీ చేదు కాదు) మన గల్లి నహీ హోనా , డ్రైవింగ్ ల, జిస్టిగ్ ల భీ !! మై జాతూ ! (మన పొరపాటు లేకుండా ఉండాలి, డ్రైవింగ్ లో అయినా జీవితం లో అయినా.)" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు!

సూక్ష్మం లో మోక్షం గా ఎంతటి జీవిత సత్యం చెప్పాడు!! ఎంతైనా మరి గురువు గురువే!!

అమెరికా కి వచ్చేసాక మళ్ళీ ఎప్పుడు వెళ్ళినా ఆయనని చూడలేదు. ఇప్పటికీ కార్ నడుపుతుంటే మా గురువు గుడ్ల వల్లేరు గారు చెప్పిన విషయాలు బాగా గుర్తొస్తూ ఉంటాయి.

ఏమౌతాం... ఒకరికొకరం!?

గాతమి

మహీ!

అక్షరాలలో ప్రేమ నింపగలిగితే నేను పిలిచే ఈ రెండు అక్షరాలనిండా ఉన్న ప్రేమ ఒలికిపోయి ఈ కాగితాన్నంతా తడిపేస్తుంది తెలుసా!

ఒక్క సారి నీ ఛాంబర్ లోనుండి బయటకు వచ్చి ఈ ఉత్తరం చదువుతావా? నువ్వు నీ కుర్చీలో ఉన్నప్పుడు నా మాటలు సరిగా వినపడవని తెలుసు. అధికారం, నీ చుట్టూ ఉన్న జనం మధ్య వాళ్ల పొగడ్డల మధ్య నా మాటలు ఆవిరై పోతాయని, నీ మనసు దాకా అవి చేరవనీ నా అనుభవం తో తెలుసుకున్నాను.

మన బంధం ఏస్థాయిలో ఉందో ప్రతి రోజూ ప్రశ్నే నాకు.

ఒక్కోసారి మనిద్దరం ఒకటే అనిపిస్తుంది - అర్థనారీశ్వరంలాగా.

మరునాటి ఉదయం ... మైళ్ళదూరంలో ఉంటావు నువ్వు.

నక్షత్రాలు దోసిట్లో పోసి నీపై గ్రుమ్మరించాలని ...

నీ దగ్గరికొస్తే

నేను ఏమీ కాననిపించే భావం .. నీ ముఖంలో!

అలాగే అన్నీప్రోగు చేసుకుని వెనక్కి వెళ్ళిపోతాను నేను.

నిన్ను వదిలి వచ్చే ప్రతిసారీ నన్నెవరో చీల్చినంత బాధ. అది మర్చిపోవటానికి నీ చేతుల మధ్య తీసుకుంటావని, నా కళ్ళలో నీళ్ళు కనబడకుండా ప్రయత్నించేప్పుడు ఓదారుస్తావనీ ఎదురు చూస్తాను .

వై... ఏదో నిర్లిప్తత నీలో ...లేదా ఎవరైనా చూస్తారని బెరుకా...ఎవరూ లేనప్పుడు కూడా మన చుట్టూ!

మన మధ్య ఉన్నారా..ఎవరైనా? తెలీదు...నాకు తెలియకుండా!?

★

★

★

ఇన్నాళ్ళలో ఇన్నాళ్ళలో ప్రపంచం లోని పనులన్నీ పక్కన పెట్టి నాకోసం వస్తావని, వచ్చిన రోజు పూర్తిగా నాతోనే మనసారా ఉంటావని , ఎవరేమన్నా నన్ను చుట్టేసి కాపాడతావని - కోటగోడలా! ఆశ! ఒకప్పుడూ...ఇప్పుడూ.. ఎప్పుడూ...

నేనంత చెడ్డదానూ.. పోనీ అందం ఆకర్షణ లేవా? తెలీదు. ఒకప్పుడు లేవు ..ఇప్పుడు లేవా?
ఇప్పుడు లేవు....ఒకప్పుడూ లేవా? తెలీదు. అందానికి నీ నిర్వచనమేదో ఇప్పటికీ ప్రశ్నే నాకు.

★

★

★

నీ దగ్గర ఉన్నప్పుడు ప్రపంచం గుర్తుకు రాదు. నీ ప్రపంచంలో నుండి బయటకొస్తే నువ్వు నాకు గుర్తు రావని నీ అభియోగం...ఉహూ...నమ్మకం. నాకేమీ పట్టదనీ ,నిన్ను మర్చిపోతానని..నా గోలనాదని.

కానీ....

ప్రాద్దున్న కిటికీ లోనుండి కనపడే జూకా మల్లె తీగల్ని, వాకిట్లో ముగ్గుని, నీరెండని, తులసిమొక్కని, పాపిట్లో కుంకుమని, కాలి మెట్టెల్ని, గుచ్చుకుంటున్న పట్టీలని, గుండెల మధ్యలో కదిలే మంగళసూత్రాల్ని - నీవనే తెరలొ నుండి చూస్తానని, నీ స్పర్శని గుర్తు చేస్తున్న వాటిని సున్నితంగా ముట్టుకుంటానని, నీకు తెలీదు. చెప్పినా నమ్మవు. నమ్మించటం నా వల్ల కాదు.

రాత్రి పడుకునేముందు లైట్లన్నీఆపివేసి.. నీలం రంగు బెడ్ లాంప్ వెలుతురులో దిండుని ఆనుకున్న నా చెక్కిట...నువ్వు ముద్దు పెట్టినట్లు స్పర్శ! నీ వెచ్చటి ఊపిరి మెడ మీద తగులుతున్న అనుభూతి. నీ గుండెలపై తల పెట్టి నీ చేతులు నెప్పెట్టేదాక పడుకునే నా స్పర్శని ఎలా మర్చిపోగలవు నువ్వు!? నీ కళ్ళకి తగిలే నా జుట్టుని నెమ్మదిగా సవరించే నీ చేయిని అలానే పట్టుకునే నా చేతిని ఎలా మర్చిపోగలవు నువ్వు.

★

★

★

ఇవన్నీ మాయమైనట్లు అసలేమీ జరగనట్లు తడిలేని గొంతుతో ముక్తసరిగా ఎలా మట్లాడదగలవు నువ్వు? గుండె పగిలి పోతుంది నాకు ఒక్కొక్కమాటా వింటూంటే..!

ఒక బంధాన్ని... ఇంతగా అల్లుకున్న ఇలాంటి మన బంధాన్ని,, ఇన్ని సార్లు పరీక్షించటం అవసరమా? ఎన్నిసార్లు ఎలా నిరూపించుకోవాలో తెలీదు. అలా ప్రయత్నించే ప్రతిసారీ నాలో నేను కూరుకుపోతాను. నన్ను నేను కొంచెం కొంచెం ...కో....లో...తూ!

ఇంకా ఏం మిగులుతాను ..నాకు నేను...నీకు నేను?

నీ కోపం చాల కష్టం నాకు... ఏది ఒక మంచి భార్యకి కొలమానం? ప్రేమ ఉంటే నాకేంటి ఉపయోగం అంటావు నువ్వు.. ఏం చెప్పాలో తెలీదు నాకు. ఏం మాట్లాడాలో, నీకేం కావాలో, నా నుంచి నీకేం కావాలో, నన్ను ఎగరనిస్తావో, కూల్చేస్తావో తెలీదు. నమ్మకానికి భయానికీ, ప్రేమకీ , కోల్పోవటానికీ మధ్య ఊగినలాట ..నాకు...ఎప్పుడూ!

కాస్తంత ప్రేమ, దోసెడు మల్లెలు గుప్పెడు జాబులు..ఒక లేత సంపెంగ ..కుదిరితే ఒక కప్పు కాఫీ...నీతో ప్రతి ఉదయం!

ఒక పది నిమిషాలు మౌనం...మన కౌగిలి మధ్య...నీ రెండు చేతులు చుట్టేసే నా మెడ వెనుక ఒక చిన్న...నన్నటి ..ముద్దు, వెళ్తూ వెళ్తూ కా ర్లోన్ని తల బయట పెట్టి నా వైపు చూసే ఒక చూపు.

ఇవి మాత్రం చాలు. ఇవే నేను కోరుకునేది...మన..నా మిగిలిన జీవితంలో. వీలవుతుందా?

ఇవ్వగలవా? కొన్నయినా వీటిల్లో!

నా మనసుని భావాల్ని, ఇంటెగ్రిటీని నిరూపించుకోవాలని ప్రయత్నించి...ప్రయత్నించి అలసిపోయినట్లుంది. చెప్పకుండానే అర్థమవ్వగలగడం ఉన్న బంధం ఎంతటి అదృష్టం కదూ! చెప్పినా అర్థం కాలేకపోవడం దురదృష్టం కాదు. కొన్ని జీవితాలంతే!

మనసు బాలేదంటే...ఎందుకూ అని కూడా అడగలేని సందర్భంలో అనిపిస్తుంది ..నేను నీకేమౌతానని? ఏమైనా అవుతానా అని...మనం కలిసుంటే ఏమౌతానని!

I don't know where I stand!

ఇది చదివి నువ్వు ఒక్క క్షణమైనా ఆలోచిస్తావా?

ఏమి రాయాలో కనబడట్లేదు...కన్నీళ్ళతో!

ప్రేమతో

★ ★ ★

నా గదికున్నగాజు కిటికీల్లోంచి బయట సిటీ లైట్లు కనబడుతున్నాయి. వైశాలి రాసిన ఉత్తరం చేతిలో రెపరెపలాడుతోంది. లేతపసుపుకి మెరూన్ బార్డర్ ఉన్న చీరతో ఎయిర్ పోర్ట్ లోపలికి వెళ్తూ వెనక్కి తిరిగి తను చూసిన చూపు గుర్తొచ్చింది. వెళ్ళే ప్రతిసారీ బాధగా వెళ్ళటం తనకలవాటే. నేనే కొంత లైట్ తీసుకుంటాను. నా ఆఫీస్ హడావిడి లో. సెంటిమెంట్లంటే చిరాకు నాకు.

నేను మారే ఉద్యోగాల వల్ల మేము కలిసి ఉండేది కొంత కాలమైనా సరే ఆ కొన్ని నెలలు ఎక్కువసార్లు అద్భుతంగానే ఉంటాయని అనిపిస్తుంది. కానీ నా పొజిషన్ ముందు తను తన జీతం పెద్ద లెక్క కాదు, మానేసేయమంటాను నేను. ముందు తననుండి మౌనం...తరువాత నా మూడ్ చూసి చెప్తుంది తనకు కొన్నాళ్ళైనా చేయాలనుందని...ఇంకా... అంటు చెప్పే లోపు నాకు వినే ఓపిక ఉండదు. తనని చూస్తూ ఎక్కువ సేపు దూరంగా ఉండలేను నేను.

తను పక్కన ఉంటే పనులన్నీ చేసేసుకుంటాను అదో పెద్ద రిలీఫ్ . అవసరమైనప్పుడు తన హెల్ప్ మెయిల్స్ లో...డ్రాఫ్టింగ్ లో...ఆఫీసుకి సంబంధించిన కొన్ని నిర్ణయాలలో కూడా మంచి సలహాలిస్తుంది.

ఉదయం తను వెళ్ళాక అప్పటి నుండి సాయంత్రం దాకా ఇంటికి వెళ్ళాలనిపించలేదు. లాప్ టాప్ బాగ్ ఓపెన్ చేస్తే చేతికి తగిలిన తన కవరు. సాయంత్రం చూద్దాంలే అని పక్కనపెట్టాను. అప్పుడప్పుడూ " ఐ మిస్ యు " అని కార్డ్ పెట్టేసి వెళ్ళటం తనకి అలవాటే అని తను లేదనేవిషయం సాయంత్రం ఇంటికి వెళ్ళాక గానీ...ఎక్కడు నా బుర్రకి. అలా అనిపించిన ప్రతిసారీ.. లేదా ఎక్కువ సార్లు ఫోన్ చేసి నా చిరాకునంతా తనపైన చూపిస్తాను.

ఎప్పుడూ లేనిది ఈసారేంటో గుండెల్లో బాధగా అనిపిస్తోంది. సెల్ లో మెసేజి వచ్చిన సౌండ్. "ఇల్లు చేరావా? డిన్నర్ అయ్యాక కాల్ చేస్తాను" తన మెసేజి.

ఎందుకో నా కళ్ళలో నీళ్ళు. .. ఎప్పుడూ మర్చిపోదుపిచ్చి పిల్ల ...

యాత్ర.కాం ఓపెన్ చేసాను... బెంగుళూరు టికెట్టు బుకింగ్ కి.....ఉత్తరాలలో మనసు నింపటం రాదు నాకుతనలా!

ఏమి చేయాలో ...ఫైట్ లో ఆలోచిస్తాను....!

వనంలో మొక్క

బోడపాటి రమేష్

అసలు తాగుడంటే దుర్వ్యసనం ఒక్క , ఫుల్లు గుల్లయి పోతాయని అందరూ అంటుంటారు.

పొగ తాగని వాడు దున్నపోతై పుట్టునని గిరీశం సూత్రీకరించినా తాగుడు గురించి ఏ కవీ పట్టించుకుని పద్యాలు చెప్పిన్నట్టుగా లేదు.

'తాగితే తప్పేముంది' అంటూ నటరత్న చిందు లేసినా , 'నేను తాగలేదు' అని నటసామ్రాట్ బుకాయించినా మహా నటులయిన వాళ్ళకే చెల్లింది. మనలాంటి సామాన్యులకు కాదు.

'నేను తాగను' అని గర్వంగా చెప్పుకోగలను. కానీ తాగుపోతును కాకపోయినా తల దించుకోవాల్సిన పరిస్థితి ఏర్పడింది.

అదెట్లాగంటే ..

ఆఫీసులో ఏదో విషయం మీద తీవ్రంగా ఆలోచించి బుర్ర బద్దలు కొట్టుకుంటున్న సమయంలో రమణ ఫోన్ చేసాడు. 'సాయంత్రం నీ ప్రోగ్రాం ఏమిటని.'

రమణ దగ్గర నుండి ఫోన్ అంటేనే విషయం తెలిసిపోతుంది. అయినా బాల్య స్నేహితుడు కాబట్టి మొహమాటంగా,

"ఏం ఎందుకడిగావ్?" అన్నా.

"ఏంలేదు. నువ్వు ఖాళీ అయితే మనందరం బ్లూఫాక్స్ కలుసుకుందాం. రెడీగా ఉండు. దారిలో నిన్ను పిక్ చేసుకుంటాం. గిరి, రాజు కూడా వస్తున్నారు. సాయంత్రం ఆరింటికి వెళదాం." అంటూ ఫోను పెట్టేసాడు, మారు మాట్లాడటానికి అవకాశం ఇవ్వకుండా.

విషయం అర్థమయింది. నేను అలాంటి పార్టీలకు వెళ్ళినా ఉపయోగం ఉండదు.

గిరి, రాజులు కూడా ఫోన్ చేసారు. "నువ్వు తాగకపోయినా ఫరవాలేదు. నీ కంపెనీ మాకు కావాలి." అని ముక్తకంఠంతో చెప్పారు.

ఒక్క క్షణం నేను తాగుపోతును కానందుకు గర్వపడ్డాను. నన్ను నేను అభినందించుకున్నాను. ఒకటి, రెండు షర్టు గుండీలు ఫటక్ మన్నాయి. మరి.....

'నా కాక్ తీసుకొస్తానని' అన్నాను కానీ రమణ ఒప్పుకోలేదు. నీ కంపెనీ కావాలనుకుంటున్నప్పుడు నీ కారు వాడటం తప్ప. తన కారులోనే వెళదామన్నాడు.

మొహమాటానికి పోయాను.

అందరం అనుకున్న సమయానికి అనుకున్న చోటికి చేరుకున్నాము. ఆఫీసుల కెళ్ళాలంటే ఆలస్యం అవుతుందేమోగానీ ఇలాంటి వాటిని క్షణం కూడా వదులుకోలేరు జనం.. ఇక కబురే కబురు. ఒబామా దగ్గరనుండి ఓ భామ వరకూ మాటల్లో దొర్లిపోయాయి. ఖాళీ అయిన సీసాలూ, ఖాళీ చేసిన మనుషులు కుదురుగా నిలబడలేక పోతున్నారు..

నేను మాత్రం ఒక కోక్ బాటిల్, జీడిపప్పుతో పైసా ఖర్చు లేకుండా సీసాల్ని వాసన చూస్తున్నాను.

"అసలు వీడు ఎందుకు తాగడంటావ్?" అన్నాడు రమణ నన్నుద్దేశించి.

"చిన్నప్పటినుంచీ తెలిసినవాడివి. నువ్వే చెప్పాలి." అన్నాడు గిరి.

"అవునూ. నువ్వెందుకు తాగవు?" రమణ రెట్టిస్తున్నాడు.

"ఇష్టం లేదు కాబట్టి." అన్నాను ముక్తసరిగా.

"అంటే మేమంతా ఇష్టపడే తాగుతున్నామా?" రాజు కూడా తక్కువ తినలేదు.

"మనం వీడి చేత తాగించాలి." రమణ ప్రతిపాదన.

"..... .."

"మాట్లాడవేరా? . అంటే నువ్వు బుద్ధిమంతుడివి. మేమంతా బుద్ధి మంతులమనా నీ ఉద్దేశం?" ఉడుక్కుంటున్నాడు గిరి.

అన్నిటికీ నా నవ్వే సమాధానం.

"నువ్వు గంజాయి వసంలో తులసి మొక్కవి. "రమణ ఉవాచ.

"ఛ . అదేం కాదు. తులసివసంలో గంజాయి మొక్క." రాజు సవరణ.

అందరూ గలగలా నవ్వారు.

"వీడు తాగటం మొదలుపెడితే మనల్ని మించి పోతాడేమో !" భయం నటించాడు గిరి.

"ఎంత తాగినా విల్ పవరుండాలి." అన్న రమణ వంక అందరూ ఆసక్తిగా చూసారు.

"ఒరేయ్ ఇప్పుడు చెబుతున్నాను, వినండిరా. నేను బాగా తినగలను, బాగా తాగగలను బాగా...(అని చేతులాడిస్తూ) .నాకంటూ విల్పవరుంది కాబట్టి ఇవన్నీ బాగా చేయగలను." అన్నాడు రమణ.

"నాకు మనో నిబ్బరం ఉంది కాబట్టే ఇవన్నీ అలవాటు చేసుకోలేదు." అన్నాను నింపాదిగా.

బిల్ వచ్చింది. నన్ను చూడమన్నారు.

సాని లెక్కలు ముని చూసినట్లుగా ఉంది నా పరిస్థితి. ఎవరి వంటిమీదా స్పృహ లేదు. బట్టలు ,స్పృహ సరిగా ఉన్నది నాకొక్కడికే. పడగ విప్పిన పాముల్లాగా నిలబడి బార్ లోకి వచ్చిన వీళ్ళు ఒక్కొక్కరూ వానపాముల్లాగా పాకుతున్నారు. బేరర్ల సాయంతో అందరినీ బయటికి తీసుకొచ్చాను. వాళ్ళను చూస్తే బాధేసింది. ఏమిటి ఇంత తాగారు. ఆరోగ్యాలు ఏమైపోతాయని.. బేరర్లు మాత్రమివన్నీ తమకు కొత్త కాదన్నట్లు మార్చురీలో శవాల్ని మోసేవాళ్ళలాగా నిర్లిప్తంగా బయట పడేశారు. నేనిచ్చిన టిప్ అందుకున్నప్పుడు మాత్రం ఒక్క క్షణం వాళ్ళ ముఖాల్లో నవ్వు మెరిసింది. అందరూ రమణ కారు పట్టుకుని నిలబడిపోయారు, తిన్నగా నిలబడలేక.

ఇక అసలు కథ మొదలయింది.

"ఒరేయ్ నేనిప్పుడు డ్రైవ్ చేయలేను. కాస్త నన్ను ఇంటి దగ్గర దింపి నా కార్ నువ్వు తీసుకెళ్ళు. రేపు పట్టుకెళ్తాను. "రమణ ఆలోచన.

నాకు పరిస్థితి అవగతం అయింది.నిజమే.. అతను కార్ నడిపితే పోలీసు వాళ్ళు పట్టుకునే ప్రమాదం, సరిగా నడపలేక పోతే ఎదురయ్యే ప్రమాదాలు.

కార్ తాళాలు తీసుకున్నాను.

"నన్ను కూడా దింపేయరా, దోవలోనేగా మా ఇల్లు." రాజు ప్రాధేయం.

ఇక మిగిలింది గిరి. ఆస్థితిలో అతన్ని వదలటానికి మనస్కరించక, కారెక్కమన్నా.

"చాలా థాంక్స్ బ్రదర్. మా గురించి చాలా శ్రమ తీసుకుంటున్నావ్." అన్నాడు గిరి. గిరి ఇంటికి వెళ్ళాలంటే మా ఇల్లు దాటి వెళ్ళాలి.

కార్ బయలుదేరింది. వీళ్ళని తొందరగా ఇళ్ళ దగ్గర దింపేసి ఇంటికి వెళ్ళిపోవాలని ఉంది. ఆఫీసులో పని ఒత్తిడి, బార్లో వాసనలు చికాకు పెట్టేస్తున్నాయి.

ఉన్నట్లుండి కార్ ఆపవలసి వచ్చింది, పోలీసు వాళ్ళ వాన్ ఎదురవటంతో. అద్దం దించి వాళ్ళ వంక ప్రశ్నార్థకంగా చూసాను.

"ఎవరు మీరు? ఎక్కడినుంచి వస్తున్నారు?" పోలీసు వాళ్ళ కరుకు స్వరం.

నా ఐ డి కార్డు చూపించాను.

పోలీసు వాళ్ళ పరీక్షలో నా దగ్గరనుండి వాళ్ళాశించిన ఫలితం రాలేదు. నిరాశగా వెళ్ళిపోయారు. ఇంకా నయం వెనక సీట్లో వాళ్ళను చూడలేదనుకుంటూ

కార్ను మందుకు దూకించాను.

మొదటి మజిలీ .

రాజు ఇంటికి చేరుకున్నాం. నెమ్మదిగా రాజు భుజం పట్టుకుని ఇంటిదగ్గర కొచ్చి బెల్ కొట్టాను.

రాజు భార్య తలుపు తీసింది. భర్తను చూస్తూనే బావురు మంది. నేను ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాను. మెయిన్ గేట్ దాటే దాకా ఆమె ఎక్కిళ్ళు వినిపిస్తూనే ఉన్నాయి. మనసు వికలమయింది.

తరువాత రమణ ఇల్లు.

అపార్ట్ మెంట్ గేట్ దగ్గర కార్ ఆపాను. ఇద్దరుమిత్రులు సినిమాలో నాగేశ్వరరావు లాగా హారన్ చాలా సేపు కొట్టటంతో చాలా ఫ్లాట్లలో లైట్లు వెలగటం, వాచ్ మన్ విసుక్కుంటూ గేట్ తీయటం వెంట వెంటనే జరిగిపోయాయి.

నన్ను చూస్తూనే ఆశ్చర్యపోయి "సారేరి ?" అన్నాడు, నాతో ఉన్న పూర్వ పరిచయం వల్ల.

రమణను నేనూ, వాచ్‌మన్ కలసి రమణ ఫ్లాట్ దగ్గరకు తీసుకెళ్ళి బెల్ కొట్టిన చాలా సేపటికి తలుపు తీసారు.

రమణను మోసుకెళ్ళి హాల్ లో ఉన్న సోఫాలో పడేశాం.

పిల్లల్లిద్దరూ తండ్రి వంక బిక్కు బిక్కుమంటూ చూస్తున్నారు.

"అయినయ్యా బలాదూర్లు. అడ్డమైన వాళ్ళతో తిరగటం, ఇలా అర్థ రాత్రి దాటిన తర్వాత కొంపకు చేరటం. మేం ఏమయిపోయినా మీకు పట్టదు. అసలు మిమ్మల్ని కాదు, మీ స్నేహితులననాలి. మిమ్మల్ని నాశనం చేసేదాకా ఊరుకునేట్లు లేరు....."

రమణ భార్య వాక్రవాహం ఆగటం లేదు.

ఎవరు అడ్డమైన వాళ్ళో నాకు ఒక్క క్షణం అర్థం కాలేదు. అర్థమయిన తర్వాత నవ్వుకున్నాను. ఆ పరిస్థితుల్లో ఆవిడను రెట్టించటం సభ్యత కాదు.

మందు ముట్టని వాళ్ళా? తాగి వంటిమీద స్పృహ లేని వాళ్ళా, ఎవరు అడ్డమైన వాళ్ళు.?

మౌనంగా కార్ దగ్గర కొచ్చాను.

"ఇంట్లో దింపే వచ్చావా?" గిరి ప్రశ్న. అంత అజెందుకో..!

"లేదు. గుమ్మంలో పడేశాను." అన్నాను అక్కసుగా.

"మూడ్ బాగుండకపోతే నువ్వు కూడా కాస్త పుచ్చుకునుండాల్సింది." గిరి బోడి సలహా

గిరిని వాళ్ళ సందు మొదట్లో దింపి ఇంటికి చేరుకున్నాను.

తలుపు తీసిన మా ఆవిడ ' ఇప్పుడా రావటం?' అన్నట్లుగా చూసింది.

చిరునవ్వే సమాధానంగా ఇంట్లోకి ప్రవేశించాను.

సరస్వతీ నమస్తుభ్యం

పోలాపగడ జనార్ధనరావు

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2015)లో

సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

"మీరెన్నయినా చెప్పండి. మావయ్యగారికి తన శిష్యుడు ముకుందంగారంటే వల్లమాలిన మక్కువ. ముకుందంగారికి జనం నాడి బాగా తెలుసునని మావయ్యగారికి గట్టి నమ్మకం. తన శిష్యుడు అందనంత ఎత్తుకెదిగాడని, ఈయన ఏనుగెక్కినంత సంబరపడతారు" ముకుందం అంటే తన భర్తకి ఇష్టం లేదని తెలిసినా నిర్మోహమాటంగా చెప్పింది పద్మ.

"పిచ్చి మొద్దూ! ముకుందానికి 'ఎ'కారం మీద మమకారం ఎక్కువ. 'ఎవరితో', 'ఎప్పుడు?', 'ఎక్కడ?', 'ఎందుకు?', 'ఎలా?' మాట్లాడాలో బాగాతెలుసు. పాలిత ప్రభువుల పల్లకికి ముకుందం పరిమినెంటు బ్యాంకు. రాజకీయ పార్టీలకి అతీతుడు. రూలింగ్ పార్టీకి అనుకూలుడు. కథలూ, కవిత్వం రాస్తాడు. ప్రభుత్వం వారు ప్రకటించిన, ప్రకటించబోయే, తెలుగు భాషకి

సంబంధించిన ఏ కార్యక్రమంలోనైనా వేలుపెడతాడు. వేలకి వేలు గడిస్తాడు. ఫైరవీలు చేస్తాడు పదవులు చేపడతాడు. ప్రభుత్వం వారిచ్చే రాజలాంఛనాల్ని, రాయితీల్ని ప్రభుత్వానికే తెలియకుండా రాబడతాడు, స్వాహా చేస్తాడు.

ఒకసారి ఏమైందో తెలుసా? నాన్నగారు టీచరుగా పనిచేస్తున్న రోజుల్లో 'తెలుగు భాషాసమితి' ఆహ్వానం మీద విజయవాడ వచ్చాడు ముకుందం. ఆర్లనైజర్లు గెస్ట్ హౌస్ అరేంజ్ చేసినా అక్కడొద్దని మన ఇంట్లోనే వున్నాడు. 'మాష్టారి మాట వింటూంటే నాకు వేదం వింటున్నట్టు వుంటుంది. అమ్మగారు పెట్టింది తింటూంటే అమృతం తిన్నట్టు వుంటుంది' అంటూ అడిగిన వాళ్ళకీ, అడగని వాళ్ళకీ చెప్పి, వెడుతూ వెడుతూ అమ్మా నాన్నల కాళ్ళకి దణ్ణం పెట్టి, బట్టలు పెట్టి వెళ్ళాడు.

అసలు సంగతి తర్వాత తెలిసింది. నాన్నగారు కేంద్రప్రభుత్వం ప్రకటించబోయే 'ఎవార్డు' కమిటీలో మెంబరని, ముకుందం ఆ ఎవార్డుకి ట్రైచేస్తున్నాడని, అందుకే మన ఇంటికి వచ్చాడని" విపులంగా భార్యకి చెప్పాడు తిలక్.

"ముకుందంగారు చాలా గొప్పవారనుకున్నానే. ఏ పని చేసినా అంత ప్లాస్ట్ గా వుంటారా? ఇవన్నీ మావయ్యగారికి తెలియవా?"

"తెలియవు. నాన్నగారికి ఆయన శిష్యుల్లో మంచే కనబడుతుంది. మనిషింటేనే మంచీ చెడుల కలయిక. మనం మాత్రం మనిషిలో మంచే చూడాలి, చెడు చూడకూడదంటారు. అదే నాన్నగారు మనిషిని బేరీజు వేసే పద్ధతి. "

"ఎందుకో తెలియదుగానీ, మావయ్యగారు నిన్నటినుంచీ దిగులుగా వున్నారు"

"ముకుందం మీటింగ్ కి నాన్నగారిని అనవసరంగా రవీంద్రభారతికి తీసుకెళ్ళానని ఇప్పుడనిపిస్తోంది."

"అక్కడేం జరిగింది?"

"ఏం జరగలేదు. ముకుందం నాన్నగారికేసి చూడకుండా వెళ్ళిపోయాడు. అది అతని నైజం పట్టించుకోకండి అన్నా, నాన్నగారు బాధపడుతున్నారు"

"అసలక్కడికి మావయ్యగారిని ఎందుకు తీసుకెళ్ళారు?"

"నాన్నగారు రాసిన 'సులభగణితం', 'మూక కవి జీవితచరిత్ర' పుస్తకాల్ని, ముకుందం ఆవిష్కరించడం గురించి, నాన్నగారే స్వయంగా మాట్లాడతానంటే... "

"మనల్ని పట్టించుకోని వాడివెనకాల మనమెందుకు పడాలి?"

"ఆ మాటే నేనూ అన్నా. అప్పుడు నాన్నగారు 'నేను ఆ పుస్తకాల్ని రాస్తున్నప్పుడు ముకుందం చూసి, మాష్టారూ! ఈ పుస్తకాల్ని నేనే ఘనంగా ఆవిష్కరిస్తా. ఆ అదృష్టాన్ని నాకే ప్రసాదించమని చేతులు పట్టుకుని ప్రాధేయపడితే సరే అన్నాను. ఇప్పుడు మాట తప్పకూడ' దన్నారు"

"అత్తయ్యగారు పోయాక, మావయ్యగారు మన దగ్గరే హైదరాబాదులో వున్నారని ముకుందం గారికి తెలియదా?"

"అదే ముకుందంలో దాగున్న మరో పార్శం. తనకి అవసరమైనవన్నీ తెలుసుకుంటాడు. కానీ ఏమీ తెలియనట్టు వుంటాడు. నాన్నగారిచే ప్రామిస్ చేయించుకున్నప్పుడు చాలా చిన్నస్థాయిలో వున్నాడు. తర్వాత తర్వాత సాహిత్యాన్ని అడ్డుపెట్టుకుని రాజకీయాల్లోకి దూరి, ఫైరవీలు చేసి పాపులరయ్యాడు. అప్పుడు ముకుందాన్ని కేంద్రప్రభుత్వ ఎవార్డుకి రికమెండ్ చేయలేదని, నాన్నగారి మీద కోపం కూడా వుంది" తండ్రి రాక చూసి ఇంక ఈ విషయం మాట్లాడకు అన్నట్టు కళ్ళతోనే సాంజ్జు చేసి చెప్పాడు తిలక్.

నారాయణరావు మాష్టారికి గణితం ఊపిరి. సాహిత్యం ప్రాణం. రిటైర్ అయినా, వికలాంగులకి, బీదవిద్యార్థులకి వుచితంగా పాఠాలు చెప్పడం అంటే సరస్వతీ దేవికి పూజ చేసినంత ఆనందం. ఆయన ఇల్లో సరస్వతీ నిలయం.

కేంద్ర, రాష్ట్రపభుత్వాలలో ఆయన శిష్యులు వున్నత పదవుల్లో వున్నారు. వాళ్ళు వచ్చి మాష్టారి ఆశీర్వాదం తీసుకుంటారు కానీ, ఆయన మాత్రం సిఫార్స్ లకి, స్వప్రయోజనాలకి వాళ్ళ దగ్గరికి వెళ్ళరు.

మాష్టారు విపులీకరించిన, విశ్లేషించిన అనేక లెక్కల సూత్రాలు పెద్ద బాలశిక్షలోనే కాదు, పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్ పుస్తకాల్లో కూడా అగ్రస్థానం వహించాయి.

ఆ సూత్రాలన్నీ క్రోడీకరించి 'సులభగణితం' పుస్తకం పిల్లలకి, పెద్దలకి అర్థమయ్యేలా రాసారు.

మూక కవి కామాక్షి అమ్మవారి తాంబూల కబళం ప్రసాదంగా తిని, మూగతనం పోయి, ఆశువుగా మూక పంచశతి, శ్లోకాలతో అమ్మవార్ని స్తుతించడం గురించి 'మూకకవి జీవిత చరిత్ర'లో రాసారు. తన కష్టార్థితంతో ఆ పుస్తకాల్ని ప్రింట్ చేయించారు. విద్యార్థులకి, భక్తులకి కాకుండా, తను రాసిన పుస్తకాల గురించి అందరికి తెలిసేలా పుస్తకవిషయం జరగాలని ఆయన కోరిక.

ఆ బాధ్యత ముకుందం తన భుజాల మీద వేసుకుంటానని మాష్టారికి మాటవరసకి మాట యివ్వడంతో, ఆ రోజు కోసం నిజంగా ఎదురు చూస్తున్నారు పాపం నారాయణరావు మాష్టారు.

"ఉచితంగా ఏది దొరికినా మనిషికి వాటి విలువ తెలియదు. ధర పెరిగిన కొద్దీ వస్తువు మీద మమకారం పెరుగుతుంది. ఆకర్షణ ఎక్కువ అవుతుంది. అది కష్టమర్ సైకాలజీ నాన్నగారూ...! రచయిత తను రాసిన పుస్తకం మిత్రులకి బహుమతిగా యిస్తే, వుచితంగా వచ్చింది, చదువుదాంలే అని బద్దకించి పక్కన పడేస్తాడు. అదే కొన్న పుస్తకం అయితే బద్ధంగా దాచుకుని శ్రద్ధగా చదువుతాడు. ఇదే జరుగుతుంది వుచితంగా యిస్తే మీ పుస్తకాల విషయంలో కూడా. యివన్నీ మీకు తెలియవని కాదు. కాస్తో, కూస్తో వాటికి ధర పెట్టండి" అన్న తిలక్ మాటలకి ససేమిరా ఒప్పుకోలేదు నారాయణరావుగారు.

"కాటుక కంటి నీరు... అల్ల కర్నాట కిరాత కీచకులకి అమ్మ త్రిసుద్ది కనవమ్మ భారతీ" అంటూ పోతనగారు సరస్వతీదేవి ముందు కన్నీళ్ళు పెట్టుకున్న వుదంతం చెప్పి, "ఆ మహానుభావుడే నాకు ఆదర్శం. పుస్తకాలు అమ్మడం విషయంలో నన్ను మభ్యపెట్టకు నాయనా" అంటూ కన్నీళ్ళు తుడుచుకున్నారు మాష్టారు.

"సరే మీ ఇష్టం. కానీ ఎన్నాళ్ళని ఆ ముకుందం గురించి ఎదురు చూస్తారు. మీ శిష్యుల్లో ఎంతో మంది గొప్పవారున్నారు. వాళ్ళల్లో ఎవరో ఒకరిచేత ఆ పుస్తకాల్ని ఆవిష్కరింప చేద్దాం నాన్నగారూ!"

"ఒద్దురా. నేను ముకుందానికి మాటిచ్చా. మాట తప్పితే వాగ్దేవి కృపకి దూరమవుతా. ఆ 'శాస్త్రరూపిణి' అనుగ్రహంతోనే నేనీ పుస్తకాల్ని రాసా. నీకు చోళుల కాలంలో ప్రసిద్ధికెక్కిన కంబకవి కథ తెలుసా?"

"తెలీదు. చెప్పండి."

"కంబకవి పాండిత్య ప్రతిభకు ముగ్ధులై రాజుగారు, కవి కుటుంబాన్ని విందుకు ఆహ్వానించారు. రాజుగారే స్వయంగా వడ్డిస్తూంటే ఆయన పంచె కుచ్చెళ్ళు జారాయి. అది చూసి కంబకవి కొడుకు కిలకిలా నవ్వాడు. ఎందుకు నవ్వుతున్నాడని రాజుగారు అడిగారు. కంబకవి సమయస్ఫూర్తిగా 'మహారాజా! మండు వేసవిలో ఓ పండు ముసల్లి చెప్పులు ఓ చంకలో గొడుగు మరో చంకలో పెట్టుకుని కాళ్ళు కాలుతూంటే, నెత్తి మాడుతూంటే వడివడిగా నడుస్తోంది. దాని తెలివి తక్కువ తనానికి నా కొడుకు నవ్వాడు పసివాణ్ణి క్షమించండి' అన్నాడు రాజుగారికి అనుమానమొచ్చి భటుల్ని పిలిచి రోడ్డు మీద ముసల్లి వుందో లేదో చూసి రమ్మన్నారు.

కంబకవి సరస్వతీ ఉపాశకుడు. కొడుకుని రక్షించమని ఆ విధ్యాధర్ని ప్రార్థించాడు. ఆ కామరూపిణి భక్తుడి మొరాలకించి ముసల్లాని రూపంలో చంకలో చెప్పులూ, గొడుగుతో నడిచి వెళ్ళింది. సరస్వతీ అనుగ్రహం వుంటే నా పుస్తకాలు ప్రాప్తమున్నవాడికి చేరి జ్ఞానాన్ని ప్రసాదిస్తాయి. "

"నాన్నగారూ! త్వరలో మీ పుస్తకాల్ని మీ ప్రియశిష్యుడు ముకుందం చేతే ఆవిష్కరింప చేసే ఏర్పాటు చేస్తా. మీరు నిశ్చింతగా వుండండి" అన్నాడు తిలక్ ముకుందాన్ని పిలవడం ఇష్టంలేకపోయినా.

"మాష్టారూ! మీరు రిటైరయ్యాక ఎక్కడున్నారో తెలుసుకుందుకు ఎన్నో ప్రయత్నాలు చేసా. మీ శ్రీమతిగారు పోయారని తెలిసి ఎంతో బాధపడ్డా. ఆవిడ నిజంగా అన్నపూర్ణే. ఆవిడ పెట్టిన అన్నం తిన్నవాణ్ణి. ఆవిడ ఆత్మకు శాంతి కలగాలని ప్రార్థించా. ఆవిడపేరు శాశ్వతంగా వుండేలా ఓ ప్రపోజల్ తో మీదగ్గరకి వచ్చా" అన్నాడు ముకుందం.

"ఏమిటిది?" కుతూహలంగా అడిగారు మాష్టారు అంతకు ముందు ముకుందం తనని చూడకుండా వెళ్ళిపోయిన సంగతి మర్చిపోయి.

"మీ శ్రీమతిగారి పేరు మీద 'సరస్వతీ పీఠం' నెలకొల్పి, బదిరులకు ఉచితంగా విద్యనేర్పాలి. దానికి ఛైర్మెన్ గా మీరే వుండాలి. వాటికి సంబంధించిన డాక్యుమెంటు తెచ్చా. మీరే సంతకాలు పెట్టండి. మిగతా విషయాలు నేను చూసుకుంటా. అప్పుడే ఎవరికి ఆఖరికి మీ అబ్బాయికి కూడా ఈ విషయం చెప్పకండి. నలుగురికి తెలిస్తే రాజకీయ ఒత్తిళ్ళు తట్టుకోలేను. మొదలకే మోసం వస్తుంది."

"అలాగే ముకుందం. అన్నట్టు..." ఏదో అడగబోయి తటపటాయించారు మాష్టారు.

"ఆ..మర్చిపోయా. మీ పుస్తకాల ప్రింటింగ్ పూర్తి అయిందా?"

"అయింది"

"మర్చిపోకండి. ఆ పుస్తకాలు నాచేతే ఆవిష్కరింపచేస్తానని మాటిచ్చారు"

"ఆ విషయం నీతో మాట్లాడదామని, వికలాంగుల వార్షికోత్సవానికి నువ్వు ముఖ్య అతిథిగా వస్తున్నావని తెలిపి, మా అబ్బాయిని తీసుకుని రవీంద్రభారతికి వచ్చా... కానీ..."

"సారీ మాష్టారూ! ఆ హడావిడిలో మిమ్మల్ని చూడలేదు. చూస్తే వదులుతావా? పుస్తకావిష్కరణకి ఏర్పాట్లు చేసుకోండి. ఏదైనా సాంస్కృతిక సమాఖ్యద్వారా ఫంక్షన్ జరిపితే జనం బాగా వస్తారు. పుస్తకాలకి మంచి పబ్లిసిటీ వస్తుంది. మీ అబ్బాయిని నాకు ఫోను చెయ్యమనండి. వుంటామరి. నే చెప్పిన విషయం రహస్యంగా వుంచండి" అంటూ మాష్టారి కాళ్ళకి నమస్కరించి, సంతకాలు పెట్టించుకున్నాడు.

మాష్టారి ప్రియ శిష్యుడు ఢిల్లీలో పెద్ద పదవిలో వున్నాడు. ఆ విషయం తెలిసాకే 'సరస్వతీ పీఠం' ఆలోచన వచ్చింది ముకుందానికి. చెట్టుపేరు చెప్పి కాయలమ్మకోవచ్చు ననిపించింది. మాష్టారిపేరు కాగితాల్లో చూపించి, కావల్సినవి ఎస్ట్రావ్ చేయించుకుని ఫలితాలు తను పొందొచ్చు అన్న ఆనందంతో వెళ్ళాడు ముకుందం.

పుస్తకావిష్కరణ సభ, కళావాహిని సాంస్కృతిక సమాఖ్య ఆధ్వర్యంలో అద్యుతంగా జరిగింది.

నారాయణరావు మాష్టారి గురించి గొప్పగా మాట్లాడి జనం చేత చప్పట్లు కొట్టించాడు ముకుందం.

పుస్తకాల్లోని పేజీలు చదివాడు మాష్టార్ని కలిస్తే ఈ పుస్తకాలు వుచితంగా లభిస్తాయి. ఎడ్రెస్ ఇందులో వుంది అంటూ పుస్తకాల్లో విషయాలకంటే, తను ఎంత కష్టపడి ఎదిగింది చెప్పుకోచ్చాడు ముకుందం.

శిష్యులు శాలువాలతో, పూలమాలతో మాష్టార్ని సత్కరించారు. కార్యదర్శి వందన సమర్పణతో కార్యక్రమం ముగిసింది. వేదిక దిగి అందరూ వెళ్ళిపోయారు.

మాష్టారు మాతం, వివాహం అయిన తర్వాత ఖాళీ అయిన కల్యాణ మండపాన్ని చూస్తున్న కన్యాదాతలా, వేదిక మీద అశాంతిగా, దిగులుగా ఏదో పోగొట్టుకున్నట్టు ఒంటరిగా వుండిపోయారు.

"ముకుందంగార్ని ఆవిష్కరణ సభకి ఎలా ప్రలోభపట్టి అరైంటుగా తీసుకురాగలగారు?" భర్త తెలివితేటలకి ఒక పక్క మురిసిపోతూ, మరో పక్క కుతూహలం కొద్దీ మురిపంగా అడిగింది పద్మ.

"పిచ్చి మొద్దూ! ముకుందంలాంటి వాళ్ళని పట్టుకుందుకు పెద్ద కసరత్తు చెయ్యబట్టేదు. కొన్ని కొన్ని సాంస్కృతిక, సాహిత్య సమాఖ్యలకి వీళ్ళు నిలవ(య) విద్వాంసులు. ఆ సంస్థల్ని వీళ్ళకి కొన్ని ఒప్పందాలు, మరికొన్ని లావాదేవీలుంటాయి. ఆ సంస్థల కార్యదర్శిల ద్వారా కబురెడితే కాకుల్లా వాల్తారు వీళ్ళు. ముకుందమే కళావాహినీ సంస్థపేరు సజెస్ట్ చేసాడు. నాకు కాస్త చేతి చమురు వదిలిందిలే"

"మీరింత కష్టపడి కార్యక్రమాన్ని నిర్వహించినా, మావయ్యగారిలో ఏ కోశానా ఆనందం లేదు. ఆ దిగులెందుకో తెలియదు. ఆయన సంతోషంగా లేకపోతే ఇంట్లో దీపం లేనట్టు వుంటుంది. దిగులెందుకో తెలుసుకోలేరా?"

సమయం, సందర్భం వస్తే ఆయనే బయటపడతారు. కంగారు పడకు" అన్నారు తిలక్.

"నాన్నగారూ! మీరన్నకున్నట్టు పుస్తకావిష్కరణ జరిగింది. కాని ఎందుకో మీకది తృప్తిగా లేదనిపిస్తోంది. నా తప్పు ఏదైనా వుంటే చెప్పండి దిద్దుకుంటా"

"నీ తప్పేం లేదురా! నేను మామూలుగానే వున్నా" నీరసంగా మొక్కుబడిగా అన్నారు నారాయణరావుగారు.

ఇంతలో పద్మ కంగారుగా వచ్చింది.

"ఏమండీ! బుజ్జిగాడు లంచ్ బాక్స్ మర్చిపోయి స్కూలుకెళ్ళిపోయాడు. వెరినాగన్న ఆకలికి తట్టుకోలేడు. ఇప్పుడెలా?" అంటూ గాబరాగా దిగులుగా భర్తకేసి చూసింది.

"వండిన అన్నం పిల్లలు తినకపోతే తల్లి తల్లడిల్లిపోతుంది. రచయితకూడా అంతే. తను రాసింది పాఠకులకి చేరకపోతే - చెత్తకుప్పకి చేరువైతే చలించిపోతాడు" అంటూ పుస్తకావిష్కరణ సభలో జరిగింది చెప్పడం మొదలెట్టారు నారాయణరావు మాష్టారు.

"సభ పూర్తి అయ్యాక నా ఆనందభాష్యాల్ని, క్షణం కూడా నిలనీయక కన్నీళ్ళు కలగాపులగం చేసాయి. నా కన్నీళ్ళ పారలోంచి వేదిక క్లీన్ చెయ్యడానికి వచ్చిన స్వీపరు చీపురుతో కనబడ్డాడు. అక్కడున్న నలిగిన బొకేల్ని, వాడిన పూల మాలల్ని, రాలిన పూలరేకుల్ని చెత్తని తుడిచి గోనెసంచిలో వేసాడు. చెత్తతో పాటు అక్కడ వేసిన ఆవిష్కరించిన పుస్తకాల్ని కూడా గోనె సంచిలో పడేశాడు. నానోట మాట రాలేదు. నిర్ఘాంతపోయి చూస్తూ వుండిపోయా. కడుపున పుట్టిన బిడ్డను పీక పిసిగి చెత్తకుండీలో పారేసినట్టు గిలగిల్లాడిపోయా. ఆవిష్కరించిన వాళ్ళకే ఆ పుస్తకం విలువ తెలియకపోతే, రచయితకి అంతకంటే అవమానం మరొకటి వుండదురా"

తండ్రి బాధ అప్పుడర్థమయింది తిలక్కి.

"ఎద్దుకేం తెలుస్తుంది అటుకుల రుచి. విలువలు తెలియని వాళ్ళకి విచక్షణాజ్ఞానం వుండదు. అర్హతలేని వాళ్ళని అందలం ఎక్కనివ్వకూడదు. సంస్కారంలేని వాళ్ళచేత అలాటి పవిత్రమైన పనులు చేయించకూడదు. మనిషిని అర్థం చేసుకుందుకు మంచీ, చెడూ, రెండూ చూడాలి నాన్నగారూ. ప్రాప్తం వున్నవాడి చేతులకి ఆ పుస్తకాలు తప్పక చేరుకుంటాయి. మీకా సరస్వతీ అనుగ్రహం వుంది దిగులుపడకండి."

"ఎంతటి గొప్పవాడైనా, అహంకారంతో అక్షరాన్ని దుర్వినియోగం చేసుకోకు. పెద్దలు పిల్లలకి యివ్వవలసింది ఆస్తులుకాదు అక్షరజ్ఞానం అని మన వేదాలు చెబుతున్నాయి" అన్నారు తేలికపడ్డ మనసుతో నారాయణరావుగారు.

ఆరోజు వసంత పంచమి. సరస్వతీదేవి పుట్టినరోజు. నారాయణరావు మాష్టారింట్లో చిన్నహాలు పిల్లలతో కిక్కిరిసిపోయి నిశ్శబ్దంగా వుంది. పిల్లలు మౌనంగా మూక పంచ సతి చదువుతున్నారు.

ముకుందం భార్యతో మూడేళ్ళ కొడుకుని తీసుకుని అక్కడికి వచ్చాడు. నిశ్శబ్దాన్ని భంగపరచలేక తనూ సర్దుకు కూర్చున్నాడు.

అప్పుడే ఓ పదారేళ్ళ అమ్మాయి వచ్చి గుమ్మం బయట నుంచుంది. అట్టు కట్టిన జుట్టు, మాసిన బట్టలు, మెరిసేకళ్ళు, తోమని కంచు దేవతా విగ్రహంలా వుంది.

"ఏం కావాలమ్మా!" అని అడిగారు మాష్టారు.

"సారూ! నా పేరు సరసమ్మ. పదో తరగతి చదువుతున్నా. అనాదను" అంటూ దణ్ణం పెట్టింది.

"కూర్చో అమ్మా" అన్నమాట నోటినుంచీ రాగానే, లోపలికి వచ్చి పూజా విగ్రహం ముందర ప్రతిష్ఠింపచేసిన ప్రతిమలా నేలమీద కూర్చుని "సారూ! రోజూ నేను ఇంటింటికి తిరిగి సెత్త తీసుకుని, రిచ్చాలో తీసుకెళ్ళి డంప్ యార్డ్లో పడేస్తూ వుంటా మా కాంట్రాక్టర్ గారిచ్చిన డబ్బులే నా సదువుకి, తిండికి ఆధారం.

నేను సెత్త ఎత్తుతూంటే, మీరు రాసిన 'సులభగణితం' పుత్రకం సిరిగిపోయి, కుట్టుడిపోయి కొన్నిపేజీలు దొరికాయి. ఇంకో పుత్రకం అట్టమాత్రం దొరికింది.

మొదటి పేజీలో వున్న మీ ఎడను సూసి ఇల్లు ఎతుక్కుంటూ వచ్చా. అయ్యగోరూ నాకో మంచి పుత్రకం యివ్వరా? బీదదాన్ని ఇంతకంటే ఇచ్చుకోలేను" అంటూ గుప్పెడు చిల్లర డబ్బులు, రెండు నలిగిన నోట్లు మాష్టారి పాదల దగ్గర పెట్టింది సరసమ్మ

తను ఆవిష్కరించిన పుస్తకాల్ని నిర్లక్ష్యంగా వేదిక మీద వదిలేసిన సంగతి గుర్తొచ్చి కొరడా పెట్టి కొట్టినట్టయి, అంతర్మధనం మొదలయింది ముకుందానికి.

సరసమ్మ మాటలకి నారాయణరావుగారి మనసు ద్రవించిపోయింది. కన్నీళ్ళ పొరలోంచి సరసమ్మ కళ్ళల్లో చదువుమీద కాంక్ష కనబడింది. ఒక్కసారిగా ఆయన దిగులు పరాపంచలయింది. ఉత్సాహం ఉరకలెత్తింది. కాళ్ళదగ్గరున్న డబ్బుని కళ్ళకద్దుకుని "ఇది వుండాల్సిన స్థానం ఇక్కడ" అంటూ సరసమ్మ చేతిలో పెట్టి "నీ చదువుకి ఏ ఇబ్బంది పడకమ్మా అమ్మ ఆశీర్వాదాలు నీకున్నాయి" అని లోపలికెళ్ళి పెద్దపుస్తకాల కట్ట తీసుకొచ్చి "ఈ పుస్తకాల్ని తీసుకెళ్ళి చదువుకునే పిల్లలకి ఉచితంగా పంచిపెట్టు. ఆ సరస్వతే నీ రూపంలో ఈ పుణ్యదినాన మా యింటిని పావనం చేసింది. నా జన్మ ధన్యమైంది. నా రచనకి ప్రయోజనం కలిగింది. ఆ పుల్లాబ్బాక్షి నీ చేతులు మీద ఇప్పుడే ఇక్కడే నా పుస్తకాల్ని ఆవిష్కరణ చేయిస్తోంది" అంటూ పుస్తకాలు సరసమ్మ చేతిలో పెట్టి 'సరస్వతీ నమస్తుభ్యం' అనుకుంటూ కళ్ళుమూసుకుని అలౌకికమైన ఆనందంతో ప్రార్థిస్తూంటే, మాష్టారికి తెలియకుండానే ఆనందభాష్యాలు పుస్తకాల్ని అభిషేకించాయి.

ఇంతలో మాష్టారి కాళ్ళమీద రెండు కన్నీటి చినుకులు. పైకి చూసేసరికి ముకుందం కళ్ళల్లో నీళ్ళు, మొహంలో పశ్చాత్తాపం కొట్టొచ్చినట్టు కనబడింది మాష్టారికి.

అక్షరాన్ని అనేకసార్లు దుర్వినియోగం చేసినందుకు, సరస్వతీ పీఠానికి కేటాయించిన స్థలాన్ని కబ్జా చేసినందుకు ప్రతిఫలంగా, నాన్నమాట వినబడటంలేదు. అమ్మా! అని నోరారా పిలవలేక మౌనంగా ఆ అమ్మలగన్న అమ్మకి నమస్కరిస్తున్న కొడుకుని చూసి కుమిలి కుమిలి ఏడ్చాడు ముకుందం.

టోల్ ఫ్రీ నెంబర్

నాగేంద్ర కాశి

**కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2015)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.**

'ఎన్లైట్మెంట్' - సిటీలో పేరున్న కౌన్సిలింగ్ సెంటర్. దాని కర్త, కర్మ క్రియ అన్నీ సత్యేంద్రనే.

చిన్నవయసులో దొంగతనాలకీ, మత్తు మందులకీ అలవాటు పడి నేరాలు చేసి పోలీసులకి దొరికిపోయి జైళ్ళలోనూ, పునరావాస కేంద్రాల్లోనూ మగ్గుతున్న యువతకి కౌన్సిలింగ్ ఇచ్చి వాళ్ళని సన్మార్గంలో పెట్టడంలో సిద్ధహస్తుడు సత్యేంద్ర.

అదేకాకుండా గ్లోబలైజేషన్ వామ హస్తంలో పడి నలుగుతున్న, మగ్గుతున్న విద్యార్థులకు దిశానిర్దేశం చేయడంలో కూడా మంచి పేరున్నవాడు.

వెలుగు సరిహద్దుల్లోనే ఎప్పుడూ చీకటి దూరంగా వుంటుంది. కానీ సమస్యకు పది అడుగుల దూరంలోనే పరిష్కారం వుంటుందని నమ్మేవాడు సత్యేంద్ర.

ఎవరైనా ఏదైనా సమస్యతో వస్తే ఓర్పుగా వాళ్ళ సమస్యలు విని, మూలాన్ని అర్థం చేసుకుని వాళ్ళ దారిలోకి వెళ్ళి వాళ్ళతో నడిచి ఒక కొత్త దారిని వాళ్ళకి పరిచయం చేస్తాడు. ఆ కొత్తదారి వాళ్ళ పాదాలకు మెత్తగా వుంటుంది. నిర్జీవమైన ఆ కళ్ళల్లో వుత్సవాల్ని వెలిగిస్తుంది. మోడు బారిన బతుకుల్ని నిత్యనూతనం చేస్తుంది. ఒకరోజు సత్యేంద్ర తన కౌన్సిలింగ్ సెంటర్లో వుండగా సిటీ పోలీస్ కమీషనర్ ఆఫీసు నుంచి ఫోనొచ్చింది. మర్నాడు తనను ఆఫీసులో ఒకసారి కలవాల్సిందిగా కమీషనర్ ఆనంద్ సత్యేంద్రకు చెప్పాడు.

ఇంతకు ముందు చాలాసార్లు పోలీస్ డిపార్ట్మెంట్తో కలిసి పనిచేసినా ఆనంద్తో పరిచయం మాత్రం తక్కువే సత్యేంద్రకి. తర్వాత రోజు పదకొండు గంటల సమయానికి కమీషనర్ ఆఫీసుకెళ్ళాడు సత్యేంద్ర.

అది కొత్త ఆఫీస్. అప్పుడే వేసిన పెయింట్ వాసన ముక్కుపుటాలకి తగులుతోంది. గదుల్లో చాలావరకూ పాత ఫర్నిచరే వుంది. ఇద్దరు కానిస్టేబుళ్ళు ఫైల్స్ పట్టుకుని కారిడార్లో మాట్లాడుకుంటూ వెళుతున్నారు.

సత్యేంద్ర "కమీషనర్ ఆఫ్ పోలీస్" అన్న బోర్డు దగ్గర ఆగాడు. అంతలో ఆనంద్ బయటికొచ్చి "సత్యేంద్రా! రండి మీ కోసమే చూస్తున్నాను" అంటూ షేక్ హాండిచ్చి లోపలికి తీసుకెళ్ళాడు. వెంటనే ఆఫీస్ బాయ్ తెల్లటి పింగాణీ కప్పుల్లో కాఫీ తీసుకొచ్చాడు.

"మనిద్దరం ఒకసారి కలిసాం. మీకు గుర్తుందా?" అడిగాడు ఆనంద్ కాఫీ తీసుకోమని సైగ చేస్తూ.

"ఆ గుర్తుంది. ఎస్.ఐ ట్రైనింగ్ క్యాంపుకి పిలిపించారు" అన్నాడు సత్యేంద్ర కాఫీ తాగుతూ.

"మితో మళ్ళీ అవసరం వచ్చింది సత్యేంద్రా. మొన్న అంటే లాస్ట్ వీక్ సి.ఎమ్ గారితో ఒక మీటింగ్ జరిగింది.

సిటీలో ఈ మధ్య కాలంలో ఆత్మహత్యలు బాగా పెరిగిపోయాయి. మీరూ గమనించే వుంటారు. ఎక్కువమంది ఇరవై, ఇరవై ఐదేళ్ళ లోపు వారే. దాంట్లో ఎక్కువగా అమ్మాయిలుంటున్నారు.

మేము ఒక యాక్షన్ ప్లాన్ తయారు చేశాం. ఈ ఆఫీసులోనే ఒక కంట్రోల్ రూమ్ ఏర్పాటు చేస్తున్నాం. ఒక టోల్ ఫ్రీ నెంబర్ అలాట్ చేశాం. దీని గురించి రెండురోజుల్లో ప్రింట్ మీడియంలోనూ, రెండు ఛానెల్స్ లోనూ ప్రకటన వస్తుంది. టీవీ ఛానెల్స్ లో వీక్లీ ఓ అరగంట కౌన్సిలింగ్ ఏర్పాటు చేస్తున్నాం. మీరు వారంలో రెండు రోజులు, రోజూ ఒక్కో గంట మా కంట్రోల్ రూమ్ కి రావాలి. ఎవరైనా హెల్ప్ కోసంగానీ, గైడ్స్ కోసంగానీ టోల్ ఫ్రీకి ఫోన్ చేస్తే మీరు కాల్ అటెండ్ చేసి వారికి సలహాలు, కౌన్సిలింగ్ ఇవ్వాలి. తర్వాత ఓ పది పదిహేను నిమిషాలు విద్యార్థులకీ, యువతకీ ముఖ్యంగా అమ్మాయిలకి పనికొచ్చే మంచి విషయాలు మాట్లాడాలి. అది డైరెక్టుగా ఒక ఎఫ్ ఎమ్ ఛానల్ ప్రసారం చేస్తుంది. మీటింగ్ లో అందరూ మీ పేరే సజెస్ట్ చేశారు. మీరేమంటారు?" అనడిగాడు ఆనంద్ కాఫీ కప్పుకింద పెడుతూ.

"ఓకే.. నే వస్తాను. మంచి ఇనిషియేటివ్. కానీ నాదో రిక్వెస్ట్."

"చెప్పండి" అన్నాడు ఆనంద్.

"ఎవరైనా టోల్ ఫ్రీకి ఫోన్ చేస్తే వాళ్ళ వివరాలు బహిర్గతం చేయకూడదు. కేవలం నాతోనే వుండాలి. ఇంకొకటి నేనడిగిన సమాచారం వెంటనే ఇవ్వాలి" అన్నాడు సత్యేంద్ర.

"ఓ. తప్పకుండా.. మిగతా విషయాలు మా సి.ఐ మీతో మాట్లాడతాడు. మీకేం కావాలన్నా అతనికి చెప్పి చేయించుకోండి. మనం మళ్ళీ కలుద్దాం. నాకు మీటుంగుంది" అని లేచి మరలా పేక్ హ్యాండ్ లిచ్చి బయటకు వెళ్ళిపోయాడు ఆనంద్. సత్యేంద్ర గదినుంచి బయటకొచ్చేసరికి సి.ఐ రెడీగా వున్నాడు ఒక ఫైలు పట్టుకుని.

"సారీ! ఒకసారి కంట్రోల్ రూమ్ చూస్తారా?" అడిగాడు సి.ఐ.

"పద" అని ముందుకి కదిలాడు సత్యేంద్ర.

ఒక గదిలో మూలగా వైర్ లెస్ ఎక్స్ ప్లెంట్ లూ, ఒక చిన్న సర్వర్ రూమూ వున్నాయి. ఇటు పక్కగా కిటికీ పక్కన ఒక కాన్ఫరెన్స్ టేబుల్, దాని మీద ఫోనూ, హెడ్ సెట్ - దానికి అనుసంధానించిన ఒక కంప్యూటర్, కాల్ డేటా రికార్డర్ అమర్చబడి వున్నాయి. ఆ టేబుల్ చుట్టూ నాలుగు కుర్చీలున్నాయి. గోడలమీద సిటీకి సంబంధించిన మ్యాప్ లు వున్నాయి. లోకల్ ట్రైన్స్ వెళ్ళే రూట్ మ్యాపులు, చారిత్రక కట్టడాలన్నింటినీ కలిపే కనెక్టింగ్ రోడ్డు మ్యాపూ, ఎయిర్ పోర్టు - రైల్వే స్టేషన్ కెళ్ళే రోడ్ల మ్యాపులూ ఎన్ లార్డ్ డ్ స్కేల్ లో వున్నాయి. సత్యేంద్ర అన్నింటినీ పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు.

"సారీ! ఎల్లండి నుంచి ఇది ప్రారంభిస్తున్నాం. మీ సెషన్ వచ్చే సోమవారం ప్లాన్ చేశాం. మీరు ఏ టైమ్ కి వస్తారో చెబితే కారు పంపిస్తాను. మీ విషయాలన్నీ ఆనంద్ సార్ దగ్గరుండి చూసుకోమన్నారండి" అన్నాడు సి.ఐ.

"నాకు కారు అవసరం లేదు నా కార్లోనే వస్తాను. ఆదివారం మీకు ఫోన్ చేస్తాను" అని సెల్ ఫోన్ కాలెండర్ లో డేట్ అలర్ట్ పెట్టుకుని బయటికి నడిచాడు సత్యేంద్ర. టోల్ ఫ్రీ నెంబర్ కి బాగా పట్లినీటి ఇచ్చారు. సత్యేంద్ర సెషన్స్ గురించి కూడా మీడియాలో వచ్చింది.

ఆరోజు అనుకున్న సమయానికే సత్యేంద్ర కంట్లో రూమ్ కి వచ్చాడు. అక్కడున్న ఆపరేటర్ ఫోనూ, డేటా రికార్డర్, పవర్ కనెక్షన్ బేక్ చేస్తున్నాడు. ఎఫ్ ఎమ్ ఛానెల్ నుంచి ఒక కో ఆర్డినేటర్ వచ్చి లైవ్ కి ఏర్పాట్లు చేసుకుంటున్నాడు.

ఆపరేటర్ అన్నీ సిద్ధం చేసి హెడ్ ఫోన్ పెట్టుకున్నాడు. సత్యేంద్ర కుర్చీలో కూర్చుని పేపర్ మీద నోట్ చేసుకున్న పాయింట్స్ చూస్తున్నాడు.

ఓ పది నిమిషాల తర్వాత ఒక ఫోన్ కాల్ వచ్చింది. ఆపరేటర్ సత్యేంద్రకి సైగ చేసి హెడ్ ఫోన్ పెట్టుకోమన్నాడు. సత్యేంద్ర హెడ్ ఫోన్ పెట్టుకుని "హలో" అన్నాడు. అవతలి నుంచి ఎవరూ మాట్లాడడం లేదు.

"హలో నేను సత్యేంద్ర మాట్లాడుతున్నాను. మీ పేరు చెప్పండి" అన్నాడు మళ్ళీ.

"నా పేరు.. నా పేరు.. అనూష"

"అనూషా! చెప్పండి. భయపడకండి. మీ ఫ్రెండ్స్ తో ఎలా మాట్లాడతారో అలాగే మాట్లాడండి. చెప్పమూ! నీ సమస్యేమిటి?" అడిగాడు సత్యేంద్ర.

రెండు నిమిషాలు ఏడుపు వినిపించింది అవతలి నుంచి. సత్యేంద్ర మానిటర్ వైపు చూశాడు. ఒక సెల్ ఫోన్ నెంబర్ డిస్ప్లే అవుతోంది.

"అమ్మా! అనూషా! నీ సమస్యేమిటో చెప్పు." అన్నాడు సత్యేంద్ర మళ్ళీ.

కొంచెం ఏడుపు తగ్గింది. కానీ ఏ మాటా వినిపడట్లేదు అవతలినుంచి.

"ఏం చదువుతున్నావ్ అనూషా?" అడిగాడు సత్యేంద్ర మళ్ళీ

"ఇంటర్ సెకండియర్"

"ఏం.. ఎంసెట్ ర్యాంక్ రావాలని కాలేజీలో ఇంట్లో ఫ్రెషర్ ఎక్కువ పెడుతున్నారా?"

"నేను క్లాస్ సెకండ్ ర్యాంకర్ని"

"ఓ.. వెరిగూడ్ మరి సమస్యేమిటమ్మా? చక్కగా చదువుకుంటున్నావ్. ఎవరైనా అబ్బాయి ప్రేమిస్తున్నానని వెంటపడి వేధిస్తున్నాడా?"

"అదేం లేదు. మాది చెప్పలేని... చెప్పుకోలేని సమస్య. నేనూ.. మా చెల్లీ చచ్చిపోదాం అనుకుంటున్నాం"

"ఎందుకంత పెద్ద నిర్ణయం తీసుకున్నారు. సమస్య నీదయితే మీ చెల్లినీ ఎందుకు కలుపుతున్నావ్. ఆ అమ్మాయి జీవితం మీద నీకేం రైటుంది?"

"మొదట అదే అడిగింది చచ్చిపోదామని."

"పరిష్కారం లేని సమస్య వుంటే వుండొచ్చునేమో గానీ చెప్పుకోలేని సమస్యలుండవ్ అనూషా!

నీకో విషయం తెలుసా?

'సమస్య' కి పరిష్కారం ఒక బెస్ట్ ఫ్రెండ్ 'సమస్య' ని వదిలి పరిష్కారం ఎప్పుడూ ఒంటరిగా వుండలేదు" అన్నాడు సత్యేంద్ర.

ఓ పదినిమిషాలు గడిచిన తర్వాత సత్యేంద్రకి ఒక ఆలోచన వచ్చింది. అనూష సమస్యేమిటో సరిగ్గా చెప్పకపోయినా 'పరిష్కారం దొరికింది' అనిపించింది సత్యేంద్రకి.

"సరే! అనూషా. మీరు ఒక్కరోజు మీ నిర్ణయాన్ని వాయిదా వేసుకోండి. రేపు ఇదే టైమ్ కి మళ్ళీ నేనే ఫోన్ చేస్తాను. తొందరపడి ఏ నిర్ణయమూ తీసుకోకండి. కానీ రేపు మాత్రం నీకు శాశ్వతమైన పరిష్కారం దొరుకుతుంది. నన్ను నమ్ము." అన్నాడు కాన్ఫిడెంట్ గా.

"రేపటి వరకూ మేమేం చేయాలి?"

"గుడ్ క్వశ్చన్.. మీరు ఒక మెంటల్ ఎక్స్ పర్ట్ సైజు చెయ్యండి. ఎలాగంటే మీరు చచ్చిపోదామని నిర్ణయించుకున్నారు కాబట్టి మీరు చనిపోయిన తర్వాత మీ అమ్మా, నాన్నా, అమ్మమ్మా, మావయ్య మీ ఫ్రెండ్స్ ఏమనుకుంటారు? మీరు లేని మీ ఇల్లా, మీరు రోజూ కూర్చునే క్లాస్ లో బెంచ్ ఎలా వుంటాయ్ అని ఆలోచించండి. భలే ఢిల్లంగా వుంటుంది" అని ఫోన్ పెట్టేశాడు సత్యేంద్ర.

అనూష చచ్చిపోదనీ, ఖచ్చితంగా మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తుందని సత్యేంద్ర గట్టిగా నమ్మాడు. తరువాత ఓ పదిహేను నిమిషాలు ఎఫ్.ఎమ్ ఛానల్ కి ప్రోగ్రాం యిచ్చి బయల్దేరాడు.

అప్పుడే లోపలికొచ్చిన సి.ఐ "సార్ అయిపోయిందా! రేపు కూడా ఇదే టైమ్ కి వస్తారా?" అనడిగాడు.

"రేపు నాక్కొంచెం వేరే పనుంది. కానీ ఇంకొకర్ని పంపిస్తాను నాకంటే అతనే మంచి సలహాలు ఇస్తాడు" అని చెప్పి ఆపరేటర్ తోనూ, సి.ఐ తోనూ ఓ అరగంట మాట్లాడి వెళ్ళిపోయాడు.

మరుసటి రోజు సత్యేంద్ర చెప్పిన వ్యక్తిని తీసుకొచ్చాడు సి.ఐ. అతను కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. ఆపరేటర్ హెడ్ ఫోన్స్ పెట్టుకుని రెడీగా వున్నాడు.

ఫోన్ మోగింది.

"హలో.. " అన్నాడతను.

"నేను... అనూష.."

"చెప్పమ్మా"

కొంచెంసేపు ఏం వినిపించలేదతనికి. తర్వాత అతనేం అడగకపోయినా అనూష చెప్పడం ప్రారంభించింది. "మా చెల్లి నేనూ ఒకే క్యాంపస్ లో చదువుతున్నాం. నర్సరీ నుండి ఇంటర్ వరకు అదే క్యాంపస్. మా చెల్లి టెంట్ క్లాస్ చదువుతోంది. మా డాడీ కూడా అదే స్కూల్ లో టీచర్. ఒకరోజు లంచ్ అవర్ కి ముందు మా చెల్లి మా క్లాస్ కి వచ్చి కిటికీ దగ్గర నిలబడి ఏడుస్తోంది. నేను బయటికెళ్ళి అడిగితే నా చెయ్యి పట్టుకుని వాళ్ళ స్కూలు స్టాఫ్ రూమ్ దగ్గరకి తీసుకెళ్ళింది. అక్కడ ఓ పదిమంది బిగ్గరగా అరుస్తూ ఎవరో కొడుతున్నారు. చూస్తే మా నాన్న.

ఓ ఇద్దరు చెప్పులతో కొడుతున్నారు. ఇంకొకడు ఫర్ట్ చింపేస్తున్నాడు. నాకు ఏడుపాచేసింది.

మా నాన్న ఒక టెంట్ క్లాస్ అమ్మాయిని స్టాఫ్ రూమ్ కి పిలిచి ఎక్కడక్కడో తాకాడంట. చాలా రోజులుగా చేస్తున్నాడంట. ఆ అమ్మాయి ఓర్పుకోలేక చివరికి వాళ్ళ పేరెంట్స్ కి చెప్పింది. ఇదీ జరిగింది. నాకు వెంటనే ఏడుపు ఆగిపోయింది.

మా స్కూల్ పెద్దది కాబట్టి టీవీ ఛానెల్స్ కి, పేపర్ వాళ్ళకి తెలియలేదు.

వెంటనే మా నాన్నని ఉద్యోగంలోంచి తీసేశారు. తర్వాత అందరికీ తెలిసిపోయింది. కొన్ని రోజులకి మా కాలనీలో కూడా తెలిసిపోయింది.

మా నాన్న చేసిన తప్పుకి మేం బలయ్యాం. రోజూ నరకయాతన అనుభవిస్తున్నాం.

'అదిగో ఆ వెధవ పిల్లలే వీళ్ళు' అని అందరూ కాకుల్లా పొడిచి పొడిచి చంపుతున్నారు.

మొన్న ఎవరో 'మీ నాన్న మీతో కూడా ఇలాగే వుంటాడా?' అనడిగాడు.

మేం తలెక్కడ పెట్టుకోవాలి. చెల్లినయితే వాళ్ళ క్లాస్ అబ్బాయిలు ఇంకా ఎక్కువగా ఏడిపిస్తున్నారుంట.

అవన్నీ పక్కన పెడితే మా నాన్న ఇలాంటోడా? మరి మమ్మల్ని దగ్గరకు తీసుకొని నుదిటి మీద ముద్దు పెట్టుకొన్నప్పుడు మాతో సరదాగా ఆడుకున్నప్పుడు, నేను నాన్న బండి మీద వెనక కూర్చున్నప్పుడు ఇలాగే ఆలోచించేవాడా? ఇలా ఆలోచిస్తుంటే ఒక్క నిమిషం బతకాలనిపించడంలేదు. కూతురి వయసున్న అమ్మాయి దగ్గరకొచ్చినప్పుడు కూతురు గుర్తుకు రావాలిగానీ కామం పుడుతుందా?

చెప్పండి మేం ఎలా బతకాలి.

మమ్మల్ని ఎవరైనా కామెంట్ చేస్తే నాన్న ఒళ్ళో తలపెట్టుకుని చెప్తాం. ఇప్పుడా ఒడిని, చేతుల్ని నమ్మలేకపోతున్నాం" ధారాళంగా ఏడుస్తోంది.

అతనికి కళ్ళవెంబట నీళ్ళొచ్చాయి. వెంటనే హెడ్ ఫోన్ తీసి "నే వెళ్తున్నా సత్యేంద్రగారిని కలవాలి" అని లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆపరేటర్ ఆశ్చర్యపోయి, ఏం చేయాలో తెలియక ఫోన్ కట్ చేశాడు.

అతను తిన్నగా సత్యేంద్ర కౌన్సిలింగ్ సెంటర్ కి వెళ్ళాడు. సత్యేంద్ర లోపల ఒక్కడే వున్నాడు. అతన్ని చూసి.

"రా నీ కోసమే చూస్తున్నా.. ఏం చెప్పింది నీ కూతురు?" అనడిగాడు. అతనేం మాట్లాడలేదు. ఒకటే ఏడుపు. స్వచ్ఛంగా, బిక్కగా వున్నాయి ఆ కన్నీళ్ళు.

శివుని రుబారూటం నుంచి భువిపైకి వురుకుతున్న గంగా ప్రవాహంలాగా వున్నాయా కన్నీళ్ళు. నేను జంతువుని కాదు. మనిషిని చెప్పన్నాయా కన్నీళ్ళు.

"నిన్న నీ అదృష్టం బాగుండి నీ కూతురు తన సెల్ ఫోన్ నుండి ఫోన్ చేసింది. అది నీ పేరు రిజిస్టర్ అయిండడం వల్ల నీ అడ్రస్ సులువుగానే దొరికింది.

నీ కూతురికి నేనిచ్చే సలహా కంటే - ఆ సమస్యని నువ్వు తెలుసుకుంటేనే శాశ్వత పరిష్కారం లభిస్తుందని అనిపించింది. కానీ ఆ సమస్య నువ్వే అని తెలిసినప్పుడు చాలా బాధగా అనిపిస్తుందిప్పుడు.

నీ కూతురు మాట్లాడిందంతా నేనూ విన్నాను ఇప్పటివరకూ. సమాజానికి మంచి డాక్టర్లూ, మంచి ఇంజనీర్లూ, మంచి లాయర్లూ, మంచి వ్యాపారవేత్తల అవసరంకన్నా మంచి తల్లిదండ్రుల అవసరమే ఎక్కువుంది. నువ్వు మంచి తండ్రి కాకపోతే మంచి గురువెలా అవుతావు? నువ్వు నీ వృత్తికి చేసింది నీతికి - వృత్తిధర్మానికి సంబంధించిందైతే నీ కూతుళ్ళ విషయంలో చేసింది ప్రేమకీ, అపనమ్మకానికి అణువంత కూడా ఆస్కారంలేని తండ్రిదనానికే సంబంధించింది. మళ్ళీ ప్రేమని పంచే నమ్మకం నిలబెట్టుకునే అవకాశం నీకూతురే నీకిచ్చింది. వెళ్ళి నిలబెట్టుకో.

వెళ్ళి నేను మనిషిని. నీతి నియమాలు, ప్రేమానురాగాలు, ధర్మాధర్మాల విచక్షణ వున్న మనిషిని పూర్వ చేసుకో" అన్నాడు కుర్చీలోంచి లేస్తూ.

అతను కళ్ళు తుడుచుకుంటూ కూతుళ్ళను రక్షించుకోవడానికి పెద్ద పెద్ద అంగలేసుకుంటూ నడవడం మొదలుపెట్టాడు.

మనిషి కదా ... మారతాడు.

తండ్రి కదా ... తెలుసుకుంటాడు.

దేవుడున్నాడు కదా క్షమిస్తాడు.

అలా పారిపోతారేం?

చంద్రమౌళి కళ్యాణచక్రవర్తి

"అమె సాగసైనదే, మనసైనది కాదు, అవును నిజం. కనుముక్కు తీరు, కళ్ళు తిప్పుకోనివ్వదు. కానీ ఆ మాట తీరే" ఇలా సాగుతున్నాయి ఆలోచనలు. వాళ్ళిద్దరూ కొట్టుకోవడం, కలిపోవడం మామూలే.

కానీ ఈసారి మాత్రం విషయం గంభీరంగా వున్నట్టుంది, పరిస్థితి అంత ఆశాజనకంగా లేదు. వాళ్ళ జీవన ప్రయాణంలో ఎన్నో ఒడిదుడుకులు.

'కోపం' మానవ సహజం. అది ఒక బలహీనత.

'ఆవేశం' కోపానికి తరువాత స్థాయి. 'అసమర్థత' 'ఆవేశానికి తోడైతే 'ఆక్రోశం', ఆశక్తత మనిషిని బలహీనం చేస్తుంది. అట్లాంటప్పుడే ఆక్రోశాన్ని వికృతిగా "బక్కకోపం" అని పిలవచ్చు ఇప్పుడు మన కథానాయకుని పరిస్థితి అదే

"రోజూ మీకు సేవలు చేస్తూ జీవితం గడుపుతున్నా. నన్ను నేను అర్పించుకుంటూ కొవ్వొత్తి లాగా కాలిపోతున్న నా అందమే నాకు శాపమా? ఎవడో ఏదో అన్నాడని మొఖం మీద గాట్లు పెట్టుకుని తిరగాలా? నీకోసం నేను ఎంత చేస్తున్నాను అది గమనించవా?" ఇది మన కథానాయకి అంతరంగం.

సమాజం వాళ్ళిద్దరినీ, భార్యాభర్తలుగా కట్టేసింది. "అసలు తప్పు అదే" ఇద్దరూ ఏక కంఠంతో.

"బాగానే వుంది సంబరం, ఉరుము ఉరిమి మంగళం మీద పడ్డట్టు నా పెళ్ళాం, నా మొగుడూ అని పూసుకు పూసుకు తిరిగి, మాది స్వచ్ఛమైన ప్రేమ అని, అందమైన ప్రేమ అని నిఖార్సైన ప్రేమ అని పళ్ళు ఇకిలించి ఒకళ్ళ కళ్ళల్లో ఒకళ్ళు చూసుకుంటూ మైమరచిపోతిరి, కాస్త ఈ లోకంలోకి రండ్రా అంటే ఛీ, పో మీ లోకంతో మాకు పనేంటి అని ఒకళ్ళనొకళ్ళు అతుక్కుపోతిరి. మమ్మల్ని ఎవ్వరూ విడదీయలేరని తెగ నీల్లిరి. ఇప్పుడు మా మీద పడిపోతారేం?" ఇది మధ్యవర్తుల ఆవేదన.

ప్రతీ సమస్యకి ఒక పరిష్కారం వుండాలి కదా? అందుకనే మీరు నేను కలిసి టీవీలో ప్రోగ్రామ్లు పెట్టి అయినా ఈ సమస్యని పరిష్కరించాలి ఏమంటారు? అసలు జరిగిందేమిటో తెలియాలి అంటే విషయాన్ని మొట్టమొదటినుంచి తెలుసుకోవాలి. రింగులు, రింగులు తిప్పి మిమ్మల్ని గతంలోకి తీసుకెళ్ళాల్సిందే రెడీనా? డోయ్...డోయ్...డోయ్.. అదిగో వచ్చేశాం చూశారా. అదిగో ఆ పార్క్లో ఆ మూల చూశారా గిరిజాల జుట్టు, బెల్ బాటం ప్యాంట్, పెద్ద కాలర్ షర్ట్ పూల పూలది చూశారా? చేతిలో సిగరెట్. ఆ సోగ్గాడే మన కథానాయకుడు. ఆ పక్కనే కుదురుగ్గా కూర్చుని వుండే ముద్దమందారం.. ఆవిడే మన కథానాయకి. వారేదో విషయం గురించి తీవ్రంగా చర్చించుకుంటున్నారు. వినండి. కొంచెం ఇసింటా జరగండి. వినిపిస్తోందా?

"అదికాదు సుశీ ఇట్లా ఎన్ని రోజులు? నిన్ను విడచి నేను వుండలేను నీకు తెలుసుకదా?"

"అవుననుకో మోహన్ నా పరిస్థితి నువ్వు అర్థం చేసుకో"

"పోనీ.. నేను మీ వాళ్ళతో మాట్లాడతాను."

"ఎందుకో భయంగా వుంది మోహన్."

"భయమెందుకే పిచ్చిదానా.. నా గుండెల్లో నిన్ను దాచిపెట్టుకోనా? నా కళ్ళల్లో నిన్ను నింపుకుని నీతోనే నా జీవితం."

"మోహన్ చాలు ఈ జీవితం నీది. నేను నీదాన్ని."

"సుశీ.. నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను నువ్వులేక పోతే నేను లేను"

"మోహన్ అలా చూడకు నీ చూపులతో తడిసిపోయి ముద్దయి కరిగిపోతున్నా. నేనూ నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను"

"సుశీ.."

"మోహన్.."

గురుగారూ, చాలు. ఇక చాలు మీరు కొంచెం వాళ్ళనుంచి దృష్టి నావైపు తిప్పండి. ఇక సెన్సార్ వారు ఒప్పుకోరు. మీకు విషయం అర్థం అయిందిగా? ఈడు, జోడు బాగున్నారు, పైగా ప్రేమించుకున్నారు, సమాజం కూడా హర్షించింది. అదృష్టవశాత్తూ, ఒకే కులం, ఒకే స్థాయి. ఇక అడ్డేముంది? ఫెళ్ళున పెట్టెంది. మూడు ముళ్ళు ఆరు చదివింపులు, ప్రేమయాత్రలు, తీపి గుర్తులు, ఓహో.. ఇక చెప్పనవసరంలేదు అన్నీ యధావిధిగా జరిగినాయి పదహారోజుల పండగంత ఉత్సాహంగా సంవత్సరీకం కూడా జరిగింది.

నిజమే. మీరు ఊహించిన దాంట్లో తోప్పం లేదు. సమాజంలో జరుగుతున్న ఎన్నో సంఘటనలు చూసి, చూసి మీరూ అలాగే అనుకున్నారు, తప్పులేదు సంవత్సరం వరకూ బాగానే వున్నారు అని అనుకున్నాడు సాధారణంగా. అలాగే జరగాలి. ముఖ్యంగా వాళ్ళ మధ్య గొడవలకి కారణం వాళ్ళ కుటుంబ సభ్యులే అయివుండాలి. ఎందుకంటే ఇంత అన్యోన్యంగా వున్న భార్యాభర్తలని చూస్తే అందరికీ కుళ్ళే. షరా మామూలుగానే చుట్టూ వున్న వాళ్ళే. ఏదొక చెత్తపని చేసుంటారు. అనీ. మీలాగే నేను కూడా తడుముకున్నా. అలా అనుకోవటం సుతరామూ తప్పుకాదు. ఎందుకంటే ఎక్కడ చూసినా ఇవే లుకలుకలు. ఏ కుటుంబంలోనైనా సరే. అది అతి సామాన్యమైన విషయం.

కానీ వీళ్ళు కథానాయక, నాయకిలు కాబట్టి వీళ్ళ విషయం అంత సామాన్యంగా ఎందుకుంటుంది? అంత సామాన్యమైతే నేను మీరు మధ్యవర్తులుగా ఎందుకు వస్తాం? పెద్ద విషయం వుంది. అంత తీవ్రమైన విషయం కాబట్టే ఇన్నేళ్ళ తరువాత ఇప్పుడు ఇంత గొడవ జరిగింది.

ఆ మనం ఎక్కడిదాకా వచ్చాం? ఆ సంవత్సరీకం పదహారోజులంత వుత్సాహంగా జరిగింది అని చెప్పానుకదా, అలా ప్రతిసంవత్సరమూ అంతే వుత్సాహంగా. ముప్పైఏళ్ళు గడిచాయి. అయితే ఇన్నేళ్ళు అన్యోన్యంగానే వున్నారు. ఏ పారపాచ్యాల లేవు అని మాత్రం నేను చెప్పలేను. మానవమాత్రులం కనుక మరీ నిత్యమూ కాకపోయినా నెలకొకసారి, ఆరునెలలకొకసారి, కొండకచో సంవత్సరానికి ఒకసారి గొడవలు పడి విడిపోతారేమో అన్నంత పరిస్థితికి విషయం వచ్చింది. ఏదో మీలాంటి నాలాంటి మధ్యవర్తులు వుండి విషయాన్ని సర్దేశారు. అయితే ఈ మధ్యలో జరిగిన ఒక సంఘటన, వాళ్ళ జీవితాల మీద ఇంత ప్రభావం చూపుతుందని ఎన్నడూ అనుకోలేదు. ముప్పై ఏళ్ళ కాపురాన్ని అతలాకుతలం చేస్తుందని మనమెవ్వరమూ వూహించలేము. అంతెందుకు, సృష్టికర్త బ్రహ్మ కనిపెట్టలేకపోయాడు. ఇప్పటికీ తన నాలుగు జుట్లూ పీక్కిని నాలిక్కర్చుకుంటూనే వున్నాడు, సరస్వతమ్మ ఇంకా ముక్కు ఎగబీలుస్తూనే వుంది. సకల చరాచర జగత్తుని సృజించి, సృష్టించి, నియమించి ఎనభైనాలుగో అంతకన్నా ఎక్కువో కోట్ల జీవరాశులని వాటి నుదిటిరాతని ఇంత అమోఘంగా రాస్తున్న బ్రహ్మ. ఇంత తప్పిదం ఎందుకు చేశాడో, ఏ ఏమరిపాటున ఇంత చిన్న తప్పు జరిగిందో తెలీలేదు. సప్తర్షులు వాళ్ళ ఆవిళ్ళు కూడా వర్గాలుగా మారిపోయారు వాళ్ళ వాళ్ళ పక్షాలను సమర్థిస్తూ చీలిపోయారు. పెద్దలు వశిష్టులవారు, విశ్వామిత్రులవారు అరుంధతమ్మ, అనసూయమ్మ, లాంటి వారు తమ తమ అనుభవాలను బట్టి విశ్లేషణ చేద్దామని పూనుకుని మళ్ళా ఏదో అత్యవసరమైన పనున్నట్టు కళ్ళు మూసుకుని జపం చేసుకుంటున్నారు. మొగుడు పెళ్ళాల మధ్య వ్యవహారంలోకి

దూరకూడదన్న వైదిక సత్యాన్ని ఆపోసన పట్టేశారు. బాధ్యత లేని వారు కాబట్టి. వాళ్ళు అట్లా వెళ్ళిపోయినా కుదురుతుంది. మీకు నాకు ఎట్లా కుదురుతుంది? మనం ఇప్పుడు తరతరాల మూఢాచారాన్ని పారద్రోలి ప్రపంచశాంతి నెలకొల్పాలి ఏమంటారు?

సరే. సరే. అసలు విషయానికి వస్తాను. ఆ రోజు ఏం జరిగింది? ఎలా జరిగింది? ఎందుకు జరిగింది? లింగవివక్ష లేకుండా వున్నది వున్నట్టు మీకు చెబుతాను. ఆ తర్వాత మనిద్దరం కూర్చుని తప్పొప్పులు నిర్ణయించి తప్పు చేసిన వాళ్ళని శిక్షించాలి. సరేనా మళ్ళా రింగ్.. రింగ్.. డోయ్.. డోయ్.. సరిగ్గా వారం రోజుల క్రితం ఓ ఆదివారం రోజులాగా ఆరోజూ తెల్లారింది, కోడికూసింది. (అంటే అలారం లేదా, పాలవాడు కొట్టిన బెల్. అని మీరు అన్వయించుకోవచ్చు). బద్దకంగా ఒళ్ళు విరుచుకుంటూ వూరు లేచింది. ఊరితోపాటూ వాళ్ళూ లేచారు. దంతధావన, ముఖప్రక్షాళనలాంటి అత్యవసర కార్యక్రమాలు ముగించుకుని కాఫీలు తాగి టిఫిన్లు తిని బ్రేవ్ మని తేల్చి తేలికపడ్డారు. గాలి మందంగా వీస్తోంది. గోడమీద కాకి కావు కావు మని జరగబోయే అనర్థం గురించి హెచ్చరించింది. క్షణం ఒక యుగంగా విసుగ్గా నడుస్తున్న ఘడియలు.

అద్దంతో చూసుకుంటూ సుశీల అడిగింది.

"మోహన్ నేను అందగత్తెనేనా?"

యధాలాపంగా దాడిని గమనించని వీరసైనికుడు బదులిచ్చాడు.

"ఆ సందేహం ఎందుకు వచ్చింది సుశీ?"

"నిన్న కూరలు కొనటానికి వెళితే ఆ వీధి చివర షాప్ లో ఎవరో ఇద్దరు కుర్రాళ్ళు కత్తిలాగుందిరా అని అన్నారు. నన్నే అన్నారంటావా లేక ఇంకెవరైనా అన్నారా?"

"అక్కడ నువ్వుకాక ఇంకెవరైనా వున్నారా?"

"ఉన్నారు. షాప్ అతను ఎదురిటి తాతగారు"

"ఆడవాళ్ళు ఎవరైనా వున్నారా?"

"లేరనుకుంటా.. ఏమో నేను గమనించలేదు.."

"లేరనుకుంటా ఏమిటి? అట్లా వాగినప్పుడు నిన్నే అనిపిస్తే వెధవలని చీవాట్లు పెట్టి చెప్పుతో రెండేసి రావల్సింది.."

"కుర్రాళ్ళు మోహన్ చిన్న పిల్లలు వాళ్ళు నన్నే అన్నారో లేదో అర్థం కాలేదు."

"అక్కడేమో ఆడవాళ్ళు ఎవ్వరూ లేరూ అంటుంటేవి. నువ్వు ఒక్కదానివే వున్నావు. అంటుంటువి అట్లాంటప్పుడు వాళ్ళు నిన్ను కాక ఎవరిని అన్నట్టా?"

"అదిగో అదే ఆ ఆవేశమే వద్దు. నేను ఆడవాళ్ళెవరైనా వున్నారో లేదో గమనించలేదా అని చెబుతున్నానా?"

"ఆహూ.. మగవాళ్ళెవరున్నారా. మాత్రం గమనించావా?"

"మోహన్ నువ్వు నోటికొచ్చినట్లు మాట్లాడుతున్నావు."

"సుశీ.. ఏడవకు. పోన్లే నేనే తప్పుగా మాట్లాడాను నన్ను క్షమించు."

ఊపిరి భారమైంది.

"అంతేలే మీ మొగాళ్ళంతా ఇంతే. నిన్ను కన్నవాళ్ళననాలి. అసలు మీరు నన్నెప్పుడు అర్థం చేసుకున్నారని?"

కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి

"ఈ చర్చలోకి మావాళ్ళెందుకు వచ్చారు?" చెంగుబిగించి "ఏం మీ అమ్మనంటే అంత పాడుచుకొచ్చిందే? ఏం పదహారోజుల పండగనాడు మీ పిన్నమ్మతో మీ అమ్మ ఏమందో గుర్తులేదా?"

కళవళపడి "ఏ విషయం? ఏమంది?"

ఆవేశం "ఆహా! అప్పుడే మర్రిపోయారన్నమాట నా..నా.. అనుకుని వినోద్ని కాదని మిమ్మల్ని కట్టుకున్నామాడు."

"వినోద్గాడి గురించి ఇప్పుడు ఎందుకు? ఆ వెధవ గురించి నా దగ్గర మాట్లాడకు."

"ఏం? ఎందుకు మాట్లాడకూడదు? ఇప్పుడు నేను వినోద్ గాడి గురించే మాట్లాడతాను ఏం చేస్తారు?"

"సుశీ.. నువ్వు నా సహనాన్ని పరీక్షిస్తున్నావు.."

"అబ్బో సహనం పెళ్ళాం అందాన్ని పొగడలేరుగానీ ఎవరో కుర్రాళ్ళు పొగడేసరికి పాడుచుకొచ్చింది."

"అసలు విషయం ఏంటి, నువ్వు వాదిస్తున్నదేమిటి?"

"ఇవన్నీకాదు నేను సూటిగా అడుగుతా.. చెప్పండి"

"అడుగు."

ఇదిగో మాష్టారు మీరు అట్లా పారిపోతే ఎట్లా? మనల్ని మధ్యవర్తులుగా చేసి బాధ్యత మనకిచ్చారు. మనం ఎలాగొలా. ఈ సమస్యకి పరిష్కారం చెప్పాలి. భారతీయ కుటుంబవ్యవస్థని కాపాడాలి. ఇదిగో వినండి వినమంటుంటే మాష్టారు అట్లా వెళ్ళిపోతారే?

మిస్టర్ పెర్ ఫెక్ట్

వడ్డాది వైదోహి

హెల్మెట్ లేకుండా బండి తియ్యకూడదు. నీటు బెల్టు లేకుండా కారు కదపకూడదు. డ్రైవింగ్ లో ఉండగా, ఫోను తియ్యకూడదు.

ఇవన్నీ చూడగానే, తెలుగు ప్రాంతపు ట్రాఫిక్ పోలీసుల భద్రతా సూక్తులనుకుంటున్నారా? మీరు సరిగ్గానే ఆలోచిస్తున్నారు, గానీ, ఇవన్నీ మా శ్రీవారు తు.చ. తప్పకుండా పాటించే అంశములు. బండిమీద వెళుతుండగా ఏదైనా వీధి కుళాయిలోంచి నీరు

పోతూ ఉంటే, బండి ఆపి కొళాయి కట్టి మళ్ళీ బండి స్టార్టెయ్యటం, అంతవరకూ అదే కొళాయికి గజం దూరంలో సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటున్న వాళ్ళు మా ఆయన్ని వింతగానూ, మమ్మల్నిని జాలిగానూ చూడటం కూడా అలవాటైంది. ఒకచోట పంచాయితీ వాళ్ళ నీళ్ళటేంకు నిండి నీరు పొర్లిపోతూ ఉంటే అక్కడున్న వాళ్ళని పంచాయితీ ఆఫీసు ఎక్కడ అని కనుక్కొని, అక్కడికెళ్ళి, వాచ్మెన్ ని పిలుచుకొచ్చి, పంపు కట్టించారు. వాచ్మెన్ వెళ్ళిపోయాకా ఈయన బండి స్టార్ట్ చేసేటప్పుడు అంతవరకూ ఆ టేంకు దగ్గరే కబుర్లు చెప్పుకుంటున్న వాళ్ళలో ఒకపెద్దమనిషి

"అయ్యో, సార్, అది పంచాయితీ వాళ్ళ దూటీ కదా. ఈపాటి దానికే ఈ ఆడకూతురిని (అంటే నేనే) రోడ్డు మీదనిలబెట్టి మీరు పంచాయితీ ఆఫీసుకెళ్ళాలా?" అని అడిగినందుకు, సదరు పెద్దమనిషికి పదినిమిషాల క్లాసు తీసుకున్నారు. నేరుగా ఆయన్నేమైనా అంటే ఆయన వినకపోవచ్చుగానీ, ఈయన పనిచేసిన రాయలసీమలో ప్రైవేటు నీళ్ళటేంకులవాళ్ళు బిందెడు నీళ్ళు రెండురూపాయలకు అమ్ముకొని మేడలు కట్టినవిషయాలు చెబుతూ ఉంటే వాళ్ళు ఈయన్ని ఖండించలేరు కదా. అందులో ఒక యువకుడు ధైర్యం చేసి, "అది రాయలసీమ, ఇది గోదావరి సార్.

ఇక్కడ నీటికి కరువు రాదు“ అన్నాడు. చచ్చింది గొర్రె, కాదుకాదు చచ్చాయి గొర్రెలు అనుకున్నాన్నేను. గోదావరి జిల్లాలో రాగల నీటి కొరత అనే అంశం మీద మరోపదినిమిషాలు ఉపన్యసించి గాని వాళ్ళని వదిలిపెట్టలేదు.

ఇలాంటి ప్రహసనాల్లో, పక్కనే నిలుచొని ఉన్న నేను పెద్దగా ఇబ్బంది పడను గానీ నేను ఇబ్బంది పడుతున్నానేమోనని వాళ్ళు పడే జాలి నన్ను ఎక్కువ ఇబ్బంది పెడుతుంది.

ఈయన కేంద్ర ప్రభుత్వ ఉద్యోగం వదిలి, తెలుగు ప్రభుత్వపు ఉద్యోగంలో చేరిన ఏడాదినుంచీ ఇదే పరిస్థితి. ఈ ఏడాదిలో కొంచెం తగ్గింది గానీ ఇక్కడికొచ్చిన మొదట్లో ఈనకి చాలా కాలజ్ఞానం ఉండేది. కాలజ్ఞానం అంటే పోతులూరి వీరబ్రహ్మం గారినో, నోస్ట్రాడమస్నో గుర్తు తెచ్చుకోకండి. అచ్చ తెలుగు వాళ్ళుటైం సెన్స్ అంటారే, దాన్నే నేను కాలజ్ఞానం అన్నానన్నమాట. ఈయన అర్హతరీత్యా పశువైద్యుడు. పశువుల ఆసుపత్రి ఉదయం ఎనిమిదికల్లా తీయాలి. మొదట్లో రోజూ రంచనగా ఎనిమిదికల్లా వెళ్ళిపోయి, రైతులు తెచ్చిన పశువులకు వైద్యం చేసేస్తూ ఉంటే, ఈయన కింద పనిచేసే అసిస్టెంటు, నాలుగురోజుల తర్వాత తెగించి చెప్పాడు.

"సార్, నేను ఉద్యోగంలో చేరి పదిహేనేళ్ళయింది. ఉదయం తొమ్మిదినుంచీ, పన్నెండు వరకూ పనిచేసిన డాక్టరుని దేవుడు అనుకుంటారు. ఇక్కడ కూడా, రైతులు, తొమ్మిది దాటినా పని మొదలెట్టకపోతేనే అడుగుతారు. మీరు ఇలా చేస్తే, మీ తర్వాత వచ్చే డాక్టరుగారు ఎనిమిదికి రాకపోతే రైతులు ఆ డాక్టరు గారిని నిలదీస్తారు. ఆయన మీగురించి చెడ్డగా అనుకుంటారు."

అలా మా ఆయన కాలజ్ఞానం విషయంలో జనజీవన స్రవంతిలో కలిసారు.

నా ఇబ్బందులు గురించి చెప్పేముందు కొంచెం అప్రస్తుత ప్రసంగం చేయాల్సి వచ్చింది.

ఇప్పుడు ప్రస్తుత ప్రసంగం.

నాకు పానీ పూరీ అంటే ఇష్టం. పెళ్ళైన కొత్తలో, ఏవండీ పానీపూరీ అంటే, పక్కనున్న ఫ్రూట్ జ్యూస్ ఇప్పించేవారు. మర్యాదకోసం ఫ్రూట్ జ్యూస్ తాగి, అలాంటి నాలుగు ఫ్రూట్ జ్యూసులు తరువాత పానీపూరీ కోసం రెట్టించాను. ఆహార పదార్థాలలో శుభ్రత అనే అంశంపై నాకు మొదటి క్లాసు...! కొత్త భర్త కదా (అంటేఇంకా భర్త పాతబడలేదని నా ఉద్దేశం). అందుకని ఎదురుచెప్పలేదు.

పోనీకదా అని పానీపూరీ విషయంలో సర్దుకుంటే, సింహం జూలు విదిల్చి, నా ఐదోక్లాసునుంచే నాకు ఆరోప్రాణామైన కాఫీ మీద పడింది, ఈయన కన్ను. అప్పటికి దంపతులుగా మాప్రాబేషన్ పూర్తయింది. అంటే మా తొలి సంతానికి మొదటి పుట్టినరోజు అయిందన్నమాట. కాఫీ మానేది లేదని గట్టిగానే చెప్పాను. గట్టిగానే ఊరుకున్నారనుకున్నాను.

ఒకరోజు జ్వరం వచ్చి డాక్టర్ దగ్గరికెళ్ళితే, "కాఫీ తాగటంవల్ల ఇబ్బంది ఉందా?" అని అడిగారు. "అబ్బబ్బే అదేం లేదండీ" అన్నారు డాక్టరుగారు. నేను ఆయనవైపు చూసిన చూపులో అచ్చికచ్చిక, బాగా అయిందా అన్న వేళాకోళం సరిగ్గానే అర్థం చేసుకున్నారు.

డాక్టరుగారి దగ్గర నుండి మందులు తీసుకొని వచ్చేస్తూ, "ఐతే మందులు వాడుతున్నాళ్ళూ ఎన్నిసార్లు కాఫీ తాగినా పర్వాలేదు కదా!" అని అడిగారు. వాస్తవాలిని వక్రీకరించడంలో ఈయన దగ్గర మీడియా వాళ్ళు పాఠాలు నేర్చుకోవాలి.

వెంతనే డాక్టరుగారు, "మందులు వాడుతున్నాళ్ళూ కాఫీ టీ లు తగ్గిస్తే మంచి ఫలితం ఉంటుంది" అన్నారాయన. బహుశః నేను రోజుకి ఐదారుసార్లు కాఫీ తాగుతున్నానని అర్థం చేసుకున్నట్టున్నారు.

అప్పటివరకూ ఫెమినిస్టుల రచనలు, వాళ్ళు వర్ణించే పురుషాహంకారం, బలవంతంగా భార్యల ఇష్టాఇష్టాలు ప్రభావితం చేయటం ట్రేప్ అనిపించేవి. లాభం లేదు తిరుగుబాటు చెయ్యవలసిందే అనుకున్నాను.

ముందుగా పానీ పూరి. బయటికెళ్ళిన ప్రతీసారి తినేసేదాన్ని. పానీపూరి విషయంలో నా విజయంతో, కాఫీ దగ్గర కొంచెం తగ్గాను. పానీపూరికి ఏడాది గడిచేసరికి, నాప్లేటులోంచీ తీసుకొని తినడం మొదలెట్టారు. రెండో ఏడు గడిచేసరికి నాకిష్టం లేకపోతే ఒక్కరే పానీపూరి తినేయటం మొదలెట్టారు.

తరువాత తన పుట్టినరోజు గిట్టుగా కాఫీ అడిగేరు. అంటే, తను అప్పుడప్పుడు తాగుతాననీ, నన్ను అస్సలు తాగొద్దనీ. గిట్టు కదా. మరి మంగమ్మ శపథంలా, నేనే కాఫీ తాగితే....., అని కాకపోయినా, దాదాపు కాఫీ మానేసాననే చెప్పాలి.

మా ఎనిమిదేళ్ళ కాపురానికి, వారానికి ఐదురోజులు అఫీషియల్ బ్రేక్. అంటే, ఆయన ఆఫీసువాళ్ళు బదిలీ చేయటం మూలంగా, ఆయన వేరే ఊళ్ళో ఒక్కరూ ఉండాల్సి వచ్చింది. ఈయనతో పాటు మరో ఇద్దరు బలవంతపు బ్రహ్మచారులు (అనగా ఫోర్సుడ్ బేచిలర్స్) కలిసి ఒక ఇంటివారయ్యారు (అంటే ఒకే ఇల్లుఅద్దెకు తీసుకున్నారని నా భావం).

ఆ ముగ్గురిలో ఈయనే నలభీముల వారసుడిగా గుర్తింప బడ్డారు. మా ఇంట్లో వంటిల్లు తెలీని మనిషి అక్కడ వంట చేస్తూ, “ఈరోజు కిచిడీ చేసాను, ఈరోజు పప్పు చేసాను” అని చెబుతూ ఉంటే, “ఒకసారి నాక్కూడ మీరు వంట చేసి తినిపించండి” అన్నాను.

“నాది డైనమిక్ ఎండ్ స్పాంటేనియస్ రెసీపీ” అన్నారు. నా ప్రశ్నార్థకపు మొహం చూసి, అంటే, “నేను వంట చేసే పద్ధతి రోజూ మారుతూ ఉంటుంది. ఉదాహరణకి, ఒకరోజు ఉల్లిపాయలు వేగేకా ఉప్పువేసి తర్వాత పప్పు వేస్తాను. తర్వాత రోజు ఉల్లిపాయలూ, పప్పు వేసి, దింపేముందు ఉప్పు, ఇంకోరోజు ఉప్పుకలపలేదన్న విషయం డైనింగ్ టేబిల్ మీద తెలిస్తే, పప్పుని అన్నంలో వేసుకొని ఉప్పు కలుపుకుంటాం. ఇదే సూత్రం ప్రతీ వంటకీ, ప్రతీ దినుసుకీ వర్తిస్తుంది” అన్నారు. అది విన్నాకా కూడా నేను తెగించి ఆయనచేత వంట చేయిస్తానని భయపడ్డట్టుంది, మా ఆరోళ్ళ చిన్నది. నేను మాట్లాడేలోపలే, “నువ్వే చెయ్యమ్మా వంట” అంది.

వాళ్ళనాన్న వారానికోసారి ఇంటికొచ్చినప్పుడు ఉతికి ఇస్త్రీచేయించి పేంటూ షర్టులిని జతలుగా పెట్టి ఇచ్చినా, వారం తర్వాత వచ్చేటప్పుడు “నాన్నా వేరే పేంటుమీద వేసుకోవలసిన షర్టు దీనిమీద వేసుకున్నావు,” అని చెప్పటం, వెంఠనే ఈయన, కేయూరాని నభూషంతి పురుషం అంటూ వేషం కన్నా భాష, జ్ఞానంముఖ్యం అంటూ దానికీ నాకూ కూడ కలిపి క్లాసు తీసుకోవటం మామూలే.

నాకు తగిలిన తాజా గాయం చెప్పకుండా ముగిస్తే నాక్కడుపునొప్పి రావచ్చు. ఈరోజు తన పుట్టినరోజు. ఉదయాన్నే ఫోన్ చేసా, హలో అనకుండానే, “కాఫీ తాగుతున్నాను. పూర్తిగా తాగాకా మళ్ళా చేస్తాను” అని పెట్టేసారు. ఏడుపొచ్చింది. ఎందుకంటే, ఈరోజుకి నేను నా కాఫీ మానేసి సరిగ్గా ఏడాది.

అంతర్ముఖం

అనిల్ ప్రసాద్ లింగం

"ఏడమ్మా మీ మావయ్యా?" రామారావు ఇంటి ముందు నుంచుని, పని చేసుకుంటున్న అతని కోడలు అన్నపూర్ణని అడిగాను.

"రాత్రంతా తండ్రి కొడుకులిద్దరూ బలాదూరు తిరిగి తెల్లారాకొచ్చి పోడుకున్నారండీ. ఇంకా లేవలేదు" తన సహజ ధోరణిలో చెప్పింది

ఆమె.

రాత్రి టీవీలో తొమ్మిదింటి వార్తలు అయ్యేంతవరకూ రామారావు నాతోనే ఉన్నాడు. మరి ఆ తరువాత ఎక్కడికి వెళ్ళాడో. ఆమెని అడిగితే సరైన సమాధానం రాదని తెలిసి నేను వెనుదిరిగాను.

★ ★ ★ ★ ★

పోస్తుమాస్తారుగా పని చేసిన నాకు, బదిలీ పై ఈ ఊరు వచ్చిన దగ్గర నుంచీ రామారావుతో పరిచయం. మున్నిపాలిటిలో గుమస్తాగా పనిచేసిన అతను తన పిల్లలు, భార్య పేరున ఉన్నా చిన్న మొత్తాల పొదుపు ఖాతాల జమాపుంజీల విషయంలో ప్రతినెలా పోస్తు ఆఫీసుకు వచ్చేవాడు. అటుపై నేను అతను ఉండే వీధిలోనే అద్దెకు దిగడంతో మా స్నేహం చిగురించింది. పదవీ విరమణం చేశాక ఇద్దరం ఒకే ప్రాంతంలో జాగాలు కొనుక్కొని ఇల్లు నిర్మించుకున్నాము. ఏడాది తేడాలో ఇద్దరి సహ ధర్మచారిణులూ కాలం చెయ్యడంతో ఇరువురం మా ఒంటరితనాన్ని తప్పించుకోడానికి మరింత దగ్గరయ్యాము.

నా ఒక్కగానొక్క కొడుకు విదేశాలలో ఉండటంతో నేను నా ఇంటిలోని చిన్న వాటాలో ఉంటూ మిగతాది అద్దెకు ఇచ్చేశాను. రామారావుకు ముగ్గురు పిల్లలు. పెద్దకొడుకూ తరవాతి కూతురూ చక్కగా చదువుకొని మంచి ఉద్యోగాలు సంపాదించుకున్నారు. ఆఖరివాడైన రాజేష్ కు చదువు సరిగ్గా అబ్బలేదు. పదవతరగతి తప్పి ఆటో తోలుతూ జీవనం సాగిస్తున్నాడు. ఉన్న ఇంటిని జతగా తండ్రినీ కలిపి వీడికే వదిలేశారు పెద్దాల్లిద్దరు.

రాజేష్ స్వతహాగా మంచివాడే, తండ్రిని బాగానే చూసుకుంటాడు. కానీ తన డ్రైవర్ వృత్తి నేపథ్యంలో ధూమ - మద్య పానాలకి అలవాటు పడ్డాడు. పెళ్లి చేస్తే కుదురుకుంటాడని రామారావు తన చెల్లెలి కూతుర్ని కట్టబెట్టాడు. సొంత మేనమామ అనే చనువుతో ఆ అమ్మాయి ఈయన్ని అసలు గౌరవించదు. చాలీచాలని ఆదాయం, ఎప్పుడూ ఏవో ఖర్చులు - వాటిని గురించిన గొడవలు. ఈ సమస్యలన్నింటి నుంచీ సేదదీరడానికి రామారావు నా దగ్గరకొస్తాడు.

ఉదయాన్నే లేచే అలవాటుటున్న నేను, ఆరింటికల్లా టీ పెట్టేస్తాను. రామారావు కూడా లేచి తన పేపర్ పట్టుకొని మా ఇంటికొచ్చేస్తాడు. ఇద్దరం టీ త్రాగి - తన, నాది రెండు పేపర్లూ పది గంటలవరకూ చదివేస్తాము. అప్పుడు ఇక తను అతనింటికి వెళ్తాడు. పని మనిషి వచ్చి నాకు అల్పాహారం చేసి, బట్టలు ఉతికి, మధ్యాహ్నానికి - రాత్రికీ కలిపి వంట చేసి వెళుతుంది. సాయంత్రం ఐదుకల్లా మా ఇంటి వీధి అరుగు మీదకు చేరి పిచ్చాపాటి మాట్లాడుకొని, నచ్చిన ధారావాహికలు చూసి, రాత్రి వార్తలు చూసాక వెళ్ళేవాడు రామారావు. కాస్త అటూ - ఇటూగా గత ఏడాదికాలంగా ఇదే మా దిన చర్య. అలాటిది ఈ రోజు పొద్దున్న తను రాకపోయేప్పటికి ఆరోగ్యం బాగులేదోమోనని అతని ఇంటికి వెళ్లాను.

★ ★ ★ ★ ★

సాయంత్రం వచ్చాడు రామారావు "రాత్రి ఎక్కడికి వెళ్లావు?" ఆత్రంగా అడిగాను.

"మా చిన్నాడు రాత్రి నేను పడుకున్నాక వచ్చి లేపి, బజారులో వినాయక మంటపం దగ్గర హరిశ్చంద్ర నాటకం వేస్తున్నారు, వెళ్దాం రమ్మంటే వెళ్ళాం. వచ్చేటప్పటికి తెల్లారి పోయింది" నిద్ర లేక పీక్కుపోయిన మొహంతో చెప్పాడు రామారావు.

"అవునా ! ఎలా ఉందేంటి నాటకం? ఎవరు ఆడారు?" ఆసక్తిగా అడిగాను

తనలో ఉత్సాహం ఒక్కసారిగా ఉప్పొంగింది. నీరసంగా ఉన్నా కళ్ళల్లో మెరుపులు కనిపిస్తున్నాయి. అన్నీ లబ్ధ ప్రతిష్ఠల పేరే చెప్పాడు. వాళ్ళు పద్యం పాడిన విధానం, అందుకు నగర ప్రముఖులు సమర్పించిన నజరానాలు, మధ్యలో కొడుకు కొనిపెట్టిన సిగరెట్టు పెట్టె, తాగించిన టీలు అన్నీ వివరంగా చెప్పాడు.

"చాలా రోజులు అయ్యిందయ్యా అలాటి పద్య నాటకం చూసి. మా వాడు కూడా నా కోసం రాత్రంతా ఉండి ఇంటికి తీసుకొచ్చాడు" దగ్గుతున్నా, కొడుకు తనపై చూపిన అభిమానానికి పొంగి పోతున్న ఆ తండ్రి మొహం వెలిగిపోతోంది.

"రాత్రంతా నిద్ర లేదుగా కొంచెం నీరసంగా ఉంది. పెందళ్ళాడ ఒక ముద్ద తిని తొందరగా నిద్ర పోవాలి" అని తన ఇంటికి బయలుదేరి వెళ్ళుతున్న రామారావుని చూస్తూ నా మనసు పరిపరి విధాల ఆలోచింపసాగింది. గత యేడాది కాలంగా మేమిద్దరం ఒకరికొకరం తోడూ నీడగా ఉంటున్నాము. కోడలు పెట్టే వెతలు, కొడుకు తాగివచ్చినప్పుడు చేసే గొడవ, పుట్టింటి తరపున తనకు జరగాల్సిన పెట్టుబడుల గురించి ఫోన్ చేసి మరీ కూతురు పెట్టే ఆరళ్ళు - ఇలా అన్నీ కప్పాలే నాతో చెప్పుకోనే రామారావు మొదటిసారి తన సంతోషాన్ని పంచుకొంటే నాకు జీర్ణం కాలేదు.

నా చెవులు అతని నోట కష్టాలు వినడానికీ, నా నోరు అతనికి సాంత్యన వచనాలు పలకడానికీ అలవాటు పడిపోయాయి. అవి వాటి నైజాన్ని మార్చుకోడానికి మొరాయింది నా మనసు పైనే ప్రభావం చూపడం మొదలు పెట్టాయి. అందుకు కారణం లేకపోలేదు. పద్య నాటకం అంటే నాకెంతో ఇష్టం - ఈ మధ్య అసలు ఆ నాటకాలే జరగడం లేదు. అలాటిది రామారావు రాత్రి నాటకానికి వెళ్తూ నన్ను పిలవలేదు. సొంత ఆటోలో ఒక్కడే వెళ్ళక పోతే నన్నూ తీసుకుపోవచ్చుగా? రోజూ వచ్చి నా దగ్గర తన బాధలు వెళ్ళబోసుకొనే వాడికి, నాటకానికి వెళ్ళేటప్పుడు మాత్రం నేను గుర్తు రాలేదా? నన్ను విస్మరిస్తాడా? నాకు కోపం హెచ్చింది. ఆ రామారావుకి పాఠం నేర్పాలని నిర్ణయించుకున్నాను.

★

★

★

తెల్లారింది. నా మనసు క్రోధంతో నిండి ఉంది. టీ పెట్టాను - ఇద్దరకూ. ఒక కప్పులో పోసుకొని నేను త్రాగాను. ఆరున్నర అయ్యింది - రామారావు రాలేదు. నేను పేపరులో మునిగాను. ఏడయ్యింది - అతను రాలేదు. నాకు వార్తలు రుచించడం లేదు. ఇక లాభం లేదనుకొని మా వీధి గుమ్మం దగ్గరకు నడిచాను. కాస్త దూరంలో అగుపించాడు స్నేహితుడు. అతన్ని చూడగానే మనసు తెలిని ఆవేశంతో రంకెలు వేసింది.

"టీ తాగావా?" వస్తూనే అడిగాడు.

"ఆ! అయ్యింది" నేను చెప్పాను.

"నా కప్పు?" చనువుగా అడిగాడు తను.

"నువ్వు వస్తావో రావో అని నీకు పెట్టలేదు. రాత్రి నాటకానికి వెళ్ళలేదా?" ఉక్రోషం వెళ్ళగక్కేసాను.

"రోజూ ఎందుకు వెళ్తా? మొన్నంటే హరిశ్చంద్ర అని వెళ్ళాం" తను వివరణ ఇచ్చాడు.

ఇద్దరం చెరో పేపరుతో కుస్తీ పట్టడం మొదలుపెట్టాక, ఓ పావుగంటకి "నోరు పీక్కుపోతుందయ్యా కొంచెం ఓ కప్పు టీ పెడతావా?"

బ్రతిమళ్ళాడాడు రామారావు.

"పాలు తోడు పెట్టేసాను" అనాయాసంగా అబద్ధం ఆడేశాను.

"నేను షర్టు జేబులో డబ్బు వేసుకు రాలేదు. పోనీ కొంచెం చిల్లర ఇవ్వు అలా వెళ్లి హోటల్లో టీ త్రాగివస్తా" అన్నాడు. ఆ మాట నన్ను మరీ రెచ్చ గొట్టింది. ఇద్దరం వెళ్లి తాగొద్దాం అని అనొచ్చుగా..... స్వార్థం.

"నా దగ్గర చిల్లర లేదు. ఈ రోజు ఊరు వెళ్ళే పని ఉంది. నేను బయలుదేరాలి" అంటూ లోనికి నడిచాను. తొట్టిలోని నీరు తోడుకొని స్టప్ మీదపెట్టి బాత్రూం వైపు నడిచాను. వెనకే వచ్చాడు రామారావు, "ఏ ఊరు? ఏంటి పని? మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తావు తిరిగి?" అతని చనువు నాకు ఒళ్ళు మండిస్తుంది.

"బందరు వెళ్ళాలి. రేపొస్తాను" అని బాత్రూం తలుపేసుకున్నాను. కాసేపటి తరవాత అతను వెళ్తున్నానని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. అప్పుడు నా మనసు కొంత శాంతించింది.

బజారుకెళ్ళి కావాల్సిన సరుకులు కొనుక్కొని, మా పోస్టాఫీసుకు పోయి అక్కడి స్నేహితులతో కాసేపు గడిపి - మధ్యాహ్నం మ్యాట్నీ సినిమా చూసి సాయంత్రానికి ఇల్లు చేరాను. నేను ఉండననుకొని రామారావు మా అరుగు మీదకు రాలేదు. వివిధ పనులతో కాలక్షేపం చేసిన నేను రాత్రికి పని మనిషి చేసి పెట్టిన వంట వడ్డించుకుంటుంటే పక్కన పొద్దున్న నేను పెట్టిన టీ గిన్నె కనపడింది. అందులో కొంచెం టీ మిగిలి ఉండటంతో మళ్ళీ వేడి చేసుకు తాగుతానని ఆ పాత్రను పని మనిషి అలానే వదిలేసినట్టుంది. దాని వంక చూశాక నా మనసు వికలమైంది. ఎన్నో ఆలోచనలు నన్ను చుట్టి ముట్టాయి.

మాకు పరిచయమైననాటి నుండి నేను రామారావు ఎప్పుడు గొడవపడ లేదు. కనీసం మామధ్య మాట పట్టింపులు కూడా వచ్చిన జ్ఞాపకం లేదు నాకు. ఇక గత ఏడాది కాలంగా అయితే మేమిద్దరం మరీ కలిసి పోయాము. మధ్యలో ఓ మూడు నెలలు నేను నా కొడుకుతో విదేశం వెళ్ళినప్పుడు నా ఇంటిని తానే చూసుకున్నాడు. తిరిగొచ్చాక అక్కడి విశేషాలు, వాతావరణం, పరిస్థితులు, నేను చూసొచ్చిన హాల్లీవుడ్ స్టూడియో, డిస్నీ

ల్యాండ్ వంటి వాటి గురించి చెప్తూ అక్కడ దిగిన ఫోటోలు చూపిస్తే ఎంతో ఆసక్తిగా విన్నాడు తప్పా ఏనాడు తన పిల్లల్ని నా కొడుకుతో పోల్చి అసూయ పడలేదు. అలాటిది నేను అతను ఒక వీధి నాటకం చూడటానికి నన్ను పిలవకుండా వెళ్ళాడని అతని పై ద్వేషం పెంచుకోవడం నాలోని అహాన్ని బయటపెట్టింది. నా తప్పు నాకు తెలిసొచ్చింది. పొద్దుటి నా ప్రవర్తన నాకే సిగ్గనిపించింది. అన్నం సహించలేదు. రేపు రామారావుతో మళ్ళీ మామూలుగా కలసిపోవాలని నిర్ణయించుకొని పడుకున్నా.

★

★

★

★

తెల్లరింది, పాలోచ్చాయి, టీ కాగింది - రామారావు రాలేదు. నేను నా కప్పు తాగాను. పేపరొచ్చింది - అతను రాలేదు. ఏదైనా తన జాడలేదు. మనసు ఉండబట్టలేక ఒక గ్లాసులో టీ తీసుకొని వాళ్ళ ఇంటికి బయలుదేరాను. నేను ఇంకా నాలుగడుగులు దూరంలో ఉండగా నన్ను దాటుకొని పోయి వాళ్ళింటి ముందు ఆగింది, అతని కొడుకు ఆటో. అందులో నుంచి రాజేష్ దిగి వచ్చి, నన్ను పట్టుకొని "నాన్న వెళ్ళిపోయాడంకుల్" అని ఘొల్లుమన్నాడు. నమ్మలేక నిశ్చేష్టుడనయ్యి నిలబడిపోయాను. రామారావు పార్దివ దేహాన్ని చాపమీదకు చేర్చి తల దగ్గర దీపం పెట్టారు. షాక్ తగలిన నేను అతని తల దగ్గర టీ గ్లాసు పెట్టి పక్కనే కూలబడ్డాను.

"మొన్న రాత్రి చలిలో నాటకానికని తీసుకెళ్ళాడమ్మా ముదనప్పపోడు. వచ్చిన దగ్గరనుంచి ఒకటే దగ్గు. ఏదో మందు బిళ్ళలు తెచ్చి యేసుకున్నాడు కూడా. పాపం గుండె నిమ్మట్టేసినట్టుంది. నిద్దట్లనే ప్రాణం పోయింటది. పొద్దున్నే లేవకపోయే సరికి ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళాము, కానీ అప్పటికే అంతా అయ్యిపోయింది. చక్కగా తిరిగే మడిసిని ఈ వయసులో నిద్రలేకుండా తిప్పి ఎంత పని చేశాడో చూడండమ్మా!" తన భర్తను దెప్పి పొడుస్తూ దీర్ఘాలు తీస్తోంది రామారావు కోడలు.

అక్కడే ఉన్న రాజేష్ ఏడుస్తూ, "ఆ రాత్రి మిమల్ని కూడా తీసుకెళ్ళామని మీ ఇంటికి వచ్చాడు నాన్న కానీ మీరు ఇంట్లో లేరు. అందుకే మేమిద్దరం వెళ్ళాం. నిన్న మందుల షాపులో బిళ్ళలు కూడా తీసుకొచ్చిచ్చాను. ఇంతలోనే ఆలా జరుగుతుందని ఊహించలేదంకుల్" అన్నాడు.

మొన్న రాత్రి రామారావు నాకోసం మా ఇంటికి వచ్చాడా? మరి నేను ఎక్కడికి వెళ్ళాను? కాసేపు బాగా ఆలోచించాక గుర్తుకొచ్చింది. ఆ నాడు రాత్రి భోజనానికి కుర్చుంటుంటే ప్రక్క వీధిలో ఉండే నా మిత్రుడు పరమేశ్వరరావు వచ్చి మనసు బాలేదు మందు కొడదాం రమ్మని లాక్కెళ్ళాడు. బాటిలు కొనుకొచ్చుకొని వాళ్ళ ఇంటి మీద కూర్చున్నాం చాలసేపు. అది మర్చిపోయి ఎంత సేపు నేను రామారావు నన్ను పిలవలేదనే ఆలోచనతో అతనిపై విద్వేషం పెంచుకున్నాను.

ఈ గ్రహింపు నాలో వణుకు పుట్టించింది. ఒక్కసారిగా రామారావు ఎంతో ఎత్తుకు ఎదిగిపోయి, జీవం లేని అతని మొహం కూడా ఎంతో ప్రశాంతంగా ఉండి నాలో అంతర్మధనానికి దారి తీసింది.

ఎంతో జీవితాన్ని చూసి చరమాంకంలోకి చేరుకున్నా, ఎన్నో దేశాలు తిరిగి అనుభవాన్ని గడిచినా నాలోని అహంకారాన్ని మాత్రం నేను జయించలేక పోయాను. "ఆ రాత్రి ఎక్కడికెళ్ళావు?" అని ఒక్కసారి కూడా అడగని నిజమైన స్నేహితుడు రామారావు, నాలో ఇంకా మిగిలి ఉన్న కుళ్ళను ఎత్తి చూపించి తన త్రోవన తాను పోయాడు. అప్పుడే అక్కడకొచ్చిన పరమేశ్వర రావు పలకరించాడు, "ఏమైనా తిన్నావా, పరగడుపునే ఉన్నావా? వాళ్ళోళ్ళందరూ వచ్చి కార్యక్రమం పూర్తయ్యే సరికి చాలా టైము పడుతుంది. ఈ వయసులో మనం అంత సేపు తట్టుకోలేము. పద.. వెళ్లి ఏమైనా ఎంగిలి పడి, ధైర్యం కోసం ఒక పెగ్గెసుకొద్దాం" అన్నాడు.

నిర్వికారంగా నవ్వి, కొడుకు తనను నాటకానికి తీసుకెళ్ళినందుకు రామారావు ఎంత సంతోషించాడో అతని కోడలికి చెప్పాలి అని ఆమె వైపు తిరిగిన నాకు నోరు తెరుచుకోలేదు. ధుఃఖంతో గొంతు పూడుకు పోయిందని అనుకున్నా కానీ ఇంకా నాలో మిగిలే వున్న అహం తన ఉనికి చాటుకుంటుందని తెలుసుకొని వెళ్ళి వెళ్ళి ఏడ్చాను.

ఎదురాయి

పాండంకి సుబమణి

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2015)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

విమలమ్మ ఆ రోజు తెప్పొత్సవం జరుగుతూన్న త్రిపుర సుందరి అమ్మవారి గుడికెళ్ళి వచ్చేటప్పటికి భర్త వేదమూర్తి, మరిది సుందరమూర్తి ప్రక్కప్రక్కన కూర్చుని, భారతంలో ద్రోణాచార్యుడు, భీష్మాచార్యుడు కలిసి ముడతలు పడ్డ నుదుళ్ళతో కౌరవ రాచకార్యాల గురించి సంభాషిస్తూన్న రీతిన కనిపించారు. ఎంత గంభీరంగా కనిపించారంటే ఆవిడ వచ్చిన అలికిడి కూడా గమనించనంతగా "ఎప్పుడొచ్చావు మరదీ.. చెప్పాపెట్టుకుండా వచ్చినట్టున్నావు. మా తోటికోడల్ని వెంటబెట్టుకుని వస్తే బాగుణ్ణు కదా! కాస్తంత వెలుసుబాటుగా వుణ్ణుకదా" అంటూ గుడినుంచి తెచ్చిన పంచామృత ప్రసాదము కుంకుమా ఇద్దరికీ అందిచ్చింది.

అన్నదమ్ములిద్దరూ ప్రసాదం నోట్లో వేసుకుని, కుంకుమ నుదుట పుసుకుని విమలమ్మను విస్ఫారిత నేతాలతో చూడసాగారు. ఇద్దరి ముఖాలలోనూ పొడసూపుతున్న గాంభీర్యతను గమనించిన విమలమ్మ, వాళ్ళు చర్చిస్తున్నదేదో ముఖ్యమైన వ్యవహారమే అయింట్టుందని గ్రహించిందామె. ఎప్పుడొచ్చినా గలగల మాట్లాడే మరది, నోరు మెదపకుండా వుండటం ఆఫీసుకి కూడా వెళ్ళకుండా వుదయమే యెకాయెకిన యింటికి యేతెంచడం ఆమె అనుమానాన్ని మరింత ధృఢపర్చింది. కొంపదీసి ఉద్యోగ సద్యోగాలలో ఏదైనా తేడాగాని వచ్చిపడిందా!

వాతావరణాన్ని తేలికపర్చేందుకు నవ్వుతూ "అన్నదమ్ములిద్దరూ ఏదో సీరియస్ విషయాన్నే మాట్లాడుకుంటున్నట్టున్నారు. వుండండి కాఫీలు పట్టుకొస్తాను." అంటూ కదలబోయింది.

సుందరమూర్తి ఆపాడు "లేదు వదినా! అవన్నీ తరువాత. ఒక విషయం చెప్పడానికి మేం నీకోసమే ఎదురుచూస్తున్నాం"

విమలమ్మ మనసు ఈసారి నిజంగానే కీడు శంకించింది. "అలాగే కూర్చుంటానుగాని, ఇంతకీ అన్నదమ్ములిద్దరూ ఏ విషయం గురించి అంత సీరియస్ గా మాట్లాడుకుంటున్నారు?" అంటూ వాళ్ళకెదురుగా చీరకొంగుని మడత పడనివ్వకుండా ముందుకు లాక్కుని కూర్చుంది.

ఇద్దరూ మరోమారు విమలమ్మను తేరి చూసారు. ఆ చిన్నపాటి విలంబిత కాలాన్ని అదనుగా తీసుకుని "ఈ లోపల రెండు నిమిషాల్లోపల కాఫీ చేసుకొచ్చేస్తాను. మాట్లాడుకోవడానికి తెరపిగానూ వుంటుంది. ప్రొద్దుటనగా వెళ్ళినవాడు రాంపసాదింకా రానేలేదెందుకో" అంటూ లేవబోయింది.

ఈసారి వేదమూర్తి భార్య చేయిపట్టుకొని ఆపాడు - "మేమిప్పుడు మాట్లాడుకుంటున్నది నీ ముద్దుల కొడుకు గురించే"

"వాడేం చేసాడండీ పాపం మూడు సంవత్సరాలుగా యింటి భోజనానికి కూడా నోచుకోకుండా అష్టకష్టాలు పడి ఎలాగో ఒకలా కోర్పు ముగించుకుని వచ్చాడు. వాడి గురించి అంత సీరియస్ గా మాట్లాడుకోవడానికేముంటుంది పెళ్ళి ఏర్పాట్లన్నీ మా అన్నయ్యేగా దగ్గరుండి చూసుకుంటున్నాడు"

"వాడి గురించి మాట్లాడవలసింది చాలా వుంది విమలా! మనమిక్కడ వాడి పెళ్ళిగురించి హడావిడి పడిపోతుంటే, వాడేమో అక్కడ మన్మథ మిస్సాయిల్ను విడిచి పెట్టూ ఎవరో రతీదేవితో ఎడాపెడా విహరించి, ఏమీ ఎరగని మాయా ప్రవరాఖ్యుడిలా మన చెంత చేరాడు"

ఆ మాటలకు ఆశ్చర్యపడుతూ "అంటే? " అన్నట్లు చూసింది.

"అంటే కొంప కొల్లేరు చేసివచ్చాడనుకో"

ఈ సారి విమలమ్మ విస్మయంగా కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని చూసింది. "మన్మథ బాణాలా! కొంపలు ముంచుకొచ్చాడా! నాకేమీ బోధపడటం లేదండీ. నన్ను మరింత గందరగోళపర్చకుండా విషయాన్ని సూటిగా చెప్పేయండి, వూపిరందటంలేదు" నుడుట ప్రోగుచేసుకున్న చెమట చుక్కల్ని చీరచెంగుతో తుడుచుకుంటూ అందామె.

అప్పుడు వేదమూర్తి భార్య ముఖంలోకి ముఖం పెట్టి చూసి అన్నాడు "విషయాన్ని యింకా వినకుండానే అలా బెంబేలు పడిపోతే ఎలా విమలా?"

"మరైతే విషయాన్ని చెప్పండి త్వరగా. విన్న కొద్దీ నాకేదోలా అయిపోతుంటేనూ."

అప్పుడు జాప్యానికిక తావివ్వకూడదని నిశ్చయించుకుంటూ వేదమూర్తి ఖచ్చితమైన కంఠస్వరంతో బదులిచ్చాడు "వూదాబాదులో మైత్రీవనమనే ప్రాంతం వుంది. అక్కడికి పలుప్రాంతాల నుండి పలు రాష్ట్రాల నుండి స్టూడెంట్స్ వస్తుంటారు. కొందరక్కడే రూములు తీసుకుని వుంటారు. అక్కడే మనవాడు ఒక అమ్మాయితో చక్కర్లు కొడ్తూ తిరిగాడట. ఇప్పుడేమో కొత్త జోడీ దొరకబోతుండున్న యావతో ఆ అమాయకురాలిని హాట్ పాటాటోను జారవిడిచినట్లు నేలపైకి విసిరేసి వూరుకి చక్కా వచ్చేసాడట."

అది విని "మన ప్రసాదా!?" అంటూ ఆమె గుండెల పైన చేతినుంచుకుంది. చూసి చూసి ఆడపిల్లకు అన్యాయం చేసే కుటుంబమా తమది! ఆమె గుండె కొట్టుకోనారంభించింది.

అప్పుడు సుందరమూర్తి కలుగజేసుకున్నాడు, వదిన చేతిపైన చేతినుంచి "మరొకటి కూడా వుంది. స్వయంగా నేను ట్రెయినింగు పీరియడ్లో వున్నప్పుడు మా సహోద్యోగుల సహకారంతో మరింత భోగట్టా సేకరించాను. నేను సేకరించిన భోగట్టా వింటే నువ్వు మరింత కళవళపడిపోతావేమో వదినా!"

"ఇంతదాకా వచ్చి యిక ఆపడం దేనికి - అదీ చెప్పు మరిదీ"

కాస్తంత విరామం ఇచ్చిన తరువాత గొంతు సరిచేసుకుంటూ బదులిచ్చాడు - "ఇద్దరూ కలిసే వున్నారట."

"అది ముందే చెప్పావు కదా మరిదీ - వీడూ ఆ అమ్మాయి చెట్టాపట్టాలేసుకుని"

"నేను చెప్పేది వాళ్ళిద్దరి క్లోజ్ నెస్ గురించి కాదు వదినా! చెప్పడానికి నోరుకూడా రావడంలేదు. అయినా చెప్పకతప్పుతుండా మరి. ఒకే సింగిల్ రూములో వుంటూ దాదాపు కలిసి కాపురం వెలగబెట్టారన్న మాట భార్యాభర్తల్లా."

అది విని విమలమ్మ "హా!" అంటూ కళ్ళెత్తి చూసింది గుండెలపైన రెండు చేతుల్ని వుంచుకుని.

అలా అంటున్నప్పుడు ఆమె కనురెప్పలు అల్లల్లాడటం గమనించారు అన్నాదమ్మలిద్దరూ. అప్పుడు వేదమూర్తి కంఠస్వరాన్ని సరళీకృత పర్చుకుంటూ సంభాషణను కొనసాగించాడు.

"దీనినే ఇప్పటి వాళ్ళు 'లివ్ ఇన్ రిలేషిప్' అంటారు. వివాహబంధం లేకుండా సహజీవనం గడపడమన్నమాట. దానికున్న నేపథ్యం యేమంటే, ఇష్టం వున్నవాళ్ళూ కలసి వుంటారు. మొహం తీరిన తరువాత వాళ్ళ దారిన వాళ్ళు వెళ్ళిపోతారు విత్ నో స్ట్రింగ్స్ అటాచ్డ్"

విమలమ్మ ఆ పైన యింకేమీ అనలేదు. అనంత శూన్యంలోకి నిశ్శబ్దం, గర్భంలోకి చూస్తూండిపోయింది.

మంచికో చెడుకో అన్నాళ్ళు కలసి జీవించిన ఆడదానివి విడిచి, ఆమె యవ్వనామృతాన్ని రెండు దోసిళ్ళలోనూ దోచుకుని ఇప్పుడేమో ఏమీ ఎరగని అమాయకుడిలా ఊరొచ్చేసి మామయ్య కూతురిని పెళ్ళి చేసుకోవడానికి తయారయ్యాడంటే వాడిప్పుడు చేసుకునేదేమిటి రెండవ మనువేగా మరి. అయ్యో రామ. ఈ కాలపు కుర్రాళ్ళు ఎంతగా బరితెగిస్తున్నారు? ఇంతకంటే ఘాతుకం మరొకటుంటుందా!? కొన్నాళ్ళ సహజీవనం తరువాత విడిచిని విడిచి వచ్చేసినట్లు వచ్చేసాడే వీడు, ఈ లోపల గాని గుండె పగిలి ఆ పిల్ల నుయ్యో గొయ్యో చూసుకుంటే వీడిగతేం కాను. కుటుంబ గౌరవం గతేమీ కాను. కన్నెపిల్ల పాపం ఊరికేపోనిస్తుందా! పది జన్మలకు చీకటి నీడలా వెన్నంటి రాదూ. కొడుకు వ్యవహారం గురించి వింటుంటే మతి పోతున్నట్లనిపించింది.

"ఇప్పుడేం చేద్దాం విమలా? " భర్త గొంతు వినిపించిన దిక్కువేపు ఆమె మనస్కంగా చూసింది. మృదుమనస్కురాలు, ధర్మ పరాయణురాలు గుండెకు తగిలిన దెబ్బనుండి తేరుకునేందుకు తీవ్రయాతన పడుతుందామె.

"మొదట మా అన్నయ్యకు చెప్పి పెళ్ళి నిలిపి వేయమని చెప్తాం. చెప్పిన తర్వాత హైదరాబాదు వెళ్ళి ఆ అమ్మాయిని చూసాద్దాం. వీలైతే వాళ్ళ అమ్మానాన్నలు కూడా కలుసుకుందాం. ఇదెక్కడికెళ్ళి ఎక్కడాగుతుందో చెప్పలేమండీ"

"బావతో చెప్పి పెళ్ళి యేరాట్లు ఆపడం, ఆపకపోవడమన్నది తరువాతి సంగతి. ఆ అమ్మాయి మనతోబాటు వూరొచ్చేస్తానంటే?"

"వాళ్ళమ్మా నాన్నలూ ఒప్పుకుంటే సరేసరి. లేకపోతే ఇంటికి తీసుకొచ్చేద్దాం. పెళ్ళికాని ఆడపిల్లకన్యాయం జరిగితే మహాపాపమండీ. ఇటువంటి పాపానికి ఒడిగట్టడం వల్లనే శెట్టిగారి కుటుంబానికేమైందో మరచిపోయారా?"

ఆ మాటలకు సుందరమూర్తి కాస్తంత బిత్తరపోయినట్లు చూసాడు "ఏమైంది వదినా!?"

"వాళ్ళ పెద్దబ్బాయి మాయమాటలు చెప్పి వాళ్ళ పక్కంటి అమ్మాయితో చనువు పెంచుకున్నాడు. తీరా ఆ పిల్లకు కడుపాచ్చిందని తెలుసుకుని తప్పించుకోబోయాడు. అమ్మాయి తరుపువాళ్ళేమో ఒడిపానుండి వచ్చిన సాధారణ కుటుంబీకులు. విషయం పొక్కిం తర్వాత ఆ అబ్బాయి తల్లిదండ్రులైనా పరిస్థితిని చక్కబెట్టడానికి పూనుకున్నారా.. లేదు. అమ్మాయి ఇంట్లో వాళ్ళు అంత వున్నవాళ్ళకాదని తెలుసుకున్న తరువాత శెట్టిగారూ, శెట్టిగారి భార్య కొడుకుని వెనకేసుకొచ్చారు. డబ్బు ఎరజూపి కడుపు తీయించుకోమన్నారు. ఆ ఒక్కమాటా విని, తన తొందరపాటు వల్ల తనకే కాక, తన కుటుంబానికంతటికీ పరాభవం కలిగిందని తీవ్ర మనోవ్యధకు గురయి పెటోలు పోసుకుని ప్రాణాలు తీసుకుంది. అబ్బాయి తరుపువాళ్ళేమో అప్పటి క్షణం అప్పటిదేనన్నట్లు చీకూ చింతా లేకుండా పీడా విరగడైందని లోలోన సంబరపడిపోతూ, పిల్లాడికి స్థితిమంతులైన కాకినాడ వాళ్ళ అమ్మాయి సంబంధం కుదిర్చి వూపిరి పీల్చుకున్నారు. చివరికేమయింది? కర్మఫలం అంత త్వరగా విడిచి పెట్టుందా!? కుటుంబ సమేతంగా విహారయాత్రకని బయల్దేరి వెళ్ళినప్పుడు వాళ్ళ క్వాలీస్ కారు ఓవర్ బ్రిడ్జి నుండి తూలి దొర్లుకుంటూ అగాధంలో పడి నిప్పంటుకుంది. రామ.. రామ!! చెప్పకూడదు గాని డ్రైవర్ తోబాటు అందరి శరీరాలూ దగ్గమై వంశాంకురం మిగలకుండా తుడుచుపెట్టుకుపోయింది. దగ్గరి బంధువులూ, దూరపు బంధువులూ, అసలు బంధుత్వమే లేని వాళ్ళందరూ కలగలసి శెట్టిగారి ఆస్తిపాస్తులన్నిటినీ రాబందుల్లా పందేరం వేసేసుకున్నారు. ఇప్పుడు వారికి వార్షిక శ్రాద్ధం చేయడానికి కూడా యెవరూ మిగిలకుండా పోయారు. అటువంటి దుస్థితి" అంటూ చెప్పడం ఆపిపెంది.

ఎప్పుడో చ్చాడో ఎప్పటించి వాళ్ళ సంభాషణ వింటూ నిల్చున్నాడో మరి రాంప్రసాద్ గొంతు హాలు మధ్యనుంచి గట్టిగా వినిపించింది "మీరందరూ అనుకున్నట్లు అటువంటి సీనేమీలేదమ్మా! ఇద్దరమూ ఫ్రెండ్లీగా మాట్లాడుకుని ఖర్చులు కలిసాచ్చేలా కలసి మెలసి వుండటానికి ఒప్పందం కుదుర్చుకున్నాం. మైత్రీవనంలో మేమిద్దరమేకాదు, మా ఫ్రెండ్లు కూడా కొందరు"

ఆ వాక్యం పూర్తికాక ముందే వేదమూర్తి చివుక్కున లేచి నిల్చున్నాడు. తుఫాను సుడిగుండలా విరుచుకు పడ్డా కొడుకు వేపు దూసుకు వచ్చాడు. "అంటే మీ మధ్య వున్న సంబంధం ఖర్చులు పంచుకోవటం వరకేనన్నమాట. అంతకు మించి మరేదీ పంచుకోలేదన్నమాట. ఆర్ యు ఫ్యూర్?"

"....."

రాంప్రసాద్ మౌనం వహించాడు.

"జవాబు చెప్పవే?" వేదమూర్తి కొడుకుని గద్దించాడు.

రాంప్రసాద్ మునుపులాగే మౌనంగా వుండిపోతే బాగుండేమో కానీ అతను మళ్ళీ నోరువిప్పాడు "అది ఒకరితో ఒకరికున్న అండర్స్టాండింగ్ పైన ఆధారపడి వుంటుంది నాన్నగారూ" అంటే అతడా మాటను పూర్తిచేయకముందే అతడి చెంప ఛెళ్ళుమంది.

"నిన్ను వూరువిడిచి వూరు పంపడం చదువుకోవడానికి. నా కష్టాత్మితో అవకతవక పనులు నెరపి, అన్నెం పున్నెం ఎరగని అమ్మాయిల గొంతులు కోయడానికి కాదు. ఇన్నాళ్ళ సహవాసం తరవాత, మీ వ్యవహారం అందరికీ తెలిసిపోయిన తరువాత ఆ పిల్ల బ్రతుకు మట్టిపాలు కాకూడదన్న ఆలోచన నీకు కలగలేదా? నిన్ను నమ్ముకున్న ఆ పిల్లను ఒక దరికి చేర్చాలన్న ప్రయాస నీకు తోచలేదా? అది చాలదని ముసుగేసుకున్న దొంగలా రాత్రికి రాత్రి చెప్పాచేయకుండా వూరు విడిచి వచ్చేస్తావా?"

"నిజం నాన్నా! నాకెప్పుడూ పెళ్ళి వూసు ఎత్తాలని తోచలేదు. నాకేకాదు. స్మృతికి కూడా తోచి వుండదు. నిజం చెప్పాలంటే మా ఒప్పందం మధ్య పెళ్ళి సంగతి ఎప్పుడూ రాలేదు."

"అబద్ధం పచ్చి అబద్ధం పెద్ద పట్నం వెళ్ళి పెద్దపెద్ద అబద్ధాలే నేర్చుకొచ్చినట్లున్నావు. నీపైన ఎంతటి నమ్మకం లేకపోతే ఏ పిల్లయినా మూడు ముళ్ళూ వేసుకోకుండా నీతో ఒకే గదిలో వుంటుండా గడిపిందే అనుకో నిన్ను పెళ్ళిచేసుకొమ్మని అడుక్కుండా వుంటుందా! ఇక నీ బూటకపు మాటలు కట్టిపెట్టి ఈ చివరి మాటా గుర్తుంచుకో. ఇది వేదమూర్తి యిల్లు. ఈ యింట్లో కొన్ని నియమాలుంటాయి. కొన్ని న్యాయాలుంటాయి. వాటిని గౌరవించి పాటించేవారికే ఈ యింట్లో స్థానం. అర్థమైందా?"

తండ్రి ఘాటైన మాటలకు రాంప్రసాద్ నివ్వెరపోయినట్లు చూసి, అసంకల్పితంగా తలూపుతూ తలవంచుకున్నాడు.

"వెళ్ళి పెట్టే బేడా సర్దుకో. ఈ రోజు సాయంత్రమే మనం హైదరాబాదు వెళ్తున్నాం. ఆ పిల్ల తొందరపడి ఎటువంటి వుదిక్త పరిస్థితిని సృష్టించక ముందే ఆ పిల్లకు నచ్చచెప్పి సమస్య మరింత ముదరబెట్టకుండా జాగ్రత్త పడ్డాం. పెళ్ళికి ఎక్కడోకాదు. అక్కడే నాకు తెలిసిన పెద్దల సహకారంతో పెళ్ళి యేర్పాటు చేస్తాం."

తండ్రి చెప్పింది విని యిక ఎటువంటి వాదోపవాదాలకూ దిగకుండా అక్కణ్ణించి మౌనంగా కదలబోతున్నప్పుడు, కొడుకుని ఆపింది విమలమ్మ "అమ్మాయెవరు? మన తెలుగువారేనా."

భార్య మాటకు వేదమూర్తి కనుబొమలెగరేసి చూసాడు. "ఏం వేరే మతస్థురాలైతే మాత్రం వేరే ప్రాంతపు స్త్రీ అయితే మాత్రం ఆ పిల్లకు అన్యాయం చేసిరావచ్చంటావా? ఇదిగో ఇప్పుడు నువ్వుకూడా విను. ఆ అమ్మాయి ఏ మతస్థురాలైనా, ఏ జాతికి చెందిన అమ్మాయమైనా ఆ పిల్లే నీకు కోడలు. సగం యిష్టం వున్నా సగం అయిష్టంగా వున్నా నువ్వు సర్దుకుపోవాలి. బాగా గుర్తుంచుకో"

"అబ్బే నేనా వుద్దేశ్యంతో అడగలేదండీ. తెలుసుకోవడానికి అడిగానంతే" అప్పుడు రాంప్రసాద్ తల్లి ముందుకొచ్చాడు.

"నేను చెప్పానమ్మా! ఆమె తెలుగమ్మాయి కాదు గాని పంజాబీ హిందువలమ్మాయి. ఇంటర్ వరకూ సికింద్రాబాద్ లో చదువుకుని ఆ తరువాత మైత్రీవనం డిగ్రీ కాలేజీలో చేరింది. తెలుగు బాగా మాట్లాడుతుంది. కానీ ఒకటి మాత్రం నిజం చెప్పున్నాను. మీరందరూ అనుకున్నట్లు సుత బేలకాదు. కన్సర్వేటివ్ టైప్ అంతకంటే కాదు. బోల్ట్ అండ్ డేషింగ్"

"అంటే బోల్ట్ అండ్ డేషింగ్ గా వున్న అమ్మాయికి పెళ్ళి అవసరం లేదంటావా? జీవితంలో ఒక యింటిది కావాలని ఆశపడదంటావా?" అంతవరకూ ఒదిగి కూర్చున్న సుందరమూర్తి అన్నయ్య కొడుకుని నిలదీసాడు.

ఈ ప్రశ్నతో రాంప్రసాద్ తడబడ్డాడు. వెనక్కి తగ్గి రెండడుగులు వెనక్కి వేసాడు.

"ఆ పిల్లకు కక్కో కడుపో వస్తే యేం చేస్తావురా? నుయ్యిలోకో గోతిలోకో తోసిస్తావా?"

ఈసారి మరింతగా బిత్తరపోయినట్లు చూసాడు రాంప్రసాద్ "స్టిజ్ అండర్ స్టాండ్ బాబాయ్ మళ్ళీ చెప్పున్నాను. సుత బోల్ట్ అండ్ స్మార్టు కూడాను. అటువంటిదేదీ జరగనివ్వదు."

"అంటే బోల్ట్ అండ్ స్మార్టు అమ్మాయిలకు కుక్కరాదంటావా? అసలు బాధ్యతలేని బంధాలకు మనుగడెక్కడుంటుందిరా!"

"....."

మౌన సముద్రం. అప్పుడు కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని కోపంగా కొడుకుని సమీపించింది విమలమ్మ.

"నిన్ను నమ్ముకున్న ఆడపిల్ల ఒకతె వుందని ముందే చెప్పంటే మా అన్నయ్యకు ఈ అగచాట్లన్నీ తప్పును కదరా! నా మేనగోడలికి మెంటల్ షాక్ తగలకుండా తప్పుకున్నా కదరా!"

"అదంతా తరువాత మాట్లాడుకుందాం తీరిగ్గా. ముందు ప్రయాణానికి ఏర్పాట్లు గమనించు విమలా!"

"మరి నా క్యాంపస్ సెలక్షన్ గురించీ ట్రైనింగు తీసుకోవడం గురించీ యేం చేయాలి నాన్నగారూ!? ట్రైనింగు పరిపూర్ణంగా పూర్తి చేయకపోతే అప్పాయిమెంటు ఆర్డరు చేతికివ్వరు నాన్నా!"

"ఇప్పుడు దాని ప్రసక్తి తేకు. ఆ పిల్లతో నీకు పెళ్ళయిన మరునాడే నువ్వు ట్రైనింగుకి బయల్దేరవచ్చు. ఒకవేళ ఆలస్యం జరిగితే దానివల్ల ఏదైనా ప్రతిభావం పుట్టుకోస్తే దానికి బాధ్యుడివి నువ్వేగాని, మేం మాత్రం కాము. అర్థమైందా?"

రాంప్రసాద్ ఇక మాట్లాడకుండా లోపలకు నడిచాడు. అప్పుడు సుందరమూర్తి కలుగజేసుకున్నాడు "పెళ్ళి అక్కడా యిక్కడా అన్నది తరువార తేల్చుకుందాం. ముందు మైత్రీవనం వెళ్ళి ఆ అమ్మాయిని కలుసుకోవాలి. అసలే పంజాబీ అమ్మాయంటున్నాడు. వాళ్ళకు ఢిల్లీలో స్ట్రాంగ్ లాబీ వుంటుంది. అక్కణ్ణించి యిక్కడి పోలీసు కమీషనురుకి ఫోను వచ్చిందనుకో - ఇక సంగతులంతే మరి. రాంప్రసాద్ యిక మన కళ్ళముందుండడు. దీనికి తోడు - ఈ మధ్య నిర్భయ చట్టాలూ గృహ వచ్చిన పిదప యిటువంటి విషయాలలో పోలీసులు చాలా నిక్కచ్చిగా వుంటున్నారు" ఆ మాటతో అందరూ ప్రాణమొచ్చిన ప్రతిమల్లా కదిలారు.

హైదరాబాదులో దిగిదిగడంతో నలుగురూ రాజ్ హోటల్ లో రెండు రూములు బుక్ చేసుకుని దిగారు. కాలకృత్యాలూ అవీ తీర్చుకుని అప్పటికి కాఫీలు మాత్రం తాగి, రాంప్రసాద్ తన గర్లఫ్రెండు సుతతో కలిసి గడిపిన సింగిల్ రూము అపార్టుమెంటుకి చేరుకున్నారు.

కానీ సుత గదికి తాళం వేసుంది. వ్యధిత హృదయురాలై ఖాళీచేసి వెళ్ళిపోయిందేమో! గదికి పెద్దపాటి తాళం కప్ప వేలాడుతోంది. విమలమ్మ మనసు కీడు శంకించింది. ఆక్రోశంతో వైరాగ్యంతో ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయిందో ఈ పంజాబీ అమ్మాయి. ఈ కాలపు అమ్మాయిలు ఏ సమయంలో ఎటువంటి నిర్ణయాలు తీసుకుంటారో చెప్పడం ఆ బ్రహ్మదేవుడికి సహితం సాధ్యం కాదు. చుట్టుప్రక్కలవారిని అడిగితే ఎవ్వరూ సరైన ఆచూకీ యివ్వలేకపోయారు. అసలక్కడి వాళ్ళు కొందరు సుత వునికేనే గుర్తించనట్లున్నారు,

ఎవరికి వారే యమునా తీరే అన్నట్లు. మొత్తానికి అంతా గుట్టుగా సాగిన సహజీవన వ్యవహారంలా వుంది. కొందరేమో వాళ్ళను కొత్తగా పెళ్ళి చేసుకున్న వధూవరులనుకున్నారట. ఇదన్నమాట పట్టణ ప్రజ సంబంధాల మధ్య విరాజిల్లే చిక్కదనం.

తల్లి ముఖంలో కానవచ్చిన కలవరపాటుని గమనించిన రాంప్రసాద్, ఆమె భుజంపైన చేయివేసి, "కాలేజీకి వెళ్తే భోగట్టా తెలుస్తుంది. సుత కూడా క్యాంపస్ సెలక్షన్ కి హాజరయింది" అంటూ మేడమెట్టు చకచకా దిగనారంభించాడు.

ఇక చేసేది లేక తతిమ్మా ముగ్గురూ అతణ్ణి అనుసరించారు "ఆరెంజి టాక్సీ మాట్లాడరా రాం" అంటూ ముక్త కంఠంతో పిలిపిస్తూ కాస్తంత వెడల్పు తక్కువగా వున్న మెట్లను గమనించి దిగుతూ. వాళ్ళలా నిదానంగా మెట్లు దిగబోతున్నారో లేదో ఎదురుగా ఎవరో పిలుస్తున్నట్లనిపించి ముగ్గురూ చివరి అడుగుల దగ్గరే ఆగిపోయి చూసారు. గోధుమ రంగులో వున్న ఒక అమ్మాయి ఒక చేతిలో హ్యాండ్ బ్యాగుతో, మరో చేతిలో ట్రావిలింగ్ బ్యాగుతో వస్తూ "హాయ్ రాం ఎలాగున్నావు రాం? వూరెళ్ళిపోయిన తరువాత మేమెవరిమైనా ఎప్పుడైనా జ్ఞాపకం వస్తున్నామా లేదా?"

అప్పుడు విమలమ్మ కొడుకు వైపు చూసి అడిగింది "ఎవరూ ఈ అమ్మాయి? మీ క్లాసుమేటా? అడిగితే ఆపిల్ల ఆచూకీ చెప్పండిమో?"

కొన్ని క్షణాలపాటు నిశ్శబ్దంగా వుండిపోయి "ఈమేనమ్మా సుతా" అని బదులిచ్చాడు రాంప్రసాద్. ఆ మాటతో విమలమ్మకు గుండె గతుక్కుమన్నట్లనిపించింది. చాలా దిగులుగా, నిర్విర్యంగా కనిపిస్తుందనుకున్న ఆ పంజాబీ అమ్మాయి అదేమి లేదన్నట్లు అసలేమి జరగనట్లు యధాలాపంగా ఎదురు రావడం, గతంగతః అన్న రీతిన మాములుగా స్నేహపూర్వకంగా పలకరించడం ఆమెకే కాదు. అన్నదమ్ములిద్దరికీ కూడా దిమ్మతిరిగినట్లయింది. అంతవరకూ యమయాతన పెడ్చున్న నీటి పాక్కులు ఒక్కటొక్కటిగా పట్టుపట్టున పగిలిపోతున్నట్లనిపించసాగింది. అసలు వాళ్ళక్కడకు యేమనుకుని వచ్చారు. రాంప్రసాద్ కనిపించిన వెంటనే సివంగిలా దూసుకొచ్చి, కోపావేశాలతో వూగిపోతూ పర్లు పట్టుకుని నిలదీస్తుందనుకున్నారు. ఊరంతా చేరిపోయేటట్లు యాగీచేసి విడిచిపెట్టందనుకున్నారు. అటువంటిదేమీ జరగకపోగా ఆమె అలా నిమ్మకు నీరెత్తినట్లు ప్రవర్తించడం వాళ్ళనోళ్ళను ఎవ్వరో వచ్చి తాళం కప్ప బిగించినట్లనిపించింది.

మొదట విమలమ్మ ఆశ్చర్యం నుండి తేరుకుంది. "నీకోసమే వస్తున్నామమ్మా. మీరున్న గది ఖాళీగా వుంటేను"

"అబ్బే నేనింకా గది ఖాళీ చేయలేదు ఆంటీ. మా అమ్మా నాన్నలను చూడటానికి చండ్లీఘడ్ వెళ్ళాను కదా కొంచెం ఆలస్యం అయిపోయిందంటే."

"అంటే వూరెళ్ళి వస్తున్నావన్నమాట. మరి, రాంప్రసాద్ గురించి మీ అమ్మానాన్నలకు ఏమైనా చెప్పావా?"

"ఏమి చెప్పను?"

ఈ ఎదురు ప్రశ్నతో విమలమ్మకు విసుగు కలిగింది. "అదేనమ్మా మీ ఇద్దరి పెళ్ళి గురించి"

"పెళ్ళా! ఇప్పుడా! భలేదానివే ఆంటీ. ఇప్పుడు గానీ పెళ్ళిచేసుకుని ఓ యింటిదాన్నయితే నా ఫ్యూచర్ గతేమికాను? క్యాంపస్ సెలక్షన్ లిస్టులో నా పేరు వచ్చినతర్వాత నేను ఇంటర్న్ షిప్ కి గుర్తాంపు వెళ్ళాలి. ఆ తరువాత ఇంక్లాండు వెళ్ళి అక్కడ కనీసం మూడేళ్ళయినా పని చేయాలి. అంతా అయి, నేను ప్రాఫెషనల్ గా సెటిల్ అయేటప్పటికి యిరవై తొమ్మిదేళ్ళయినా అవుతుంది. అంతవరకూ నా పెళ్ళి ఆగవలసిందే"

"మరి పెళ్ళి చేసుకున్న తరువాత కూడా అదంతా చూసుకోవచ్చు కదమ్మా?"

ఈ మాటతో సుత ముఖం వివర్ణమైంది. వేగంగా తిరిగి సూటిగా చూస్తూ రాంప్రసాదుని అడిగింది. "రాంప్రసాద్ నా వేపు తిరిగి చెప్పు నేనెప్పుడైనా మాటిచ్చానా నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానని?"

"లేదు. నేను కూడా నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానని మాటివ్వలేదు. ఇటీవ్ జస్ట్ ఎనెడ్జెస్టుమెంట్. ఈ మాటే మా వాళ్ళకు చెప్పాను. నీకేదో జరిగిపోతుందని బెంబేలు పడిపోయి నన్నీడ్చుకు వచ్చారు."

ఆ తరువాత స్మృత మాట్లాడలేదు. దైన్యస్థితిలో నిరోమయంగా చూస్తూ నిల్చున్న ముగ్గురు వేపూ ఓసారి తలెగిరిసి చూసి, రాంప్రసాద్ దగ్గరకు వచ్చి, అందరు చూస్తుండగానే అతణ్ణి తమకంతో ముద్దుపెట్టుకుని, చేతిలోకి హ్యాండ్ బ్యాగ్ అందుకుంటూ ట్రావలింగ్ బ్యాగును అందుకోవడానికి వంగింది. అప్పుడు రాంప్రసాద్ అదే తీరిన నిమ్మకు నీరెత్తినట్టు "నేను తీసుకొస్తాలే" అంటూ దానిని అందుకు మెట్టెక్కి వెళ్ళి మళ్ళీ కొద్దిసేపట్లో తిరిగొచ్చాడు.

"....."

మరొకమారు అక్కడ మౌనమనే మహాసముద్రం నలువైపులా వ్యాపించింది.

ఇప్పుడు విమలమ్మ మనసు దరిన ఒక మహోన్నత ఆలోచనా తరంగం ఉవ్వెత్తున లేచి ఢీకొంది. ఇంతకూ తానిప్పుడు ఏ ప్రపంచంలో వుంది.

వాళ్ళు మత్తునుండి బయటపడ్డ వాళ్ళలా రోడ్డుపైకి వస్తున్నప్పుడు రాంప్రసాద్ అన్నాడు "ఒకటి చెప్తే వింటారా బాబాయ్"

"ఇకపై నువ్వేమీ చెప్పినా వింటానురా అబ్బాయ్"

"ఖర్చులు గట్టా కలసాస్తాయని ఒకే రూము తీసుకునుందామని ఐడియా ఇచ్చింది స్మృతే బాబాయ్"

అదేమీ విననట్టు, భర్త చేయిపైన చేయి పెట్టుకుని నడుస్తున్నదల్లా విమలమ్మ హ్యాండుబ్యాగులో రింగవుతూన్న సెల్ఫోను తీసి "మీకనుకుంటాను" అంటూ అందిచ్చింది.

"హా! నేనే బావా పెళ్ళి యేర్పాట్లు సాగుతున్నాయా? ఎన్నాళ్ళని రేపట్లో వూరుచేరమూ. మాటలో మాట. మొన్న పాప వాళ్ళతయ్యను మేలిమి ముత్యాలహారం కావాలందట. అది కూడా తెస్తున్నామని చెప్పుబావా" అని మాటలాపి కొడుకువేపు తిరిగి అడిగాడు "ఇంకేదైనా చెప్పాలా అబ్బాయి?" రాంప్రసాద్ ఏమీ లేదన్నట్టు తల అడ్డంగా వూపి తండ్రిని అనుసరించాడు.

అపగామిత

కృష్ణవేణి

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2015)లో

సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

"ఏయ్ కిమాయా, నీకో సంగతి చెప్పనా?" ఫోన్లో రూబీ గొంతు - కలల్లో తేలుతున్నట్టుగా.

"స్వప్నాల రాకుమారుడేమైనా కనిపించేడా ఏమిటి?" - ఆత్రంగా అడిగేను.

"భలే గెస్. నిజంగా 'స్వెషల్' తను. సాయంత్రం నువ్వే వచ్చి చూడు. ఏడు గంటలకి. ఇండియా ఇంటర్నేషనల్ సెంటర్లో. మరిచిపోకేం!"

సాయంత్రం నేను పని చేసే కంపెనీనుంచి ఐఐఐ చేరుకోవడానికి ఎన్ని రెడ్ లైట్లని జంప్ చేసేనో కూడా గుర్తు లేదు. ట్రాఫిక్ చలాన్ల సంగతి తరువాత చూసుకోవచ్చు, ముందీ 'స్పెషల్' మనిషెవరో చూడాలి.

★★★★★★

రూబీ ఒకటో తరగతినుండి కాలేజ్ వరకూ నా క్లాస్ మేట్. మాస్టర్స్ చేసినప్పుడు మాత్రం ఇద్దరం వేరువేరుగా చదివేం. ఎక్కడికెళ్ళినా అందరి చూపులూ తనమీదే. లేతగా, చిగురాకులా, మోడల్లాగా ఉంటుంది. రూబీని చూసిన అబ్బాయిలనుంచి తరచూ పెళ్ళి ప్రొపోజన్స్ రావడం, వాళ్ళ నాన్నగారు-నారాయణ అంకుల్, “పిల్ల ఇంకా చదువుకుంటోంది. ఇప్పుడే పెళ్ళి ప్రసక్తి లేదంటూ” వచ్చిన ప్రొపోజల్లని మెత్తగానే తోసిపుచ్చడం-అవన్నీ చూస్తూనే ఉండేదాన్ని. ఆయన దృష్టిలో తన కూతురికి సరితూగగల వరుడు ఏ దేవలోకంనుంచో రావాలి కానీ మానవుడన్నవాడెవడూ తగదు.

రూబీ మాస్ కమ్యూనికేషన్స్ మాస్టర్స్ చేసింది. పేరున్న ఒక టీవి ఛానెల్లో కిందటి సంవత్సరం నుంచీ రిపోర్టర్ గా పని చేయడం మొదలుపెట్టింది.

★★★★★★

ఐఐఐలోకి అడుగు పెట్టేను. టేబిల్ వద్ద కూర్చున్న రూబీ కుర్చీలోంచి కొంచెం పైకి లేచి చెయ్యూపింది. నా కళ్ళు మాత్రం తనకెదురుగా కూర్చున్న ఆ “స్పెషల్” వ్యక్తినే చూస్తున్నాయి. వెనక్కి తిరిగి ఉండటం వల్ల మొహం కనిపించలేదు. అటు తిరిగివెళ్ళి రూబీ పక్కన కూర్చున్నాను.

“ఇతనే సుమంత్” – ఉత్కంఠగా చెప్తోంది రూబీ.

“దీని పేరు తెలుసుగా?”-అంటూ రూబీ నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ పరిచయాలు కానిచ్చింది. నేను ఇంగ్లీషో అడిగితే హిందీలో సమాధానం చెప్పన్నాడతను. హిందీ మాట్లాడుతున్నప్పుడు భాషా, ఉచ్చారణ, కంఠం బాగున్నాయి. అందంగా ఉన్నాడు. తను అందంగా ఉంటానన్న స్పృహ మరింత ఎక్కువగా కనిపిస్తోంది. వత్తైన జుట్టు. కూర్చున్నా కానీ పొడుగ్గా ఉంటాడని తెలుస్తోంది. కానీ “స్పెషల్” అని మట్టుకు ఏ కోణంనుంచీ అనిపించలేదు.

“సలబై ఏళ్ళు దాటే ఉంటాయి. అయినా ఇతనికి ఈ వయస్సు వరకూ పెళ్ళవలేదంటే ఆశ్చర్యమే. విడాకులు పుచ్చుకున్నాడేమో!”

రూబీ మాత్రం అతని చెయ్యి వదలకుండానే నాతో మాట్లాడుతోంది. అతను దాని వేళ్ళని మృదువుగా నిమరుతూ, ఆడుకుంటూ మాట్లాడుతున్నాడు. ఆ స్పృహ దానికి సుఖవంతంగా ఉందన్నది స్పష్టంగానే తెలుస్తోంది. నేనేదో వీళ్ళ మధ్య “కబాబ్ మే హాడీ” లా ఉన్నాననుకుంటూ బాగ్ తీసుకుని లేస్తూ, “సరే, రాత్రి మాట్లాడతానులే. నాకూ దారిలో కొంచెం పనుంది. బై సుమంత్” అంటూ బయటకి నడిచేను.

రాత్రి రూబీయే చేసింది ఫోన్. ఎత్తగానే “ఎలా అనిపించేదే?” అంటూ అడిగింది. “అదటుంచు కానీ ఏమిటి చదువుకున్నాడేమిటి నీ ‘స్పెషల్’? ఏమిటి చేస్తాడు?”- వ్యంగ్యం దాచుకునే ప్రయత్నం చేయలేదు నేను.

“గ్రాడ్యుయేషన్లో ఉండగానే వాళ్ల నాన్నగారు పోయేరట. అంతకు మించి చదువుకోలేకపోయేడు. మరి కుటుంబ భారం పెద్ద కొడుకే మొయ్యాలిగా. ప్రభుత్వ మంత్రాలయంలో ఉద్యోగం.”

“నీకెలా పరిచయం?”

“ఒక రోజు సాయంత్రం ఇంటికెళ్తూంటే కారు పాడయిపోయింది. పక్కనుంచి స్కూటర్ మీద వెళుతున్న సుమంత్ ఆగి, బోనెట్ ఎత్తి, ఏవో వైర్లు కలిపి సరి చేసేడు. చాలా సేపు పట్టిందిలే. కానీ మాట్లాడుకుంటుంటే టైమ్ త్వరగా గడిచిపోయింది. కారు బాగు చేస్తూ “మధుశాలా” పాడి వినిపించేడు. ఎంత బాగా పాడేడో! నువ్వు వినాలి ఒకసారి. “

“అవును. గొంతు బాగుంది.”-‘మొదటి పరిచయంలోనే పాటలు కూడానా!’- నా స్వగతం.

“అన్నట్టు నీకు చెప్పలేదు కదూ? సుమంత్ కి ముగ్గురు పిల్లలు.”- హఠాత్తుగా, అదేదో సామాన్యమైన విషయం అన్నంత సహజంగా చెప్పింది కానీ నాకు మాత్రం పక్కనే బాంబ్ పేలినట్టయింది.

“పెళ్ళయినవాడా?”- “ఛీ” అన్నట్టుగా కానీ ధ్వనించిందా నా గొంతు!

“అతనికి 23 ఏళ్ళ వయస్సు ఉండే పెళ్ళి చేసేసేరట. పెళ్ళం పల్లెటూరిది. మంచిదే.”

“అతని భార్యని కూడా కలుసుకున్నావా?”

“అతనే ఒకసారి తీసుకువెళ్ళేడు. భవిష్యత్తులో మా మధ్య అబద్ధాలూ, వంచనా అన్న మాటలేవీ రాకుండా..”

“ఏడిసినట్టుంది నిజాయితీ.”- అనాలనుకున్నాను. కానీ “పెళ్ళయి, పిల్లలున్న అతనితో నీకేం భవిష్యత్తే?” అని మాత్రం అనగలిసేను.

“మేమిద్దరం పెళ్ళి చేసుకుందామనుకుంటున్నాం. కోప్పడకు కానీ ఏదో ఔటాఫ్ టౌన్ కవరేజుందని ఇంట్లో చెప్పి, రెండు రాత్రులు షరెటన్లో గడిపేం ఇద్దరం. ఆర్డ్ ఆఫ్ లవింగ్ అతనికి తెలిసినంత బాగా ఇంకెవరికీ తెలుసుండదు. లవ్, సాటియేషన్ - అవన్నీ ఏమిటో ఇప్పుడు అర్థం అవుతున్నాయి..”

గంటల కొద్దీ చైనీస్ వాటర్ టార్చర్ పడిన మనిషిలా తయారయింది నా పరిస్థితి. ఇతనితో రాత్రిళ్ళు గడపడమా? పెళ్ళయి, పిల్లలున్న మధ్యవయస్సు సినిమాహీరోలతో తలమునకలయే ప్రేమలో పడి, వాళ్ళని పెళ్ళి చేసుకుని, వాళ్ళకి పిల్లలు కనే చిన్న వయస్సున్న సినీ హీరోయిన్లందరి పేర్లు కొన్ని సెకన్లు నా బుర్రలో గిరగిరా తిరిగేయి. ఆర్డ్ ఆఫ్ లవింగా, నా మొహమా?

“వొంటి మీద తెలివుండే మాట్లాడుతున్నావా? అతను భార్యకి విడాకులు ఇస్తాడటా?”

“అయ్యో, వాళ్ల కుటుంబాల్లో ఇవన్నీ కుదరవే బాబూ. ఏదో అవుతుందిలే చూద్దాం కానీ అతన్ని పెళ్ళి చేసుకోవడం మాత్రం ఖాయం..”

ఆ తరువాత తను కాస్తా తండ్రికి చెప్పడం...ఆయనా, డాక్టరయిన రూబీ తల్లి- వసుంధరా ఆంటీ, నెత్తి నోరూ బాదుకుని, సముదాయించి, బెదిరించి “పోనీ, కొన్నాళ్ళు యుఎస్లో ఉన్న మామయ్య ఇంటికో ఎక్కడికో వెళ్ళమన్న” సలహాలు ఇవ్వడం, రూబీ పంతం పట్టుకుని కూర్చోవడం, తల్లితండ్రీ ఒప్పుకోకపోతే ఆఖరికి ఇది ఇంటినుంచి బయట పడడం- అవన్నీ అయ్యాయి.

రామక్రిష్ణాపురంలో, కేంద్ర ప్రభుత్వపు మంత్రాలయాల్లో పనిచేసే క్లాస్ 4 వారికి కేటాయించే ఒక గది అద్దెకి తీసుకుంది రూబీ. అతనూ అక్కడే ఇంకో బ్లాక్లో ఉంటాడట, ఒక బెడ్రూమ్ ఇంట్లో.

ఆంటీ నాకు ఫోన్ చేసి “ ఇదేమిటమ్మా కిమాయా, నువ్వయినా చెప్పు. ఇలా మూర్ఖంగా తయారయిందేమిటిది? అతనేదో మందో, మాకో పెట్టి ఉంటాడంటావా? అంకుల్ కలుసుకుంటానంటే ఇంటికి తీసుకొచ్చింది ఒకరోజు. చదువు లేదు. గుమాస్తాట. మన పిల్ల కాలిగోటికైనా సరిపోతాడా? ఎన్ని ఆశలు పెట్టుకున్నాం! చక్కటి అబ్బాయికిచ్చి ఘనంగా పెళ్ళి చేద్దామనుకుంటూ ఉంటే ఇతను దాపురించేడేమిటి మధ్య? పెళ్ళయి పిల్లలున్నవాడు. చూస్తూ చూస్తూ బంగారంలాంటి పిల్లని ఇతని చేతుల్లో ఎలా పెట్టగలం చెప్పు?” అంటూ వాపోయారు.

నా బుర్ర పని చేస్తే కదా ఏమైనా చెప్పడానికి! కాకపోతే ఏ ‘మందూ, మాకూ’ పెట్టేడో మాత్రం తెలుసు.

★★★

రెండు నెల్ల తరువాత ఒక శనివారం సాయంత్రం, రూబీ ఉంటున్న ఇంటికి వెళ్ళేను. పాపిట్లో సింధూరం, మెడలో నల్లపూసలతో ప్రత్యక్షం అయింది. ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తే, “గుళ్ళో పెళ్ళి చేసుకున్నాం” అంది. ‘నన్ను పిలవలేదెందుకని’ అనడిగితే “సుమంతే...ఎవరూ అక్కరలేదులే... అయినా మన పెళ్ళేమైనా సాంప్రదాయంగా జరుగుతోందా! అని అంటే...”అని నసిగింది.

ముందొక వంటిల్లా, దాని తరువాత ఒక గది-అంతే. మౌలిక సదుపాయాలున్నాయి తప్ప బాత్‌రూమ్ కూడా మిగతా ఇళ్ళవారితో కలిపి షేర్ చేసుకోవాలి. ఆశ్చర్యపోయి...”ఈ ఇల్లేమిటి? జీతమంతా ఏమిటి చేస్తున్నావు?” అనడిగేను. “అతనికి ఎక్కువ జీతం రాదు. ముగ్గురు పిల్లలు. అందరి ఖర్చులూ ఒక్కడే ఎలా భరించగలడు? నేను దుబారా ఖర్చులు చేస్తే సాగదు కదా! కొంచం పొదుపుగా ఉన్నానంతే. తప్పేముందీ!”-సమాధానం విని బుర్ర తిరిగింది.

ఒక్కగానొక్క కూతురు. డబ్బూ పలుకుబడి మధ్య పెరిగింది. వాళ్ళింట్లో తన గదే ఈ ఇంటికి మూడింతలు ఉంటుంది.

“అతని సంసారం నువ్వు నడపడం ఏమిటి?”- అయోమయంగా అడిగితే, “ఎవరు నడిపితేనేమిటట? అతనూ, నేనూ వేరని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు. అతని భార్యని ఒప్పించి అందరం ఒక చోటే కలిసుందామని అనుకుంటున్నాను. భోజనానికి వస్తాడిప్పుడు కొంతసేపటి తరువాత. మళ్ళీ అడిగి చూస్తాను ఆ సంగతే.” అంది.

'ఆ మనిషి దీన్ని ఉపయోగించుకుంటూ, తన అవసరాలని తీర్చుకుంటున్నాడని కూడా అర్థం చేసుకోవడం లేదీ మొద్దు. సరే, దీనితో మాట్లాడి ప్రయోజనం లేదు. వస్తాడందిగా! అప్పుడే అడగొచ్చు,' అనుకుని సోఫాలో కూర్చుని పత్రిక తిరగవేస్తున్నాను. రూబీ అతనికోసం నానా తంటాలూ పడుతూ, ఆరడుగుల నలుచదరపు వంటగదిలో పండగ వంటలు మొదలెట్టింది. హఠాత్తుగా మాంసం ఉడుకుతున్న వాసన ముక్కు పుటాలకి సోకి 'అదేమిటీ 'నువ్వు తినవు కదా!' అనబోతూ కారణం ఊహించి నోరు మూసుకున్నాను.

వంట పూర్తి చేసి...అతనాస్తే తలుపు తీయమని...స్నానం చేయడానికి బయట వరాండాలో ఉన్న కామన్ బాత్రూంకి వెళ్ళింది రూబీ. తనటు వెళ్ళింది. ఇతనిక్కడ తలుపు కొట్టేడు. తలుపు తియ్యగానే పర్వూమో, ఆప్టర్ షేవ్ - ఏదో కానీ...ఘాటుగా వాసనాస్తోంది. బ్రాండెడ్ బట్టలు. 'వేషం చాలా మారిందే!'

"హౌ ఆర్ యు డియర్?" అంటూ హిందీ యాసతో పలకరించేసరికి తుళ్ళిపడ్డాను. 'ఇంగ్లీష్ తప్ప హిందీ ఎక్కువ మాట్లాడని రూబీ, ఆర్ ఆఫ్ లవింగ్ కి భాష అవసరం లేదనుకుందేమో!'

లోపలకి వచ్చి కుర్చీలో కూర్చుని, ముందున్న బల్లమీదకి కాళ్ళు జాపేడు. 'దర్జా, దర్జానికీ లోటు లేనట్టుంది ఈ ఇంట్లో!'

"ఇంగ్లీష్ కన్వర్సేషన్ నేర్చే క్లాసులకి వెళ్తున్నానండీ. మరి మీ స్నేహితురాలికి సరైన జోడీగా ఉండాలి కదా" అంటూ నవ్వుతూ, జేబులోంచి ఖరీదైన సిగరెట్ పాకెట్ తీసి, ఒకటి బయటకి లాగి వెలిగించుకున్నాడు. 'సంసారమే ఈడ్చలేకపోతున్న ఇతని ఖరీదైన కోరికలన్నీ తీరుస్తోందే త్యాగమయి!' అనుకుంటూంటే, ఇంగ్లీష్ క్లాసుల ప్రతిభని మళ్ళీ ప్రయోగిస్తూ "డ్రైంక్ తయారు చేసుకుంటాను. షల్ ఐ మేక్ యు వన్ ? అని ఇంగ్లీష్లో అంటూ ప్రిజ్ వైపు నడిచేడు. "థెంక్స్ బట్ నో. మీరు కానివ్వండి" అన్నాను.

ఈ లోగా రూబీ విచ్చిన పువ్వులా లోపలకి వచ్చింది. వస్తూనే మొహం చేటంత చేసుకుని "ఇంకా సోడా కావాలా? ఐస్ తీయనా?" అంటూ అతనికి మర్యాదలు చేయడం మొదలెట్టింది. తినడానికి ఏవో తెచ్చి పెడుతోంది. చట్టబద్ధంగా అతను పెళ్ళి చేసుకున్న భార్య మరి ఎంత చేస్తుందో కానీ ఇది మాత్రం అతిగా సేవలు చేసేస్తోంది.

"అబ్బా, ఇలాంటి పరిస్థితి పగవాడికి కూడా వద్దండీ. ఏదో స్నేహితులందరూ ఈర్ష్య పడ్డవే తప్పితే, రెండు చోట్లా ఉండాలి, ఇద్దరు భార్యలనీ సంతోషపెట్టాలి. సాధ్యమయేదేనా? ఎంత కష్టం అనుకున్నారు!" - విస్కీ సిప్ చేస్తూ నాతో చెప్తున్నాడు సుమంత్ .

రూబీ మొహం చిన్నపోయింది.

'మా నాయనే! ఇద్దరు పెళ్ళాల దగ్గరా చెరి మూడు నిద్రలు చేయడం, ఇలాంటి సేవలూ, నీ ఖర్చులు దాని మీదకి నెట్టడం- ఇవన్నీ బాధలనిపిస్తున్నాయా నీకు?' - ఈ మాటలన్నీ అందామనుకున్నాను...మనస్సులో మాత్రం అనుకోగలిసేనంతే.

"మీరేమీ సామాన్యలు కారు లెండి. రెండు కాపురాలనీ సామర్థ్యంగానే నిర్వహించుకొస్తున్నారు కదా! అయినా మీలో ఇంత ఇంప్రూవ్ మెంటుంటే అలా అంటారేమిటి? మొదటిసారి మిమ్మల్ని చూసినప్పటికీ, ఇప్పటికీ ఎంత తేడా!"

వ్యంగ్యం గుర్తించలేదేమో! 'మొదడంటూ ఒకటి ఏడిస్తే కదా!'- చిరునవ్వు చిందిస్తున్నాడు 'బ్రానీ, బ్రైన్ లెస్ స్టెడ్.' రూబీకి మాత్రం అర్థం అయింది. మాట మారుస్తూ "భోజనం తేనా" అనడిగింది.

అతను భోజనం చేస్తూ, మధ్యమధ్యలో రూబీతో జోక్సేవో వేస్తున్నాడు.

భోజనం ముగించేననిపించి, ఇంటికి దారి తీసేను. 'మనస్సు, దేహం, వేరువేరనీ- మోహం, శరీరకాంక్ష, ప్రేమ ఒకటే కావనీ దీనికెప్పుడు అర్థం అవుతుందో!' - డ్రైవ్ చేస్తూ ఫిలోసోఫీని నెమరేసుకున్నాను.

కూతురితో సంబంధం తెంచుకున్న రూబీ తల్లితండ్రుల పేగు కదిలింది కొన్ని నెలలకి. దానికి ఫోన్ చేయడమూ, దానింటికి అతను లేని సమయం చూసుకుని వెళ్ళడమూ ప్రారంభించేరు. గూఢ్యంలా ఉన్న దానిల్లు మార్పించి దాని మొండిపట్టువల్ల పక్కనే వసంతకుంజ్ లో రెండు బెడ్రూముల అపార్టుమెంట్ తీసుకుని, అద్దె తమే కట్టడం మొదలెట్టేరు. రూబీకి ఒక కూతురు పుట్టింది. అతను దాన్ని పుట్టింటికి రానివ్వడని ఫోన్లో చెప్తూ బాధపడ్డారు వసుంధరా అంటి.

సుమంతంటే నాకున్న ఏహ్యభావం అర్థం అయిన రూబీ మళ్ళీ నన్ను కలవలేదు. నేనూ పట్టించుకోలేదు. నా పెళ్ళికి కార్డ్ పంపించేను కానీ ఫోన్ చేసి పిలవలేదు. తనూ పెళ్ళికి రాలేదు. అంకుల్, ఆంటీ మాత్రం వచ్చి ఆశీర్వాదించారు.

★★★★★★

మూడేళ్ళ తరువాత హటాత్తుగా నారాయణ అంకుల్ ఫోన్ చేసి రూబీ తమింట్లోనే ఉందని చెప్పి, నన్నొకసారి రమ్మన్నారు.

వెళ్ళగానే ఎదురుపడి కౌగలించుకున్న రూబీని చూసి నిశ్చర్యపోయాను. నాజూకుతనం ఎక్కడికి పోయిందో, చాలా లావెక్కి బండగా కనపడింది. మైంట్ చేసుకోవడం కష్టమట. జుత్తు పొట్టిగా కత్తిరించుకుంది. వెనకే ఉంది కూతురు. పేరు 'ఆషీ' అని చెప్పారు ఆంటీ. చూడచక్కగా ఉంది కానీ పోషణ లోపించినట్టనిపించింది. హిందీ పెంపకంలో ఇంగ్లీష్ అర్థం కాక, అయోమయంగా చూస్తోంది.

పసమ్మాయి టీ ట్రేతో వచ్చింది. అంకుల్, ఆంటీ మాట్లాడుతున్నారు కానీ రూబీ మాత్రం మౌనంగానే ఉంది. ఇంతకీ తెలిసిన విషయం ఏమిటంటే- ఇప్పుడు సుమంతం కూతురికి పెళ్ళి కుదిరింది. పెళ్ళి ఖర్చులన్నీ రూబీయే పెట్టినప్పటికీ, దీన్ని పెళ్ళికి పిలవడానికి మాత్రం అతనికి నామోషీగా అనిపించింది. నిలదీసి అడిగితే, “ఇన్నాళ్ళూ నీ దగ్గరికి వస్తూ పోతూ ఉన్నది చాలదా? మాంసం తింటున్నామని ఎముకలు మెళ్ళో వేసుకుని తిరగలేం కదా! పెళ్ళికి నువ్వొస్తే నా కూతురి జీవితం ఏమిటవుతుంది? నువ్వెవరని పరిచయం చేయను? మళ్ళీ ఈ పిల్లకర్తి నీతో పాటు! ఎవరి పిల్లని చెప్పను?” అంటూ పోట్లాట పెట్టుకున్నాడట. కొట్టడం కూడా ప్రారంభించేడట. దీని డబ్బుతోనే ఖరీదైన చీరలూ, నగలూ కొనుక్కుంటూ ఉండే అతని భార్య రూబీ ఇంటికి వచ్చి నానా మాటలూ ఆడి వెళ్ళింది. ‘ఇన్నాళ్ళూ జరిగిన వ్యవహారం చాలనీ, ఇప్పటికే మొహం ఎత్తుకోలేకపోతున్నామనీ, పిల్ల పెళ్ళి నిశ్చయం అయింది కనుక ఇంక తన మొగుడికి దీనితో ఏ సంబంధం ఉండకూడదనీ’ గట్టి వార్నింగ్ ఇచ్చి వెళ్ళిందట. అతను దీన్ని మళ్ళా కలుసుకోలేదు. ఫోన్ చేసినా ఎత్తడం కూడా మానేసేడట. ఇది ఉద్యోగం వదిలేసింది.

ఇల్లు ఖాళీ చేయించి అంకుల్ తనింటికి తెచ్చారు.

అప్పటినుంచీ ఒక సంవత్సరం పాటు రూబీని తరచూ కలుసుకుంటూనే ఉన్నాను. ఇప్పుడు ఆషీ ముత్యంలా తయారయింది. రూబీకి మాత్రం చోటు మారవలసిన అవసరం ఉందని అందరమూ అభిప్రాయపడ్డారు. తనూ ఒప్పుకుంది.

రీయూనిన్ ఐలాండ్ యూనివర్సిటీలో, మీడియా టీచింగ్ పోస్ట్లో ఉంటే నారాయణ అంకులే అపై చేయించి, చిన్నపిల్ల ఆషీ బాధ్యత తలకెత్తుకున్నారు.

★★★★★★

చేసుకుంటున్న ఫోన్ల వల్లా, ఇమైల్స్ వల్లా, వీడియో చాట్లవల్లా ఇప్పుడు ఒకరి విషయాలింకొకరికి తెలుస్తున్నాయి. సంవత్సరమయింది రూబీ దేశం మారి. ఉద్యోగంలో స్థిరపడి ఆషీని తన దగ్గరకే పిలిపించుకుంది. చాట్లో పిల్ల మంచి బట్టలు వేసుకుని, చక్కటి ఉచ్చారణతో ఇంగ్లీష్ మాట్లాడుతూ, కనబడుతుంటే ముద్దాస్తోంది. రూబీని చూస్తే పాతకాలపు రూబీలాగే నన్నుగా, నాజూక్కా, నడుంవరకూ ఉన్న చక్కని హైర్ కట్తో స్టైలిష్గా ఉంది. యూనివర్సిటీ కాంపస్లో ఇల్లు.

ఈ మధ్య తనలో చాలా మార్పులు కనిపిస్తున్నాయి. నలభై అయిదేళ్ల ఒక ప్రొఫెసర్ గురించిన ప్రస్తావన తరచూ తన సంభాషణలో వినవస్తోంది. పేరు గనబడి (గణపతి-అని తరువాత అర్థం అయింది), శతాబ్దాలుగా అక్కడే సెటిల్ అయిన తెలుగతను. భార్య పోయింది. పిల్లలిద్దరూ వేరే దేశాల్లో చదువుకుంటున్నారు.’

ఒక శనివారం చాట్లో అతన్ని పరిచయం చేసింది. చిన్న గడ్డం, కళ్ళజోడూతో నిజంగానే స్కాలర్లూ ఉన్నాడు. హుందాగా మాట్లాడేడు. పిల్లలు అతనితో కలిసిపోయినట్టనిపించింది. అతను పెళ్ళి ప్రస్తావన తెచ్చినప్పటికీ రూబీ మాత్రం నోరు కాలిన పిల్లి చందంగా తొందరపడలేదు. “చూద్దాం ఎలాంటివాడో” అంటూ కాలం గడిపేస్తూ ఉంటే నాకే చిర్రెత్తుకొచ్చి “ ఇంకెప్పుడూ? నీది వస్తున్న వయస్సా? పోతున్న వయస్సా?” అంటూ కోపం తెచ్చుకున్నాను కానీ సమాధానం ఇవ్వలేదు తను.

అంకుల్, ఆంటీ అక్కడికి వెళ్తూనే ఉంటారు కాబట్టి అతన్ని చాలాసార్లు కలుసుకున్నారు.

సంవత్సరం తరువాత ఒకరోజు ఫోనోచ్చింది- ‘తనూ గనబదీ పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నామనీ, తను ఢిల్లీ రావడం కష్టం కనుక, నేనే అంకుల్, ఆంటీతో కలిపి పెళ్ళికి రావాలనీ.’

అంకుల్ తనతోపాటు వాళ్ళ పురోహితుడిని కూడా ప్లైటెక్స్ చేరు. రూబీ తరపున పెళ్ళిపెద్దలం మేము నలుగురమూ, ఆషీ మాత్రమే. కానీ గనబదీకి చెల్లెళ్ళూ, తమ్ముళ్ళూ, తల్లి, కసిన్నా-పెద్ద బలగమే ఉంది. విదేశాల్లో ఉన్న అతని పిల్లలిద్దరూ కూడా వచ్చేరు పెళ్ళికి. ఇద్దరూ రూబీకి ముందే తెలుసు. తండ్రికి తోడు దొరికిందన్న సంతోషం తప్ప ఇంకే భావమూ కనబడలేదు వాళ్ళ కళ్ళలో.

గనబదీ తనంటికి భోజనానికి పిలిచేడు. “లంకంత ఇల్లు” అన్న మాటలు వర్తిస్తాయి ఆ ఇంటికి. ఇంటినిండా నౌకర్లూ, ఇంటివెనకా ముందూ చెట్లూ. ‘పోన్లే ఈ సారయినా సుఖపడుతుందేమో’ అని ఆశ పడ్డాను.

పెళ్ళి సైంట్ పౌల్ లో ఉన్న మార్లిమెన్ గుడిలో జరిగింది. “పుసారి” అని వాళ్ళు పిలిచే పురోహితునితో పాటు నారయణగారి పౌరోహితుడు కూడా చేరి- ఇద్దరూ ఉచ్చారణల పోటీ పడి మరీ మంత్రాలు చదివేసి, పెళ్ళి జరిపించేరు.

★★★★★★

ఇప్పుడు రూబీ తన భర్తతో పిల్లతో వీలయినప్పుడల్లా వుట్టింటికి వస్తోంది. ఇప్పుడింకో రెండేళ్ళ కొడుకు తనకి. కాపురం సంతోషంగా సాగుతోందని రూబీ చెప్తూ ఉండే మాటలు అబద్ధం కావని కళగా ఉన్న తన మొహంలో కనిపిస్తున్న మెరుపే రుజువు చేస్తోంది.

ఒక రోజు మేమిద్దరమే లంచ్ కి వెళ్ళేం. లంచ్ చేస్తున్నప్పుడు తన కళ్ళలో విషాదచ్ఛాయలు. “అరే, ఏమయింది. మళ్ళీ ఏమైనా సమస్యలా?” అనడిగితే, “కాదే మొద్దూ, ముందే ఆ దేశం ఎందుకు వెళ్ళలేదు నేను? మతేమైనా పోయిందా నాకు- జీవితాన్ని చేతులారా బుగ్గి పాలు చేసుకున్నాను. ఛీ, అతగాడితో, ఆ మురికి గుంటలో పడకుండా, గనబదీతోనే ముందెందుకు పరిచయం కాలేదు!” అంది.

“అప్పుడు గనబదీ భార్య చేతుల్లో ఉండేది నీ పీక. తన్నులు తప్పేయి సంతోషించు”- తన్ని ఆ మూడ్ నుంచి తప్పించాలని నవ్వుతూ అన్నాను.

“అవును కదా? మరిచేపోయేను” అంటూ నవ్వింది.

అంకుల్ వాళ్ళింట్లో దాన్ని దించేను. “వచ్చి టీ తాగి వెళ్ళకూడదా?” అంటే “సరే” అని లోపలికి నడుస్తూంటే పిల్లల నవ్వులూ, కేరింతలూ వినిపిస్తున్నాయి. వాళ్ళమ్మమ్మ వాళ్ళకి చిరుతిళ్ళు తినిపిస్తూ, మురిపెంగా చూస్తోంది. ఒక మూల కూర్చుని ఇదంతా ఒక కంట చూస్తూ, చదరంగం ఆడుకుంటున్నారు రూబీ భర్తా, అంకులూ.

టీ తాగి- ‘ఒక పట్టాన పడింది తన జీవితం. జలపాతపు హోరు తగ్గి, నిండుగా ప్రవహించే నదిలా మారింది’-అనుకుంటూ ఇంటి దారి పట్టేను.

ఆ ఇల్లు... దీప్తి పెండ్యాల

“కేథీ... డిన్నర్ రెడీ!”

మామ్ పిలుపు వింటూనే అనలోచితంగా క్లాక్ వైపు చూశాను... ఇంకా అర్థగంట టైముంది ఏడున్నర అవటానికి. నవ్వుకున్నాను.

ఏదయినా మాట్లాడాలనిపించినప్పుడు నన్నిలా ముందుగానే పిలిచేయటం మామూలే.

డాడ్ ట్రావెలింగ్ జాబ్ మూలంగా వీకెండ్స్ మాత్రమే ఇంట్లో ఉంటారు. దాంతో వీక్ డేస్ మొత్తం... ఇంట్లో తామిద్దరమే! ఇద్దరమూ రోజంతా బిజీగా ఉంటామేమో... మాట్లాడుకోటానికి కాసంత సమయం చిక్కేది ఈ డిన్నర్ సమయంలోనే. నాకెంతో ఇష్టమైన సమయమిది!! మామ్ ఎంత ముందుగా పిలిచినా సరే. మాట్లాడేందుకు వాలిపోతాను. చదువు, పని ఎప్పుడూ ఉండేదే...

చక చకా నేను సరిచూసుకుంటున్న పేపర్లన్నీ ఫోల్డర్స్ లో సర్దేసి డైనింగ్ రూం కి వెళ్ళాను.

నా రాక కూడా గమనించకుండా డిన్నర్ రోల్స్ కి వెళ్ళు రాస్తుంది మామ్...

మామ్ ఎప్పటికప్పుడు పెరుగుతున్న మా టౌన్ లో పేరున్న ఇంటీరియర్ ఆర్కిటెక్ట్. రెండు చేతులూ చాలనంత సంపాదనతో బిజీగా ఉన్నప్పటికీ నాతో సమయం గడపటానికి చాలినంత సమయాన్ని చేతిలో ఉంచుకుంటుంది.

ఈ రోజెందుకో మూడీగా ఉంది. చాలా తక్కువ తనని అలా చూడడం.

మామ్! ఎనీథింగ్ సీరియస్? అడిగాను.

తలెత్తి చెప్పింది..." నథింగ్! మనం మిష్టరీ హోం అంటాము కదా... ఆ ఇల్లు ఈ సంవత్సరం కూడా అమ్మకానికి పెట్టారు."

"అవునా? అప్పుడే రెండేళ్ళయ్యిందన్నమాట, ఇప్పుడున్న వాళ్ళు కొని?! ఈ సారి కారణమేంటి మమ్మీ..." ఆసక్తిగా అడిగాను.

"ఉహూ. తెలీదు. ఇంటికి వస్తుంటే ఆ ఇంటి ముందు సైన్ బోర్డ్ చూసాను."

ఈ మిష్టరీ హోం విషయం మాకూ సరిగ్గా తెలీదు. మేము ఈ ఇల్లు కొన్నప్పుడే లిలియన్ వాళ్ళూ ఆ ఇల్లు కొన్నారు, ప్రతీ రూమునీ ఎన్నో అప్ గ్రేడ్స్ తో. ఇష్టంగా తీర్చిదిద్దుకుంది లిలియన్ వాళ్ళ మమ్మీ- మిసెస్.రేలీ. మమ్మీ కలీగ్ అయిన మిసెస్.రేలీ తానూ స్వయంగా ఇంటీరియర్ ఆర్కిటెక్ట్ అవటంతో... ఇంటిని ఇంట్లో ఉన్నంతసేపు తన పెట్స్ కి కూడా యాక్టివిటీస్ ఉండేలా... ఇంటి అందం చెడకుండా చిన్న చిన్న ఆర్కిటెక్టిక్ డీటెయిల్స్ తో చక్కగా దగ్గరుండి అన్నివిధాలా అనువుగా కట్టించుకుంది. బహుశా ఆ ఇల్లు తన శాశ్వతవాసమనుకుందేమో! కానీ, అంత ఇష్టంగా కట్టించుకున్న ఇంట్లో ఒక్క సంవత్సరం కూడా ప్రశాంతంగా లేదు. అనుకోకుండా క్యాన్సర్ వల్ల అనారోగ్యం పాలయ్యి లోకాన్నే వదిలింది. ఇక, ప్రతీ మూలా మిసెస్.రేలీ జ్ఞాపకాలు పరామర్శిస్తుంటే... ఆ ఇల్లు అమ్మి వేరే చోటికి

మారిపోయారు మిగతా కుటుంబం. లిలియన్ వెళ్ళిపోయాక, ఆ వయసు వాళ్ళెవరూ రాకపోవటంతో అటు వైపు వెళ్ళటమే అవలేదు. కానీ, మామ్ చెప్పటం ప్రకారం తర్వాత ఆ ఇంటికి వచ్చిన వారెవ్వరూ ఆ ఇంట్లో మ్యాగ్జిమం రెండు సంవత్సరాల కంటే ఎక్కువ లేరని!

లిలియన్ తర్వాత వచ్చిన వాళ్ళు మాత్రం ఏవో ప్రాబ్లెమ్స్ తో ఇల్లు అమ్మి చిన్న ఇంటికి వెళ్ళిపోయారని తెలిసింది. ఇక తర్వాత ఆ ఇల్లు కొన్న వాళ్ళతో వాకింగ్ లో ఒకటి రెండు సార్లు కనబడ్డప్పుడు హాయ్, హాయ్ అనుకోవటం మినహా పరిచయాలు పెరగకపోవటంతో ఎందుకు అమ్ముతున్నారో తెలిసే అవకాశం లేకపోయినా అమ్మటం మాత్రం రంచనుగా 2 సంవత్సరాలకే అమ్ముతున్నారు. మొదటి మూడుసార్లు కాకతాళీయంగా జరిగిందని అనిపించినా ఆ తర్వాత రెండు సార్లు మాత్రం కాస్త చిత్రంగా తోచింది. కారణమేంటని పెద్దగా అన్వేషించకున్నా అమ్మకానికి పెట్టినప్పుడల్లా కారణం తెలుసుకోవాలనిపించేది! అలా ఇది ఆరవ అమ్మకం!

మామ్ కి మిసెస్.రేలీ తో వృత్తిపరంగానే కాకుండా వ్యక్తిగతంగానూ అనుబంధం ఎక్కువగా ఉండేది. ఆ ఇంటికి సంబంధించిన వార్తలు ఏవయినా మిత్రురాలి తాలూకు జ్ఞాపకాల తుట్టెని కదుపుతాయి. ఆలోచనలు తేనెటీగల్లా ముసురుకుంటాయి మనసుని గుచ్చుతూ!

కాసేపు అదీ ఇదీ మాట్లాడి ఆ రోజు కి ఆ టాపిక్ వదిలేశాము.

కానీ, అనుకోకుండా ఆ ఇంటికి వెళ్ళాల్సిన సందర్భం వచ్చింది వారంలోపే! మా బాస్ అమండా వాయిస్ మెయిల్ రూపంలో...!!

నేను కాలేజీ చేస్తూనే, ఈ మధ్యే రియల్టర్ ఫర్మ్ లో పార్ట్ టైం జాబ్ కని చేరాను. ఫ్రైడే ఈవినింగ్ అవటంతో తీరిగ్గా కూర్చుని నేను, మామ్ కలిసి వీకెండ్ లో ప్లాన్ చేసిన పార్టీ గురించి మాట్లాడుకుంటున్నాము. సాన్ మెటెయో సిటీలో ఉండే గ్రానీ ఇంటికి వెళదామని ప్లాన్ చేసుకున్నాము. ఈ సందే, గ్రానీ వాళ్ళ 56వ వెడ్డింగ్ యానివర్సరీ. కజిన్స్ తో సహా అందరం వెళ్ళాలని మా ప్లాన్. రెండుగంటల డ్రైవ్ దూరంలోనే ఉంటారు గ్రానీ వాళ్ళు. నా ఫ్రెండ్స్ ఎవరూ వాళ్ళ గ్రాండ్ పేరెంట్స్ దగ్గరికి వెళ్ళాలని ఎదురుచూడడం చూశేదు. వాళ్ళతో క్యాంపింగ్, హైకింగ్ లకో పార్టీలకో వెళ్ళకుండా గ్రానీ దగ్గరికి వెళ్ళటానికి ఉత్సాహపడే నన్ను వింతగా చూస్తారు! మరి... మాకు ఏ గ్రాండ్ వెకేషన్ కీ తక్కువ కానన్ని మెమోరీస్ పంచుతుంది గ్రానీ. షి ఈజ్ ద బెస్ట్.

గ్రాండ్ పా కూడా అంతే. అందునా పార్టీలంటే చిన్నపిల్లడవుతాడ ఉత్సాహంతో ఆలోచనలు అల్లుకుపోతున్నాయి మాటల్లో.

అంతలో... అనుకోని అతిథిలా..... ఫోన్ శబ్దం!

...లేవాలనిపించలేదు. ఫోన్ లేవాలనిపించలేదు.

తర్వాత చూస్తే బాస్ అమండా నించి వాయిస్ మెయిల్. ఒక ఫ్యామిలీకి హోం టూర్ చేయించాలనీ, తను అవుటాఫ్ టౌన్ అని నాకేమయినా కుదురుతుందా అని అడిగింది. అపాయింట్మెంట్ టైం చూస్తే ఉదయం పది గంటలకే అవటంతో వెంటనే సరే అని మెసేజ్ పెట్టాను. ఎలాగూ మేము బయల్దేరేది మధ్యాహ్నమే కనుక!

ఆ తర్వాత బాస్ పంపిన నోట్స్ చూస్తే తెలిసింది చూపించాల్సిన ఇల్లు వేరే ఏదో కాదు. మిస్టరీ హోం అని!

మళ్ళీ ఒకసారి ఇలా ఆ ఇంటికి వెళ్ళటం ఆసక్తిగా అనిపించింది. అలవాటు కొద్దీ కస్టమర్ ప్రొఫైల్ చూశాను. ఇండియన్ ఫ్యామిలీ. ఇంటరెస్టింగ్. నాకే కాదు ఇంట్లో అందరికీ మొదట్నుంచీ ఇండియన్స్ తో స్నేహాలు ఎక్కువే. వారి జీవిత విధానం, కుటుంబ వ్యవస్థ పై

నిబద్ధత ఇవన్నీ ఆకర్షిస్తూ ఉంటాయి. ముఖ్యంగా పెద్దవాళ్ళవట్ల నా వయసు పిల్లలు చూపే మర్యాద మమ్మల్ని అబ్బురపరుస్తుంది. ఈ విషయాలన్నీ ఫ్యామిలీ గేదరింగ్ లో ముచ్చటించుకుంటూనే ఉంటాము. దాని వల్లేమో. ఇండియన్స్ అంటే ప్రత్యేక ఆసక్తి నాకు! .

అలోచిస్తూనే కస్టమర్ ప్రొఫైల్ పై బాస్ రాసిన నోట్స్ చదివాను. ఒక వాక్యం ఆకర్షించింది.

'సార్ట్ ఫ్యామిలీ. వైఫ్ ఈజ్ ఎ బిట్ పిక్కి బయర్!'

కానీ, ఎంతవారలయినా ఈ ఎంచాంటెడ్ హోం ని కాదనలేరు. క్విక్ హోం! ఫస్ట్ షోయింగ్ లోనే అమ్ముడయ్యే అద్భుతమయిన ఇల్లు అది. ఇంటినిర్మాణ పరంగా, మెయింటెనెన్స్ పరంగా ఎలాంటి ఇబ్బందులూ లేవని కూడా నోట్స్ లో అటాచ్ చేసింది అమండా.

★★

సాటర్ డే ఉదయం అనుకున్న ప్రకారం ఆ ఇంటికి వెళ్ళాను. బ్లూ మెర్సిడీస్ నుంచి అందమైన జంట దిగింది. చూస్తే ఆ అమ్మాయి ప్రెగ్నంట్. ఫస్ట్ ప్రెగ్నన్సీట. కానీ, ఇంకా పుట్టని పిల్లల హైస్కూల్ చదువు కోసమని అతి ఖరీదైన ఈ హై స్కూల్ జోన్లో మాత్రమే ఇల్లు కొనాలనుకున్న ఆ జంటని చూస్తే ఆశావహానికి బ్రాండ్ అంబాసిడర్ల లా కనబడ్డారు. 'మే గాడ్ బ్లెస్ దెమ్..' అసంకల్పితంగానే అయినా మనస్ఫూర్తిగా కోరుకున్నాను.

పరస్పర పరిచయాలు చేసుకుంటూంటే ఆ అమ్మాయి తన పేరు ఖ్యాతి అని చెప్పింది.

"అరె, మనిద్దరి పేర్లు ఒకటే" అని నేను ఆశ్చర్యపోతూంటే చెప్పింది

"నో, నో... నా పేరు ఖ్యాతి - అంటే- ఫేమ్ అని అర్థం. సంస్కృత మూలం, మీ పేరు కేథీ- గ్రీకు మూలం. స్వచ్ఛత(పూర్) అని అర్థం!" అని విడమర్చి చెప్పింది. ఒక్క క్షణం ఆగి చిరునవ్వుతో - "నిజంగానే స్వచ్ఛంగా ఉన్నారు మీ పేరు లాగే...! నైస్ టు మీట్ యూ!" అని నాకు షేక్ హ్యాండ్ ఇచ్చింది.

ఆమె రూపం, మాటలు స్నేహపూర్వకంగా అనిపించాయి. అతను మాత్రం యాంత్రికంగా షేక్ హ్యాండ్ ఇచ్చాడే కానీ దృష్టంతా ఇంటి పైనే ఉంది. నేనూ వాళ్ళని తీసుకుని లోపలికి నడిచాను. ఆ ఇంట్లోకి ఎన్నెళ్ళ తర్వాత వచ్చానో!? లిలియన్ తో ప్లే డేట్స్ కోసం, పార్టీలకి తరచుగా వచ్చిన ఇల్లు ఇది. అదే విషయం చెప్పాను. 'అవునా! ఇప్పుడు లిలియన్ వాళ్ళు ఎక్కడుంటారు?!' ఖ్యాతి అడుగుతుంటే... ముక్తసరిగా జవాబిచ్చాను, వివరాల్లోకి వెళ్ళటం ఇష్టం లేక.

బయర్స్ ముఖ కవళికలని బట్టి చెప్పేయవచ్చు.. వాళ్ళకి నచ్చిందీ, లేనిదీ. ఇక, ఖ్యాతి ఒక్క క్షణం కూడా మనసులో ఏదీ ఉంచుకోలేదేమో! గడా గడా మాట్లాడుతూ అప్పుడే ఇల్లు తనదయినట్టు తిరుగుతూ మాట్లాడుతున్న మాటల బట్టి దాదాపుగా స్పష్టమయ్యింది... వారికి ఇల్లు తెగ నచ్చిందని. మామ్ ఇంటీరియర్ ఆర్చిటెక్టు మాత్రమే కాక లాండ్ స్కేపింగ్ ఆర్కిటెక్టు కూడా కనుక కొన్ని అనుభవాల్లో ఇండియన్స్ ఫెంగ్ షుయి లాంటిది నమ్ముతారని, వాష్టు అని ఏదో చెప్పింది. వీళ్ళ మాటల్లోనూ దొర్లుతూండటంతో అడిగాను.

"మీరూ వాష్టు నమ్ముతారా" అని. అతను ఏదో సమాధానమిచ్చేలోపు ఆశ్చర్యంగా అడిగింది. "అది- వాస్టు! మీకూ తెలుసా?! నేను నమ్ముతాను. మా ఫాదర్ ఇన్ లా...అదే విహాన్ వాళ్ళ ఫాదర్ కి వాస్టు శాస్త్రం బాగా తెలుసు కూడా. కానీ, విహాన్ కి పెద్దగా నమ్మకం లేదు." నవ్వుతూ చెప్పింది.

అతను చిరునవ్వుతో అన్నాడు- “అదేమీ లేదు. వాస్తు కూడా ఒక సైన్స్! ఇండియాలో జియోగ్రఫికల్ సెటింగ్స్ కి వీలుగా కాలమాన పరిస్థితులకి తగ్గట్టుగా ఇల్లు ఆర్కిటెక్చర్ ఎలా ఉంటే బావుంటుందో, అనువుగా ఉంటుందో గాలి వెలుతురూ ధారాశంగా వచ్చేలా ఇల్లు ఎలా కట్టుకోవాలో సజెస్ట్ చేసే సైన్స్ అంతే! అవే సజెషన్స్ ఇక్కడా అక్కరకు వస్తాయని నేననుకోను. అంతే!”

కరెక్టే కావచ్చు అనిపించింది నాకయితే.

కానీ, ఖ్యాతి మాత్రం తోసి పుచ్చింది. “అదేమీ లేదు, విహాన్. ఇక్కడా పాటిస్తే మంచిదే. ఇదిగో ఈ డెకరేటివ్ బీమ్ ఇక్కడ కాకుండా డైనింగ్ హాల్లోనూ, బెడ్ రూం మధ్యలోనూ ఉండొద్దని అంటారు. తింటున్నప్పుడు, నిద్రపోతున్నప్పుడు ఏ ఎర్ట్ క్వేకో వచ్చి మీద పడితేనో? జస్ట్ సైన్స్ చెప్తున్నానంతే!” అంటూ టీజింగ్ గా నవ్వింది.

ఖ్యాతి అంటున్న బీమ్ వైపే చూస్తూంటే వాటి మీదే అటూ ఇటూ తిరుగుతూండే లిలియన్ వాళ్ళ పెంపుడు పిల్లి-‘పెప్పర్’ గుర్తొచ్చింది. స్ట్రెయిర్ కేస్ మీదుగా బీమ్ పైకి దూకుతూండేది అది ఎప్పుడూ. మిసెస్ రేలీ కి ఐతే ఆ పిల్లి అంటే ప్రాణం.

ఎందుకో ఇప్పుడు కూడా ఇంకా అది దానిపై తిరుగుతున్నట్టుంది నాకయితే.

పెప్పర్ నా కళ్ళలోకి చూస్తున్నట్టు అనిపించిందెందుకో ఒక్క క్షణం.

జ్ఞాపకాలు గతాలయ్యాక, స్పృశించినప్పుడల్లా ఎదురుపడుతాయేమో మరి.

చూపు మరల్చి. ఖ్యాతి వైపు తిరిగి ‘పెట్స్ కి బావుంటుంది ఆ డీటెయిలింగ్...!’ అని చెప్పాను.

తనూ గమనిస్తూ అంది. “దానిపై రెండు వేజెస్ పెడితే ఇంటికి మరింత అందమొస్తుంది. బాంబూ ప్లాంట్స్ పెడితే కూడా బావుంటుంది. పైగా గుడ్ ఫెంగ్ షుయి కూడా!”

నాకు మిసెస్ రేలీ గుర్తొచ్చింది. మిసెస్.రేలీ కి కెరీర్ పరంగా ఫెంగ్ షుయి లో కాస్త ప్రవేశముండేది. బిల్డర్ అవకాశమిచ్చిన మేరకు ఆ నియమాలు పాటించే ఉంటారు. కానీ, అవన్నీ నిజమయితే మిసెస్ రేలీ అలా అకాలంగా! ఛ. ఏంటీ?! నేను అన్నీ ఇలా ఆలోచిస్తున్నాను. ఇల్లాజికల్ గా ! నెగటివ్ గా! అనుకుంటూ నన్ను నేను సర్దుకున్నాను. కానీ, ఆ తర్వాత వచ్చినవాళ్ళెవరూ ఇంటిలో నిలకడగా ఉన్న దాఖలాలు లేవు. కారణాలేమయి ఉంటాయి. ఒకవేళ మిసెస్ రేలీ ఈ ఇంటిపై ప్రేమతో ఈ ఇంట్లోనే కనబడుతూ ఉండటంలాంటిదేదయినా... అంటే ఈ ఇల్లేమయినా హాంటెడ్... నో!... ఛ! ! నాకొస్తున్న ఆలోచనలకి నన్నే తిట్టుకున్నాను. ఎంత దారుణంగా ఆలోచిస్తున్నాను. ఎందుకు నాకీ అనవసర క్యూరియాసిటీ?

ఓ వైపు మాట్లాడుతూ ఆమె అడుగుతున్న ఏవేవో ప్రశ్నలకీ సమాధానం చెబుతూనే రకరకాలుగా సాగుతూ, సమాధానాలు కోరుకుంటున్న ఆలోచనలని సమాధానపరుచుకుంటున్నాను.

ఇంటి బయటకి వచ్చాము. ‘ఆఫర్ చేద్దాము’ అంటున్నారు. ఊహించిందే కదా! అనుకున్నాను. డోర్ లాక్ చేసేంతలో ఏదో మర్చిపోయిన దానిలా ఖ్యాతి ఒక్కసారిగా " మరొక్కసారి లోపలికి వెళ్ళొచ్చా?" అనడిగింది.

"తప్పకుండా" సమాధానం చెబుదామనుకున్నాను కానీ ఆ మాట అనేలోపే దాదాపు పరిగెడుతున్నట్టుగా వెళ్ళింది. అతనూ ఖ్యాతి వెళుతున్న వేపు అయోమయంగా చూసి అనుసరించాడు! ఆ అమ్మాయేమో హడావిడిగా బ్యాక్ యార్డ్ లోకి వెళ్ళి నిశితంగా ఏదో చూస్తోంది.

కళ్ళలో ఏదో అనుమానం తారాడుతున్నట్టు పట్టి పట్టి చూస్తున్న చూపులు చెబుతున్నాయి.

అక్కడేమీ లేదు. ఒక బెర్రీ చెట్టు తప్ప.

ఇందాక చూసిందే...!

ఇంతలో ఏమయ్యిందో మరి...?!

ఇంకా పరీక్షగా చూస్తూనే ఉంది. కళ్ళతో స్కాన్ చేస్తున్నట్టుగా...!

అతని మొహంలో అయోమయం స్థానే అసహనమో, అనుమానమో మరి ఏదో అయితే చేరింది.

అంతలో వాళ్ళు నాకు తెలీని భాషలోకి దిగారు. అప్పటివరకూ నాకూ అర్థమయ్యేలా ఇంగ్లీషులో మాట్లాడుకున్నవారు ఏదో ఇండియన్ భాషలోకి దిగారు. మాట్లాడుతున్న సబ్జెక్ట్ తెలిస్తే ఏ భాషలో మాట్లాడినా ఎంతో కొంత విషయం ఊహించవచ్చు. కానీ, ఒక చెట్టు గురించి అంతసేపు సంభాషించేదేముంటుందో నాకు తట్టలేదు. కాకపోతే, ఆ అమ్మాయిలో ఉత్సాహం పూర్తిగా మాయమవటం గమనించాను. అతను మాత్రం కాస్త అసహనంగానూ, నిరుత్సాహం పడుతున్నట్టుగానూ కనిపించాడు. బహుశా ప్రతీ ఇంటికి వంకలు పెడుతుందనేమో! ఏమో! నాకు తెలీనివిషయంలో నేను ఊహించుకోవటమెందుకు... అని ఊరుకున్నాను. వాళ్ళు మాత్రం ఇంకా మాట్లాడుతూనే ఉన్నారు. ఫోన్ అందుకుని ఫోటో తీసి చూసింది ఆ అమ్మాయి. ఆ చెట్టుని. ఇద్దరూ ఫోన్లోకి తొంగి చూసి మళ్ళీ మరో మూల చూసారు.

మామూలుగా అయితే వారి ఇష్టాఇష్టాలతో సంబంధం లేకుండా బాధ్యతగా ఇల్లు చూపించి రావటం వరకే నా పని. కానీ, ఈ ఇంటి మీద ఉన్న అభిమానం, ఈ అమ్మాయి పై తెలీకుండా కలిగిన స్నేహ భావం ఈ రెండూ నా మనసుని కాస్త అలజడికి గురిచేస్తున్నాయి. సాధారణంగా కనిపిస్తున్నానే కానీ, ఇదమిద్దంగా చెప్పలేని ఆనీజీనెస్. అర్థమవ్వలేదు. ఎందుకో... ఏమిటో!

వాళ్ళు నావేపే వస్తుంటే మెల్లిగా విషయమేంటని అడిగాను. ఆ అమ్మాయి మౌనంగా అడ్డంగా తలాడించింది.

"చాలా అందమయిన ఇల్లు. కానీ... ఇది తీసుకోలేము". నడుస్తున్నదాన్నల్లా ఆగిపోయాను. ఆ అమ్మాయే చెప్పింది..."సారీ కేథీ, మ్యాప్స్ లో తెలీలేదు. కానీ, ఈ ఇంటికి సౌత్ వెస్ట్ కార్నర్ కాస్త పెరిగింది. మా పెద్దవాళ్ళు అది మంచిది కాదు అంటారు. నేను అన్నీ చూడను. కానీ, ఈ ఒక్క విషయంలో పర్టిక్యులర్. వినటానికి మీకు సిల్లీగా ఉండొచ్చు. కానీ, ఎందుకో మనసు అంగీకరించలేదు. ఇగ్నోర్ చేయలేకపోతున్నాను.. అమ్మని అడిగాను. అనుమానముంటే తీసుకోవద్దంది. ఐ కెన్ వెయిట్ ఫర్ ఎ పర్సెక్ట్ హోం. లెట్ అజ్ పాజ్ ఇట్ ఆన్..." అంది.

ఆ అమ్మాయి మొహంలోని నిరుత్సాహం నాలో చేరలేదు. పైగా చిత్రంగా..."అమ్మ కదా! మంచే చెబుతుంది" అన్నాను! నన్ను వింతగా చూసింది. అసందర్భంగా తోచిందేమో తెలీదు. కాకున్నా అంతకంటే ఎలా రియాక్ట్ వాలో నాకూ తోచలేదు మరి?! బహుశా నాకు తెలీకుండా నేను ఇది వీళ్ళకి నచ్చొద్దనుకున్నానా? ఎందుకు?

విహాన్ ముభావంగానే ఉన్నాడు.

నాకు మాత్రం ఒకటి చిత్రంగా తోచింది. అంతగా నచ్చిన ఇల్లుని అంత చిన్న కారణంతో వదులుకుంటారా అని. కాస్త వింతగానే అనిపించింది. అయినా. ఫెంగ్ షుయి లో ప్రతీ ప్రాబ్లం కి చిన్న విండ్ షైమ్స్ తగిలిస్తే చాలు అంటారు. అలా ఈ వాస్తు లో ఏమీ లేవా...? రెండవ సగం సందేహాన్ని వాళ్ళ ముందుంచాను.

అతను చెప్పాడు "అమెండెంట్స్ ఉంటాయి. ఈ ఇంటికి అది వీలవదు. ఆ కార్నర్ లోనే ఇంటి ట్రాన్స్ ఫార్మర్ ఉంది కనుక ఫెన్స్ కట్టలేము. ఏదేమయినా. నాకు ఈ ఇల్లు అన్ని విధాలా నచ్చింది. ఒక్కోసారి మాప్ లో సరిగ్గా తెలీదు. కనుక, ఒకసారి సర్వే పేపర్ స్కాన్ చేసి పంపగలరా? ఖ్యాతికి కూడా ఆ అనుమానం తీరిందంటే. ముందుకెళ్ళొచ్చు!" అన్నాడు.

నేను సరే అని చెప్పాను కానీ. ప్రయోజనం లేదు. ఖ్యాతి అన్నట్టుగా సౌత్ వెస్ట్ కార్నర్ ఎక్కువగానే ఉంది. కాస్త జాగ్రత్తగా గమనిస్తే తెలుస్తూనే ఉంది. ఇది అవదు!

బై బై చెప్పి ఇంటికి వస్తుంటే నాకు మనసు తేలిక పడ్డట్టుగా అనిపించింది. బహుశా ఆ ఇంటిలో నిజంగానే ఏదో మిష్టరీ ఉందని భ్రమ పడుతున్నానా? అందువల్లేమైనా ఆ అమ్మాయి వాళ్ళు ఆ ఇల్లు కొనగూడదని అంతఃచేతనలో కోరుకున్నానా? అందుకే తేలికబడ్డానా? తెలీదు. దేనికీ కారణం తెలీదు, సమాధానం తెలీదు. నాలో ఏదో అలజడి తగ్గిన భావన మాత్రం నిజం. పరాకు పరారయ్యింది.

ఫ్రాంక్ హెర్బెర్ట్ చెప్పిన కోట్ గుర్తొచ్చింది.

'మిష్టరీ అంటే మనం పరిష్కరించాల్సిన సమస్య కాదు. అనుభూతించాల్సిన ఒక వాస్తవం...'

★★

ఇంటికి వెళ్ళేవరకు మామ్ రెడీ గా ఉంది. డాడ్ కూడా వచ్చేసారు. మాతో బాటే గ్రానీని చూడ్డానికొస్తున్న కజిన్స్ రావటంతో ఇల్లు సందడిగా ఉంది. అందరం లంచ్ చేసి గ్రానీ వాళ్ళింటికి బయల్దేరాము. మరేవో మాటల్లో పడి మిష్టరీ ఇంటి విషయం మర్చిపోయాము.

సండే పార్టీ చాలా బాగా జరిగింది. గ్రానీ వాళ్ళని చూస్తే ఎవరికైనా అనిపిస్తుంది. సంతోషం అంటే ఎక్కడో లేదు. ప్రశాంతంగా ఉండే ఈ ఇంట్లో తిప్ప వేసుకుందని. అవటానికి 30యేళ్ళనాటి ఇల్లు కానీ, పాతగా అనిపించదు. 30యేళ్ళనుంచీ గ్రానీ తీసుకున్న శ్రద్ధ ఇంటిలో ప్రతీ మూలనీ ఇంకా అద్దంలాగే ఉంచింది. వాళ్ళిద్దరి మాటల్లోనూ, చేతల్లోనూ ఎంతో పాజిటివ్ ఎనర్జీ ఉంటుంది. అందుకే ఇక్కడికి వస్తే మాకెవరికీ ఇక్కణ్ణుంచి కదలబుద్ధవదు.

సాయంకాలమయ్యాక అందరమూ ఇంటి వెనకాల చేరి, పూల్ చుట్టూరా లాంజ్ చెయిర్స్ పై కూర్చున్నాము.

సూర్యుడు పడమరకి చేరాక ప్రకాశం లో తీక్షణత కాస్త తగ్గిందేమో! మధ్యాహ్నం ఉన్నంత ఎండ లేదు. కాకుంటే మొహం మీద పడుతున్న నూటి కిరణాలని తప్పించుకోవటానికి తల పైనున్న హ్యాట్ తీసి ముఖం పై వేసుకుని మాటలు వింటున్నాను.

మామ్ కి సడన్ గా నిన్నటి ఇంటి విషయం గుర్తొచ్చింది. "అవునూ, లిలియన్ వాళ్ళింట్లో మార్పులేమయినా వచ్చాయా?"నా మొహంపైనుంచి హ్యాట్ ని తీస్తూ అడిగింది.

ఆ జంట ఆ ఇల్లు వద్దనుకున్నారని, కారణం చెప్పాను. చాలా ఆశ్చర్యపోయింది.

తన దగ్గరికి ల్యాండ్ స్కేపింగ్ కని వచ్చే క్లయింట్లలో చాలామంది ఇండియన్స్ ఇలాంటివి చెబుతుంటారని చెప్పింది. కాసేపు ఆలోచనల్లో పడి "ఆ అమ్మాయి నమ్మకం నిజమే అయి ఉండవచ్చు! అందుకేనేమో ఎప్పుడూ రెండేళ్ళకి మించి ఎవరూ ఉండలేకపోయారు..."

అనిర్మిత అనుమానానికి వేగమెక్కువ యాదృచ్ఛికంగా జరిగే సంఘటనల్లోనే కాక.. యధాలాపంగా సాగే మాటల్లోనూ అల్లుకుపోయేందుకు ఆధారం కోసం చూస్తూంటుంది.

నేను తల అడ్డంగా ఊపాను.

గ్రానీ వాళ్ళ బ్యాక్ యార్డ్ వైపుగా కార్నర్ వైపుగా చూపించాను.

సౌత్ వెస్ట్ చాలా ఎక్కువగా పెరిగే ఉంది మరి.

ఆ ఇంటిలాగే... !

Mysteries abound where most we seek for answers- Ray Bradbury.

★★★★★

తేనెపట్టు

పి.వి.రాజశేఖర్

“ సార్ ..హెల్ప్ చెయ్యండి సార్...నీటిలో మునిగిపోతున్నాను....ప్లీజ్ ..ప్లీజ్ ” అంటూ అరిచాను. ఎవరూ రావడం లేదు.

“అసలు మీరు మనుషులేనా...సాయం చెయ్యరేంటండి” అని ఇంకా గట్టిగా అరిచాను. ఎవరూ రావడం లేదు. అందరూ దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నారు. ఎంత అరిచినా నోరు పెగలడం లేదు. ఎవరో గొంతు పట్టేసుకున్నట్టు. దూరంగా నా భార్య కూడా అరుస్తోంది.

“ ఆవు..నీ గోల...నీళ్ళ కోసం ఇంత రచ్చా..”

“నోర్మ్యుమ్...”

“నువ్వే నోర్మ్యుమ్...”....అస్పష్టంగా ఏవో అరుపులు....అంతలో తెలివొచ్చింది. అప్పుడే తెలిసొచ్చింది అది కల అని...ఏదో పీడ కల..

ఉదయాన్నే నిద్రలేవగానే అపార్ట్మెంట్ కింద ఏదో గొడవ...పైకి అరుపులు గట్టిగా వినిపిస్తున్నాయి. టైం ఎనిమిది అయ్యింది.

ఆఫీస్ కి రెడీ అవుదామని బాత్రూం కి వెళ్ళే నల్లా లో నీళ్ళు రావడం లేదు. అసలు కారణం అప్పుడర్థమైంది.

“రోజూ టైం కి వచ్చే నీళ్ళని నిన్ను వాళ్ళ వాళ్ళ సొంత అవసరాలకి ఎక్కువసేపు వాడేసుకున్నారు కాబట్టే ఈరోజు నీళ్ళు లేవు , ఒక్కొక్క ఇంట్లో ఆరుగురేసి ఉన్నారు. పైగా చుట్టాలకి పక్కాలకి నీళ్ళు కావాలి అంటే ఎక్కడనుంచి తీసుకొస్తాం” అంటూ రెండు ఫ్లాట్స్ వాళ్ళ మధ్య గొడవ జరుగుతోంది.

ఉదయాన్నే సూర్యోదయం....న్యూస్ పేపరు....మా అపార్ట్మెంట్లో గొడవ.... ఇవి ఎప్పుడూ ఉండేవే...!

హైదరాబాద్ లో మాదొక అందమైన అపార్ట్ మెంట్. అన్ని అపార్ట్మెంట్ ల లాగే ఇక్కడ కూడా రకరకాల మనుషులున్నారు.

నిజానికి మా అపార్ట్మెంట్ లో ఎనిమిది ఇళ్ళే ఉండటం వల్ల అసోసియేషన్ అంటూ పెద్దగా ఏమీ లేదు. కానీ మా ఎనిమిది మంది ఏకగ్రీవం గా ఒక ప్రెసిడెంట్ ని ఎన్నుకున్నాం. అతను అసెంబ్లీలో స్పీకర్ లా కూర్చోడమే తప్ప పెద్దగా చేసేది ఏమీ లేదు.

ఏదో కొళాయి లో నీళ్ళు రావడం లేదు, రాత్రి పూట వాచ్ మేన్ తలుపు తియ్యడం లేదు, మీద ఇంట్లోంచి చెత్త మా ఇంటి మీద పడింది, నీళ్ళు మా మొక్కల మీద పడ్డాయి లాంటి గొడవలకి అందరం కలవడం, కలహించుకోవడం తప్ప, ..పెద్ద ఐకమత్యం ...మట్టిగడ్డలు ఏమీ మా మధ్య లేవు.

అప్పటికే ఆఫీసుకి లేట్ అవుతుంటే, దగ్గరలో ఉన్న మా చుట్టాల ఇంటికి స్నానం చేసి రావడానికి వెళ్లాం.

తిరిగొచ్చి చూస్తే ఎదురింటావిడ , పక్కంటావిడ తో ఇంకా గొడవ పడుతోంది.

ఎవరికో నీళ్ళు సరిపోలేదు.....ఒకరి పార్కింగ్ లో వేరెవరో బండి పెట్టారు....ఇలా ఏవో..

ప్లాస్టిక్ జీవితాలు....కాంక్రీట్ మనస్తత్వాలు....మారరు. చిన్న చిన్న సాయాలు చేసుకుంటూ సర్దుకు పోతే బాగుంటుంది కదా అనుకున్నాను.

కష్టం అంటే గజేంద్ర మోక్షం లో ఏనుగుకి వచ్చిన అంత రావాలా. మనతోటివాడికి వచ్చిన కొంచెం ఇబ్బందికి కూడా సాటి మనిషి స్పందించక పోతే ఇంకెందుకు మానవత్వం. పేపర్ లో ఆర్టికల్స్ రాసుకోడానికి తప్ప. అయినా స్వార్థమే మనిషిని నడిపించే ఇంధనం.

“నిజంగా నాకే చిన్న కష్టం వస్తే వీళ్ళు సాయానికి వస్తారా...?” ఈ ఆలోచనలతోనే ఆఫీసుకి వెళ్లాను.

ఆఫీసు లో రకరకాల ఆలోచనలో మమేకమై ఉన్న నేను ఫోన్ కాల్ తో ఈ లోకం లోకి వచ్చాను..

“ఏవండీ మన ఇంటి ముందు తేనెపట్టు పట్టించండి. నాకేం చెయ్యాలో తెలియడం లేదు..తొందరగా రండి” అంటూ నా భార్య గాబరా గాబరా గా ఫోన్ చేసింది. అనుకోగానే కష్టం వచ్చి పడింది.

ఏం చెయ్యాలో నాకు అర్థం కాక ఆఫీసు నుంచి పర్మిషన్ తీసుకుని ఇంటికి వెళ్లాలని నిర్ణయించుకున్నాను.

ఇంటికి చూరులు, చుట్టూ చెట్లు తగ్గిపోయాక పాపం...తెనేటీగలకి పట్లు ఎక్కడ పెట్టుకోవాలో అర్థం కాలేదు అనుకుంటూ. అందుకని అపార్ట్మెంట్లని పట్టుకుని తిరిగి తిరిగి చివరికి మా ఇంటిని వెతుక్కుంటూ వచ్చాయి.

మా ఇల్లే ఎందుకంటే అందరూ వాళ్ళ వాళ్ళ ఫ్లాట్స్ చుట్టూ కంచె లాంటిది వేయించుకుని , ఆ నాలుగు గోడల మధ్యనే బతుకుతున్నారు. చల్లని గాలి, వెలుతురు వస్తాయనుకుని నేను మాత్రం ఫ్లాట్ ముందు ఖాళీ ఉంచినందుకు వాటి కంటే ముందు ఈ తేనెటీగలు వచ్చి పడ్డాయి.

“ఏవండీ తొందరగా ఇంటికి రండి” అంటూ నా భార్య రెండోసారి చేసిన ఫోను తో కొంత భయం, ఆందోళన , తేనెపట్టు ఎలా తొలిగించాలా అన్న ఆలోచన నన్ను తేనెటీగల్లా ముసురుకున్నాయి. క్రెసిస్ మేనేజ్మెంట్ అంటే ఇదే, ...నమస్య వచ్చినప్పుడు దానిని ఎలా ఎదుర్కోవాలో తెలియడం.

ఈ విషయం విన్న మా కొలీగ్స్ లో ఒకడు “ హౌ టు రిమూవ్ హానీ బీ నెస్ట్ “ అని గూగుల్ లో టైపు చేసి చూస్తున్నాడు. ఇంకొకడు వాడికి తెలిసిన వేదాంతం అంతా చెబుతున్నాడు. ఇంకో అమ్మాయి “ తేనె పట్టు పడితే చాలా అదృష్టం అంటారండి” అంది

“ఇల్లు కాలి ఫైర్ ఆఫీసరు ఏడుస్తుంటే, అబ్బా మీరు అదృష్టవంతులు అండి, ఫైర్ ఇంజన్ మీ ఇంటికి పనికొస్తుంది..” అని ఎవడైనా అంటే ఎంత కోపం వస్తుందో , నాకు కుడా అంతే కోపం వచ్చింది.

వీళ్ళ అభిప్రాయాలు వినలేక ముందు ఇక్కడ నుంచి ఎలాగైనా బయట పడాలి అని ఆలోచించి, మా మేనేజర్ దగ్గరికి వెళ్లి పర్మిషన్ అడిగాను. అతను నన్ను ఎగాదిగా చూసి “ దేనికోయ్ కంగారు....మొన్న మా ఇంటికి పెద్ద పులే వచ్చింది. నేను ఏమన్నా కంగారు పడ్డానా? ఈ మధ్య జూ లోంచి తప్పించుకుని సిటీ లోకి పులులు సింహాలు కూడా వస్తున్నాయి..ఆఫ్టాల్ తేనెటీగలకి భయపడితే ఎలా ?” అంటూ విచిత్రం గా నవ్వాడు. అతని జోక్ కి ఏడవలేక నవ్వాను.

ఇంతలో వాళ్ళావిధ ఫోన్ చేసి చీర కొనడానికి కళామందిరం కి వెళ్ళాలా , సౌత్ ఇండియా షాపింగ్ మార్ట్ కి వెళ్ళాలా అని అడుగుతుంటే అమెరికా వాడి ఆర్థిక విధానాలు విని కన్ఫ్యూజింగ్ గా చూసిన కొరియా వాడిలాగా చూస్తూ, నన్ను అక్కడినుంచి పొమ్మన్నాడు. పులి కి భయపడదు కానీ పెళ్ళానికి భయపడతాడు...!

ఏదో మొత్తానికి ఎలాగోలా అక్కణ్ణుంచి తప్పించుకుని ఇంటికి బయలుదేరాను.

ఇక్కడ కొచ్చాక పరిస్థితి ఆప్టనిస్టాన్ లో వార్ ఫీల్డ్ లా ఉంది. ఇంటి బయట తలుపుకి ఎదురుగా కొన్ని వేల ఈగలు ..రెండు చేతులు బార్లా చాపినంత తేనెపట్టు.

హెల్మెట్ తలకి పెట్టుకుని జాగ్రత్త గా చూశాను. ఒళ్లంతా ఏదో జలదరింపు. గుయ్ మంటూ అవి చేస్తున్న రౌద.

సరైన క్షవరంలేని సన్నాసి గడ్డం లాగ, గులకరాళ్ళు మీద నల్లని తారు పోసినట్టు , అదోరకంగా ఉంది. పల్లెటూర్లలో చిన్నప్పుడెప్పుడో చూసిన గుర్తు, మళ్ళీ ఇన్నేళ్ళకి కలిగింది ఆ అనుభవం.

సాఫ్టువేర్లు, హార్డ్వేర్లు అంటూ సిటీ ని పట్టేసాక, ఇలాంటి అనుభవం కలగడం ఇదే మొదటిసారి.

ఇంటి లోపల భయంభయంగా నా భార్య తలుపులు , కిటికీలు వేసుకుని కూర్చుంది.

చుట్టూ ఉన్న అపార్ట్మెంట్ల వాళ్ళు, ఆ వీధిలోకి ఎవరో సినిమా స్టారో, సెలెబ్రిటీ నో వచ్చినట్టు , ఇంటి గుమ్మం దాటకుండా కిటికీల్లోంచి తొంగి చూస్తున్నారు.ఇక మా అపార్ట్మెంట్ లో ఉన్న ఫ్లాట్స్ వాళ్ళ పరిస్థితి ఇంకోలా ఉంది.

తలుపు తీసి బయటకు వస్తే , ఆ తేనెటీగలు పొరపాటున వాళ్ళింట్లోకి ఎక్కడ వచ్చేస్తాయేమో అన్న భయంతో గజగజ లాడిపోతున్నారు.

“ఇంకేవైనా పద్దేమి గాని...తేనెటీగలు కుడితే ..అమ్మో..ఇంకేమైనా ఉందా ” అంటున్నాడు పక్కింటాయన నోరునొక్కుకుంటూ..

“నువ్వు లోపలికి రావే ...వాళ్ళే ఏదో ఒకటి పడతారు. మనకెందుకు వచ్చిన గోల. అవి కుడితే మహా ప్రమాదం..” అంటోంది ఎదురింటి ఆంటీ వాళ్ళ కూతురితో.

ఇంతలో కిందనుంచి పదహారేళ్ళ అబ్బాయి వచ్చి దాని ముందు నిల్చుని, సెల్ఫోన్ తో సెల్ఫీ తీసుకుంటున్నాడు. “ఏం చేస్తున్నావ్ రా” అని గట్టిగా అరిస్తే , “తేనెటీగలతో సెల్ఫీ అంకుల్ “ అన్నాడు.

“ఒరేయ్ అదేమన్నా పో కేస్ లో పెట్టిన బొమ్మ అనుకున్నావ్ రా సెల్ఫీ తీసుకుని వాట్స్ అప్ లోనో , ఫేస్ బుక్ లోనో పెట్టడానికి!? తేనెటీగ రా, కుట్టిందంటే కుంకుడు కాయ లాంటి నీ మొహం మరచెంబు లాగ అయిపోయి సెల్ఫీ కి కూడా అందదురా కుంకా ..పో ఇక్కడ నుంచి “ అని కసరగానే వాడు అక్కడనుంచి తుర్రుమన్నాడు. అసలు వీడిని కాదు ఆ సెల్ఫీ కనిపెట్టిన వాడిని అనాలి. ప్రతీ దాని ముందు నిల్చోడం ..సెల్ఫీ తీసుకోడం..ఫ్యాషన్ అయిపోయింది.

ఇంతకు ముందు మొబైల్లో ఒకే కెమెరా ఉన్నప్పుడు ఎవరినో ఒకరిని అడగటానికి కొంచెం మొహమాట పడేవారేమో. ఇప్పుడు అది కూడా లేదు. ...ఎక్కడ పడితే అక్కడ ...చివరికి టాయిలెట్స్ లో కూడా ఈ సెల్ఫీ తయారయ్యింది.

రామాయణం లో పిడకల వేట లాగా మధ్యలో దీని గోల ఎందుకు లెండి.

అందరూ ఇలా ఎవరి ఇళ్ళల్లో వాళ్ళు ఉన్నారే గానే, మా గురించి కనీసం ఎవరూ ఆలోచించలేదు. నాకు అదోలా అనిపించింది. రాత్రి వచ్చిన కల నిజమయ్యిందేమో అనిపించింది.

తేనెటీగ ల పట్టు ని చూసి “ఇప్పుడు ఇదే మన తక్షణ కర్తవ్యం “ అని, అప్పుల వాళ్ళు తరుముతున్న అప్పారావు లాగా కిందకి పరిగెత్తుకుని వెళ్లి విషయం మా వాచ్ మేన్ కి చెప్పాను..

చెప్పగానే మా వాచ్ మేన్ పైకి వచ్చాడు. తేనె పట్టు వైపు నిర్దిష్టం గా చూశాడు. ఏదో ఎక్స్ప్లెషన్ ఇచ్చాడు. దీర్ఘం గా నిట్టూర్చాడు.

ICU లో చేర్చిన పేషెంట్ బంధువు లాగ కంగారుగా నేను నిలబడితే , రోజూ ఆపరేషన్ చేసే డాక్టర్ లాగ కాన్సిడెంట్ గా వాడు నిల్చున్నాడు.

కాసేపు అలా చూసి “ తేనె పట్టు పెద్దదే...మీరెళ్ళండి...మరేం పర్లేదు” అన్నాడు. గిరుమని తిరిగిన బుర్రని హెల్మెట్ అడ్డింది గాని లేకపోతే వాడిచ్చిన సమాధానానికి తలతిరిగి కింద పడిపోయేవాడిని.

చిన్న తాడు నడుముకి కట్టి “ఏం పర్లేదు ..మేము చూసుకుంటాం “ అని చెప్పి బంగీ జంప్ కోసం లోయలోకి తోసే ట్రైనర్ లాగా అనిపించాడు ఒక్క క్షణం.

ఇంతలో “ఏవండీ.....” అని ఆర్తనాదం వినపడేసరికి వెనక్కి తిరిగి చూశాను. చేతిలో చీపురు కట్ట, నెత్తిన బకెట్టు పెట్టుకుని ఆలయం లో అమ్మవారిలా ఆయుధాలతో నిల్చుంది మా ఆవిడ.

“తేనెటీగ లు ఇంటిలోపలికి వచ్చేసాయి. రండి“ అంది అరుస్తూ..

గుండెల్లో రాయి పడింది. ఎదురుగా ఉన్న వాచ్ మేన్ వైపు చూశాను. “ ఆటిని మనం ఏటీ అనకపోతే ...అయి మనని ఏటీ సెయ్యవండి...” అన్నాడు అదే పాత ఎక్స్ప్లెషన్ తో. నాకు ఒళ్ళు మండిపోయింది.

“ నీ ఉచిత సలహాలు ఆపి ముందు ఆ తేనె పట్టు ఎలా తియ్యాలో చెప్పు “ అని గట్టిగా రిటార్డ్ ఇచ్చాను.

ఇంకా ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్టు నోటి మీద వేలువేసుకుని, రాకెట్ ని అంతరిక్షం లో పంపించే సైంటిస్ట్ లాగా అదే పాత ఎక్స్ప్లెషన్..

ఇంతలో అపార్ట్ మెంట్ అసోసియేషన్ ప్రెసిడెంట్ వచ్చి వరద బాధితుల్ని పరామర్శించినట్టు చూసి వెళ్ళిపోయాడు. ఎవరిళ్లలో వాళ్ళు తలుపు వేసుకుని కిటికీల్లోంచి అరుస్తున్నారు తప్ప మేమేం అవుతున్నామో ఆలోచించలేదు. ఎందుకంటే తేనెపట్టు వాళ్ళింటి దగ్గర పెట్టలేదు గా...ఒక్క క్షణం వాళ్ళ మీద చాలా కోపంగా , అసహ్యంగా అనిపించింది.

మళ్ళీ మా వాచ్ మేన్ వైపు చూసాను. ఈసారి అతని ఎక్స్ప్లెషన్ గురించి చెప్పడం అనవసరం.

“సర్లెండి...రాత్రి అయ్యాక పొగపెట్టి తేనె పట్టు తీసేద్దాం” అన్నాడు. అంతసేపటి తరువాత కొంచెం మీనింగ్ ఫుల్ గా మాట్లాడాడు. అప్పటికి నాకు బుర్ర తిరగడం ఆగింది...

“ మరి అప్పటి వరకూ ?” అనడిగాను.

“ హ్యూవీ గా తినేసి పడుకోండి...” అంటూ వెళ్ళిపోయాడు. జోక్ చేసాడో, మాములుగానే అన్నాడో ఒక్క క్షణం నాకు అంతు పట్టలేదు.

అదే చిరాకుతో లోపలికి వెళ్లి, దొరికిన అట్ట ముక్కతో లోపలున్న తేనెటీగలన్నిటి మీదా నా ప్రతాపం చూపించాను.

ఇన్నాళ్ళు ఎదురింటి పిన్నిగారు, పై ఇంటి బాబాయ్ గారు , పక్కంటి అత్తయ్యగారు పలకరిస్తే నవ్వే వారు. ఎదురు పడితే మాట్లాడే వాళ్ళు కానీ ఈరోజు మాకు సమస్య రాగానే అందరూ తలుపులేసుకున్నారు. ఏం మనుషులో నాకు అర్థం కాలేదు.

సమస్య మన ఇంటి తలుపు తట్టినప్పుడే మనం సొల్యూషన్ కోసం వెతుక్కుంటాం...అంతవరకూ ఎవరికీ ఏం జరిగినా మనకేం ఇబ్బంది లేదు.

ఇంతలో ఎక్కడినుంచో ఒక ఆకతాయి కుర్రాడు ఒక రాయి పెట్టి తేనె పట్టుని కదిలించాడు. అంతే...!

కోతివుండు బ్రహ్మ రాక్షసి అయినట్టు ఆ సమస్య మొత్తం మా అపార్ట్ మెంట్ లో అన్ని ఫ్లాట్స్ కి చేరింది. హెల్మెట్ పెట్టుకుని నేను పరుగు లంఘించాను. తేనె టీగలన్నీ లంకలో చేరిన వానరసేన లాగ విజృంభించాయి.

దొరికిన చోటల్లా దూరాయి....అందిన వాళ్ళను కుట్టాయి.... కొంచెంసేపు విధ్వంసం చేసాయి...చివరగా శాంతించాయి.

అపార్ట్ మెంట్ అంతా ఏవో ఆర్తనాదాలు.

చివరాఖరికి ఎలక్షన్ రోజు వార్తల్లో చెప్పినట్టు , అక్కడక్కడా చెదురుమదురు సంఘటనలు మినహా అంతా సవ్యం గానే జరిగింది.

అప్పటివరకు వాళ్లకి పట్టనట్టు ఊరుకున్న మనుషులు మా వాచ్ మేన్ గారిని పిలిచి, అరిచి ఏదో ఒకటి చెయ్యమని అడిగారు. ఫినియిల్ పెట్టి కడిగారు.

“మనుషులు ఇబ్బంది పడుతుంటే నిమ్మకునీరెత్తినట్టు ఆ ఎక్స్ప్లెషన్ ఏంటి?” అని ఉతికి ఆరేసారు.

చిన్న నేనే నా చెవులని నమ్మ లేకపోయాను....పాపం...మనుషులకి ఎంత కష్టం వచ్చింది.

ఆ మాటలకి హార్ట్ అయ్యో, బాధపడో చివరికి తేనెపట్టు కి పొగ పెట్టాలని మా వాచ్ మేన్ సంకల్పించుకున్నట్టు అందరికీ అదే పాత ఎక్స్ప్రెషన్ తో చెప్పాడు. నాకు ఇండియా టీ ట్యూటీ వరల్డ్ కవ్ లో ఫైనల్స్ గెల్పినంత ఆనందం వేసింది.

మొత్తానికి తేనెపట్టు హీట్ మొత్తం మా అపార్ట్మెంట్ లో అందరికీ తాకింది.

అందరం యుద్ధానికి సిద్ధం అయ్యి, ఎవరిళ్లలో వాళ్ళు దూరాం. శత్రు సైనికుల బుల్లెట్లకి దొరకకుండా బంకర్ల వెనక దాక్కున్న జవాన్ల లాగా ఇంట్లో గదుల్లో దాక్కున్నాం.

ఆపరేషన్ తేనెటీగ కి మా జవాన్ ..సారి మా వాచ్ మేన్ తెగించి, సిద్ధం అయ్యి, యుద్ధం చేసి పొగ పెట్టాడు.

తేనెటీగలన్నీ ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యాయి....అక్కడినుంచి వెళ్లిపోయాయి.

కానీ సమస్య అక్కడితో పోలేదు. పొగకి ఇబ్బంది పడ్డ ఈగలు అన్నీ ఇళ్ళ ముందు పడి చనిపోయాయి.కాళ్ళ కింద పడి చనిపోయిన తేనె టీగలు, వాటికున్న తేనె, పొగ అంతా కలిపి మా అపార్ట్మెంట్ .అమెరికా వాడితో యుద్ధం తరువాత అవశేషంగా మిగిలిన ఇరాక్ లాగా తయారయ్యింది.అప్పటి వరకూ ఎవరిళ్లలో వాళ్ళు దాక్కున్న వాళ్ళు పైకి వచ్చి కరవడం మొదలు పెట్టారు.

“ ఎక్కడో పెట్టిన పట్టు ...మా ఇంటి మీదకి వచ్చి పడింది. దరిద్రం గా ఉంది..ఇదంతా ఎవరు క్లీన్ చేస్తారు..?” అంది పక్కంటావిడ

“ తేనె పట్టు పట్టిన ఫ్లాట్ వాళ్ళు దీనికి బాధ్యత వహించాలి “ పై ఇంటి ఆయన వాదన

“ ఎవడో రాయితో కొట్టి దారిన పోయే దరిద్రాన్ని ఇంటి మీదకి తెచ్చి పెట్టాడు “ అంది ఎదురింటావిడ.

“ అనలు దీనికి ప్రభుత్వం బాధ్యత వహించాలి...”,” ఇదంతా ప్రతిపక్షాల కుట్ర” అని అసెంబ్లీ లో అరుచుకుని మైకులు విరుచుకున్నట్టు అందరూ వారి వారి వాక్యటిమ చూపించారు.

రకరకాల సంభాషణలు , రకరకాలా అభిప్రాయాలు....!

చివరికి అందరూ కలిసి దాని క్లీనింగ్ బాధ్యత నన్ను భరించమని తీర్పు చెప్పారు. ఈ కామెంట్లు వినే కంటే అదే బెటరనిపించింది.

“చిత్తం” అని చెప్పి , మళ్ళీ మా వాచ్ మేన్ వైపు చూసాను. ఈసారి అతని ఎక్స్ప్రెషన్ నాకు అలవాటయ్యిపోయింది.

ఫైనల్ గా నాకొకటి అర్థమైంది “ కలిసి కట్టుగా ఉన్న తేనెటీగలు అన్నీ , కలిసికట్టుగానే వేరే చోటికి వెళ్ళిపోయి, మమ్మల్ని మాత్రం విడదీసాయి. ఎప్పటిలాగే మేము కొట్టుకోడానికి, ఐకమత్యంగా ఉండకుండా ఉండటానికి మాకొక కారణం దొరికింది. చావులో అయినా బతుకు లో అయినా ఐకమత్యం గా ఉండాలి అని ఆ తేనెటీగల్ని చూస్తే నాకు అర్థమయ్యింది..కాని మా అపార్ట్మెంట్ లో వాళ్ళకి అర్థంయ్యిందో లేదో...!

ఉగాది కి ఎక్కడెక్కడినుంచో కోయిలలు , పిచికలు వస్తాయి అంటారు. కాని ఈసారి మా అపార్ట్ మెంట్ కి తేనెటీగలు వచ్చాయి. వెళ్ళిపోడానికి వాటికి మేం పొగబెడితే వెళ్ళిపోతూ అవే మా అందరి మధ్యా పొగబెట్టాయి. ఇంకోసారి విడగొట్టాయి.

అదండి...అలా ముగిసిందండి. మా ఇంటికి పట్టిన తేనె పట్టు కథ... !!

లేని నిజం

భవానీఫణి

"నేనిప్పుడు రెండు నేనులుగా విడిపోయాను సుధా " అంది వైష్ణవి. తను నాకు గ్రాడ్యుయేషన్ లో క్లాస్ మేట్.

దాదాపు పదిహేను సంవత్సరాల తర్వాత ఒక ఆర్ట్ ఎగ్జిబిషన్ లో కలిసింది. తనే వచ్చి పలకరించింది. వెంటనే గుర్తు పట్టడం కష్టమే అయింది కానీ ఎవరో అర్థమయ్యాక కొంచెం సంతోషంగానే అనిపించింది. గంట తర్వాత వాళ్లింట్లో కూర్చుని ఉన్న నాకు తనన్న ఆ మాట వినగానే పొలమారింది . తాగుతున్న మంచినీళ్లు కొన్ని కింద వొలికిపోయాయి కూడా. ఆశ్చర్యంగా చూసాను. కానీ తను నా వైపు చూడటం లేదు. కొంచెం సర్దుకుని మాట మార్చాను.

"మీ వారు ఎలా ఉన్నారు? బ్యాంక్ లో కదా వర్క్ చేస్తారు?"

"బ్యాంక్ లోనా! అలా అని నీకెవరు చెప్పారు?" అంది వింతగా చూస్తూ.

పొరబడలేదు కదా అన్న అనుమానంతో నేను మళ్లీ తడబడ్డాను.

ఇంతలో తనే నవ్వేసింది ఏదో గుర్తొచ్చినట్టుగా "అవునవును , అప్పుడు నీకు చెప్పినట్టున్నాను కదా" అంది.

నేను కాస్త ఊపిరి పీల్చుకుని అన్నాను " బ్యాంక్ లో జాబంటే చక్కగా దేశమంతా తిరగచ్చు అన్నాను కూడా నేనప్పుడు. అందుకే నాకు బాగా గుర్తు"

"అన్నావేమో. నాకంతగా వివరాలు గుర్తు లేవు. నిజానికి అతనెలా ఉంటాడో కూడా గుర్తు లేదు." అంది.

నేనెంత అయోమయానికి గురవుతున్నానో గమనించలేదో, గమనించనట్టు నటించిందో తెలీదు గానీ, నన్నా సందిగ్ధావస్థలోనే వదిలేసి కాఫీ కలిపి తెస్తానని వంటగదిలోకి వెళ్లిపోయింది.

ఇంతలో బయట గుమ్మం దగ్గర మనిషి అలికిడి. తలుపులు తీసే ఉండటంతో ఒకామె ఎవరో లోపలికి తొంగి చూస్తోంది. నేను తన వైపు చూడగానే చిన్నగా నవ్వి " విశాల ఉన్నారా?" అంది. విశాల ఎవరా అని నేనాలోచిస్తుండగానే

"చెప్పండి, ఇక్కడే ఉన్నాను." ఎప్పుడొచ్చిందో వైష్ణవి సమాధానమిచ్చింది.

"నా బండి స్టార్ట్ కావట్లేదు. మీ స్కూటీ తాళాలు ఓ సారిస్తారా? పాపని స్కూల్ నించి తీసుకురావాలి." అంది ఆ గుమ్మంలో నిలబడినామె .

నాకు నిజంగా పిచ్చెక్కినట్టయింది. 'ఆవిడ వైష్ణవిని పట్టుకుని విశాల అని పిలుస్తుందే!'

వైష్ణవి తాళాలు తీసుకొచ్చి ఇచ్చింది . అక్కడే నిలబడి ఇద్దరూ ఇంకా ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నారు .

'పక్కంటామె అయ్యుంటుంది' అనుకుంటూ తల తిప్పిన నాకు ఎదురుగా గోడకి వేళ్లాడుతున్న ఫోటో కనిపించింది. అది ఎవరిదో పెళ్లి ఫోటో. పెళ్లి కూతురు భుజాల వరకు జుట్టుతో గమ్మత్తుగా ఉంది. ఫోటో కొంచెం పాడయి ఉండటం వల్ల ఆమె ముఖం అంత స్పష్టంగా కనిపించడంలేదు. పెళ్లి కొడుకుని మాత్రం ఎక్కడో చూసినట్టుగా అనిపించింది.

"బావ పెళ్లి ఫోటో అది. నీకు తెల్సుగా తను. ఒకటి రెండు సార్లు వచ్చాడు మా ఇంటికి. మీరు మా ఊళ్లో ఉండేటప్పుడే." నేను ఫోటో పట్టి పట్టి చూడటం గమనించినట్లుంది, వెనకనించి అంది వైష్ణవి .

అవును, అప్పుడు గుర్తొచ్చింది. అతన్ని పరిచయం చేస్తున్నప్పుడు వైష్ణవి కళ్లలో మెరిసిన మెరుపులు చూసి ఫ్రెండ్స్ అందరం ఎంతగా నవ్వుకున్నామో. తర్వాత తనని కొంచెం ఆటపట్టించాం కూడా.

విషయమంతా మరింత చిక్కులు పడిపోతున్న భావన కలిగింది నాకు. వాళ్ల బావ పెళ్లి ఫోటో వైష్ణవి ఇంట్లో ఎందుకుంది?

"కాఫీ తాగు సుధా , చల్లారిపోతోంది." వైష్ణవి చేసిన హెచ్చరికతో ఉలికిపడి కాఫీ కప్పు చేతిలోకి తీసుకున్నాను.

"నిజం సుధా , ఇన్ని రోజుల తర్వాత నిన్ను కలుసుకుంటే మళ్లీ నన్ను నేను కలుసుకున్నట్టుగా ఉంది." తన మాటకి చప్పున తలెత్తి చూసాను. ఎప్పుడు నవ్వుతూ ఉండే వైష్ణవి ముఖంనిండా దిగులు పరుచుకుని ఉంది. నాకు చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది. అసలు తను ఎంత నవ్వేదంటే , చిన్న విషయానికే రోడ్డు మీద నడుస్తూ నడుస్తూ ఆగిపోయి మరీ నవ్వేది. ఇప్పుడు నా ఎదురుగా ఉన్న వ్యక్తి అసలు వైష్ణవేనా అనిపిస్తోంది. అంత వైరాగ్యం తన ముఖం నిండా. కానీ నా ఆశ్చర్యానికి కారణం మాత్రం అది కాదు.

మేమిద్దరం డిగ్రీ కలిసి చదివాం. ఎదురెదురు ఇళ్లలో ఉండేవాళ్లం. కానీ మా కుటుంబం వాళ్ల ఊరికి కొత్తగా వెళ్లడం వల్లనో , అప్పటికే వైష్ణవికి స్నేహితురాళ్లు ఉండటం వల్లనో తనతో నాకు పెద్దగా స్నేహమేమీ ఏర్పడలేదు. నాకంటూ ప్రత్యేకంగా నా స్నేహితుల వలయం ఏర్పడిపోయింది.

అటువంటప్పుడు నన్ను చూస్తే తనకి ఎందుకంత ఆనందం కలుగుతోంది!

"డిన్నర్ చేసి వెళ్లాలి నువ్వు . అప్పటికి బావ కూడా వచ్చేస్తాడు. " అంది అంతలోనే ఉత్సాహంగా .

'తన బావ ఇక్కడికెందుకు వస్తాడు?' ఇక నా వల్ల కాలేదు . "నాకేమీ అర్థం కావట్లేదు వైష్ణవీ" అనేసాను .

అప్పుడు తల కొట్టుకుంది గట్టిగా. "అయ్యో, మరిచేపోయాను. నీకు అసలు విషయాలేవీ తెలీదు కదూ. నువ్వు నా పెళ్లికి రాలేదు. నిజానికి నేను పిలవనేలేదులే. అప్పటికే మీరు వేరే ఊరికి వెళ్లిపోయారు." అంది.

అప్పటికైనా తనకి నా బాధ అర్థమైనందుకు సంతోషం కలిగింది .

"అవును. మా నాన్నగారికి ట్రాన్స్ఫర్యింది కదా . అప్పటికి నీకు ఆ బ్యాంక్ అబ్బాయితో పెళ్లి కుదిరిందని మాత్రమే తెలుసు నాకు."

అన్నాను .

"నిజమే, కానీ ఆ పెళ్లి అప్పుడే చెడిపోయింది. మా ఊరి సంగతి నీకు తెల్సుగా. అప్పటికి మా బావంటే నాకున్న ఇష్టం గురించి కూడా నీకు తెలిసే ఉంటుంది. ఎవరో మగ పెళ్లివారికి ఆకాశ రామన్న ఉత్తరం రాసేసారు." చిన్నగా నవ్వింది.

"అవును, నీకు మీ బావంటే ఇష్టమని మా అందరికీ తెలుసు. కానీ అతను మేనరికం చేసుకోనన్నాడనీ. అందుకే నీకు వేరే సంబంధం కుదిర్చారనీ రమణి చెప్పింది."

"నిజమే. కానీ అసలు విషయం అది కాదు. బావ అప్పటికే ఒకమ్మాయిని ప్రేమించాడు. ఆ అమ్మాయి వాళ్లు, మా వాళ్లు కూడా కాదు. అందుకే మావయ్యకి అస్సలు ఇష్టం లేదు. నన్ను కోడలిగా చేసుకోవాలని ఎప్పట్నించో బలమైన కోరిక ఆయనకి. అయినా బావ మొండిపట్టు పట్టడంతో ఏమీ చెయ్యలేకపోయాడు . అమ్మని చిన్నబుచ్చడం ఇష్టంలేక మేనరికం చేసుకోనన్నాడని చెప్పేసాడు అంతే." అని ఒక్క క్షణం ఆగి, మళ్లీ తనే చెప్పసాగింది .

"సరిగ్గా నా పెళ్లి చెడిపోయిన సమయంలోనే బావ పెళ్లి విశాలతో జరిగింది." అంటూ గోడకున్న ఫోటో వైపు చూసింది." విశాల సిటీ అమ్మాయి. అందమైనది కూడా. ఫోటో పాడయింది కదా, అందుకే నీకు సరిగ్గా కనిపించడం లేదు. పెద్ద వాళ్లకి ఇష్టం లేకుండా చేసుకోవడం వల్ల వాళ్ల పెళ్లి చాలా సింపుల్ గా జరిగిపోయిందట. సాక్ష్యంగా ఆ ఫోటో ఒక్కటే మిగిలింది. "

తను చెప్పడం ఆపడంతో ఒక విధమైన ఇబ్బందికరమైన వాతావరణం ఏర్పడినట్లు అనిపించింది. కానీ నాకు ఏ విధంగా స్పందించాలో అర్థం కాక మౌనంగానే ఉండిపోయాను.

"తర్వాత ఏడాది పాటు నాకు పెళ్లి సంబంధాల కోసం నాన్న తిరగని ఊరు లేదు. ఎక్కని గుమ్మం లేదు. ఎందుకో ఎక్కడా కలిసి రాలేదు. పైగా ఊళ్లో నా గురించీ, బావ గురించీ రేగిన పుకారు ఒకటి. అమ్మా, నాన్నా నా పెళ్లి గురించి బెంగ పడిపోతున్న సమయంలోనే ఒక షాకింగ్ న్యూస్ తెలిసింది."

"ఏమైంది?" అన్నాను ఆత్రంగా, తను మళ్ళీ ఆగిపోవడంతో.

"ఒక కార్ ఆక్సిడెంట్లో విశాల చనిపోయింది. బావ చావు బ్రతుకుల మధ్య ఉన్నాడని మావయ్య కబురు చేసాడు. అమ్మ వెంటనే పెరిగెత్తుకుని వెళ్లింది. బావ ప్రమాదం నించి బయట పడేవరకు అక్కడే ఉంది. బావ తేలికపడ్డాడని తెలిసాక గానీ ఎవ్వరం మనుషులం కాలేకపోయాం" ముఖంలో భావాలేవీ కనిపించనివ్వకుండా తను తలదించుకునే చెప్పింది.

నాకప్పటికి విషయం అర్థమైనట్టుగా ఉంది. "అంటే ఆ అమ్మాయి చనిపోవడంతో నీ పెళ్లి మీ బావతో జరిగిందా?" అడిగేసాక తొందరపడ్డానేమో అనిపించింది.

కానీ తను నవ్వింది " అదంతా సులువుగా ఏమీ జరగలేదులే ." అంది .

" యాక్సిడెంట్ జరిగిన నాలుగు నెలలకేమో, మావయ్య మా పెళ్లి ప్రస్తావన తీసుకొచ్చాడు. బావ ఇప్పుడు పూర్తి ఆరోగ్యంతో ఉన్నాడనీ, కొత్త ఉద్యోగంలో చేరాడనీ, ఈ పెళ్లికి కూడా ఒప్పుకున్నాడనీ చెప్పాడు. అమ్మని ఇంచుమించుగా చేతులు పట్టుకుని బ్రతిమాలాడు. అమ్మా నాన్నా మొదట్లో భయపడ్డారు. కానీ అప్పటికే నా పెళ్లి ప్రయత్నాలతో విసిగిపోయి ఉండటం వల్ల చివరికి ఎలాగో ఒప్పుకున్నారు." అంటూ అలవాటుగా కళ్లు చిన్నవి చేసి నవ్వింది .

" అంత తొందరగా మీ బావ మళ్ళీ పెళ్లికి ఎలా ఒప్పుకున్నాడు?" అన్నాను నేను ఆశ్చర్యంగా .

"దానికూడా ఓ కారణం ఉందిలే " అంటూ ఆగింది వైష్ణవి, ఎక్కడినించి మొదలు పెట్టాలా అని ఆలోచిస్తున్నట్టుగా.

" యాక్సిడెంట్ తర్వాత నాలుగు రోజులకి బావ స్పృహలోకి రాగానే విశాల గురించి అడుగుతాడేమోనని అందరూ భయపడ్డారట. కానీ బావ ఆ ప్రస్తావనే తీసుకురాలేదట. యాక్సిడెంట్ ఎప్పుడు ఎలా అయిందో కూడా అర్థం కాని అయోమయంలో ఉన్నాడట. కొందరికి షాక్ వల్ల అలా జరుగుతుందనీ, భయపడాల్సింది ఏమీ లేదనీ డాక్టర్స్ చెప్పారట. నిజానికి బావ విశాలతో తన పెళ్లి జరిగిన విషయం మరిచిపోయాడు. అంతే కాదు అసలు విశాల ఉనికినే మరిచిపోయాడు " అని ఆగింది వైష్ణవి .

నాకు ఎక్కడో ఏదో ఆర్థిక లో చదివిన విషయం గుర్తొచ్చింది . "రెట్రోగ్రేడ్ అమ్మీషియా" పైకే అనేసాను.

"తను నా వైపు ఒక్క క్షణం విచిత్రంగా చూసి, "అటువంటిదే, బావ కేవలం విశాలతో తన పరిచయం, ప్రేమ , పెళ్లి మాత్రమే మరిచిపోయాడు. మిగిలిన విషయాలేవీ మరిచిపోలేదు." అంది.

"అవును, ఆ సమస్యలో కొన్ని ప్రత్యేకమైన విషయాలే సెలెక్టివ్ గా మరిచిపోతారని చదివాను" అన్నాన్నేను .

"అవును. విశాల గురించి మరిచిపోవడం వల్లే బావ నాతో పెళ్లికి సులువుగా ఒప్పుకున్నాడు. నన్ను అంతకు ముందు తిరస్కరించిన విషయం కూడా తనకి గుర్తలేనట్టుంది. మొత్తానికి అలా మా పెళ్లి జరిగిపోయింది." అని, "ఇప్పటికైనా నీ కన్యూజన్ తగ్గిందా" అంది నవ్వుతూ .

"ఈసారి అర్థమయిందే గానీ , ఒక్క సందేహం" అన్నాన్నేను .

తను చెప్పు అన్నట్టుగా తలూపడంతో అడిగాను . " మీ బావ విశాల గురించి మరిచిపోయినప్పుడు , ఆ ఫోటో ఎందుకు అక్కడ పెట్టావు మళ్ళీ"

"ఎందుకంటే ఈ కథ అక్కడితో అయిపోలేదు. మా పెళ్లి తర్వాత నేను బావ ఉద్యోగం చేస్తున్న చోటికి, అంటే పంజాబ్ వెళ్లిపోయాను. అక్కడ ఎంతో బాగుండేది. బావ కూడా నన్ను ఎంతో ప్రేమగా చూసుకునేవాడు. సరిగ్గా మూడే మూడు సంవత్సరాల పాటు నా జీవితం ఒక అందమైన కలలాగా గడిచిపోయింది. " అంటుండగానే ఒక్కసారిగా వైష్ణవి ముఖం మ్లానమైపోయింది .

" ఆ రోజు.. ఆ రోజు, బావ ఆఫీస్ నించి వస్తూనే తలనొప్పిగా ఉందని పడుకున్నాడు. కొంచెం సేపయ్యాక లేచి విశాలా , విశాలా అంటూ గట్టిగా అరవడం మొదలు పెట్టాడు. వంటింట్లో ఉన్న నాకు గుండె జారిపోయింది. పరుగు పరుగున వచ్చాను. నన్ను చూస్తూనే , " కొంచెం కాఫీ పట్టుకొస్తావా" అన్నాడు . కొంచెం స్థిమితపడి సరేనని వెళ్లబోతుంటే , మళ్లీ ఆగమన్నాడు .

"ఎంటి జుట్టు అంత పెంచేసావు. నీకెప్పుడూ భుజాల వరకూ ఉంటేనే ఇష్టం కదా" అన్నాడు .

నాకు కంగారు వుట్టింది. కళ్లు బైర్లు కమ్మినట్టుగా అయింది. నీకు తెలుసు, నాది చాలా పెద్ద జడ. నాకు అదంటే ఎంత ప్రాణమో బావకి తెలుసు. అయినా అలా అడిగేసరికి అదిరిపోయాను. ఇంతకీ మెల్లగా అర్థమయిన విషయం ఏమిటంటే, అతనికి అనుకోకుండా విశాల గురించిన జ్ఞాపకాలు తిరిగొచ్చాయి. కానీ ఎందుకో నన్నే విశాలగా భ్రమపడుతున్నాడని తెలిసాకా చాలా ఏడ్చాను . " వైష్ణవి గొంతు జీర బోయింది .

వైష్ణవి అలా అనగానే నాకూ ఆర్టికల్ లో చదివిన విషయం గుర్తొచ్చింది. ఈ అమ్మీషియా సాధారణంగా జీవితాంతం ఉండిపోదు. కొంత సమయం తర్వాత మళ్లీ పాత జ్ఞాపకాలు తిరిగొస్తాయి.

వైష్ణవి ఇంకా చెప్పసాగింది. "బావతో ఏమీ వాదించకుండా మావయ్యకి కబురు పెట్టాను. డాక్టర్లంతా కలిపి తేల్చింది ఏమిటంటే అతనికి విశాల జ్ఞాపకాలు తిరిగి రావడంతో పాటుగా, యాక్సిడెంట్ అయిన విషయం, నాతో పెళ్లి జరిగిన విషయం మరిచిపోయాడు. కొంచెం కన్ఫ్యూజన్ ఉన్నా , అన్ని సమయాల్లోనూ ఇప్పటివరకు తన పక్కన ఉన్నది విశాలేనని అనుకుంటున్నాడు. ఇలా ఈ ఒక్క విషయంలో తప్ప , మిగిలిన అన్ని రకాలుగా అతను ఇంచుమించు బాగానే ఉన్నాడు. ఉద్యోగం చెయ్యడానికి కూడా ఇబ్బందేమీ లేదు. అలాగే విశాలతో గడిపిన సమయం తక్కువ కావడం వల్ల ఆమె గురించిన పూర్తి వివరాలు అతనికి గుర్తొచ్చే అవకాశాలు తక్కువని అన్నారు " ఈ సారి వైష్ణవి కళ్లలో నీటి పొర కమ్ముకుంటోంది.

కళ్లు తుడుచుకుని మళ్లీ చెప్పసాగింది. "ఇక అప్పుడు నా ఎదురుగా రెండే మార్గాలున్నాయి. ఒకటి అతని జ్ఞాపకాల్లో మళ్లీ ఏదైనా మార్పు కలిగేవరకు విశాలగా ఉండిపోవడం, లేదా అతనికి కొద్దిగా ప్రమాదకరం అయినా నిజమంతా చెప్పేయ్యడం. రెండో పని చెయ్యలేకపోయాను." అంటూ నిట్టూర్చింది వైష్ణవి .

నేనేమీ మాట్లాడలేదు. చాలా నాటకీయమైన సంఘటనలు!

"విశాలగా మారడం నాకంత సులువేమీ కాలేదు కానీ తప్పలేదు." అంది తన జుట్టు సవరించుకుంటూ. అప్పుడు గమనించాను వైష్ణవి జుట్టు భుజాల వరకే ఉండటం .

"తర్వాతెప్పుడూ నేను మళ్లీ మా ఊరు వెళ్లలేదు. మా పేరెంట్స్ వచ్చి వెళుతుంటారు. ఈ విషయాలు వాళ్లకి తప్ప ఊళ్లో ఇంకెవరికీ తెలీదు. విశాల పేరెంట్స్ ఆమెని రానివ్వకపోవడం వల్ల మా అమ్మా, నాన్న దయతో ఆమెని, అదే నన్ను ప్రేమగా చూసుకుంటారని అనుకుంటాడు బావ. మా బాబుకి కూడా ఈ మధ్యనే చెప్పాను అసలు కథ".

నాకు వైష్ణవి మీద చాలా జాలేసింది. భర్త వేరే స్త్రీ గురించి ఆలోచిస్తేనే ఆడవాళ్లు భరించలేరు. అటువంటిది తననే మరో స్త్రీగా భావిస్తుంటే ప్రతీ క్షణం ఎంత సరకంగా ఉంటుంది!

"అలా చూడకు సుధా , ఇందులో త్యాగమేమీలేదు . నిజానికి జరిగినదాంట్లో బావ తప్పేముంది? నేను నేనుగా ఉన్న మూడేళ్లలో బావ ఎంత మంచివాడో గమనించాను. అతను చూపించిన అపారమైన ప్రేమని కూడా అనుభవించాను. ఇప్పుడు నేను నేను కాలేకపోయినా, లేని నిజాన్ని మోసుకుంటూ తిరుగుతున్నా అంత బాధేమీ లేదు. ఎందుకంటే బావ నావాడే అయ్యాడు కదా. " అంటూ చిలిపిగా నవ్వింది చిప్పరిల్లిన కళ్లతో.

నేను ఆప్యాయంగా తన చేతిని నా చేతిలోకి తీసుకున్నాను. ఇదంతా నాతో పంచుకున్నాక తన గుండె భారం తగ్గిందో లేదో గానీ, తను మాత్రం నా మనసుకి దగ్గరైనట్టుగా అనిపించింది నాకు. తను కూడా నా చేతిని మెల్లగా నొక్కింది.

"ఆ ఫోటో పాడవబట్టి సరిపోయింది గానీ లేకపోతే నేను ప్లాస్టిక్ సర్జరీ కూడా చేయించుకోవాల్సి వచ్చేది" అంది మరింత అల్లరిగా నవ్వుతూ. పేరు, రూపం మార్చుకున్నా తను సంతోషంగానే ఉందని అర్థమై నేను కూడా హాయిగా నవ్వేసాను.

ఎంత వద్దనుకున్నా..

స్వాతి శ్రీపాద

**కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2015)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.**

ఎంత వద్దనుకున్నా కళ్ళు చెమ్మగిలుతూనే ఉన్నాయి. ఎంత తమాయించుకున్నా జారి జారి కనురెప్పలు దాటుతున్న నీటిబొట్లు ఆపడం నా తరం కాడం లేదు.

నిజమే ఎనభై ఆరేళ్ళ వయసులో అమ్మ అలా వచ్చే ప్రాణం పోయే ప్రాణంగా పడిఉండటం పెద్ద విషాదం అని చాలా మందికి అనిపించకపోవచ్చు. కాని ఆవిడ నా కన్నతల్లి.

నాకు తెలియకుండానే నాలో ఒక భాగం చచ్చుబడి పోయినట్టుగా వుంది. మూడు రోజులుగా మూసిన కన్ను తెరవడం లేదు. ఎత్తరుగుల ఇల్లు అని పిలవబడే ఆ ఇంట్లో అమ్మ తన గదిలో , పక్కన అక్కలు వసంత , మాధవి, చెల్లెలు శ్యామల , ఇంటి అరుగు మీద రాతి స్థంభాన్నానుకుని కూర్చున్న నేను. అందరిముందూ నా అంతరంగం దాచుకోడం నాకు సాధ్యం కాదు. అలాగని అమ్మ బాధ చూస్తూ నిమిషం కన్నా ఎక్కువ ఆ గదిలో ఉండలేను.

సత్యవతి దిగులు దిగులుగా అటూ ఇటూ తిరుగుతోంది. కాఫీలు టీలు , అందరికీ భోజనాలు...

డాక్టర్ చెప్పేశారు. "ఇహ లాభం లేదు. ఎప్పుడనేది చెప్పలేం. ఇంట్లోనే ఉండనివ్వండి " అని.

సత్యవతి వచ్చి పక్కన కూచుంది.

నిశ్శబ్దంగా తన చేతిని నా చేతిలోకి తీసుకున్నాను. దుఃఖం పొంగి వచ్చింది.

" ఊరుకోండి. మరీ చిన్న పిల్లాడిలా అయిపోతే ఎలాగ? మీరేం చిన్నవాళ్ళు కాదుగా అరవైకి చేరువలో ఉన్నారు. మూడు రోజులుగా వేళకు తిండి తిప్పూ లేకపోతే అసలే షుగర్ కదా, నాకు దిగులుగా ఉంది. "

" మందులు తీసుకుంటూనే ఉన్నాను అంతో ఇంతో తినక తప్పదుగా. అదేమిటో సయించడం లేదు సత్యా , అమ్మనిలా చూస్తుంటే బెంగగా ఉంది. అయినా అమ్మ ఎప్పుడు సుఖపడింది చెప్పు సత్యా. నీకు అన్నీ తెలుసు. చివరకు ఇప్పుడు కూడా ఇలా బాధపడటం .." ఆపైన మాట పెగలేదు.

“ ఇందాక రెండు మెతుకులు తిని చెయ్యి కడిగేశారు. కాస్త మజ్జిగ తెస్తానుండండి ” నా దుఃఖం చూడలేకే ఆ వంక పెట్టుకుని లోనికి వెళ్ళింది సత్య.

అవును నిజానికి ఆడపిల్లలు తల్లికి సన్నిహితంగా ఉంటారంటారు. కాని కాదు. అమ్మ అక్కలకూ , చెల్లికీ ఉన్న అనుబంధం కన్నా అమ్మకూ నాకూ మధ్య ఉన్న దగ్గరితనమే ఎక్కువ. చిన్నప్పుడు కూడా ఉదయం చీకట్లు ఉండగానే అమ్మ లేస్తే నేనూ వెనకే లేచి ఆవిడకు పనిలో సాయపడే వాడిని. మజ్జిగ చిలుకుతూ అమ్మ పాడే కీర్తనలకు గొంతు కలిపే వాడిని. చాలా సార్లు అమ్మ చెప్పి చూసింది. “ అక్కలు పడుకున్నారు కదా ,నువ్వెందుకురా లేస్తావు, మరి కాస్తే పడుకో వచ్చుకదా “అని.

ఏం చెప్పాలో తెలిసేది కాదు. చీకట్లు విచ్చుకునే వేళకు వెన్న తీసి అప్పటికే పళ్ళు తోముకుని వచ్చిన నా చేతిలో ఉసిరి కాయంత వెన్న ముద్ద పెట్టేది అమ్మ. ఆ వెన్న పూసలాగే అనిపించేది అమ్మ మనసు.

వెలుగు వస్తున్నప్పుడు దొడ్లో పుల్లపుడకా పెట్టి ఇత్తడి గంగాళంలో నీళ్ళు కాగడానికి పెట్టేది. ఆ మంట ఎగసందొయ్యడం నీళ్ళు కళ వేళ కాగగానే అమ్మకు చెప్పి, అమ్మ నీళ్ళు తోడిపెట్టాక స్నానం చేసేసే వాడిని. ఆర్వెలుగా అమ్మ మంచం పట్టినప్పుడు నేనే అమ్మకు అమ్మలా మారి గోరు వెచ్చటి నీళ్ళతో ఒళ్లంతా స్పాంజ్ బాత్ ఇచ్చేవాడిని.

అమ్మ తటపటాయిస్తే నొచ్చుకునే వాడిని.

“అదేమిటి అమ్మా, నువ్వు మాకు చిన్నప్పుడు ఎన్నేళ్ళు స్నానం చేయించలేదు. నువ్విప్పుడు నా బిడ్డవు” అలా అనుకున్నప్పుడు ఇద్దరికీ కాళ్ళ నీళ్ళు తిరిగేవి.

నేనింకా కాలేజికి రాకముందే అక్కల పెళ్ళిళ్ళు అయ్యాయి.

నాన్న నిజంగా ఒక హిట్లరే. నాన్న ముందు అమ్మ కళ్ళెత్తి చూడగా కూడా నేను చూడలేదు. కొంగు భుజాల నిండుగా కప్పుకుని ఆయన అన్న దానికల్లా తల ఊపడమే తెలుసు అమ్మకు.

అక్కల పెళ్ళిళ్ళు పురుళ్ళు అల్లుళ్ళ మర్యాదలు , ఒక్క క్షణమైనా తీరిక చిక్కేది కాదు అమ్మకు.

నేను ఉద్యోగంలో చేరిన ఏడాదికి, సరిగ్గా శ్యామల పెళ్ళైన ఆర్వెలకు నాన్న హఠాత్తుగా వెళ్ళిపోయారు.

అమ్మ నిర్వికారంగా ఉండిపోయింది.

అప్పుడు అక్కలతో గట్టిగానే దెబ్బలాడవలసి వచ్చింది. అమ్మ ఎప్పటిలాగే ఉండాలని నా వాదన. సంప్రదాయాలు సరిగ్గా చెయ్యకపోతే అరిష్టం, మా అత్తగార్లకు ఏం చెప్పుకోవాలని అక్కలు.

అదంతా నాకు తెలియదు. ఇది నాన్నకు సంబంధించినంత వరకే అమ్మను ఏ విధంగా బలవంతపెట్టినా నేను ఒప్పుకోనని గట్టిగా చెప్పేసాను. అమ్మచూపులో కృతజ్ఞత ఎలా మరచిపోగలను.

అక్కలు సణుక్కుని గొణుక్కుని ముక్కులు చీదుకుని ఊరుకోవలసి వచ్చింది.

నచ్చని వారు సర్దుకుని వెళ్ళిపోయారు. నేను లెళ్ళపెట్టలేదు.

ఉండరాదు అంటూ పన్నెండో రోజు అందరూ నిద్రకు వెళ్ళిపోయారు. అసలు అమ్మనూ నన్నూ ఏదైనా గుడికి వెళ్లి నిద్ర చెయ్య మన్నారు.

అది నాకు సుతరామూ ఇష్టం కాలేదు.

ఇంట్లో అమ్మా నేనే మిగిలాము.

ఆ రాత్రి ఇద్దరం ఎన్ని మాటలు కలబోసుకున్నామో ..” అమ్మా ! నీకు నేనున్నాను, కాదు ఎప్పటికీ నీ పక్కనే ఉంటాను. దిగులు పడకు” అంతకన్నా ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు

చటుక్కున అమ్మ ఒడిలో తలపెట్టుకుని పడుకున్నాను.

“ఇప్పుడేంటిరా రాఘవా , ఎప్పుడూ నా పక్కన ఉన్నది నువ్వే” అంటూ చిన్నగా నవ్వింది అమ్మ.

అమ్మయ్య అనిపించింది. ఆరాత్రి ఇద్దరికిద్దరం ఆదమరచి నిద్రపోయాం.

వారం తరువాత అక్కలు బయల్దేరారు. వారికి ఎప్పటిలా చీరా సారే అమ్మ చెప్పకపోయినా ఏర్పాటు చేసాను.

శ్యామల మరికొన్నాళ్ళు ఉంటానంది. అదీ నిజమే , అందరూ వెళ్ళిపోయి నేను ఆఫీస్ కి వెళ్ళే అమ్మ ఒంటరిగా ఫీలవుతుందని అనుకున్నాను. వారం రోజులు గడిచాయి.

ఆ రోజున ఆఫీస్ కి వెళ్ళబోతూ తీసుకు వెళ్ళవలసిన ఫైల్ మర్చిపోయానని వెనక్కు వచ్చాను.

“ మరి నేను రేపు వెళ్తాను అమ్మా, అత్తగారు ఒక్కళ్ళూ ఏం ఇబ్బంది పడుతున్నారో ,, అమ్మా ఒకటి అడగనా ? నీ నల్లపూసల గొలుసు నాకు ఇచ్చెయ్యరాదూ, నువ్వెలాగూ ఇహ వేసుకోవుగా?” ఇంకేం అనకముందే నేను ముందుకు వెళ్ళాను.

నాకు తెలుసు అమ్మకు ఆ గొలుసు ఎంత ఇష్టమో ...” ఎందుకు వేసుకోదు ? శ్యామా , అమ్మకు ఇష్టమైనవేవీ మార్చుకోదు. వేసుకుంటుంది ఇది వరకులానే నల్లపూసలూ వేసుకుంటుంది. నువ్వే మరొకటి కొనుక్కో” మరో మాటకు అవకాశం ఇవ్వకుండా చెప్పి ఫైల్ తీసుకుని వచ్చేశాను.

కడుపున పుట్టిన పిల్లలే ఇలా ఉన్నారా అనిపించింది. అమ్మను వీలైనంత తొందరగా ఈ పరిసరాలకు దూరంగా తీసుకు వెళ్ళామనిపించింది.

అందుకే దూరంగా బదిలీ చేయించుకుని రెండు రాష్ట్రాలు దాటి వెళ్ళిపోయాను.

చివరికి పెళ్లి విషయం లోనూ అమ్మ గురించే ఆలోచన.

అందం , చదువు, రంగూ ఇవేవీ కాదు నాకు కావలసింది ఒక అమ్మ.

ఎంత మందినో కాదనుకుని సత్యవతిని చూసాక తను అమ్మను అమ్మలా చూడగలదని.

ముందుగానే చెప్పాను ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ అమ్మను ఒంటరిగా ఉంచదలుచుకోలేదు గనక ఉద్యోగం అనే మాటే ఉండదని. రెండుగంటల పాటు అమ్మ గురించి నా కన్నర్స్ చిరునవ్వుతో విన్నాక కూడా నిశ్శబ్దంగా లేచి వెళ్ళిపోకుండా , ఎద్దేవా చెయ్యకుండా ఒక్క క్షణం నా చూపులో చూపు నిలిపి “ మీ సందేహాలు తీరితే మీకు ఇష్టమయితే నాకూ ఇష్టమే “ అనేసి “ అమ్మ ఎవరికైనా అమ్మే , మీ అమ్మ మీకే కాదు నాకూ అమ్మ కావాలనే నా కోరిక కూడా “ అంటూ లోనికి వెళ్ళిపోయింది.

నిజంగానే అంత ఉత్తమురాలు సత్యవతి.

పెళ్ళైన మరునిమిషం నుండే అమ్మ బాధ్యతా తన భుజాలపైకి మార్చుకుంది.

అందుకే జీవితంలో వృత్తిలో ఇంత ఎక్కి రాగలిగాను.

ఇంట్లో ఏ విషయమూ అమ్మతో చర్చించకుండా చేసేది కాదు. అమ్మకు సచ్చకపోతే సచ్చజెప్పేది. అంతేకాని ఒక్కరోజూ ఇద్దరిలో ఎవరూ కష్టపెట్టుకున్నది గాని మాటా మాటా అనుకున్నది గాని లేదు.

ఇంత సామరస్యంగా బ్రతగ్గలిగి ఎందుకు చాలా మంది జీవితాలను బుగ్గి చేసుకుంటారో అర్థం అయ్యేది కాదు.

మా ఇద్దరు అమ్మాయిలకూ అమ్మకన్నా నానమ్మ అంటేనే ఇష్టం. ఇద్దరూ అమ్మ చేతుల్లోనే పెరిగారు.

ఎప్పుడైనా అమ్మ అక్కల అవసరాలకు వెళితే సత్యవతి హైరానా పడిపోయేది.

“అత్తయ్య లేకపోతే చెయ్యి విరిగినట్టే ఉంది. ఈ పిల్లలతో వేగాలేకపోతున్నాను “ అనేది.

అక్కడ అమ్మ ఇరవై నాలుగంటలూ వీళ్ళిద్దరినే కలవరించేదట. అక్కలా చెల్లాయీ వాపోయే వారు.

“ఇదెక్కడి విడ్డూరం ! అందరూ కూతులనూ కూతురి పిల్లలనూ అభిమానిస్తారు. అమ్మకు మాత్రం కోడలూ కోడలి పిల్లలే కావాలి “ అని. నవ్వుకునే వాడిని.

తిరిగి వచ్చాక నోరు విప్పి చెప్పకపోయినా అమ్మ ఎంత అలసిపోయిందో ఆవిడ కళ్ళలో కనిపించేది.

ఆ అలసట తీరేవరకూ అమ్మను ఒక్కపని చేయనిచ్చే వాళ్ళం కాదు. ఒక వారం సెలవుపెట్టి మరీ నేనూ నా పిల్లలు అమ్మను సత్యవతినీ ఓ గదిలో వదిలి ఇల్లంతా చూసుకునే వాళ్ళం. సత్యవతి మొత్తుకునేది.

“ వంటిల్లంతా కంగాళీ చేసి పెడతారు. అత్తయ్యకు ఇష్టమైనవే వండుతాను గదా “ అని.

“ అబ్బే , నీకు తెలీదు మా అమ్మకు ఏం ఇష్టమో ! మా అమ్మకు పచ్చిపులుసు, కొబ్బరి వేసి బడీలు వేసిన గోరుచిక్కుడు కూర చాలా ఇష్టం. అందులో ఏం వెయ్యాలోనైనా తెలుసా నీకు. పచ్చిపులుసులో ఎన్ని ఉల్లిపాయలు వెయ్యాలో తెలుసా? సాంబార్లూ , రసం అంటూ అరవ వంటకాలు చేసి పెడతావు. లేదంటే బెల్లం ఇంగువ వేసి చారు కాస్తావు.

మా అమ్మకు చామ దుంపల పులుసు ఇష్టం. నీకది అస్సలు రాదు. పచ్చి చామ దుంపల తొక్క ఎలా తియ్యాలో కూడా తెలియదాయె. అమ్మకు ఏ రుచిలో ఉండాలో నాకు తెలుసు. నన్నిలా మధ్యలో వచ్చి డిస్టర్బ్ చెయ్యకు. ఏకాగ్రత దెబ్బతిని రుచులు మారిపోతాయి “ అనే వాడిని.

రాత్రి పూట మిగిలిపోయిన పిండి రోటీలు చేసి ముక్కలుగా కోసి ఆరబెట్టే వాళ్ళం. వాటినే చాక్ చాకోరీలు అంటూ మసాల వేసి ఉప్పాలా చేస్తే అమ్మకూ నాకూ కూడా ఇష్టమే.

వారం తిరిగే సరికి అమ్మమొహంలో పూర్వపు కళ తిరిగి వచ్చేది.

పిల్లలిద్దరిపెళ్ళిళ్ళూ అమ్మ చేతుల మీద జరిగి పోయాయి. ఇద్దరూ అమెరికాలో సెటిల్ అయ్యారు. వాళ్ళ పురుళ్ళకు ఇక్కడినించి , వెల్లుల్లి కారం లాటివన్నీ చేసుకు అత్తాకోడల్లిద్దరూ నాలుగు మార్లు అమెరికా వెళ్లి వచ్చారు.

ఆ తరువాత అమ్మపని చేస్తానన్నా నేను ఒప్పుకోలేదు. పుస్తకాలు చదువుకోడం , అత్తాకోడళ్ళు గుడికి హరికథలకూ వెళ్ళడం ఇద్దరూ టీవీ సీరియల్లు చూసి విమర్శించడం చేసే వారు.

అక్కలు ఎంత మొత్తుకున్నా చెప్పేశాను. చూడాలని పిస్తే మీరేరండి. అమ్మకు ప్రయాణం చేసే ఓపిక లేదని.

ఆరైల్ల క్రితం అమ్మకు స్ట్రోక్ వచ్చింది. అంటే మంచం దిగలేదు మరిక. వెంటనే ఉద్యోగం నుండి వాలంటరీ గా రిటైర్ అయి అహర్నిశలూ నేనూ సత్యా అమ్మ పక్కనే ఉండే వాళ్ళం.

ఇంట్లోనే అన్ని సౌకర్యాలతో వైద్యం చేయించినా...

కళ్ళల్లోకి మళ్ళీ నీళ్ళు వచ్చి చేరాయి.

లేచి లోనికి వెళ్లాను.

అప్పటికే అక్కలు , శ్యామల నిద్రపోయారు.

సత్య అమ్మకాళ్ళకు ఆవన్నూనే మర్దనా చేసి లోనికి వెళ్ళింది.

అమ్మ పక్కనే కూచున్నాను

బొత్తిగా చిన్న పాపాయిలా అయిపోయింది అమ్మ.

ఎముకలు ఎక్కడ చూసినా ఎముకలే. నా రెండు కన్నీటి చుక్కలు నా చేతుల్లో ఉన్న అమ్మ చేతుల మీద పడ్డాయి.

అనూహ్యంగా కళ్ళు తెరిచింది అమ్మ.

లో గోతుకతో మాట్లాడిన అమ్మ మాటలు వినకున్నా ఆ పెదవుల కదలిక తెలుసు నాకు.

“ పిచ్చి నాన్నా ఎందుకురా ఇలాగ ? జీవితమంతా అరచేతుల్లో పెట్టుకు చూసుకున్నావు ఇంత కన్నా ఏ అమ్మకయినా ఏం కావాలి?

కాదంటే ఒకటే బాధరా ? నా కన్నతండ్రిని వాడి పిల్లలూ ఇలా చూసుకోడం చూడలేనని” అప్రయత్నంగానే నవ్వాల్సింది.

అమ్మ మనసు వెచ్చని ఆరాలా నా చుట్టూ అలుముకుంది.

* * * *

వెంటాడే జ్ఞాపకాలు

పి.బి.రాజు

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2015)లో సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

చాలారోజుల తర్వాత మిత్రుడు జగన్నాథాన్ని కలిశాను. వరండాలో కూర్చుని పేపర్ చూస్తున్నాడు నన్ను చూసిన ఆనందంతో "రావోయ్! ఎంతకాలానికి దర్శనం?" అంటూ భుజం పై చెయ్యేసిలోనికి తీసుకెళ్ళాడు.

"ఎమోయ్! ఎవరోచూరో చూడు?" పెళ్ళాన్ని కేకేశాడు.

"ఏంటన్నయ్యా! ఇన్నాళ్ళకు కనిపించామా? వుద్యోగంలో వున్నప్పుడయితే బిజీ..బిజీ. రిటైరయ్యాక కూడా తీరికలేదా? ఇంతకీ వదినెలా వుంది? పిల్లలెలా వున్నారు?"

"ఆపే. నీ ప్రశ్నల వర్షం. జడుసుకుని అలానే పారిపోబోతాడు" కాంతాన్ని హెచ్చరించాడు జగన్నాథం.

"అంతా బాగున్నామమ్మా" సోఫాలో కూర్చుంటూ బదులిచ్చాను.

"మీ అన్నయ్యకు కాఫీ ఏమైనా ఇస్తావా? మాటలతోనే పంపించేస్తావా?"

"అయ్యో నా మొహం మండ. చాలారోజులకు చూసిన ఆనందంలో మాట్లాడేస్తున్నా. ఇదిగో కాఫీ తెస్తానుండండి" అంటూ లోనికెళ్ళింది కాంతం.

"వదినను కూడా తీసుకురాకపోయారా?" కాఫీ ఇస్తూ అంది.

"కొద్ది పనుండి హైదరాబాద్ వచ్చానమ్మా! అలాగే మిమ్మల్నొకసారి చూసిపోదామని వచ్చాను. ఈసారి తీసుకొస్తాను" కాఫీ సిప్ చేస్తూ బదులిచ్చాను.

"కాంతం భోజనం రెడీ చెయ్యి త్వరగా. రాత్రికుండి రేపెళ్ళాడు."

"ఒరేయ్.."

"ఇంకేమీ మాట్లాడకు. నువ్వు రాత్రికి వుంటున్నావు. న్యూ ఇయర్ పార్టీ చేసుకుందాం. అంతే" నా నోరు మూయించేశాడు.

జగన్నాథం, నేనూ బాల్యమిత్రులం. ఒకే వూర్లో పుట్టి పెరిగాం. చదువులు కూడా కలిసే చదివాం. డిగ్రీ తర్వాత చదువులు వేరైనా వుద్యోగాలు వేరైనా మా స్నేహం మాత్రం పదిలంగా కాపాడుకుంటూ వస్తున్నాం. కుటుంబ పరిస్థితులు బాగోలేక వాడు జర్నలిజం కోర్స్ చేసి జర్నలిస్ట్ గా సెటిల్ అయితే నేను పోలీస్ డిపార్ట్మెంట్ లో సెటిలయ్యాను. వాడు జర్నలిస్ట్ గా అంచెలంచెలుగా పైకెదిగాడు. ఇన్వెస్ట్ గేటివ్ జర్నలిస్ట్ గా మంచి పేరు తెచ్చుకున్నాడు. వృత్తిరీత్యా అప్పుడప్పుడూ మేము కలుసుకుంటుండేవాళ్ళం ఎన్నో ఎత్తుపల్లాలిని చూశాం.

మాటల్లోనే భోంచేశాం. అపార్ట్మెంట్ సెల్లార్ లో న్యూ యియర్ వేడుకలు జరుగుతుంటే ఫ్రెండ్స్ తో వెళ్ళింది కాంతం.

మేం టెర్రస్ పై చేరాం. మా పార్టీ సరంజామాతో.

విస్కీలో ఐస్ కలుపుతూ "ఇప్పుడు చెప్పరా! రిటైర్మెంట్ తర్వాత లైఫ్ ఎలా వుంది?" అన్నాడు మావాడు.

ఆకాశం నిర్మలంగా వుంది. పున్నమి వెన్నెల హాయిగా వుంది. చల్లనిగాలి మెల్లగా వీస్తోంది.

క్రింద న్యూ ఇయర్ పార్టీలో కుర్రకారు డాన్స్‌లతో వూగిపోతున్నారు. కేకలు, అరుపులు, ఆనందం మరికొన్ని గంటల్లో రాబోతున్న కొత్తసంవత్సరానికి ఆహ్వానం పలకడానికి ఫుల్ జోష్ మీదున్నారు. అపార్ట్‌మెంట్ అంతా అక్కడ గుమికూడి వుంది.

మేమిద్దరమే ఇక్కడ. వెన్నెల వెలుగుల్లో చల్లనిగాలిలో మంచు పొరలమధ్య హాయిగా మత్తుగా విస్కీ సిప్ చేస్తూ గతాన్ని నెమరేసుకుంటున్నాం.

ఉన్నట్టుండి అడిగాడు "విరించీ! నీ సుదీర్ఘమైన సర్వీస్‌లో నిను వెంటాడే జ్ఞాపకాలేమైనా వున్నాయా?" అని

"వెంటాడే జ్ఞాపకాలా... అంటే?"

"నీ సర్వీస్‌లో వృత్తిరీత్యా ఎంతోమందిని చూసివుంటావ్? నేరస్థులని, హంతకులని, దొంగల్ని, దోపిడీదారుల్ని, లాయర్లని, రాజకీయ నాయకుల్ని ఎందరినో చూసి వుంటావు. ఎన్నో అనుభవానికి వచ్చివుంటాయి. ఎవరితోనైనా ఏదైనా నిన్ను కదిలించి ఇప్పటికీ వెంటాడే సంఘటన ఏదైనా వుందా?"

"ఏమి? నీకేమైనా వుందా అలాంటిది? అయితే చెప్పు. వింటా" అన్నాన్నేను.

గ్లాస్‌లోని ద్రవాన్ని పూర్తిగా గొంతులోకి వంపుకుని మళ్ళీ గ్లాసును నింపుకుని చెప్పడం మొదలెట్టాడు.

"పాతికేళ్ళ క్రితం ఇలాగే న్యూ ఇయర్ పార్టీ మా జర్నలిస్ట్ మిత్రులతో జరుపుకుంటుంటే నాకొక ఫోన్ కాల్ వచ్చింది. నగర శివార్లలో ఒక మంత్రి ఫార్మ్ హౌస్‌లో రేవ్ పార్టీపై పోలీస్ రైడ్ జరుగుతోందని వెళ్ళగలిగితే సెన్సేషనల్ న్యూస్ ఏమైనా దొరకొచ్చని దాని సారాంశం. వెంటనే కొంతమంది మిత్రులతో బయలుదేరాం.

మేం వెళ్ళేసరికి పోలీస్‌లు ఆల్రెడీ కొంతమందిని వ్యానెక్కిస్తున్నారు.

అల్లంత దూరంలో ఆ చీకట్లో ఒక ఆకారం కదలాడడాన్ని గమనించాను. నేను మెల్లగా ఆ ఆకారాన్ని మంత్రి కొడుకు విశ్వపతిగా గుర్తించాను.

ఇంతలో ఒక పోలీస్ ఆఫీసర్ వచ్చి విశ్వపతిని గుర్తించి "సారీ! మంత్రిగారి పరువు పోతుంది. పోలీస్‌లకు కళ్ళబడకుండా ఎలాగైనా పారిపోండి ప్లీజ్" అతని చెవిలో గొణిగి "సార్ ఆయన్నెలాగైనా ఆ బైక్ దగ్గరికి చేర్చండి. ఇంతలో వీరి దృష్టి మరలిస్తాను. ఎలాగైనా పారిపోనివ్వండి. త్వరగా" అంటూ నాకు సజెస్ట్ చేశాడు.

ఆ తర్వాత అటు తిరిగి, "ఫోర్ నాట్ టూ ఏమయింది? ఎవర్నీ వదలకండి. ఇంకా లోపలెవరైనా వున్నారా చూడండి" అంటూ లోపలికెళ్ళిపోయాడు. ఆయనతోపాటు పోలీస్‌లు లోపలికెళ్ళారు.

ఇదే అదనుగా విశ్వపతిని బైకెక్కించి ఎవరి కంటా పడకుండా పారిపోమూని సైగచేశాను.

"పోలీస్‌లు వెంటపడి చంపేస్తారేమో సారీ" అన్నాడు అనుమానంగా.

"పోలీసులే చెప్పారు. భయపడకు. పారిపో" భుజం తట్టి చెప్పాను.

బైక్ స్టార్ట్ అయింది. మరు నిమిషంలో బైక్ వెనకాలే ఒక పోలీస్ వ్యాన్ దూసుకెళ్ళింది.

నాకెందుకో అనుమానం వచ్చింది. వారిని వెంబడించాను. పోలీస్‌లు లొంగిపోమూని హెచ్చరించారు. అయినా వాడు వేగం పెంచాడు. చేజింగ్ మొదలయింది. వీళ్ళు వేగం పెంచారు. వాడూ వేగం పెంచాడు. వాడి వెనుక పోలీస్ వ్యాన్ వెనుక నేను. 80...85...90...95...? ఇంతలో పెద్ద శబ్దం. వ్యాన్ ఆగింది. ఘోరం జరిగిపోయింది. రోడ్ డివైడర్‌ని ఢీ కొని బైక్ అల్లంత దూరంలో

ఎగిరిపడింది. తలకు బాగా దెబ్బ తగిలి నుజ్జు నుజ్జై మాంసపు ముద్దలా పడివుంది. బాడీ అంతా రక్తపు మడుగులో పడుంది. అప్పటికే ప్రాణాలు పోయాయి. అంతా ఒక మాయలా క్షణాల్లో నా కళ్ళముందే జరిగిపోయింది.

జస్ట్ పదినిమిషాల క్రితమే నేనే దగ్గరుండి బైక్ ఎక్కించాను. అప్పుడే అమాయకంగా "పోలీస్లు నన్ను చంపేస్తారేమో" అని అన్నాడు కూడా. నేనే "త్వరగా పారిపో" అని బలవంతంగా మృత్యుకుహరానికి తోశానా అని బాధ కలిగింది. వాడి అమాయక మొహం ఇంకా నన్ను వెంటాడుతూనే వుంది.

పోలీస్ వున్నతాధికారులు అదో ఆక్సిడెంట్గా, అతి వేగమే కారణమంటూ ఫైల్ క్లోజ్ చేసేశారు.

కానీ ఎందుకో నాకది ఆక్సిడెంట్ కాదని అనుమానం. కొంత ఇన్వెస్టిగేషన్ చేశాను కానీ క్లూసేమీ దొరకలేదు. పోలీస్ల అదృశ్య హస్తం వుండేమో అని నా అనుమానం. ఎలాంటి ఆధారాలు దొరకలేదు.

వాడి అమాయకపు మొహమే నాకు కనిపిస్తుంది. "పోలీస్లు నన్ను చంపేస్తారేమో" అన్న మాటలే నా చెవుల్లో మారుమోగుతున్నాయి. ఇప్పటికీ ఎందుకో ఆ జ్ఞాపకాలు నన్ను వెంటాడుతున్నాయి" సిగరెట్ చివరి దమ్ములాగి పీకను దూరంగా విసిరేశాడు.

కింద పిల్లల పాటల హోరు జోరుగా వుంది. జోష్ పాటకు స్టేపులేస్తున్నారు. అరుపులు, కేకలతో దద్దరిల్లిపోతుంది.

ఖాళీగ్లాసులు మళ్ళీ నింపి నాకొకటి అందిస్తూ "ఇప్పుడు నీ అనుభవం చెప్పు విరించీ" అన్నాడు.

వైన్ సిప్ చేస్తూ దీర్ఘాలోచనలో పడ్డాను.

పైన వెన్నెల, చుట్టూ మంచుపొర మరింత దట్టంగా, చల్లనిగాలి, వెచ్చగా గొంతు దిగుతూ విస్కీ చాలా గమ్మత్తుగా వుంది.

మరింత ముందుకు జరిగి జగన్నాథం ఆత్మతగా ఎదురు చూస్తున్నాడు.

సిగరెట్ వెలిగించి గట్టిగా దమ్ములాగి జగన్నాథం వైపు ఒకసారి చూసి మొదలెట్టాను.

"ఒకరోజు రాత్రి పదిన్నరకు ఒక పద్దెనిమిదేళ్ళ అమ్మాయి నాకు ఫోన్ చేసింది"

"వేళాకోళం కాదు. సీరియస్గా అడుగుతున్నాను విరించీ" అడ్డుపడ్డాడు జగన్నాథం.

"నేనూ సీరియస్గానే చెబుతున్నాను. అరె అమ్మాయి అంటేనే వేళాకోళమా?"

"ఓ.కె చెప్పు చెప్పు" కుతూహలంగా ముందుకు జరిగాడు.

"ఆ అమ్మాయి ఫోన్ చేసి "సార్! మీరు ఫ్రీయే కదా! ఈ టైమయితే ఫ్రీగా వుంటారని... నేను మీతో కొంచెం మాట్లాడాలి."

నా సమాధానం కోసం ఆగినట్లుంది. గొంతులో ఆదుర్దా గమనించాను.

"సార్ కొంచెం అరైంట్. పర్సనల్ కూడా" రిక్వెస్ట్తో కూడిన వణుకు.

"చెప్పమ్మా?"

"మీరు సిన్సియర్ పోలీస్ ఆఫీసర్ అని, ఈ మధ్యే ట్రాన్స్ఫర్ ఇక్కడికి వచ్చారని విన్నాను. మీరంటే రౌడీలకు, పోకిరిగాళ్ళకు సింహస్వప్నమనీ విన్నాను."

"పొగడ్డలు తర్వాత. విషయం చెప్పమ్మా?"

"అక్కడికే వస్తున్నాను సార్. అక్కడెవరూ లేదు కదా! ఎందుకంటే ఇది ఒక ఆడపిల్ల విషయం. ఆవిడ జీవన్మరణ సమస్య."

"ఎవరూ లేరు. విసిగించకుండా"

"సార్..సార్ పెట్టేయకండి. ఈ విషయం ఎవరికి చెప్పననీ మాటివ్వండి. ప్లీజ్. మీపైన నమ్మకంతో, సహాయం చేస్తారని కొండంత ఆశతో ఫోన్ చేశాను."

"నీకేం భయంలేదు. ఎవరికి చెప్పననీ మాటిస్తున్నాను. నిర్భయంగా చెప్పమూ!"

నా మాటలతో ఆమెకు ధైర్యమొచ్చినట్లుంది.

"థాంక్యూ. యూ ఆర్ గ్రేట్ సార్. యూ ఆర్ గ్రేట్" ఆనందంతో వుక్కిరిబిక్కిరయింది. ఆ క్షణంలో ఆమె మొహంలో రిలీఫ్ నేను వూహించుకోగలిగాను.

"చెప్పమూ! ఒక పోలీస్ ఆఫీసర్ గా ఏ సహాయం చేయడానికైనా రెడీగా వున్నాను. ఇప్పుడెక్కడున్నావు? ప్రమాదమేమీ లేదు కదా?"

నా కంఠంలో కలవరానికి చలించిపోయింది.

"లేదు సార్ మీరు కంగారు పడకండి. ప్రస్తుతానికెలాంటి ప్రమాదము లేదు. మీలాంటి సినియర్ పోలీస్ ఆఫీసర్లుండగా ఇక నాలాంటి అడపిల్లలకు ఎలాంటి ప్రమాదం వుండదని నమ్మకమేర్పడింది. నేనింక నిశ్చింతగా నిద్రపోగలను."

"ఇంతకీ విషయం చెప్పనేలేదు." గుర్తుచేశాను.

"నేనో కాలేజ్ అమ్మాయిని. బీ.టెక్ సెకండియర్ చదువుతున్నాను. మాది ఎగువ మధ్య తరగతి ఫ్యామిలీ. మా అమ్మా నాన్నలకి నేనొక్కతే సంతానం. వారి ఆశలంతా నా పైనే. పెద్ద చదువులు చదివి పెద్ద వుద్యోగం చేసి బాగా సెటిల్ అవ్వాలని వారి కోరిక. కానీ" గొంతు ఏడుపుతో కూరుకుపోయింది.

"కంట్రోల్ బేబీ. కంట్రోల్ యువర్సెల్ఫ్. తర్వాతేమయింది" నాలో టెన్షన్.

"సారీ సారీ! కంట్రోల్ చేసుకోలేకపోతున్నాను. రేపు మిమ్మల్ని కలిసి పర్సనల్ గా చెప్తాను. మిమ్మల్ని చాలాసేపు విసిగించినట్లున్నాను. గుడ్నైట్ సార్" ఫోన్ పెట్టేసింది.

"ఎవరో ఆకతాయి కాలేజ్ అమ్మాయి. నిన్నో ఆట పట్టించడానికి చేసినట్లుంది" గలగలా నవ్వుతూ అన్నాడు జగన్నాథం.

నేను సీరియస్ గా జగన్నాథం కళ్ళలోకి చూశాను.

"అలా చూడకురా బాబూ! అంత సీరియస్ అయితే వేళకాని వేళ ఫోన్ చేసి విషయం చెప్పకుండా పెట్టేయడమేమిటి? వేళాకోళం కాకపోతే నువ్వు నన్నేడిపించడానికి కాకపోతే" విసుగ్గా అన్నాడు.

"ఒరేయ్ ఆపుతావా?" కసురుకున్నాను గట్టిగానే.

"ఓ.కె..ఓ.కె చెప్పు. ఆ తర్వాతేమయింది. మరుసటి రోజు ఆ అమ్మాయి వచ్చిందా?"

నేను లేచి సిగరెట్ వెలిగించి ఒక దమ్ములాగి చల్లగాలి వూపిరి తిత్తుల నిండా పీల్చి రిలాక్స్ గా కుర్చీలో జారిగిల కూర్చున్నాను. వాడు టెన్షన్ గా నా వైఫై ఆతుతగా చూస్తున్నాడు.

"జగన్నాథం నాకూ ఆ ఆలోచన వచ్చింది. చాలా కోపం కూడా వచ్చింది. ఫోన్ చేసి నాలుగు దులిపేద్దామనిపించింది. అంతలోనే ఒక పోలీస్ ఆఫీసర్ తో అంత రాత్రివేళ ఒక అమ్మాయి వేళాకోళం చేసి సాహసం చేయగలదా అనిపించింది. నాకెందుకో ఆ అమ్మాయి సీరియస్ గా ట్రబుల్లో వుందనిపించింది. ఏవేవో ఆలోచనలతో ఆ రాతంతా నిద్రపోలేదు.

ఏ పని చేస్తున్నా మరుసటి రోజంతా ఆమె కోసం ఎదురు చూశాను. విసుగొచ్చి తలనొప్పి వచ్చిందేగానీ ఆమె రాలేదు. త్వరగా ఇంటికొచ్చేశాను.

"ఒరేయ్! ఎలాగూ రిటైర య్యావు. ఖాళీగా వున్నావు. ఇక నువ్వు కథలు రాసుకోవచ్చురా. ఛోఖా లేదు. నీకా కళ వచ్చేసింది" పగలబడి నవ్వబోయాడు జగన్నాథం.

"ఆపు. ఆమె వచ్చింది. నేను భోంచేసి అలా గార్డెన్లో వాకింగ్ చేస్తుంటే ఇంటికే వచ్చింది.

"గుడివినింగ్ అంకుల్. నిన్న ఫోన్లో మాట్లాడిన అమ్మాయిని నేనే."

మొహం కనపడకుండా గుడ్డ కప్పుకునుంది.

"ఇలా కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం" అక్కడే వున్న బెంచ్ మీద కూర్చున్నాను. ఆమె కూర్చుంది.

"ఇది చాలా రహస్యం. ఎందుకంటే పెద్దవారితో వ్యవహారం. విన్న తర్వాత నాకు సహాయం చేయాలనుకుంటే చేయండి. లేదంటే మర్చిపోండి. నా దారి నేను చూసుకుంటాను" కన్నీళ్లు పర్యంతమయింది.

"మీరు కాదంటే చావు తప్ప నాకు వేరే మార్గం లేదు" తనలో తను మాట్లాడుకున్నట్లు మెల్లగా గొణుక్కుంది.

"విషయం చెబితే కదా పరిష్కారం దొరికేది?"

అమ్మాయి కన్నీళ్లు తుడుచుకుంటూ చెప్పడం మొదలెట్టింది.

"సారీ! ఒక రోడ్ రోమియో నన్ను రోజూ వేధిస్తున్నాడు. వాడు మా క్లాస్మేట్. బాగా డబ్బున్నవాడు. పలుకుబడి వున్నవాడు. ఒక కాలేజ్ ఫంక్షన్లో పథకం ప్రకారం మత్తు మందిచ్చి నన్ను వశపర్చుకున్నాడు. అదంతా వీడియో తీసి నన్ను బెదిరిస్తున్నాడు. ఒకొక్కరోజు ఒకొక్క ఫోటో చూపిస్తూ బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడు. చెప్పినప్పుడు చెప్పిన చోటికి రాకపోతే ఆ వీడియోను నెట్లో అప్లోడ్ చేసి పరువు బజారు కీడుస్తానని (కన్నీళ్ళాపుకుంటూ) ఇప్పటికే చాలాసార్లు నన్ను.. నన్ను.. వెక్కి వెక్కి ఏడ్చేసింది.

"మాది పరువుగల కుటుంబం. ఏమి చేయాలో తోచడంలేదు. ఎవరికి చెప్పాలో ఏమని చెప్పాలో నన్ను నేను రక్షించుకోలేని ఒక మధ్య తరగతి ఆడపిల్లను. అమ్మా నాన్నకు చెబితే వాళ్ళేమవుతారోనని భయం. ఈ విషయం బయట తెలిస్తే సమాజం ఏమంటుందోనని భయం. దిక్కుతోచని అయోమయ పరిస్థితి. ఆరునెలలుగా నరకం అనుభవిస్తున్నాను. ఈ వూరిలో ఎలా కూరుకుపోయానో, ఎలా బయటపడాలో తెలియని అయోమయ స్థితి. చచ్చిపోవాలనే నిస్సహాయత. తప్పు చేయని నేనెందుకు చావాలి అనే మొండి ధైర్యం. తప్పుచేసినవాణ్ణి చంపి పారేయాలన్నంత వ్యక్రోషం. ఏమీ చేయలేని నిస్సహాయత. ఒక సగటు ఆడపిల్లకు రక్షణ లేదా? అని గొంతెత్తి అరవాలని మేధావి వర్గాన్ని నిలదీయాలని ఏమీ చేయలేని దౌర్భాగ్యం?"

నదిలో కొట్టుకుపోతున్న వాడికి గడ్డిపోచ దొరికినట్లు, చీకట్లో దీపం వెలిగినట్లు నిస్సహాయతలో ఆసరా దొరికినట్లు మీరు ఇక్కడికి త్రాన్నఫరై రావడం తెలిసింది. మీ నిజాయితీ గురించి విన్నాను. మాలాంటి వారికి అండగా నిల్చి సహాయం చేసే గుండె ధైర్యమున్న దమ్మున్న పోలీస్ ఆఫీసర్గా పేరుందనీ తెలుసు. ఎవర్నీ లెక్కచేయరనీ తెలుసు. అందుకే చివరియత్నంగా మీ సహాయం కోరుతున్నాను. మీ నిర్ణయం పైనే నా జీవితం ఆధారపడి వుంది" ఆగింది.

"అలా అని కంప్లెంట్లు ఇవగలవా?" అడిగాను నేను.

"రిటర్న్ గా ఇస్తే మా బతుకులేమవుతాయో వూహించారా? నేనేకాదు పరువున్న ఏ అమ్మాయి ఇవ్వదు. అందుకే కదా ఇలాంటి రౌడీల ఆగడాలు మితిమీరిపోతున్నాయి. అయినా ఇది నా ఒక్కదాని సమస్యకాదు. ఆ నీచుడు ఎంత మంది అమాయకుల బతుకులు బుగ్గి చేశాడో విచారించండి?"

"ఇంతకీ ఎవడు వాడు?"

"ఇదిగో వాడి ఫోటో" ఒక కవరందించి "నాకు న్యాయం జరుగుతుందని నమ్మకం వుంది. గుడ్నైట్ వస్తాను సార్" విసవిసా వెళ్ళిపోయింది.

కవర్ తీసి చూసిన నేను అవాక్కైపోయాను.

ఆ ఫోటోలోని వ్యక్తి.. ఆల్రెడీ లిస్ట్లో వున్నాడు. వాడి పైన చాలా కంప్లెంట్స్ వున్నాయి. ఆ అమ్మాయి చెప్పింది నిజమే. వాడెన్నో కాపురాలు కూల్చాడు. కన్నెపిల్లల బతుకుల్ని చిదిమేశాడు. కానీ ఎవరూ ముందుకు రావడం లేదు. వాడి పలుకుబడికి అందరూ రుడుస్తున్నారు. వాడివల్ల శాంతిభద్రతలు కూడా కరువయ్యాయి. ఇక ఏదైనా చేయాలి. ఏం చేయాలి? ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాను.

మళ్ళీ వాణ్ణి పిలిపించి వార్నింగ్స్ చేశాను. వీడియో లిచ్చేయమని బెదిరించాను. బుద్ధిగా చదువుకోమని హెచ్చరించాను.

"నేనెవరో తెలుసా?" అన్నాడు తల బిరుసుగా.

నా కోపం నషాలానికి అంటింది వాడి పొగరుకి, లెక్కలేనితనానికి.

"క్రిమినల్ గాడివి. నువ్వెవడివయితే నాకేంటా? మంత్రి కొడుకనే కదా నీకింత పొగరు? అయినా నేనెవరో తెలుసా? మాడి మసైపోతావు? జాగ్రత్త. మర్యాదగా ఆ వీడియోలిచ్చేయి. ఇకనైనా గుట్టుగా బ్రతుకు? ఇక అమ్మాయిల జోలికెళ్ళావో కాదు వెళ్ళినట్లు తెలిసినా చాలు ఆ క్షణమే నీకు భూమిమీద నూకలు చెల్లిపోతాయి. ఏ మంత్రి నిన్ను కాపాడలేడు. పసిపిల్లవాడని హెచ్చరిస్తున్నాను. నా కథ తెలుసుగా?" గట్టిగా పోలీస్ భాషతో కటువుగానే హెచ్చరించాను. నా టోన్ మారే కొద్దీ వాడి వెన్నులో చలి పెరిగినట్లుంది.

"లేదు సార్. ఇక ఎలాంటి తప్పు చేయను. ఎవరి జోలికీ వెళ్ళను. నన్ను వదిలేయండి" బ్రతిమలాడాడు.

"నీ దగ్గర వున్న వీడియోలన్నీ ఇచ్చేయి"

"ఇంట్లో వున్నాయి సార్"

"కానిస్టేబుల్స్ వాడితో పోయి గదంతా చెక్ చేసి అన్ని వీడియోలు, ఫోటోలు, ఇంకా ఏమైనా ఎవిడెన్స్ వుంటే పట్టుకురండి" ఆజ్ఞాపించాను.

మరో గంటలో తిరిగొచ్చారు. ఫోటోలు, వీడియోలన్నిటికీ వాడిచేతనే నిప్పు పెట్టించాను.

"నీ దగ్గరికేమీ లేదుగా?"

"ఇంకేమీ లేవుసార్."

"గుడ్ అన్నీ ఇప్పుడే నా కళ్ళముందే కాలేశావు. ఇంకేమైనా వున్నట్లు తెలిసినా, ఇక ఏ అమ్మాయి జోలికెళ్ళినా చెప్పానుగా అప్పుడు మాటలుండవు. నువ్వు బతికుండవు అంతే. కాలేజ్ కురవాడివనీ, భవిష్యత్ వున్నవాడివనీ వదిలేస్తున్నాను. బుద్ధి తెచ్చుకుని బతుకు. మరొకడు మరొకడు అయ్యంటే ఎన్ కౌంటర్ చేసి పడేసి వుండేవాణ్ణి. నీకిదే లాస్ట్ వార్నింగ్. బీ కేర్ ఫుల్." గట్టిగానే వార్నింగ్ చేశాను.

"అలాగే సార్. బుద్ధిగా వుంటాను" భయంతో పారిపోయాడు.

ఐదారు నెలలవరకు ఎలాంటి కంప్లెంట్స్ లేవు. ఆ అమ్మాయి కూడా ప్రశాంతంగా వుందని సంతృప్తి వ్యక్తం చేసింది.

కానీ అనుకోకుండా ఒకరోజు మళ్ళీ ఆ అమ్మాయి నుంచే ఫోన్.

"సార్! ఆ దుర్మార్గుడు నన్ను వదిలేలా లేడు. ఇంకా నా దగ్గర వీడియోలున్నాయని బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడు. ఈ రాత్రికి వాణ్ణి చంపేస్తాను.. చంపేస్తాను" ఆవేశంతో వూగిపోతోంది.

"బేబీ తొందర పడకు. వాడు మారాడనుకున్నాను. హత్యచేసి నీ జీవితాన్ని పాడుచేసుకోకు. త్వరలో వాడి పీడ విరగడవుతుంది. నా మాట నమ్ము" అభయమిచ్చాను.

అంతే. ఇక నాకర్థమయిపోయింది. ఇలాంటి ఆబోతులు ఇక మారరని. ధన బలం, పదవి బలం, మంది బలం నెత్తికెక్కితే మంచి మాటలు చెవికెక్కవని. అమాయకపు ఆడపిల్లల మూగవేదనలకు అంతం పలకాలని. ఇక రాక్షస సంహారం తప్పదని. చకచకా నా మెదడులో పథకం రూపు దిద్దుకుంది.

సందర్భం న్యూ ఇయర్ సెలబ్రేషన్స్. సమయం రాత్రి 11.30 నుంచి 12.30 వరకు. వేదిక రేవ్ పార్టీ, మంత్రిగారి ఫార్మ్ హౌస్. నమ్మకమైన నా యంత్రాంగం రంగంలోకి దిగింది.

"రేవ్ పార్టీపై పోలీస్ల దాడి. తప్పించుకునే ప్రయత్నంలో వేగంగా డ్రైవ్ చేస్తూ మంత్రిగారి కుమారుడు విశ్వపతి రోడ్ డివైడర్ని ఢీకొని దుర్మరణం." టీవీలలో వార్తలు వినేవుంటావు" ముగించాను.

"చేతికి మట్టి అంటకుండా పనికానిచ్చేశానంటావా?" సందేహం వెలిబుచ్చాడు జగన్నాథం.

"సంఘటనపై ఎంకైవరీ వేశారు. అందులో నీవు కూడా ప్రత్యక్ష సాక్షివి. సాక్ష్యమిచ్చినట్లు కూడా గుర్తు" అన్నాను గతాన్ని గుర్తు చేసుకుంటూ.

"అవునవును. సాక్ష్యాలు లేకుండా తెలివిగా ప్లాన్ చేసావు. ఇంతకీ ఆ అమ్మాయి కలిసిందా?"

"ఒకటెండు సార్లు కలిసింది."

"ఆ తర్వాత మర్చిపోయింది కదూ?"

"లేదురా ఇప్పటికీ ప్రతి న్యూ ఇయర్కి నా కొచ్చే మొదటి గ్రీటింగ్స్ ఆమెదే స్వయంగా ఫోన్ చేసి విష్ చేస్తుంది మర్చిపోకుండా."

"గ్రేట్. ఇంతకీ ఎవరా అమ్మాయి?"

"ఎవరికీ చెప్పనని మాటిచ్చాను రా."

"ఎక్కడుంటుంది?"

"ఎక్కడుంటే నీకేమిటా? ప్రస్తుతానికి పిల్లా పాపలతో హాయిగా కాపురం చేసుకుంటుంది ఎక్కడో దూరంగా విదేశాలలో" ఇంతలో సెల్ మ్రోగింది.

"నీకేరా ఫోన్" అందించాడు జగన్నాథం.

"హలో"

"...."

"సో టు యూ బేబీ"

"...." "అంతా బాగున్నారు కదమ్మా! ఫైన్ వుంటానమ్మా!"

ఆ క్షణంలో జర్నలిస్ట్ జగన్నాథానికి నోట మాట రాలేదు. ఫోన్ అందించేటప్పుడు అలవోకగా చూసిన నంబర్ అతని మెదడులో నిక్షిప్తమైపోయింది. అది తన ఏకైక ముద్దుల కూతురు అప్పర్ది.

సుఖాంతం

తాడికొండ కె. శివకుమార శర్మ

వెల్లికలా పడుకుని కప్పుకేసి చూస్తూ పడుకున్న రాఘవరావు మనసుని తొలుస్తున్న ప్రశ్న ఈనాటిది కాదు. ఉద్యోగంలో వున్నాళ్ళూ నిద్రపోతున్నప్పుడు మాత్రమే గాక పనిలో ఊపిరి సలపనంతకాలం పెద్ద ప్రయత్నం లేకుండానే దాన్ని వాకిటి బయట వుంచగలిగేవాడు - ఇప్పుడు యమకింకరులని నిలబెట్టినట్లుగా. రిటైరయిన తరువాత తలుపులు బద్దలుకొట్టా ఆ ప్రశ్నమనసు లోపలకొచ్చి తిప్పేసింది.

తల తప్పి పక్కనే పడుకుని వున్న భాగ్యంకేసి చూశాడు. అతని వైపు వీపు పెట్టి పడుకుని వుంది. సగం నెరిసిన తల - రంగు వెయ్యకపోతేనే అదికూడా తెలిసేది. సమాజంలో మనిషికి ఇచ్చే విలువ కనిపించే తెల్లడబ్బువల్ల గాక దాని చాటున వున్న నల్లడబ్బువల్ల అయినట్లుగానే జుట్టువిషయంలో కూడా తెలుపుని మరుగు చేసే నలుపు రంగుకే విలువ ఎక్కువ.

ఎదురుగుండా వున్న గోడగడియారంవైపు చూశాడు. దాదాపు ఒంటిగంట చూపిస్తోంది. కాసేపట్లో లేస్తాడు సుధీర్. బాత్రూం పని అయిన తరువాత వస్తాడు పక్కన కూర్చుని, "నెప్పి ఎలా వుంది?" అని అడగడానికి. ఈ నెప్పి తగ్గేది అదుగో, ఆ బయట నిలబెట్టినవాళ్ళని లోపలకి రానిచ్చినప్పుడే. సుధీర్ సాంత్యన వచనాలు పలికినప్పుడల్లా అవి రాఘవరావుకు దైర్యాన్నివ్వడం, ఆ బయట నిలబడ్డవాళ్ళ విసుక్కోవడం ఈమధ్య రోజూ జరుగుతున్నదే. అలాగే రోజూ జరిగే ఇంకో కార్యక్రమం, సుధీర్ తో ముడిపడ్డ తన జీవితాన్ని చర్చిత చర్చణంగా అతను తలచుకోవడం.

నక్షత్రం ప్రకారం "స"తో పేరు మొదలవ్వాలన్నాడు పురోహితుడు. "సురేష్" అన్నాడు రాఘవరావు. "సుధీర్" అన్నది భాగ్యలక్ష్మి.

"ఆడదాని ఓరచూపుకూ జగాన ఓడిపోని ధీరుడెవ్వడూ," "ఎరా మనతోడివచ్చే ధీరుడెవ్వడూ" పాటలు వినపడ్డప్పుడల్లా అతనికి చికాకు కలగడం ఆ నామకరణం అయిన పదిహేనేళ్ళకి మొదలయింది. మరో మూడేళ్ళకి దాని మూడవపాదం అతని తలని నింపేసింది. సంగతి తెలిస్తే ఆకాశాన్ని నింపే సమాజపు రెండవపాదం ప్రభావం అతనిదాకా రానందుకు అతను సంతోషపడ్డాడో లేక విచారపడ్డాడో చెప్పడం కష్టం. ఆ రెండవదాన్ని కావాలని అతను కోరుకునివుంటే ఈనాడతని మనసు ఇంత గజిబిబిగా వుండేది కాదేమో!

పెద్దవాడు వెంకటేశ్వరావు పదోతరగతి పరీక్షకి రెండుసార్లు ఇంటర్మీడియేట్ పరీక్షకి మూడుసార్లు ఫీజు కట్టక తప్పలేదు. ఇంక మూడోవాడు శ్రీనూగాడికి ఆ రెండు తరగతుల పరీక్షలకోసం ఎన్నిసార్లు ఫీజులు కట్టాడో అతనికెప్పుడూ గుర్తులేదు. ఆ ఇద్దరి మధ్యలోనివాడు ఈ సుధీర్ గాడికే ఒక్కో పరీక్షకీ ఒక్కోసారికన్నా అవసరం రాలేదు. పైగా వీడు స్కాలర్‌షిప్పులతో చదువుకుని, సెంట్రల్ యూనివర్సిటీలో పీహెచ్‌డీ కూడా చేసి, బయోటెక్ కంపెనీలో ఉద్యోగం చేస్తుంటే, మిగిలిన ఇద్దరూ మాత్రం - అత్తెసరు మార్కులతో డిగ్రీ పూర్తిచేసి ఒకడు ఉద్యోగం లేక బాంకులో పనిచేసే భార్య డబ్బు తింటున్నాడు, మరొకడు డిగ్రీ మధ్యలో ఆపేసి, తాలూకా ఆఫీసులో అటెండర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. ఆ ఇద్దరూ తమదగ్గర తల్లిదండ్రుల్ని వుండమని ఎప్పుడూ అనలేదు. పైగా వాటాలగూర్చి ఉత్తరాలు రాయస్తారుగానీ హైదరాబాద్ వచ్చి, సుధీర్ ముందు నిలబడే ధైర్యం ఆ యిద్దరిలో ఎవరికీ లేదు.

"రెండు జిల్లేడు మొక్కలమధ్య ఒక తాటిచెట్టు - ఇదెలా సాధ్యం?" అన్న ప్రశ్నని రాఘవరావు మెదట్లోకి తోసింది మోహనావు. అతని భార్య అనాకారి కాదుగానీ ఆమె పక్కన మోహనావు ఇంద్రుడిలాగా మెరిసిపోతుండేవాడు. రాఘవరావు వాళ్ళ అద్దెకుంటున్న మధ్య డాబా, ముందూ వెనుకా పెంకులు కప్పివున్న ఆ యింట్లో రెండవ భాగంలో అద్దెకు దిగారు వాళ్ళు. అప్పటికి వెంకటేశ్వరావుకి రెండవ ఏడు వస్తోంది. వాళ్ళు వచ్చి చేరిన రెణ్ణెల్లకి మోహనావు భార్య గర్భవతి అయింది. ఓ నాలుగునెల్ల తరువాత ఆమెని తీసుకువెళ్ళారు పుట్టింటివాళ్ళు.

అనసూయమ్మగారు కోడలు భాగ్యాన్ని అదుపాజ్ఞల్లోనే ఉంచేదిగానీ ఆ సమయంలోనే కూతురుకి అస్వస్థతగా వుండడంచేత ఆవిడ వెళ్లి సహాయపడవలసి వచ్చింది. అప్పటికే, ఒంటరిగా వున్నాడని, వండుకోలేదని కనీసం ఆదివారాల పూట మధ్యాహ్నపు భోజనానికీ, రాఘవరావు ఊళ్లో వున్నప్పుడు అప్పుడప్పుడూ రాత్రి భోజనాలకీ గూడా మోహనావుని పిలవడం అనసూయమ్మగారు అలవాటు చేసింది. అందుకని రాఘవరావు ఊళ్లో ఉన్నప్పుడు "ఆయన్ను భోజనానికి పిలుద్దామా?" అని భాగ్యం ఒకసారి, "భోజనానికి అతణ్ణికూడా పిలవమంటావేమిటి?" అని రాఘవరావు ఒక్కోసారి అనడం చాలా సాధారణంగా జరిగింది.

ఒక వాటాలో ఒంటరిగా మోహనావు, పక్కవాటాలో రెండేళ్ల పిల్లాడితో భాగ్యం. ఆమెని వరుసగా కొన్ని రాత్రుళ్ళూ, పగళ్ళూ అలా వదిలేసి వెళ్ళవలసిన పరిస్థితిని రాఘవరావుకి కలిపించిన రైల్వే గార్డు వుద్యోగం మీద అతనికేమీ కోపంలేదు. పాసెంజెర్ బళ్లల్లోనూ ఆ తరువాత ఎక్స్‌ప్రెస్ బళ్లల్లోనూ పనిచేస్తూ, కూరగాయలు, పప్పుధాన్యాలు లోడింగులు జరిగేచోట్ల కొద్దిగా ఎక్కువసేపు బండిని ఆపినందుకు డబ్బులు బాగానే ముట్టేవి. ఆ సమయంలో మాత్రం వీధి దీపాలూ, చీకటి పడగానే అంతగా జనసంచారమూ లేనిచోట, భాగ్యం పక్కనే మోహనావు తోడు ఉన్నందుకు అతను ఆనందించాడు గానీ, పిల్లలు పెద్దవాళ్లవుతున్న సమయంలో, అతను పచ్చజెండా ఊపినప్పుడల్లా అది మోహనావుకి ఊపాడా అన్న సంశయం అతణ్ణి వేధించేది.

అతని అనుమానం సకారణమేనని పొద్దున్నే రైలుదిగి ఇంటికి వచ్చేసరికి పక్కమీదో లేక పెరట్లో చెత్తకప్పలోనో కనిపించిన సంపెంగ రెక్కలూ, మల్లెపువ్వులూ, మొగలిరేకులూ చెప్పెయ్యనీ, ఆ కాలంలో తను పట్టించుకోలేదనీ అతను అనుకున్నాడు.

"సంపెంగ పూలెక్కడివి?" అనడిగేవాడు.

"పక్కంటావిడ ఇచ్చింది" అనేది భాగ్యం. పక్కంట్లో సంపెంగ చెట్టు వున్న మాట నిజమే.

ఇంకోసారి, "మొగలి పూలెక్కడివి?" అనడిగేవాడు. "ఇంటిముందుకి వస్తే కొన్నాను. ఈమధ్య వాటినిచూసి చాలా కాలమైంది, అందుకు" అని భాగ్యం జవాబిచ్చేది. "మొగుడు లేకుండానే?" అన్నాడోసారి. "మొగుడు పక్కన లేకుండానే పొద్దు పొడుస్తోందీ, గడుస్తోందీ" అని రక్కున జవాబిచ్చింది. అలా కాక, "రాత్రి తమరుంటే విందుభోజనం చేసేవారు!" అని జవాబిచ్చుంటే ఆమె చెంపలు పగలకొట్టకుండా ఆగేవాడేమో అతనికి తెలియదు.

అనసూయమ్మగారు ఇంట్లో వున్నన్నాళ్ళూ అతను ఇంట్లో లేనప్పుడు పక్కమీద పూలు కనిపించేవికావు. అదే అన్నాడు భాగ్యంతో. అతని పక్కలో, వెక్కిళ్ల మధ్యలో, "మీరు ఇంట్లో లేనప్పుడు నేను పూలు పెట్టుకోవడం అత్తయ్యగారికి యిష్టం వుండదు. నాకు పూలు పెట్టుకోవాలని ఎప్పుడూ వుంటుంది!" అని ఆమె అన్నప్పుడు అది సమంజసమేననిపించింది. భార్య తలలో పూలు పెట్టుకోవాలన్న చిన్న కోరికని తీర్చలేకపోతే ఎందుకనుకుని, ఆ తరువాత ఆ ప్రసక్తి తేవడం మానుకున్నాడు. అయితే, ఆ పూలకీ, అనుమానానికీ లింకు పెట్టినవాడు మోహనావు. అదికూడా, భాగ్యం నోటినుంచీ వెలువడిన మాటలవల్లనే.

"అసురసంధ్యవేళ. వాడు ఆ బియ్యంబా దగ్గర కూర్చుని ఆడుతున్నాడు. అటుపక్కగా వెదుతూ చూస్తే ఆ డబ్బా పక్కన ఏదో కదులుతున్నట్లనిపించింది. ఎంత పెద్ద మండ్రగబ్బనుకున్నారూ! అది వాణ్ణి కుట్టుంటే వాణ్ణివ్వాళ్ల ఇలా చూసేవారు కాదు. సమయానికి ఆ మోహనావుగారుండబట్టి సరిపోయింది. ఆయన దాన్ని చంపి అవతల పారేశారు. అత్తయ్యగారెప్పుడూ దాని పక్కనే చీపుళ్ళూ, నా బొండా, ఇంకేవేవో పెడతారు. ఒక్కనాడన్నా వాటిని తీసి సర్దిన పాపాన పోతేనా? ఎందుకైనా మంచిదని ఆయనే వాటినిన్నిటినీ బయటకు లాగి సర్దారు."

అయితే, ఆ సర్దడం కలిగించిన తేడాని రాఘవరావు గమనించినా అంతగా పట్టించుకోలేదు. రెండు వాటాల మధ్య వుండే ఆ తలుపుకి అడ్డంగా వుండే బియ్యం డబ్బా కాస్తా గదిలో ఒక మూలకి చేరిపోయింది. పైగా, "అబ్బ, ఇప్పుడు వంటగదిలోంచి వరండాలోకి వెళ్ళాలంటే అడ్డాలన్నీ దాటుకుంటూ వెళ్ళాల్సి అవసరం లేదు. మీకెందుకు తట్టలేదెందుకిలాంటి ఆలోచన?" అని భాగ్యం అతణ్ణి నిలదీసిందికూడా!

రాఘవరావు సంపాదన పుంజుకున్న తరువాత అక్కణ్ణిచీ వీధి దీపాలూ, ఎక్కువగా చుట్టుపక్కల జనసంచారమూ వున్న ఇంట్లోకి మారారు. అందుకని అతడు దాదాపు వెంటనే మోహనావుని మరచిపోయాడు.

ఏళ్లు గడిచిన తరువాత గానీ అనసూయమ్మ గారు, మోహనాస్ భార్య, ఊళ్లో లేకపోవడం, రెండువారాల మధ్య గదితలుపులకి అడ్డాలు లేకపోవడం, పక్కమీద పూలు కనిపించడం, సుధీర్ ప్రపంచంలోకి అడుగుపెట్టడానికి గల కారణాలేమోనని అతనికి అనిపించలేదు. అనిపించినప్పటినించీ ఆ అనుమాన నివృత్తికై ఏం చెయ్యాలోకూడా అతనికి తెలియలేదు.

అవసానదశ దగ్గరైందని తెలుసుకున్న తరువాత అతనికి నిజం తెలుసుకోవాలనిపిస్తోంది. అందులో భాగం అని అనుకుంటున్న భాగ్యం దాని గూర్చి నిజం చెప్పే అవకాశం అసలే లేదు. మోహనాస్ సంసారాన్ని చూసి పరోక్షంగానైనా నిజం తెలుసుకుందామంటే అతణ్ణి ఇప్పటిదాకా తిరిగి మళ్లీ చూసింది లేదు.

ఇక మిగిలింది ఒకటే మార్గం. అదికూడా, సుధీర్ చెప్పగా వినడం వల్లనే అతనికి తట్టింది. వాడు పరిశోధన చేసింది జన్యుశాస్త్రంలో. పనిచేస్తోంది ఒక బయోటెక్ కంపెనీలో రీసెర్చర్ గా. ఈ మధ్య కోర్టుకేసుల్లో జన్యుపరీక్షల ఫలితాల సుపయోగించి వారసత్వాలని ఎలా నిర్ధారణ చేస్తున్నదీ వాడే చెప్పాడు. తల్లిదండ్రుల జీన్స్ పిల్లల్లో వుండి తీరాలట. దాన్ని బట్టి, ఇంకనుంచీ కాకి గూట్లో కోయిలలు వుండడానికి అవకాశంలేదని రాఘవరావుకి అర్థమైంది.

జన్యుపరీక్షకి కావల్సిన డబ్బు అతనే ఇచ్చుకోగలడు. అయితే, వచ్చిన చిక్కల్లా, ఈ పక్కమీదనుంచీ లేవలేని పరిస్థితిలో ఆ పరీక్ష చేయించమని అడగాల్సింది సుధీర్ నే! లేవగలిగే ఓపికే వుండుంటే తనే గుట్టుచప్పుడు కాకుండా వాడివీ, తనవీ రెండు వెంట్రుకలు పట్టుకుని ఆ లాబ్ కి వెళ్లేవాడు. ఇప్పుడు వాడి ద్వారానే ఈ పరీక్ష జరపగలిగేది. ఫలితం ఏదైనా వాడు బాధపడక తప్పదు. వాణ్ణి ఇందులో ఇరికించడం మెండుకనే రాఘవరావు ఇప్పటిదాకా ఆగాడు. కానీ, నిజం తెలుసుకుంటేనే గానీ శాంతి చేకూరదని అతని ప్రగాఢ నమ్మకం. "నీ జీవితం అయిపోవచ్చింది. ఇప్పుడు నువ్వు తెలుసుకుని మాత్రం చేసేదేముంది? భవిష్యత్తులో వాడి మనశ్శాంతిని కూడా ఎందుకు చెరువుతావ్?" అని ఎవరైనా అతణ్ణి నిలదీస్తే, "నా జీవితంలో ముప్పై అయిదేళ్ళు - అందులోనూ, అసలు మనశ్శాంతి కరువై ఇరవయ్యేళ్ళు గడిపాను. నా సంగతేమిటి?" అన్న ఎదురు ప్రశ్నని అతడు ఎప్పుడో తయారుచేసుకున్నాడు.

★ ★ ★

మరునాడు పొద్దున్న సుధీర్ ఆఫీసుకి వెళ్ళేముందర వెదుతున్నానని చెప్పడానికి రాఘవరావు వద్దకి వచ్చాడు. పక్కమీద వెల్లకిలా పడుకుని వున్న రాఘవరావు తలని వెనక్కు వంచి అక్కడ భాగ్యం వున్నదేమోనని చూడడానికి ప్రయత్నించాడు. నిర్ధారణ చేసుకునేందుకు "మీ అమ్మ ఇక్కడ లేదుగదా?" అనడిగాడు. లేచి కూర్చోగలిగిన పరిస్థితి వుండుంటే అతనికి ఆ ప్రశ్న అడగవలసిన అవసరం వచ్చేదిగాదు. గది బయటకు చూసిన సుధీర్ "లేదు" అని చెప్పి తల అతనికేసి తిప్పేటంతలో తల్లి అక్కడ కనిపించింది గానీ అతనికెందుకో జవాబుని మార్చాలనిపించలేదు. ఆవిడ సిక్స్ సెన్స్ జరగబోతున్నదాన్ని పసిగట్టి ఆవిణ్ణిక్కడకు లాక్కొచ్చినట్లుంది.

"నా ప్రాణం ఇవ్వాలి, రేపో అనేలా వుంది. అదృష్టం వుంటే నువ్వు ఇంట్లో వున్నప్పుడు పోతాను. అయితే, నేను పోయే ముందర నన్నెన్నాళ్ళగానో వేధిస్తున్న ప్రశ్నకు జవాబును తెలుసుకోవాలన్న ఆసక్తిని మాత్రం చంపుకోలేక నిన్నో కోరిక కోరుతున్నాను. జవాబు ఏదైనా గానీ ఈ కోరిక తీర్చిన తరువాత నీ జీవితాంతం నువ్వు బాధపడతావని నాకు తెలుసు. అయినా, నా కుతూహలం ముందు నిస్సహాయుడనై నిన్ను వేడుకుంటున్నాను.

"ఈ కోరికని కోరుతోంది నీమీద కోపంతో మాత్రం కాదు. నీ ప్రయోజకత్వంలో కనీసం సగం మీ అన్నయ్యకీ, తమ్ముడికీ కల్గినా నాకివ్వాలి ఇంత బాధ వుండేదికాదేమో! వాళ్లకన్నా నువ్వే నన్ను బాగా చూసుకున్నావు. మంచంపట్టిన ఈ స్థితిలో కూడా నువ్వుగానీ మీ ఆవిడగానీ నన్ను చీదరించుకోలేదు. అలాంటి నిన్ను ఈ పరీక్ష చేయించుకుని రమ్మనమని అడగడం - అవసానదశలో వున్నాను గనుకనే సాధ్యం మవుతోంది.

"అయితే, ఒక షరతును మాత్రం నువ్వు అతిక్రమించకూడదు. ఫలితం ఏదైనా గానీ నువ్వు మాత్రం నిస్సంకోచంగా నాకు నిజం చెప్పాలి - నా రోగం గూర్చి చెప్పినట్లుగా. అబద్ధం చెప్పి నన్ను ఇవాళ్ల మోసపరిస్తే అది జీవితాంతం నిన్ను వెంటాడుతుంది. నా కోరికని తీర్చావా?"

నోట మాట రాక అలాగే నిలబడి రాఘవరావు మొహంలోకి శూన్యంలోకి చూసినట్లుగా చూసి, కాసేపయిన తరువాత అచేతనావస్థ నుండి తేరుకుని ఆయనకి మాటిచ్చి, ఆయన తలమీద అక్కడక్కడా మిలిగిన వాటిల్లో రెండు వెండ్రుకలని పీఐ, జాగ్రత్తగా పొట్లాం కట్టాడు. తన లాభే గనుక వివరా లేమీ చెప్పకుండా అసిస్టెంట్ కిచ్చి పరీక్ష చెయ్యమని చెప్పాలని నిర్ణయించుకున్నాడు.

బెడ్రూం నుంచీ బయటకు వస్తూ తల్లిని చూశాడు. నోట్లో చీరె చెంగుని కుక్కుకుని రోదిస్తున్నదల్లా అతణ్ణి చూసేసరికి, "ఆయనకి ఏం బుద్ధులో చూడు - ఈ పరిస్థితిలో -" అని వాక్యాన్ని పూర్తిచెయ్యలేక అతని మీద వాలిపోయింది. ఏం చెయ్యాలో తెలియక తల్లిని ఓమారు హత్తుకుని బయటపడ్డాడు.

★ ★ ★

తరువాతి రెండురోజులూ ఇంట్లో పెద్దవాళ్ల మాటలు పెద్దగా వినిపించలేదు. సుధీర్ కి ఆఫీసుకెళ్ళినా పనిమీద ఏకాగ్రత మాత్రం కుదరలేదు. "అత్తగారు గ్రంథసాంగురాలా?" అన్న అనుమానంతో మొగుడు అవసానదశలో వున్నాడుగదా అని ఆమెమీద చూపించిన సానుభూతి కాస్తా సుధీర్ భార్య మనసులోనించీ ఆవిరైపోయింది.

రాఘవరావు తల్లిమీద నిఘా వేసినట్లుగానీ, ఆ విషయమై ఆమెమీద అరిచినట్లుగానీ లేక వాదోపవాదాలు జరిగినట్లుగానీ, తను పెరుగుతున్న వయసులో పరాయి మొగాణ్ణి తల్లితో చనువుగా చూసినట్లుగానీ సుధీర్ కెప్పుడూ గుర్తులేదు. అందుకే రాఘవరావు కోరిక ఈ వయసప్పుడు అసమంజసం అనిపించిందతనికి. పైగా, అన్నదమ్ములతో పోలిస్తే రంగులోగానీ రూపంలోగానీ తేడాలవల్ల ఆ అనుమానం తలెత్తించని అతనికి అనిపించలేదు. తనుకూడా మిగిలిన ఇద్దరిలాగా అప్రయోజకుడయ్యుంటే ఈ పరిస్థితి ఎదురయ్యేది కాదనుకున్నా డతను.

ఈ పరీక్షా ఫలితాలనిబట్టి రాఘవరావు ఆస్తిలో తనకి వాటా లేకుండా చేస్తాడేమోనన్న సందేహం గానీ భయంగానీ సుధీర్ కి లేదు; ఉద్యోగం అతని కనీసావసరాలను తీర్చడానికి కావలసిన దానికన్నా మిన్నగానే వేతనాన్నిస్తుంది. మహా అయితే, అతను ఎపార్ట్ మెంట్ కొనడానికి రాఘవరావు కొంత సొమ్మునిచ్చాడు గనుక మిగిలిన ఇద్దరూ దానిగూర్చి గొడవ చెయ్యొచ్చు.

అయితే, ఇవేవీ కాదు అతణ్ణి వేధిస్తోంది. ఆ ఫలితాలు రాఘవరావు అనుమానాన్ని నిజంచేస్తే మాత్రం, ఆయనగానీ, లేక తల్లిగానీ తన తండ్రెవరో చెబుతారా? అన్న ప్రశ్న అతని బుర్రని తొలుస్తోంది. చెప్పకపోతే, తనకి అతడెవరో తెలుసుకోవాలని ఇంకా బలంగా అనిపిస్తుంది. ఆ ఇద్దరి మౌనమే తనకు జవాబయితే ఏంచెయ్యాలో అతనికి ఆలోచించబుద్ధి కాలేదు.

లాభేనుండి ఆ ఫలితాలను తీసుకుంటున్నప్పుడు అతని చేతివేళ్లు వణికాయి. వాటిని తీసుకుని తిన్నగా ఇంటికి వచ్చాడు. వస్తూనే తిన్నగా రాఘవరావు పడుకుని వున్న గదిలోకి వెడుతూ, "అమ్మా, నువ్వుకూడా ఇలా రా!" అని ఆవిణ్ణి పిలిచాడు.

ఆమెకూడా వచ్చిన తరువాత, చేతిలో వున్న కవరుని ఆయనమీద విసురుగా గిరవాటేసి, "ఇవిగో నీక్కావలసిన ఫలితాలు!" అని కోపంగా అరిచాడు. "అనవసరంగా అందరినీ బాధపెట్టావ్!"

"నామీద ఒట్టేసి చెప్పు!" నీరసంగానైనా స్పష్టంగానే పలికాడు రాఘవరావు.

"చూడు!" కాగితాలమీదున్న అంకెల క్రిందా, అక్షరాల క్రిందా అప్పటికే అండర్ లైన్ చేసివున్న చోట్లని చూపించాడు.

రాఘవరావు కనుకొలకుల నుండి జాలువారుతున్న నీళ్లు అనుమానం నిజంకానందుకు మిగిలిన విచారంవల్లనే లేక అనవసరంగా భార్యని అనుమానించానన్న పశ్చాత్తాపంవల్లనో భాగ్యలక్ష్మి కి గానీ, సుధీర్ కిగానీ అర్థంకాలేదు. అవి, తను ఆయన కొడుకే కొడుకే అని నిర్ధారణ అయినందుకు ఆయనకు కలిగిన ఆనందబాష్పాలని సుధీర్ అనుకున్నాడు.

"నిన్నవసరంగా అనుమానించాను భాగ్యం," అని రాఘవరావు ఆ కన్నీళ్లకు అర్థంచెప్పాడు. "నిన్ననుమానించి, ఇన్నాళ్లు నిన్ను భరించినందుకు నేను తప్పకుండా స్వర్గానికి పోతాననుకునేవాణ్ణి. ఇప్పుడు నేను నరకానికి పోతాననేది ఖాయం. అయినా నాకు తృప్తిగా వుంది," అన్నాడు. మరునాడు పొద్దున్న ఆయన ఊపిరి పీల్చడం ఎవరూ చూడలేదు.

రాఘవరావును వేధించిన సమస్య సుధీర్ కి పదిహేనేళ్లు వచ్చేదాకా ఆయన మదిలో మొలకెత్తలేదు గానీ, భాగ్యలక్ష్మి కి మాత్రం, అతను కడుపున పడ్డప్పటినించీ వున్న నమ్మకం అతనితోబాటే పెరిగింది. అందుకే, వృద్ధిలోకి రాని ఇద్దరు కొడుకులకి కారణభూతునిగా రాఘవరావుకు అసమర్థతని ఆపాదించిన భాగ్యలక్ష్మి కి ఆ పరిణామం ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. అది ఆయనకు జీవితం సుఖాంత మవడానికి దోహదం చేస్తే, ఆవిడకి మాత్రం సుఖాన్ని అంతం చేసింది.

నిశ్చల నిర్ణయం

ఇందుల్ని సీతాదేవి

జీవితం ఎంత చిత్రమైనది !! "చేంజ్ యిస్ ది లా ఆఫ్ లైఫ్" అని ఎవరన్నారో గానీ, అసలు మనకే తెలియకుండా ఇన్ని మార్పులా ?? ఇంటికి ఒక వ్యక్తి రావడం లేదా మనం వాళ్ళ ఇళ్ళకి వెళ్ళడం ...ఇంత మార్పుని తెస్తుందా ???

మొన్నొక రోజు ఒక ఫోన్ కాల్ మా దూరపు చుట్టం నుంచి. తనకి మా ఇంట్లో కొన్నాళ్ళు ఉండాలని ఉందిట. వద్దని చెప్పలేక, చేసే వోపిక లేక తర్జన భర్జన పడ్డాను. అసలే ఇంత క్రితం ఒకసారి వస్తానంటే ఏదో కారణం చెప్పేసేను, ఆవిడ రాలేదు . ఇప్పుడు మళ్ళీ అలా బాగుండదు కదా అని ఓకే అన్నాను. మరో రెండు రోజుల్లో ఆవిడ ప్రత్యక్షం. పాపం, ఆవిడ మమ్మల్నిఎంతో అభిమానిస్తుంది. చాల నెమ్మది మనిషి. హడావిడిగ వంటలు చెయ్యలేకపోయినా, ఆకుకూరలు ఏరడం, చిక్కుడు కాయలు ఒలవడం, బట్టలు మడత పెట్టడం లాంటివి కామ్ గ చేసుకు పోతుంది. ఆవిడ మనుషులకి మొహం వాచినట్టు , నాతో కష్టం, సుఖం అన్నీ చెప్పుకునేది. నాకు ఏ మూలో ఆవిడ తో మాట్లాడాలంటే అన్ ఈజీ గ ఉంది. ఎన్నో సార్లు ఆవిడ మా ఇంటికి రావడం మేము హాయిగా కబుర్లు చెప్పుకోవడం జరిగింది.

నిజానికి నేను ఇలా ఎందుకు అవుతున్నాను ? ప్రతి పని లోను ఏదో ఖంగారు .. త్వరగా పని అయిపోవాలనే ఆరాటం. దేని మీదా శ్రద్ధ లేకపోవడం. యాంత్రికంగా పనులు అయ్యాయని పించడం. నా మనసుని పదే పదే ప్రశ్నిస్తే దానికి ఆన్సర్ CELL , Whatsapp.

పాపం ఆవిడకి ఇవేమీ తెలియవు. సెల్ కూడా ఉన్నట్టు లెదు. నేను ఎప్పుడూ వాటి తోనే. ఇప్పుడు నాకు అదే లోకం అయిపోయింది. టింగ్ మని శబ్దం వస్తే చాలు తాగుతున్న మంచి నీళ్ళ గ్లాస్ కూడా పక్కన పెట్టేసి ఏదో కొంప ములిగిపోయినట్టు మెసేజ్ లు చూడడం. అసలు అది నా శరీరంలో, నా మనసులో ఒక భాగం అయిపోయింది .

"సీతా ! కిందటి సారి వచ్చినప్పుడు పుస్తకాలు బాగా చదివేదానివి , పారాయణలు చేసేదానివి" అంటూ గుర్తు చేసింది.

"రోజూ విష్ణు సహస్రనామం చదివే వాళ్ళం కదా" అంది.

మరోసారి మాటల్లో "మీ ఇంటి దగ్గర ఉన్న బాబా గుడికి తరచూ వెళ్ళేవాళ్ళం కదా, ఇప్పుడు వెళ్ళడం లేదా?" అంది.

మరో రోజు "సీతా! మీ ఫ్రెండ్స్ బాగున్నారా ? పూజగారు, లక్ష్మి గారు ఎ లా ఉన్నారు? వాళ్ళు వస్తే బుక్స్ గురించి డిస్కషన్స్, మీ జోక్స్ ..చాలా బాగుండేది" అంది.

వాళ్ళ పేర్లే నాకు కొత్త గా వినిపిస్తున్నాయి. వాళ్ళు మా వీధి లోనే ఉంటారు. కాని ఎన్నాళ్ళయిందో వాళ్ళని చూసి.

పెరట్లో తిరుగుతూ ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నాము.

అవిదా" సీతా! మొక్కలు యెంత బాగా పెంచేదానివి. నేతి బీరకాయలు చాలా బాగా వచ్చేవి. యెంత రుచిగా ఉండేవో ..ఎంత మందికి పంచేవాళ్ళమో" అంది.

ఇలాగ ఎన్నో ఇంతకుముందు ఇక్కడ చూసినవి నెమరు వేసుకుంటున్నది. ఇంకొక రోజు నేను హడావిడి గా వంట పూర్తి చేస్తూ ఉంటే తన విషయాలు చెప్పడం మొదలు పెట్టింది. అవిడకి ఒకతే కూతురు, అల్లుడు ఆ మధ్యే పోయాడుట, నాకు తెలియపరుద్దామంటే కుదరలేదుట. ఇద్దరు మనవలు డిగ్రీ చదువుతున్నారుట.

"ఏమిటో సీతా! ఒకళ్ళు కూడా మాట్లాడరు. ఎప్పుడూ సెల్ పట్టుకునే ఉంటారు, ఇయర్ ఫోన్స్ పెట్టుకునే ఉంటారు. వంట కూడా హడావిడి గ చెయ్యడమే కానీ కుదురు లేదు కూతురికి" అంది.

'కుదురు ' అవును ఈ మాట నాకు వింత గా తోచింది. అసలు నాకు ఉందా కుదురు? పాపం పెద్ద వాళ్ళకి ఏమి కావాలి? కాస్త కాలక్షేపం, వాళ్ళు చెప్పేది వోపిక గా వినడం, తిన్నావా? రాత్రి బాగా నిద్ర పట్టిందా? ఇవి చాలు వాళ్ళకి. వాళ్ళకి కొత్త విషయాలు ఏముంటాయి ? పాతవే మళ్ళీ మళ్ళీ చెప్తూ ఉంటారు.

"నీతో ఉంటే నాకు బాగా కాలక్షేపం అవుతుంది సీతా! అందుకే మీ ఇంటికి వచ్చాను" అంది.

చెప్పకేమి, నేను కూడా పూర్వం లాగ తనతో బైండ్ చెయ్యలేకపోతున్నాను. నాక్కూడా సెల్ జబ్బు సోకిందిగా మరి!! సెల్ అని ఎవరు పేరు పెట్టేరో గాని ..నిజంగా ఇదొక బందిఖానా.... .జైలు. ఇందులోంచి బయటికి రాలేకపోతున్నాను.

ఎవరో అన్నట్లు, " whatsapp వచ్చేక నిద్ర మర్చిపోయాము. చాటింగ్ తెలుగుని ఇంగ్లీష్ లో టైపు చేసి, tinglish అని ముద్దు పేరు పెట్టుకుని , ఇంగ్లీష్ బొత్తిగా మర్చిపోయాము."

వాళ్ళు నా కన్నా ముదిరి పోయి ఉంటారు . మనం పెట్టిన ఫోటో లకి, మనం పంపిన వీడియో లకి కామెంట్స్ చూడడం, ఇంక whatsapp గ్రూప్ లో ఎవరో ఒక టాపిక్ తీసుకొస్తే దాని మీద గంటలకొద్దీ చాట్ ..ఇదే ఇప్పుడు నా రొటీన్ అయిపోయింది.

ఇందులో నాకు 3 రకాల గ్రూప్స్, ఒకరు పంపిన మంచి జోక్ లేదా మెసేజ్ ఇంకొకరికి పంపడం.. మంచి కొటేషన్ ని షేర్ చేసుకోవడం ..ఇదే పెద్దపని.. అక్కడ మెమరీ ఫుల్ అని రాగానే అవన్నీ డిలీట్ చెయ్యడం అంతకన్నా పెద్దపని.

మా చుట్టం మహాభారతం , భక్తి టీవీ లో గరికిపాటి వారిది పెట్టమంది. నేను కూడా ఎందుకో అక్కడే కూర్చున్నాను. ఆశ్చర్యంగా అయిన ఒక పద్యానికి పేరడి చెప్పేరు. అది సెల్ గురించే. వెంటనే నోట్ చేసేసుకున్నాను.

అది :

" సెల్లంచున్ మెడ గట్టి దానికి డబల్ సిమ్ కూడ బెట్టించి ఆ సల్లాపముల్ చాలవన్నట్టు ఫీచరు లెన్నొ కల్పించి మా ఇల్లును గుల్లన్ చేసినావు యిదియు లేదేన్ ప్రాణముల్ పోవవే , సెల్లుల్ పెట్టేడి లొల్లి కెల్లరి చెవుల్ చిల్లులు పడెన్ దేవుడా !!"

నాకు అర్థం అయింది, ఇది నా ఒక్క సమస్యే కాదు ..నా లాంటి వాళ్ళు ఇంకా ఉన్నారనిపించింది.

ఇంతక్రితం నేనేనా మా చుట్టం తో అన్ని కబుర్లాడేను? తోట పని, పుస్తకాలూ చదవడం, ఏమైపోయాయి ఈ పనులు? నాకు తెలియకుండా నేనొక సాలె గూళ్ళో చిక్కుకు పోయాను.

ఆ మధ్య ఫేస్ బుక్ కూడా ఉండేది. దాన్ని ఎలాగో వదిలించు కున్నాను. ఈ whatsapp నా జీవితం లో ఇంత మార్పు తెస్తుందని, నా రొటీన్ మీద ఇంత ప్రభావం చూపిస్తుందని ఊహించలేదు. నేను చాల మారినట్టు మా పిన్ని గారు వచ్చాక అర్థం అయింది. నేను యెంత గా ఆవిడతో గడపాలనుకున్నా , మనసు మాట వినదు. మళ్ళీ సాలెగూడే ...

అవిడ ఉన్నన్ని రోజులు ఒక్కసారి కూడా గుడికి తీసుకెళ్ళ లేక పోయాను . ఎందుకంటే అక్కడ వై పై ఉండదుగా మెసేజెస్ చూసుకుందుకు. అవిడని సైట్ సీఇంగ్ కి తీసికెట్లామని ఉన్నా ... నా గోల నాది. అవిడకి పాపం వెళ్ళిన చోట స్థిమితంగా అన్ని చూడాలని .. నా తొందర వేరే ...

అవిడ తో నా ప్రవర్తన నాకే నచ్చలేదు. ఇంత క్రితం కూడా నేను ఇలాగే ఉంటే, అవిడ అస్సలు మా ఇంటికి వచ్చి ఉండేది కాదు. అసలు ఒక మంచి రొటీన్ ని వదులుకుని ఈ whatsapp పిచ్చి ఏమిటి నాకు? ఒక నెల రోజులు ఉన్నాక మా పిన్ని గారు వెళ్ళిపోయారు.

వెళ్ళూ, వెళ్ళూ 'వాళ్ళ ఊరికి నన్ను రమ్మ' ని ఎంతో అభిమానం గ పిలిచారు .

'సరే' అన్నాను అప్పటికి , వాళ్ళది పల్లెటూరు , నేను ఉండగలనా??

అవిడ వెళ్ళిపోయాక చిన్నబోయింది ఇల్లు. నేనే అవిడతో సరిగ్గా మాట్లాడలేకపోయానని లో లోపల ఒక గిల్లి ఫీలింగ్. మనసు వేసే శిక్ష కన్నా మించినది మరొకటి లేదు. ఎవరి నోరు అయినా మూయ వచ్చుకానీ అంతరాత్మ నోరు నొక్కడం ఎవ్వరికీ సాధ్యం కాదు. నేను చేసిన పనులు నన్ను వెక్కిరిస్తున్నాయి.

అవిడతో మాట్లాడానికి తీరిక లేదు కానీ అవిడకి ఏమివందేను, అవిడ ఏమి కబుర్లు చెప్పేరు ? ఇవన్నీ నా రొటీన్ లో భాగం గా గ్రూప్ కి మెసేజెస్ ఇవ్వడం మానలేదు నేను. పాపం అవిడని చుట్టాలంటికి కూడా తీసుకు వెళ్ళ లేదు. ఒక గంట అవిడ కోసం కేటాయించి తీసికెళ్ళే బాగుండేది. అవిడకి తీరుబడిగ నచ్చిన వంటలో, పిండి వంటలో చేసి పెట్టాల్సింది. అవిడ ఉన్నప్పుడు ఇంకొం చెం సేపు అవిడతో గడిపి ఉండాల్సింది. ఇప్పుడు అనుకుని ఏమి ప్రయోజనం??గతజల సేతు బంధనం !!!

ఏమిటో నా కళ్ళు కూడా బాగా స్ట్రెయిన్ అవుతున్నట్టు ఉన్నాయి. డాక్టర్ కి చూపిస్తే పవర్ మారిందన్నారు. ఓవర్ స్ట్రెయిన్ మరి. ఏమిటో "సైన్స్ పెరిగినంత త్వరగా మనిషి బుద్ధి పెరగలేదని" బెట్రాండ్ రస్సెల్ ఒక వ్యాసం లో చెప్పినట్టు గుర్తు .

అప్పట్లో అలా బుక్స్ బోలెడు చదివేదాన్ని. నాకు తెలియకుండా నేను ఇలా అడిక్ట్ అయిపోయానేమిటి? ఇప్పుడు నేనొక మాలోకం లాగ ఉన్నాను. నా లోకమే వేరు. రోజులు గడుస్తున్నాయి.

ఎలాగైనా ఇందు లోంచి బయటపడాలని ఆలోచన వచ్చింది. ఏమి చెయ్యాలి?? ఫ్రెండ్స్ ని అడిగి చూసా.

"హమ్మయ్య వెళ్ళు తల్లీ ..నీ forwards చూడలేక చస్తున్నాం " అన్నారు కొందరు,

" ఇంత మంచి కాలక్షేపం మళ్ళీ రాదు " అని కొందరు,

" నువ్వు సెల్ లేకపోతే బతక లేవు అని కొందరు "

ఎక్కడో మనసు గిజ గిజ లాడింది . నా గురించి ఎవరు ఏమనుకుంటారో అనే ఆలోచన లేకుండా గడిపాను ఇన్నాళ్ళు.

సరే, మరి ఇప్పుడు ఏమి చెయ్యాలి? ఇంట్లో ఉంటే నేను, నా సెల్ ఇదే లోకం. ఎటైనా వెళ్ళిపోవాలి..ఒక వారం రోజులు సెల్ కి దూరంగా ఉండాలి .. అనుకోగానే మా పిన్ని గారు రమ్మనడం గుర్తు కొచ్చింది. అవిడ వస్తానంటే చికాకు పడ్డ నేను ఇప్పుడు అక్కడికే వెళ్తున్నాను. నా అంతరాత్మ నన్ను శిక్షిస్తూనే ఉంది. మౌనంగా భరిస్తున్నాను.

మొత్తానికి ఒక రోజు వాళ్ళ ఊరికి వెళ్ళేను. పిన్ని ఎంతోఆదరించింది. తాటిముంజేలు వొలిచి ఇచ్చింది, అరటి పువ్వు కూ ర చేసింది. పనసపొట్టు కూర ఒకరోజు ... ఇవన్నీ చెయ్యాలంటే టైం వేస్ట్ అని ఎప్పుడో మానేసానివి.

సరదాగా గోరింటాకు పెట్టుకోమని ఇచ్చింది. సెల్ ని వదలేకే కదా నేను గోరింటాకుని వదిలేసింది.

"సినిమా కి వెళ్దాము" అంది పిన్ని. సెల్ గోల ఇక్కడ లేదు కాబట్టి నేను ప్రశాంతంగా సినిమా ఎంజాయ్ చేశాను. ఇలాగ నా జీవితం లో నాకు తెలియకుండా తిష్ట వేసుకున్న సెల్ కి, ఈ చాట్ కి దూరం గ ఉండాలని నిర్ణయించుకున్నాను. వీళ్ళ ఇంట్లో అందరు సెల్ addicts కాబట్టి వాళ్ళు నా జోలికి రాలేదు. హాయ్ అంటే హాయ్. అంతే. నేను యెంత సేపూ పిన్ని తోనే గడిపేను. ఎన్నెన్ని పాటలు, పద్యాలూ గుర్తు చేసింది !!!

ఈ నాలుగు రోజుల్లో నేనెంతో ఖాళీగా ఉన్నట్టు, ఎనర్జీ వచ్చినట్టు అనిపించింది. డాబా మీద కబుర్లు చెప్పుకుంటూ పడుకున్నాము. ఇలా

పడుకుని ఎన్నాళ్ళు అయ్యిందో. మాకు దోమల బెడద.

మధ్యాహ్నం భోజనాలయ్యాక ఫోటో ఆల్బం తెచ్చింది అందరి గురించి చెప్తూ చాల ఆనంద పడింది. అసలు కంప్యూటర్ లో ఫొటోస్ ఉంటే ఇంత స్థిమితంగా చూడడానికి ఉండదు. వెతుక్కోవాలి, లోడ్ అవ్వాలి, ఇన్నిబాధలు. ఆల్బం హాయిగా ఉంది చూడ్డానికి.

సెల్ వచ్చాక నేను ఏమి కోల్పోయానో అర్థం అయింది. మొత్తానికి కుదురు లేని జీవితం, పనికిరాని ప్రయాస, ఎవరికి అక్కరలేని గాలిపటం లాంటి జీవితం...ఎక్కడో చిక్కుకు పోయాను. రాత్రంతా ఇదే ఆలోచిస్తున్నాను. మర్నాడు బయలు దేరుతుంటే పిన్ని కన్నీళ్లు పెట్టుకుంది.

" నీతో మనస్ఫూర్తి గా కబుర్లు చెప్పుకుని గడిపేను ఈవారం అంతా, మళ్ళీ రొటీన్ మాములే " అంటూ. చాలా జాలి వేసింది . .

బస్సులో కూచుని ఆలోచిస్తున్నాను ... అసలు నా వల్ల పిన్ని ఇంత హ్యాపీ గ ఉందా?? నేను మరో రెండు రోజులు ఉండి ఉండాల్సింది తన దగ్గర. నేను ఎవరి కోసం సెల్ కి బందీ అవ్వాలి? ఎవర్ని సంతోష పెట్టాలి? ఈ ఆలోచనలతో మా ఊరు వచ్చేసేను.

ఇంటికి వెళ్ళగానే కళ్ళు సెల్ ని వెతికాయి. వెంటనే గ్రూప్ లో ఇలా రాసేను "ఇక నుంచి నేను నా కోసం కాదు..నన్ను కోరుకున్న వాళ్ళ కోసం లైఫ్ స్పెండ్ చేస్తాను. నా చక్కటి దినచర్యని నేను మళ్ళీ మొదలుపెడుతున్నాను "

స్నానం, పానం అయ్యాక నేను ఇంతక్రితం ఎంతో రెగ్యులర్ గ పారాయణ చేసే 'గురుచరిత్ర ' పట్టుకున్నాను.

కోతి మనసు ..నా మెసేజ్ కి ఏమి కామెంట్స్ పెట్టేరో చూడాలని ...కానీ చూడదలచుకోలేదు .

కొంటెతనంగా " నువ్వు లేకపోతే మాకు వచ్చే నష్టం లేద" నో, " నువ్వు అలా ఉండలేవ " నో ,

" ఈ పట్టుదల ఎన్నాళ్ళు లే " అనో సుత్తి కామెంట్స్ పెడతారు.

" కొన్నాళ్ళు ఆర్కుట్ , అది పోయి ఫేస్బుక్, అది ఉండగానే whatsapp ... ఇలా వస్తూ, పోతూ ఉంటాయి. whatsapp కాల్ paid కాల్ అన్నాడనుకో, ఎక్కడి వాళ్ళు అక్కడే గవ్ చిప్. అంతవరకూ ఎంజాయ్ చేద్దాం.

"ఇంతదానికి అంత త్యాగం అక్కరలేదు, అంత సీన్ చెయ్యకు " అని కూడా పెట్టొచ్చు .

అందుకే నాకు ఇంక ఈ జంరూటం వద్దు. పంజరం లోంచి ఎగిరిపోయిన పక్షి లాగ స్వేచ్ఛ గా ఉన్నట్టుంది నాకు. మళ్ళీ అందులో దూరను.

పిన్ని నన్ను మందలించకుండా, నా ఉదాసీనత ని భరించడమే కాకుండా, ఎంతో ప్రేమగా నాకు దిశా నిర్దేశం చేసినట్టు అయింది. ఇప్పుడు కొన్నాళ్ళు సెల్ కి దూరం గా ఉండాలంటే మళ్ళీ పిన్ని ని రమ్మన వలసిందే. వెంటనే ఫోన్ అందుకున్నాను పిన్ని ని రమ్మని చెప్పడానికి. నన్ను నేను పరీక్షించుకుందుకు ఇది ఒక మంచి ఛాన్స్ !!!!!

అపచారమపచారం

మన్నె విలియా

ఇంకా పూర్తిగా తెల్లవార లేదు . మసక మసకగానే వుంది చిన్నాజిగాని తలుపు దబదబా తడున్నా చప్పుడు. ఊరికిదూరంగా ఒక మూలకు విసిరేసినట్టున్న మాదిగోల్లవాడలో కలకలం మొదలైంది. కొందరాడవాళ్ళు వాకిండ్లు ఊడుస్తున్నారు. హరిజనుల నీడపడితేనే మహాపాతకం చుట్టుకుంటుందనే పూజారి రామశాస్త్రి స్వయంగా రావడం వాడలో అలజడికి కారణమైంది.

ఆందోళనగా అటు ఇటు చూస్తూ , ఎడమ చేత దోతి చెంగులు పైకి పట్టుకొని , కుడిచేత తలుపులు తడుతూ , “ అరేయ్ రాజిగా తలుపు తీయురా ” అని మెల్లగా పిలుస్తున్నాడు. “ఎవలు ” అనుకుంటూ నిద్ర మత్తు కళ్ళతోనే తలుపు తెరిచిన చిన్నాజిగాడికి కలనో , నిజామో , అర్థం కాలేదు . రెండుచేతి మట్టలతో కండ్లు నులుముకొని, కండ్లు పెద్దవిచేసి చూసిండు.

“ అయ్యా ! పంతులు తమరు ... ? ఇంత పొద్దుగల్ల మా వాడలో ...” వాక్యం పుర్తికాముందే శాస్త్రి అందుకొని “ అరేయ్ అదంతా తర్వాత చెప్తగాని నువ్వు ఒకసారికి గుడికాడికి రారా ” అన్నాడు.

“ అయ్యా !... నేను? నన్ను? ...నన్నే గుడికి రమ్మంటుండ్రా ?.... ఏంది తమరంటున్నది ? నేను గుడికత్తే మమ్మల్ని బతుకనిత్తరా బాంచెన్ ! ఏమైంది బాంచెన్.... ఏమైంది ?” అనుమానాశ్చర్యలతో ప్రశ్నించుచు.

“ అదంతా అక్కడికచ్చినంకా నీకే తెలుస్తది. గాని జల్ది రారా ” అంటు చెంగులు పైకి పట్టుకొని, తల కింది కేసుకొని, జంధ్యం సరిసేసుకుంటూ “ఖర్మ... ఖర్మ ” అని గొణుక్కుంటూ పెద్ద పెద్ద అంగలేసుకుంటూ వెనుదిరిగిండు.

ఇంకా ఆలస్య మైతే ఎటన్న వెళ్ళడేమోనని , అక్కడినుండి బిర బిరా నడచుకుంట వెంకట్రాంరెడ్డి పబేల్ ఇంటికెల్లిండు పూజారి .

★★★

బయటకు బోయచ్చి, వేప పుల్లతో పండ్లు తోముకొని, నీళ్ళు పుక్కిలించుకొనే సరికి పొద్దు పొడ్చింది. తువ్వాలతో ముఖం తుడుపుకొని, భుజం మీదేసుకొన్నాడు చిన్నాజిగాడు.

గిన్నెలు తోముతున్న భార్య “ కొద్దిగాగితే అంటయిటది తిని పోరాడు” అంది.

“ మల్లచ్చినంక తింటనే ఏం పనో జల్ది రమ్మన్నడు పంతులు ” అనుకుంటనే బయలుదేరిండు .

★★★★★

అతి పురాతన దేవాలయం ఊరికి కొద్ది దూరంగా, అడవికి దగ్గరగా, చుట్టూ దట్టమైన అడవి మధ్య, అందమైన ప్రకృతి ఒడిలో సేదతీరుతున్నట్టుంది. ఇప్పటికి దాని నిర్మాణం గురించి వివిధ రకాలైన కథలు చెప్పుకుంటారు. రాక్షసులు ఒకే రాత్రి గుడి కట్టినని, తెల్లవారగానే మనుషుల అలికిడికి మధ్యలోనే అపేసివెళ్లినారని చెప్పుకుంటారు. మిగిలిన గుడిని మళ్ళీ ఏదో రాత్రి వచ్చి కడతారని ఇప్పటికి నమ్ముతారు. అందుకే రాత్రి ఎవరుండరక్కడ. కోరిన కోరికలు తీరుతాయని, దాని మహాత్మ్యం గురించిన విశ్వాసం ఎక్కువ ప్రాచుర్యంలో వుంది. నిత్య దూప దీప నైవేద్యములు జరిపించుటకు పూజారి రామశాస్త్రి తెల్లవారకముందే వెళ్లి, సంధ్యావందనం ముగించుకొని, చీకటి పడేలోపు ఇంటికి చేరుకుంటాడు. దినమంతా భక్తులతో నిండి , రాత్రి పూట నిర్మానుషంగా వుంటుంది.

మాల, మాదిగలకు ఆలయ ప్రవేశం నిషేధం కొనసాగుతోంది. ఆలయప్రవేశం అంటరాని జనానికి తరతరాలుగా తీరని కోరిక. వారి జీవితాల్లో ఏ ఆశ తీరనట్టే ఇది కూడాను. ఏ జన్మపాపమో , కర్మపాపమో తెలియని జనం దూరం నుండే చెప్పులు విప్పేసి , కండ్లు మూసుకొని, తలవంచి రెండు చేతులెత్తి దండంపెట్టి మనసులోనే మొక్కుకుంటారు. ఆ మాత్రమైన అదృష్టం కల్గించినందుకు సంతోషమనుకుంటున్నారు.

★★★

రెండు రోజుల్లో జాతర ప్రారంభం కానుంది. రాష్ట్రనలుమూలల నుండే కాక, ఇతర రాష్ట్రాల నుండి కూడా భక్తులు తరలి వస్తారు. సంవత్సరానికొకసారి జనవరి నెలలోని పౌర్ణమి తర్వాత ఐదవవరోజు మొదలుకొని మూడురోజులు భక్తి పారవశ్యంతో, హరినామస్మరణతో, కీర్తనలతో, భజనలతో ఆ ప్రాంతమంత మారుమోగుతుంది. జాతర ఏర్పాట్లు వేగంగా జరుగుతున్నాయి.

★★★★★

నడక సాగిస్తూ ఆలోచనలో పడ్డాడు చివ్రాజిగాడు. వందలకొద్ది ప్రశ్నలు. వేలకొద్ది అనుమానాలు బుర్రను పురుగు తొలిచినట్టు తొలుస్తుండగ ముందుకు సాగిపోతున్నాడు. జాతర సంగతి గుర్తుకొచ్చి నడక వేగం పెంచించు. దూరం నుండే ఎత్తైన గుడి గోపురం, ధ్వజస్తంభం కనిపిస్తున్నాయి. ఇంకొద్ది దూరం నచ్చిన తర్వాత....గుడి ముందు పూజారి రామశాస్త్రి, ఆలయ ధర్మకర్త, ఊరి పటేల్ వెంకట్రారెడ్డి నిలబడి ఇటువైపు చూస్తు కనబడ్డారు . పటేల్ కనబడగానే పాణమెల్లి పోయింది. కాళ్ళను పట్టి ఏదో వెనక్కు లాగుతున్నట్టు నడక వేగం తగ్గింది. గుండె వేగం పెరిగింది. తానేమైనా తప్పు చేశానేమోనని గుర్తు చేసుకుంటున్నాడు. ఏమీ తట్టలేదు. “ మరి ఇంత పొద్దుగాళ్ల నన్నెందుకు పిల్చిను” పంతులే రావడం వెనుక మతలబేందో నని తనలో తానూ ఎంత ప్రయత్నించిన అర్థం కాలేదు. ఆలయానికి చేరువవుతుండగా, అంత దూరం నుండే పటేల్ చూసి “ ఏమూ చివ్రాజిగా ...నడువస్తలేదేందిరా? జల్ది నడు ” పెద్దగ కేకేసి , చెయ్యెత్తి రమ్మని సైగ చేసిండు.

గుండెలో గుబులు మొదలైంది. మళ్ళి నడకవేగం పుంజుకుంది. ఆలయం సమీపించగానే భుజం మీది తువాలు తీసి రెండు మడతలు మడ్చి చంకలో అదిమిపట్టుకొని, నీడ పడనంత దూరంలో నిల్చొని వంగి, “ అయ్యా! దండాలు పటేలా దండాలు ” అని రెండు చేతులు జోడించి తలవంచి నమస్కరించిండు.

“ రారా...నీకోసమే సూత్తున్నం .నూతిల ఎప్పుడో పంది పిల్ల పడ్డట్టున్నది. అగో ఆడ మోకుతాడుంది సూడు ! తెచ్చుకొని నూతిల దిగి ... తీసి పడేయ్యి రా ” ఆజ్ఞ ఇచ్చినట్టు చెప్పిండు.

“ అయ్యా!...చిత్తం .” అని తలూపిండు చివ్రాజిగాడు.

“అయ్యా ! నన్నే?.. నూతిలకు ...దిగుమంటండ్రా? కులం తక్కువోన్ని...” . గతం గుర్తొచ్చి మాటలు తడబడంగా అడిగిండు .

★★★

నిరుడు ఎండాకాలం దాహమై బావి దగ్గరికెళ్తే , నీళ్ళు తోడి పోసేందుకు ఎవరు అక్కడ లేకపోవడంతో దాహం తట్టుకోలేక నీళ్ళు తోడుకోని తాగిన సంగతి పటేల్ కు ఎట్లా తెలిసిందో, గడిలకు పిలిపిచ్చి, నీళ్ళు ఎంగిలి చేస్తావురా లంజ కొడుకా అని బొర్లిచ్చుకుంట కుక్కను కొట్టినట్టు కొట్టిండు. బొక్కేనతోని నీళ్ళు చేదుకొని తాగితే, బావిలున్న నీళ్లన్నీ ఎంగిలి ఎట్లైనాయో? అర్థంగాక అడగాలనుకున్నాడు. ప్రాణాలమీద ఆశతో అడుగలేదు. ఆరోజు తన్నిన తన్నులు ఇంక నొస్తున్నాయి. అది గుర్తిచ్చినప్పుడల్లా మనసంతా అల్లకల్లోలమైతుంది. అంత తొందరగా మర్చిపోలేక పోతుండు.

“ ఇంకా ఏమి ఆలోచిస్తున్నవురా ? తొందర తొందరగా కానియ్యు. భక్తులు రాకముందే అయిపోవాలే. ఇప్పటికే ఆలస్యమైంది ” ఆత్రపెద్దున్నాడు పూజారి. తలకిందికేసుకొని నిశబ్దంగా నిల్చుండి ఆలోచిస్తున్నాడు చివ్రాజిగాడు.

“ ఏమైందిరా...?” పటేల్ అడిగిండు.

“ కైకిలి గురించేనా ? ఓ రోజు కైకిలిస్తం. జల్ది కానియ్యురా! ఊరై ఎవలికి తెల్యకముందే పనయిపోవాలే ” శాస్త్రి అన్నాడు .

“ అదిగాదు దొర...కైకిలేమద్దు...గాని” తల కిందికేసుకొని బెరుకు బెరుకుగా మెల్లగా అన్నాడు.

“ మరింకేమి కావల్రా నీకు ? ” అసహనంగా అడిగిండు పటేల్. చివ్రాజిగాని గుండె దడదడ కొట్టుకొంటుంది. ఒక్కసారి తల పైకెత్తి చూసి దించిండు. రెండు చేతులు కట్టుకొని, తల కిందికేసికొని “ అయ్యా ...తమరు కోపం తెచ్చుకోనంటేనాదో చిన్న కోరిక బాంచెన్ ”.

“ ఆ ఇంకా ఏందిరా? చెప్పిసాపు ” అని కసురుకున్నాడు పటేల్.

నీల్లు నములుతూ .. “ అయ్యా ! పటేల ! ... ఏమిలేదు .. పంది పిల్లను తీసినంక ఒకసారి గుల్లెకు పోయి దేవునికి దండం పెట్టుకొని అస్త ” .

రెండు చేతులు పిసుక్కుంటూ మనసులో మాట బయట పెట్టిండు. అదివిన్న పటేలుకు అరికాలిమంట నెత్తికెక్కింది. కాని తమాయించుకున్నాడు. పూజరివైపు చూసి కనుబొమ ఎగరవేశాడు ఏమిచేద్దామన్నట్టు. పైనున్న ఉత్తరీయాన్ని దులిపి ఒక్కసారి భుజం మీద వేసుకొని, ‘ తప్పదు !..ఆలస్యమైతే ...ఊరంతా తెల్చిపోతుంది రేపేమో జాతర వీడితో వాదనెండు కనుకొని ’ “ సరేరా నీ పనైతె కానియ్యు . మేమాలోసిస్తం ” తల నిలుపుగా ఉవుతూ అన్నాడు.

మరో ఆలోచనకు తావులేకుండ ఎంతటి అదృష్టమోననుకొని ఉత్సాహంగా మోకుతాడు అందుకొని బావి గిరిక దూలానికి కట్టి లాగి చూసుకొన్నాడు. గబ గబా బనియన్ విప్పేసింది. దోతినీ మడ్డిగట్టిగ బుడ్డగోచి చెక్కుకుండు. మోకుతాడు పట్టుకొని నూతిలోకి దిగడానికి వంగిండు.

“ అయ్యో...! అయ్యో ...! ...ఏమిటి ఈ దారుణం ! అలాగే దిగుతాడా ఏమిటి ? అపచారంఅపచారం . ఆగురా ఆగు ! ” నోరు నొక్కుకుంటూ ఆపాడు శాస్త్రి. ఏమి అర్థంకాక , అయోమయంగా అలాగే తాడు పట్టుకొని నిలబడ్డాడు చిన్నాజిగాడు. “ రెడ్డిగారు ! చూస్తారేమండి . చండాలపు వెధవని అలాగే దిగనిస్తారా ? ప్రక్షాళన చేయద్దటండి ఓ మూడు బకెట్ల నీళ్ళు వాడి మీద పోయ్యాలి ” అనుకుంటూ గుళ్ళోకి వెళ్ళాడు శాస్త్రి .

అటు ఇటు చూసి అక్కడ ఎవరులేకపోవడంతో వెంకట్రామిరెడ్డి పటేలే మూడు బకెట్ల నీళ్లు తోడి వాడి మీద బలబల గుమ్మరించాడు. చిన్నాజిగాడు వంగి వీపు రుద్దుకున్నాడు . పటేల్ తో పని చేయించుకుంటున్నందుకు లోలోపల గర్వంగా వుంది . “ ఆహో ఏమి అదృష్టం నాది ” అనుకొన్నాడు .

చేతిలో మర చెంబు , భుజం మీద కొత్త పంచెతో బయటకు వచ్చిండు శాస్త్రి. పంచె చిన్నాజిగాని కిచ్చిండు. వాడు తడ్చిన దోతి విప్పేసి పంచె చుట్టుకొన్నాడు.

ఎడమ చేతితో మరచెంబు వంచి కుడి అరచేతిలో నీళ్ళు పోసుకొని, ఏవేవో మంత్రాలు చదువుతూ చిన్నాజిగాని మీద మూడుసార్లు జిలకరించిండు . “ ఆ .. ఇగ ఇప్పుడు దిగు పోరా. దిగు పో ” అనుమతిచ్చినట్టు తల ఊపిండు శాస్త్రి .

మరోకసారి తాడును గట్టిగ లాగి బలంగా వుందని నిర్ధారించుకొని, తాడు పట్టుకొని మెల్లగా నూతిలోకి దిగుతుండు. దూలం పట్టుకొని పటేల్ , శాస్త్రి వొడ్డుమీది నుండి తొంగి చూస్తున్నారు. బావి లోతు ఎక్కువ లేదు. శ శర తడుపట్టుకొని జారిండు. కాళ్ళకు చల్లగా తగిలినాయి నీళ్ళు. “ అబ్బా చలి ” అని వంగి నీల్లనొకసారి చూసి, తాడు వదిలేసి ,నీళ్ళలోకి దిగిండు. ముక్కు మూసుకొని నీళ్ళల్ల రెండుసార్లు దుబుక్కు దుబుక్కున మునిగి లేసిండు. బావినంత ఒకసారి కలియ జూసిండు. చనిపోయి ఉబ్బి నీళ్ళమీద తేలియాడుతున్న పంది పిల్ల కనబడ్డది. ఈదుకుంటూ మోకుతాడు కొనకు పంది పిల్ల శవాన్ని ముడి వేసిండు. అదే తాడు పట్టుకొని వొడ్డుకెక్కిండు. రెండు పిడికిళ్ళు బిగబట్టి చలికి గజగజ వణుకుతూ చేతులు ముద్దుకొని నిల్చున్నాడు . చింపిరి జుట్లకెల్ల నీళ్లు ముఖం మీద నుండి కిందికి కారి పోతున్నాయి. నూనెతో కడ్డినట్టు నల్లగా మెరుస్తున్నాడు. “ ఊ...జల్లి కానియ్యూర కానియ్యూ ” పటేల్ తొందరపెట్టిండు.

దూలానికి కట్టినతాడు విప్పి గిరిక మీదేసి పంది పిల్లను చూసుకుంటూ మెల్లమెల్లగా చేదుకుంటూ పైకి లాగిండు. అప్పటికే బారెడు పొద్దెక్కింది . ఇద్దరు ముగ్గురు ఆలయ ధర్మకర్త మండలి సభ్యులు, కొందరు భక్తులు చేరుకున్నారు. ఇంకొద్ది మంది వస్తున్నారు. చిన్నాజిగాడు పంది పిల్లతాడు విప్పేసి, బావి దగ్గర నుంచి కొద్ది దూరం లాక్కెల్లిండు. ముఖం మీద కారుతున్న నీళ్ళను ఎడమ చేతితో తుద్దుకున్నాడు. “ ఒహ్ ఒహ్ ” చల్లగాలికి వణుకుతూ గుడివైపు నడవడం మొదలుబెట్టిండు.

“ఎటు పోతున్నవూ ? దాన్ని కనవడకుండా దూరంగా గుంజుకపోయి ఎడన్న పడేయ్యిపో ” పటేలన్నాడు.

“ అయ్యో! గొంచెం గుల్లెకుపోయి దేవునికి దండం పెట్టుకోనస్త . నేను పోయేటప్పుడు గుంజుకపోత ” అని గుడివైపు నడక మొదలు బెట్టిండు .

“ అరేయ్ ! ...ఎట్రా వెళ్తున్నావ్ ” ముఖం చిల్లించుకొని ప్రశ్నించిండు పూజారి.

వినబడనట్టు వెనకకు తిరిగి చూడకుండా హుషారుగా వెళ్తున్నాడు చిన్నాజిగాడు.

“ ఏమండి ! రెడ్డిగారు చూస్తారేమండి. ఆపండి వాన్నపండి.... అపచారం,.... అపచారం ” నోరు లబ లబ కొట్టుకొన్నాడు శాస్త్రి .

చిన్నాజిగాని కాలు గుడి మొదటి మెట్టుమీద మోపబోతుండగా .. “ అరేయ్ ! లమ్మీకొడుకా ! ఆగురా వినవద్దలేదారా ? ”

వెంకట్రాంరెడ్డి అరుపునకు గజ్జుమని ఆగిపోయిండు. గుండె క్షణం లయ తప్పింది. కాలు వెనుకకు దీసిండు . కాళ్ళు చేతులు వణుకుతున్నాయి . మనసు కీడు శంకిస్తున్నది. “ వీడికేమి పోయేకాలమొచ్చింది . అశ్రుస్సులు దేవుణ్ణి తాకితే మైలపడిపోదూ ...ఊరికింతకంటే అరిష్టమేమైన ఉంటుందా ? ఇదేమి విద్వారమైన కోరిక వీడికి. పోయేకాలం కాకపోతేనూఏ నాడైనా హరిజనుడు గుళ్ళోకి ప్రవేశించే సాహసం చేసాడా?. వీన్ని ఇలాగే వదిలేస్తే

...ఇవ్వాళ్ళ వీడు రేపు ఇంకొకడు చూస్తారేమంది !...తగిన శాస్తి చెయ్యండి. లేకుంటే ఊరంతా భస్మమైపోతుం ” రెండు చేతులూపుకుంటూ రెచ్చగొట్టాడు పూజారి .

అలా అనడమే ఆలస్యం చివ్రాజిగాని నడివీపు మీద ఎవరిదో కాలు బలంగా తాకింది. దబేలున కిందపడి పోయింది. “ లంజగొడుకా !..నీకు... దేవుడు కావాలాచిందిరా ? తిన్నది అరుగక కొత్త కొత్త కోరికలు పుట్టుకన్నయ్ . చిల్లరగాల్లాచి దేవుణ్ణి మైల పడగొడ్తారా...? . మీ మాల , మాదిగోల్లంతా గుల్లెకస్తేమేమంతా ఏడికి పోవాలా !...అది మీ అయ్య కట్టించిందనుకున్నావ? ” అంటూ కింద పడ్డోడ్డి ఇంకెవరో జుట్టుపట్టిలేపి , ఎడమ కాలితో కెక్కున డొక్కలో తన్నింది. కడుపులో గడ్డపారేసి పెకిలించ్చినట్టు నొప్పి. కడుపు పట్టుకొని మెలికలు తిరిగిపోతూ అంత దూరంలో బోర్ల పడ్డడు . తడి వీపుపైన పాదాల అచ్చులు, కింద పడి దొర్లడంతో శరీరమంతా మట్టి అంటుకుంది. ముందటి రెండు పండ్లూడి పోయినాయి. పెదవి చిట్టిపోయి రక్తం కారుతోంది. నొసలుకు గాయమైంది .

గొంతెత్తి ఈ భూమండలమంతా వినబడేలా అరవాలనుకుంటున్నాడు. “ నా తోని దేవుడెట్లు మైలపడిపోతాడు? మాకంతటి శక్తి ఎక్కడిది ? నేను మీలాంటి మనిషిని కానా ? మేము చేసిన పాపమేమీ మీరు చేసుకున్న పుణ్యమేమి ? దేవుడందరి వాడుకాడా? మాకెందుకు దూరంగున్నాడు ? ఎందుకు కండ్లు మూసుకున్నాడు ? రాళ్ళకు రప్పలకు మొక్కుతారు , జంతువులకు, పక్షులకు గుళ్ళు కట్టి , పూజలు చేస్తారు. మేము వాటికన్నా హీనమెట్లయితిమి? ” నిలదీయాలనుకున్నాడు. ఎవరిష్టమొచ్చిన్నట్టు వారు తన్నుకుంటూ, నోటికొచ్చిన బూతులు తిడుతూ, వాళ్ళబలన్నాంత ప్రయోగిస్తుంటే ప్రత్యక్ష సరకం అనుభవిస్తున్నాడు చివ్రాజిగాడు . ఏడవదానికి కన్నీళ్ళు లేవు. అరవదానికి నోరు లేదు. వినే మనుషులు లేరు, ఒంట్లో శక్తి లేదు. నొప్పుల మూలుగు కూడా బయటకు వినిపించడం లేదు శ్వాస మాత్రం వేగంగా నడుస్తోంది.

అప్పుడప్పుడే అక్కడికి చేరుకొంటున్న కొందరు స్త్రీలు “ అయ్యో పాపం ఇచ్చి పెట్టుండి . కొట్టకుండి . సచ్చిపోతే పాపం తలుగుతది ” అని అడ్డుతగిలి విడిపించిండ్లు . అప్పటికే స్పృహ తప్పి పడి పోయింది. ఇద్దరు మనుషులు రెండు చేతులు పట్టుకొని గొరగొర ఈడ్చుకుపోతుంటే మడిమలు భూమికి రాసుకొని సాక్షాంగ రెండు గీతలు గీసుకుంటూ పోతున్నాయి . కంకర, మొరం రాళ్ళు కుచ్చుకొని నల్లని చర్మం కమిలిపోయి రక్తం కారుతోంది . గాయాల మంటలు భగ భగ మండుతున్నాయి. తన్నులకు కండరాలన్నీ పిండేస్తు భరించలేని బాధ . చచ్చిన కుక్కను లాక్క పోయినట్టు కొద్ది దూరం లాక్కపోయి, పందిపిల్ల శవం పక్కన పడేసిను . చెట్ల మీద కాకులు కావ్ కావ్ మని అరుస్తున్నాయి కొన్ని అరుచుకుంటూ చివ్రాజిగానిపైన గాలిలో ఎగురు తున్నాయి.

“ ఛీ ! ఛీ ! పొద్దుగాల్ల ఎవని మొకం చూసినమో....ఈన్ని ముట్టుకునుడైపోయే .” అని బాధ పడ్డు, చేసిన కార్యానికి రావాల్సిన పుణ్యం వచ్చినట్టు, చెయ్యాలిస కార్యం విజయవంతమైనట్టు ఒక్కొక్కరు వీడి గురించే మాట్లాడుకుంటూ వెళ్తున్నారు. “ రెడ్డిగారు మీరె లేకపోయింటే ఇయ్యాల ఎంతటి ఘోరం జర్గిపోతుండేదో! వీడివల్ల ఊరుఊరంత నాశనమై పోతుండే ”. పూజారి వెంకట్రామిరెడ్డి తో అన్నాడు . విజయ గర్వంతో బుర్ర మీసాలు మెలిపెడుతూ “ నేనుండగా అలా జర్గనిస్తానా పంతులు ! ” అన్నాడు పటేల్

“ అంతా! ...భగవదేచ్చా!” తల పైకెత్తి రెండు చేతులు ఆకాశం వైపు చూపిస్తు అన్నాడు రామశాస్త్రి .

“ పదండి మిగతా పనులు చూద్దాం ” అంటూ కదిలారు .

ఇల్లు

సన్నిహిత

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2015)లో సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

సమయం మధ్యాహ్నం పన్నెండు...మండు వేసవి !

ఎడారి ఇసుక మేటల మీద ఎర్రటి ఎండ పడి మరింత అందంగా మెరుస్తోంది. ఆగి ఆగి వీస్తున్న వడగాలికి వేడి తోడై ఆ ఇసుక ఉపరితలం మీద ఎండమావి లాంటి భ్రాంతి ని కలిగిస్తోంది. జుట్టు మధ్యన పాపిడిలా , ఇసుక మేటల మధ్యనున్న సన్నటి తారోడ్డు మీద మా ఇన్నోవా కారు పరుగుపెడుతోంది. జోధ్ పూర్ ఎయిర్ ఫోర్ట్ లో దిగి జైసల్మీర్ వైపు ప్రయాణం కట్టాము మేము. హైదరాబాద్ నుండి ఆఫీసు పని మీద వచ్చిన రక్షణ శాఖ ఉద్యోగులం. థార్ ఎడారి పక్కనే ఉన్న గెస్ట్ హౌస్ లో దిగి ఒక వారం రోజులు ఉండి మా టెక్నికల్ వర్క్ కంప్లీట్ చేసి రావాలి. అంతకంటే ఎక్కువ రోజులు ఉండటానికి మాకు పర్మిషన్ లేదు.

నేను ఉద్యోగంలో చేరినప్పటి నుండి ఎన్నో సార్లు ఇక్కడికి వచ్చాను. ప్రతీ సారి నాకు ఆ ఎడారి కొత్తగానే కనిపిస్తుంది. కార్లో సన్నటి మ్యూజిక్ వినసాంపుగా ఉంది. డ్రైవర్ ఏదో ఒకటి మాట్లాడుతున్నాడు. టైం పాస్ కోసం మేము కూడా అతనితో మాటలు కలిపాం. హుషారుగా డ్రైవ్ చేస్తూ

" నేనొకసారి ద్యూటీ మీద బెంగలూరు వచ్చాను సార్ ! చాలా చక్కటి ప్రదేశం. ఎంత పచ్చదనమో " అంటూ పొగిడాడు డ్రైవర్. ఒక సౌత్ ఇండియన్ గా ఆ మాటలు నాకు ఎంతో హాయిగా అనిపించాయి. నా పక్కన కూర్చున్న బెంగాలీ బాబు మాత్రం ఇబ్బందిగా కదిలాడు.

" అవును. నీరు పుష్కలంగా దొరుకుతుంది కాబట్టి అంతటి పచ్చదనం. మీలో కూడా చాలా మంది మా ప్రాంతానికి వచ్చి వ్యాపారాలు చేసుకుంటూ హాయిగా బ్రతుకుతున్నారు. నువ్వు కూడా అక్కడికి వచ్చేసియ్ ! ఈ డ్రైవింగ్ ఫీల్డ్ లోనే ఉంటూ ఎంతకాలం ఇక్కడ బాధలు పడతావు " అంటూ ఒక ఉచిత సలహా ఇచ్చాను.

" ఏమో సార్ ! నాకెప్పుడూ అలాంటి ఆలోచన రాలేదు. కష్టమో సుఖమో ఇక్కడే బ్రతికి ఈ నేల మీదే అంతం అయిపోవాలని అనిపిస్తుంది " అంటూ భారమైన డైలాగ్ పేల్చి అదోలా నవ్వాడు. ఆ నవ్వులో అనంతమైన అర్థాలు.

" ఏంటో వీడి వెర్రితనం. ఈ రోజుల్లో మనుషులు ఆనందంగా హాయిగా బ్రతకడానికి ప్రపంచం లోని ఏ మూలకైనా వెళ్ళడానికి సిద్ధపడుతుంటే వీడేమో ఈ ఎడారిలోనే మాడి చస్తానంటున్నాడు. ఎవడి అజ్ఞానం వాడిది " అని మనసులోనే నవ్వుకున్నాను.

డ్రైవర్ బండిని రోడ్డు పక్కగా ఆపాడు." రండి సార్ ! చాయ్ తాగుదాం " అన్నాడు.

మేమంతా బండి దిగి రోడ్డు పక్కనున్న చిన్న దాబా లాంటి దానిలోకి వెళ్ళాము. టీ ఆర్డరిచ్చాక చెక్క టేబుల్ ముందు కూర్చుని చుట్టూ చూడసాగాను. చాలా చిన్న దాబా. పక్కనే ఒక ఒంటె పడుకొని ఉంది . దానికి కొంచెం దూరంలో చెక్కతో చేసిన చక్రాల బండి. కనుచూపు మేరలో ఒక చిన్న రాజస్థానీ పల్లెటూరు. రోడ్డు మీద రయ్ రయ్ మని దూసుకుపోతున్న టూరిస్ట్ బస్సులు, ట్రేవెల్స్ కార్లు.

టీ వచ్చింది. తాగుతూ ఆ సర్వర్ ని అడిగాను ' చెక్కతో చేసిన ఆ చక్రాల బండి అవసరం ఏంటి ? ' అని. ' రాజస్థానీ గ్రామీణులు ఆ చక్రాలబండిని ఒంటెకు కట్టి ఎక్కడో దూరంగా ఉన్న నీటిని తెచ్చుకుంటారని వివరించాడు. ' మై గాడ్ ! నీటి కోసం ఇంత కష్టపడాలా ? ' అని ఆశ్చర్యపోయాను. టీ తాగడం అవగానే సర్వర్ కి టిప్ ఇచ్చి బయలుదేరాము.

గెస్ట్ హౌస్ చేరుకొనేటప్పటికి సాయంత్రం ఆరు కావస్తోంది. కొంచెం డ్రైవ్ అయ్యాక టీ వచ్చింది. త్రాగుతుంటే అదో రకమైన కొత్త రుచి. ' ఏంటి గురూ ఈ టేస్ట్ ' అని మా కొలీగ్ ని అడిగాను. ' ఒంటె పాలతో చేసిన టీ . ఫర్వాలేదు త్రాగు ' అని చెప్పాడు. ఇన్ని సార్లు వచ్చాను గానీ ఎప్పుడూ ఈ విషయాన్ని గమనించలేదు నేను. రడీ అయి వర్క్ స్పాట్ కి వెళ్ళాము. టైము సాయంత్రం ఏడు అవుతున్నప్పటికీ ఇంకా చీకటి పడలేదు. దిగంతాల వరకు

వ్యాపించిన ఎడారిలో సూర్యాస్తమయం మరింత అందంగా కనిపిస్తోంది. కొన్ని రోజులు ముందుగానే అక్కడికి చేరుకున్న మా వర్కింగ్ టీం దీక్షగా తమ పని తాము చేసుకుపోతోంది.నేను అందరినీ విప్ చేసి పనిలో చొరబడ్డాను.

రాత్రి తొమ్మిదవవుతుండగా దడ దడ మని సౌండ్ చేసుకుంటూ ఆర్మీ బ్రక్కలు పడుతూ లేస్తూ వచ్చాయి. ' సార్ ..డిన్నర్ వచ్చింది రండి ' అని అసిస్టెంట్ చెప్పడంతో ఆ బ్రక్కల దగ్గరకి వెళ్ళాము. ఆర్మీ జవాన్లు ' జైహింద్ సాబ్ ' అంటూ స్ట్రీట్ ప్లేట్లలో రడీగా తీసుకొచ్చిన ఆహారాన్ని మాకు సర్వీ చేసారు. పప్పు ,అన్నం ,సాంబారు ఏది తిన్న ఒకటే కామన్ రుచి. అన్నీ ఉప్పగా ఉన్నాయి. ఎడారి గాలికి ఎగురుతూ వచ్చిన ఇసుక కలిసిన ఆహారం అది. దానినే ' అమృత తోయం ' గా భావించి చక చకా తినేసి మళ్ళీ పనిలో పడ్డాము.

దాదాపు అర్ధరాత్రి కావస్తుండగా పని ముగించి గెస్ట్ హౌస్ కి వచ్చేసాము. మేము వచ్చేసాక అక్కడ ఎయిఫోర్స్ వాళ్ళ బాంబింగ్ స్టార్ట్ అయింది. అది పొద్దున్న మేము వెళ్ళేంతవరకు కొనసాగుతుంది. పడుకొనే ముందు టాయిలెట్ కి వెళ్ళే లోపలంతా నల్లటి పురుగులు. చక చకా పని కానిచ్చి వచ్చి బెడ్ మీద వాలాను. నిద్రపడుతోందనగా ఏదో సౌండ్ ! కిటికీ రెక్కలు టప టపా కొట్టుకుంటున్నాయి. లేచెళ్ళి చూసాను. ఒక బలమైన ఇసుక తెర మొహం మీద కొట్టింది. ' సేండ్ స్టార్మ్ ! ' . ఇసుక తెరలు తెరలు గా రూము లోకి వచ్చేస్తోంది. కిటికీ లు బలంగా మూసి వచ్చి పడుకున్నాను.

నిద్రపట్టడంలేదు. ఇక్కడ ఎలా బ్రతుకుతున్నారు వీళ్ళు ? నీళ్ళు లేవు ...నీడ లేదు. పగలు ఎండ. రాత్రయితే పురుగులు...పాములు. ఆదమరిస్తే ఇసుక తుఫానులు. నిన్న డ్రైవర్ ఏమన్నాడు ...ఈ ప్రాంతం నుండి ఎక్కడికీ వెళ్ళడం. చాపో బ్రతుకో ఇక్కడేనంట ! ' ఏమిటో ఈ మనుషులు..వీళ్ళనెవడూ మార్చలేదు ' అనుకుంటూ బెడ్ మీద అసహనంగా పొర్లాను.

★ ★ ★

రాజస్థాన్ లో పని ముగించుకుని హైదరాబాద్ వచ్చేసాను. ప్రాణానికి ఎంతో హాయిగా అనిపించింది. స్నానం చేసి భోంచేస్తుండగా నా భార్య చెప్పింది.

" ఇంటి ఓనర్ ఫోన్ చేసారండీ ! వాళ్ళ అమ్మాయి పెళ్ళి ఫిక్స్ అయిందంట . డబ్బు అవసరం ఉందని ఈ ఇల్లు అమ్మకానికి పెడుతున్నారంట .మన అభిప్రాయం చెప్పమన్నారు " . గుర్తొచ్చింది నాకు. ఈ ఇంటిలోకి అద్దెకు వస్తున్నప్పుడే ' మీరు ఈ ఇల్లు అమ్మడలచుకుంటే ముందు నాకే చెప్పండి . నేను కొంటాను ' అని ఓనర్స్ కి చెప్పాను. అందుకే ఆయన చెప్పంటాడు.

" ఇంకేం ...తప్పకుండా కొందాము " అని చెప్పి ఆలోచనలో పడ్డాను. భోజనం పూర్తవ్వగానే ఓనర్ కి ఫోన్ చేసాను. ఆయన చెప్పిన రేటు వినేసరికి నాకు దిమ్మ తిరిగి బొమ్మ కనపడింది. కానీ ఎలాగైనా ఈ ఇంటిని కొనాలన్నది నా అభిలాష. ఎందుకంటే నా ఆఫీసుకు, మా పిల్లల స్కూలుకి అన్నింటికీ దగ్గరగా ఉంటుంది. ఆ రాత్రంతా డబ్బు సమకూర్చుకోవడం గురించి భార్య భర్తలిద్దరం ఆలోచించాము. ఒక దారి కనపడింది. సొంతమవబోతున్న ఇంటి గురించి కలలు కంటూ హాయిగా నిద్రపోయాము.

మరుచటి రోజు ఆఫీసుకు శెలవు పెట్టి బేంక్ ల చుట్టూ తిరిగాను. కొంత లోన్ దొరికింది. మిగతా డబ్బు నా భార్య నగలు తాకట్టు పెట్టి తెచ్చాను.తర్వాత ఒక శుభ ముహూర్తాన ఇంటి రిజిస్ట్రేషన్ పూర్తయింది. ఇల్లు మా సొంతమయింది. కష్టపడి స్థిరాస్తి సంపాదించుకోవడం లో ఉన్న తృప్తి నాకు అర్థమైంది. కానీ చిత్రంగా అసలు కథ అప్పుడే మొదలైంది.

మా ఇల్లు మొత్తం రెండు వందల గజాల్లో విస్తరించి ఉంది. అందులో ప్లింత్ ఏరియా మాత్రం వంద గజాలే . మిగతాదంతా పెరడు. అందులో జామి, దానిమ్మ , మామిడి లాంటి చెట్లు ఉన్నాయి. వాటి వల్ల ఫలసాయం ఉండేది. పైగా వేసవి లో చల్లగా హాయిగా ఉండేది. చుట్టు పక్కల వాళ్ళు ఆ ఫలాల కోసం ఆశ పడే వారు. వచ్చి తీసుకుపోయే వారు. ఇంతకు ముందు అద్దె ఇల్లు కాబట్టి మేము పట్టించుకొనే వాళ్ళం కాము. కానీ ఇప్పుడు ఆ ఫలాలు మా సొంతం . ఎవరైనా వాటికోసం వస్తే మనసు చివుక్కుమంటుంది. ఇవ్వ బుద్ధి కావడం లేదు. ఏదో ఒక వంక చెప్పి పంపించేస్తున్నాము.

ఒక రోజు నేను ఆఫీసు నుండి వచ్చేటప్పటికి నా భార్య మా ఇంటి వెనక వాళ్ళతో గొడవ పడుతోంది.

" ఏమైంది ? అంత గట్టిగా అరుస్తున్నావు " చిరాగా అడిగాను.

" పనికి రాని చెత్త అంతా మన పెరట్లో వేస్తున్నారండీ . చివరికి శేనిటరీ నేప్ కిన్స్ కూడా వేసేస్తున్నారు. ఇదేమైనా డస్ట్ బిన్నా ? " ఆవేశంగా అడిగింది. ఇంతకు ముందు కూడా వేసే వారు. అప్పుడు పట్టించుకోని మేము ఇప్పుడు అడిగేసరికి వాళ్ళు తగవుకి వచ్చారు. ఏదో రకంగా ఆ గొడవ తీర్చి సద్దుమణిగించాను.

మా పెరట్లోనే త్రాగు నీటి కొళాయి ఉంది. ఇంతకు ముందు అది చుట్టుపక్కలవాళ్ళకి పబ్లిక్ కొళాయి. ఎవరికి నీళ్ళు తక్కువైనా వచ్చి పట్టుకొనేవారు. మేము కూడా ఒప్పుకొనే వాళ్ళం. ఇప్పుడు మా సొంత ఇల్లు కాబట్టి అందరినీ రానివ్వడం లేదు.

" ఏం చేసుకుంటారు ఇన్ని నీళ్ళు ? వృధాగా పోవడం తప్ప " అని వాళ్ళు తిట్టుకొనే వారు. కానీ ఆ మిగులు నీళ్ళన్నీ మొక్కలకి వదిలే వాళ్ళం. మొత్తానికి ఇత్యాది కారణాలతో మాకు మనశ్శాంతి తగ్గ సాగింది. మనిషికి ఒకసారి ' ఇది నాది ' అన్న ఫీలింగ్ కలిగాక దాని మీద ఆపేక్ష పెరిగి పోతుంది. ప్రస్తుతం మా పరిస్థితి అదే !

★ ★ ★

" మీకో శుభవార్త చెప్పాలి " సిగ్గుపడుతూ అంది నా భార్య. కనుబొమలు పైకి లేపి " ఏమిటి ? " అన్నట్టు చూసాను.

" మీరు తండ్రి కాబోతున్నారు " అంటూ నవ్వింది.

" ఓహో ... థాంక్యూ " అంటూ సంతోషపడిపోయాను. " చూసావా ఈ ఇల్లు కొనడం ఎంత శుభదాయకమో " అంటూ ఆమెను పొదివి పట్టుకున్నాను.

కాలంతో పాటూ నా భార్యకు నెలలు నిండ సాగాయి. సీమంతానికి ఏర్పాట్లు చేసుకుని నా బంధు గణాన్నంతటినీ ఆహ్వానించాను. చుట్టాలంతా వచ్చారు. అంతవరకు మా ఇద్దరికీ ఎంతో విశాలంగా అనిపించిన ఇల్లు ఇప్పుడు ఇరుగ్గా అనిపించసాగింది.

" ఏరా .. ఇంత సంపాదిస్తున్నావు. నీ లెవెల్ కి తగ్గట్టుగా పెద్ద ఇల్లు కొనుక్కోవచ్చు కదా ! " అంటూ ఉచిత సలహాలు ఇవ్వసాగారు బంధుజనం.

" లెవెల్ ఏముంది లెండి. నాకు ఆఫీసుకు దగ్గరగా ఉంటుందని కొనుక్కున్నాము " అంటూ నవ్వేసాను. వచ్చిన బంధువుల్లో ఒక సిద్ధాంతి కూడా ఉన్నాడు. ఆయన మొత్తం మా ఇంటిని పరిశీలనగా చూసి " బాబూ ! నీ ఇంటికి వీధిపోటు ఉంది. వాస్తు సరిగ్గా లేదు. మీ పాత ఓనర్ అద్దె పర్సన్ కోసం ఇంటిని ఇష్టం వచ్చినట్లు కట్టించాడు. పైగా ఏదో దుష్ట శక్తి మీ ఇంట్లో తిరుగాడుతున్న సూచనలు కనిపిస్తున్నాయి. వీలైతే వేరే ఇంట్లోకి మారిపో " అంటూ అనుమానం పెట్టాడు. ఒళ్ళు మండింది నాకు. ' కార్యక్రమానికి వచ్చిన వాడు అది చూసుకోక ఈ పాండిత్య ప్రదర్శన దేనికి ? ' అనుకుంటూ మనసులోనే విసుక్కొని

" అయ్యో ... మనిషికి నమ్మకం అనేది జీవితాన్ని నడిపించే శక్తి కావాలి. మూర్ఖత్వం కాకూడదు " అని మందలించాను. ఏమనుకున్నాడో కానీ నా వైపు చాలా సేపు అదోలా చూసి నవ్వాడు. నేను పట్టించుకోలేదు.

తొమ్మిది నెలలు దాటగానే నా భార్య పండంటి మగ బిడ్డను ప్రసవించింది. అందరూ నన్ను అభినందనలతో ముంచెత్తారు. తర్వాత నా భార్య తన పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయింది. మళ్ళీ వచ్చేది అయిదో నెల తర్వాతే కదా ! అంతవరకూ కళ కళ లాడిన మా ఇల్లు బోసిపోయింది. పగలంతా ఆఫీసు పనితో సరిపోయేది నాకు. రాత్రిళ్ళు మాత్రం ఇంట్లో ఒక్కడినీ టీవీలో ఏదో ప్రోగ్రాం చూసుకుంటూ గడిపేసే వాడిని. అయితే ఒక రాత్రి మాత్రం నా నమ్మకాల్ని పటాపంచలు చేసే సంఘటన ఒకటి జరిగింది.

వర్షాకాలం కావడంతో రాత్రంతా వర్షం కురుస్తూనే ఉంది. సరిగ్గా అర్ధరాత్రి దాటగానే టప్పున కరెంట్ పోయింది. చిమ్మ చీకటి. ఇంట్లో ఇన్వెర్టర్ లేదు. కేండిల్స్ ఎక్కడ పెట్టానో గుర్తులేదు. అందుకే బెడ్ మీద నుండి లేవకుండా బద్దకంగా పొర్రసాగాను. కాసేపటి తర్వాత ఏదో వింత శబ్దం వినపడింది. నేను పట్టించుకోలేదు. క్రమంగా ఆ శబ్దం ఎక్కువ కాసాగింది. ఎవరో మెత్తగా కాళ్ళీడ్చుకుంటూ నడిస్తున్న చప్పుడు. అదీ మా చిన్న ఇంట్లో.

కొంపదీసి ఎవడైనా దొంగ నేను లేనప్పుడు ఇంట్లో దూరాడా అనుకుంటూ నెమ్మదిగా మంచం దిగి బెడ్రూములో నుండి హాల్లోకి వచ్చాను. అక్కడి దృశ్యం చూసి ప్రాన్పడిపోయాను. హాల్లో ఒక మూల నల్లటి మనిషి లాంటి ఆకారం నిలబడి ఉంది. తల , కాళ్ళు స్పష్టంగా కనపడటం లేదు. గాల్లో నిల్చున్నట్టుగానే ఉంది. నన్ను చూడగానే అటూ ఇటూ కదులుతూ " నాది....ఈ ఇల్లు నాది " అంటూ మూలగసాగింది. భయంతో పాటూ విపరీతమైన కోపం కూడా వచ్చింది నాకు. " నా ఇంట్లోకి వచ్చి వాగుతున్నావు. ఎవడా నువ్వు ? " అంటూ ఆ ఆకారం మీదకు ఉరికి ఒక్కటి ఇచ్చాను. నా చేతికి ఏమీ తగలేదు కానీ ఆ ఆకారం నేల మీద బౌన్స్ అయి పక్కకు వెళ్ళిపోయింది. ' ఇదేంటి ? ' అని నేను ఆశ్చర్యపోతుండగా కరెంట్ వచ్చింది. ఆ ఆకారం జూడ లేదు. చాలా సేపటి వరకు నా గుండె దడ తగలేదు. కానిన్ని మంచి నీళ్ళు త్రాగి ఆలోచించసాగాను. జరిగిన సంఘటనలన్నీ అవలంకనం చేసుకుని ఒక నిర్ధారణకి వచ్చాను. " ఈ భూమీద దయ్యాల భూతాలు ఉన్నాయో లేవో కానీ మన కంటికి కనిపించని నెగెటివ్ శక్తులు మాత్రం ఉన్నాయి " అని .

పొద్దున్న లేవగానే పక్కంటాయన్ని మాటల్లోకి దించి అడిగాను. " ఈ ఇంట్లో ఇంతకు ముందు ఎవరు ఉండేవారండీ ? " అని.

" ఒక పెద్ద కుటుంబం అద్దెకి ఉండేది బాబూ. ఇంటి యజమానికి ఈ ఇల్లు కొనాలని విపరీతమైన ఆశ ఉండేది. కానీ డబ్బు లేక కొనలేకపోయాడు. ఆ దిగులుతోనే కొంతకాలానికి అనారోగ్యంతో ఈ ఇంట్లోనే చనిపోయాడు. ఆ తర్వాత వాళ్ళు ఖాళీ చేసి వెళ్ళిపోయారు " అని చెప్పాడు.

" మై గాడ్ ! " అనుకుంటూ వచ్చేసాను. మన కంటికి కనిపించేదే నిజం కాదని, మనకు తెలియని ఎన్నో రహస్యాలు ఈ సృష్టిలో ఉన్నాయని అర్థమైంది.

కాలంతో పాటూ మారుతున్న నమ్మకాలతో పాటూ నా జీవితం గడిచిపోతోంది. మా అబ్బాయి పెరుగుతుండగా కెరీర్ లో కూడా నేను ఎదగ సాగాను. ప్రమోషన్స్ వచ్చాయి. జీతం రాళ్ళు పెరగడంతో ఇంకో ఇల్లు కొనగలిగాను. మేం ఉ ఉంటున్న దాని కంటే పెద్దగా విశాలంగా ఉంటుంది ఆ ఇల్లు. అయినా మేము అందులోకి పిఫ్ట్ అవకుండా దాన్ని అద్దెకు ఇచ్చేసాము. ఇంతలో నా భార్య మళ్ళీ గర్భం దాల్చి అమ్మాయి ని కనింది. మా ఇంట సంతోషం వెల్లి విరిసింది.

మా అమ్మాయి భారసాలకి చుట్టాలంతా వచ్చారు. మా బాబాయి వరసైన ఒక పెద్దాయన

" ఏరా ..నువ్వు మారవా ? ఎన్నో ఏళ్ళ నుండి ఇదే ఇంట్లో ఉంటున్నావు. కనీసం లెవెల్ మెంటెయిన్ చెయ్యరా బాబూ " అంటూ మళ్ళీ అదే పాట పాడాడు.

వీధిపోటు , వాస్తుదోషం, దుష్ట శక్తులు, లాంటి అస్పష్ట సమస్యలు, ఇరుగు పొరుగు వాళ్ళతో ఇబ్బందులు లాంటి భౌతిక సమస్యలు ఉన్నా ఇల్లు మారడానికి నా మనసు ఒప్పుకోవడం లేదు. కష్టపడి చదువుకొని ఉద్యోగం సంపాదించుకుని ఆ మొట్టమొదటి సంపాదనతో కొనుక్కున్న ఇల్లు ఇది. కష్టం-సుఖం, బాధ-సంతోషం , గెలుపు-ఓటమి , అన్నీ ఈ ఇంట్లోనే అనుభవకమేద్యమయ్యాయి. బహుశా ఆ మమకారం నా గుండెల్లో స్థిరపడిందేమో !

" కష్ట సుఖాలు, లాభ నష్టాలు అనేవి ప్రతి మనిషి జీవితమలోనూ అంతర్భాగం అని వాటికి మనం ఉంటున్న ఇంటితో సంబంధం లేదు అని , వాటిని నిర్దేశించేది మన దృక్పథమే అని " గాఢంగా నమ్ముతాను నేను. అందుకే

" లేదు బాబాయ్...ఇక్కడి నుండి మారను. కావాలంటే ఈ ఇంటినే కొంచెం పెద్దగా చేసుకుంటాను " అని చెప్పాను.

" నువ్వో మేధావి వి.... నీకు చెప్పలేమురా బాబూ " అంటూ ఆయన గట్టిగా నవ్వేసారు .

★ ★ ★

చాలా కాలం తర్వాత ఆఫీసు పని మీద మళ్ళీ రాజస్థాన్ వెళ్ళాను. జోధ్ పూర్ నుండి కారు లో వెళుతున్నాము. అదే ఎండ ! అదే వడగాలి!. దూరంగా ఒంటెకు కట్టిన బళ్ళతో నీళ్ళు తెచ్చుకుంటున్న గ్రామీణులు. ఇసుక మేటల మీద ఎండమావి లాంటి భ్రాంతులు. డ్రైవర్ చెబుతున్నాడు

" మీ ప్రాంతం చాలా బాగుంటుందట కద సార్ ! " అని.

" అవును బాగుంటుంది. నువ్వు కూడా వచ్చేయ్. వ్యాపారం చేసుకుందువు గాని " అన్నాను.

" రాను సార్. నా బాల్యం యవ్వనం ఇక్కడే గడిచింది. ఎన్నో అనుభూతులు. పైకి కనపడని అస్పష్ట బంధాలు. వాటిని వదిలి రాలేను. " స్థిరంగా చెప్పాడు. అతని లో ఒక జ్ఞాని కనిపించాడు నాకు. సంతృప్తిగా నవ్వుకున్నాను .

మనసు పలికే...

స్ఫులిత మైలవరపు

**కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2015)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.**

బానెట్ ఎత్తి కాస్సేపు కుస్తీ పట్టిన డ్రైవర్, వాన్ డోర్ తీసి వొక కాలు లోపల పెట్టి "ఏటయ్యిందో నాకు తెలీదం లేదమ్మా. సూత్తుంటే బాగా పల్లెటూరిలా వుంది. వూళ్ళోకెళ్ళి ఎవరైనా మెకానిక్ దొరుకుతాడేమో సూసొత్తాను. కూసొంత టైమ్ పట్టేలాగే వుంది మరి. ఇక్కడ రోడ్డు పక్కన ఏదో చిన్న వొటేలు వుందమ్మా. మనాళ్ళందరూ అక్కడే కూసున్నారు" అని వ్యాన్ లో వంటరిగా మిగిలిపోయిన కిరణ్ తో చెప్పి వూరి వైపు వెళ్ళిపోయాడు డ్రైవర్.

ముందురోజు మొత్తం మెడికల్ కాంప్ లో పనిచేసి అలిసిపోడం వల్ల అతను మాట్లాడుతున్నది తనతోనే అని తెలుస్తున్నా కనురెప్పలు పైకి లేవడానికి ససేమిరా అన్నాయి. కాస్సేపు అలాగే బద్ధకంగా కిటికీకి తలవాల్చికూచుండిపోయింది. అటుగా వెళుతున్న పిల్ల తెమ్మెర చెంపలు నిమిరి పలకరించి వెళ్ళింది. ఆ స్వర్ణతో ఏదో పరిచయమున్నట్టనిపించి కళ్ళు విప్పి చుట్టూ చూసింది కిరణ్.

ఆ పరిసరాలు కూడా తనకి బాగా తెలుసున్నట్టనిపించాయి. నెమ్మదిగా వాన్ దిగి, చుట్టూ చూస్తూ అందరూ కూచుని వున్న పాక హోటల్ వైపు నడిచింది. ఒక పక్కగా వున్న టేబుల్ దగ్గర కూచుని కాఫీ చెప్పింది. తన కేసి పలకరింపుగా వొకసారి చూసి మిగిలిన స్థాపంతా ఎవరి కబుర్లల్లో వాళ్ళు మునిగిపోయారు.

చుట్టూ చూస్తూ కాఫీ సిప్ చేస్తుంటే, రోడ్డుకవతలి వైపు చిన్న బస్ స్టాప్, సూరయ్య దంపతుల జ్ఞాపకార్ధం అని సగం చెరిగిన అక్షరాలు. ఆ పేరు తనకి బాగా పరిచయమే. కోవమొచ్చినప్పుడల్లా రవిని సూరయ్యా అని పిలిచేది కదూ. అలా పిలిచినప్పుడల్లా, ఎర్రగా మారిపోయే రవి మొహం గుర్తుకొచ్చి తనకి తెలియకుండానే పెదాలు సన్నగా విచ్చుకున్నాయి.

ఆ బస్ స్టాప్, ఆ వూరూ కూడా తనకి పరిచయమే అన్న విషయం మనసులో మెదలగానే, పెదవులమీద చిరునవ్వు కాస్తా మాయమయ్యింది. సుగర్ లెస్ కాఫీ లో చేదు ఇప్పుడు బాగా తెలుస్తోంది.

★★★★★

దాదాపు పదేళ్ళై వుంటుంది. కిరణ్ రవి చేతిలో చెయ్యి కలిపి ఇదే బస్ స్టాప్ లో బస్ దిగింది. ఐదేళ్ళ స్నేహాన్ని ఎప్పటికీ విడిపోని బంధం గా మార్చుకోవాలని ఇద్దరి కళ్ళల్లో కలలు. ఎప్పటికీ నీ కలలకి తోడుంటా అని మాటిస్తూ వెచ్చగా నొక్కుతున్న రవి చేతి స్వర్ణ. నీకింక అన్నింటిలో తోడుంది... ఏ భయం లేదు, అని కిరణ్ మనసు గట్టిగా చెబుతోంది.

రెండవ రోజు, అదే బస్సు తిరిగి వెళ్ళే వేళకి కిరణ్ ని బస్ ఎక్కించడానికి వచ్చాడు రవి. ఇద్దరూ చెరో వేపూ చూస్తున్నారు. మాట్లాడాలి. కానీ ఎలా మాట్లాడాలి, ఎలా మొదలెట్టాలి ఎవరికీ తెలియడం లేదు. ఇన్నేళ్ళ పరిచయంలో ఇంత సేపు ఇద్దరూ మౌనంగా వున్న సందర్భం ఎప్పుడూ

రాలేదు. బస్ రావడానికి ఎంతసేపుడుతుంది అని పక్కనే వున్న కిళ్ళీ కొట్టులో అడిగి వచ్చాడు రవి.

ముందుగా రవే నోరు విప్పాడు.

"నువ్వు మా ఇంట్లో వుండలేవు కిరణ్. మనిద్దరి వూహలూ, కలలూ వొకటే అనుకున్నాం. కానీ ఇద్దరి దారులూ కలవడం కష్టం."

ఈ మాటలు చెప్పి ఎటో చూస్తున్నాడు రవి.

తనూ ఇంచు మించు ఇదే చెప్పాలనుకుంది, కానీ అవే మాటలు రవి నోటి వెంట వినడం కష్టంగా అనిపించింది.

★★★★★

రవి తండ్రి ఆ వూరి సర్పంచ్. వూరిని చాలా బాగా చూసుకుంటాడని పేరు. ఇరవై ఏళ్ళుగా ఎప్పుడూ ఏకగ్రీవంగా ఎన్నికవడమే ఆనవాయితీ. అది రవి తాత గారినుంచి కొనసాగిన వారసత్వం.

ఆ వూళ్ళో బస్ స్టాప్ మీదున్న సూరయ్యగారే, రవి తాతగారు. ఆ పేరునే రవి అని మార్చి తాత పేరు పెట్టారు.

రవి తన తండ్రి గురించీ, ఆయన పలుకుబడి గురించీ చెప్పే కబుర్లు విని, పెద్ద జమీందార్ లా వుంటారనీ, పెద్ద ఇల్లూ, ఇంటినిండా పని వాళ్ళూ, అంతా కోలాహలం గా వుంటుందని ఊహిస్తుంటే కాస్త బెరుకుగా అనిపించేది కిరణ్ కి.

కానీ రవి ఇల్లు చాలా మామూలుగా వుంది. అమ్మా నాన్నలూ మామూలుగానే వున్నారు. రవీ వాళ్ళమ్మ కిరణ్ ని చాలా బాగా పలకరించారు. వాళ్ళ నాన్నగారు రిజర్వుడుగా వున్నారనిపించింది.

రోజంతా వూరు చూడడం, వూరివంటలు రుచి చూడడంతో సరదాగానే గడిచిపోయింది.

రాత్రి కరెంటు పోయి నిద్ర పట్టక, డాబా పైకి చేరి పచార్లు చేస్తోంది కిరణ్. చుట్టూ చీకటి.

కింద వాకిట్లో, రవి తండ్రి మంచం వాలుకుని కూర్చుని వున్నారు. తల్లి, అరుగుమీద లాంతరు వెలుగులో ఏవో ఆకు కూర వొలుస్తూ కూచుంది. ఆమె పక్కనే రవి.

"పిల్ల కళగా వుంది కదండీ..." రవి తల్లి గొంతు.

పక్కవాళ్ళ మాటలు చాటుగా వినకూడదు అన్న మర్యాద కాస్త పక్కకి జరిపి అక్కడే నిలబడింది.

"ఆ పిల్లని పెళ్ళిచేస్తుందావనుకుంటున్నావా రా...?" రవి తండ్రి ఏ ఉపోద్ఘాతంతో పని లేకుండా విషయంలోకొచ్చేసారు.

"అవును నాన్నా. మీకు చూపిద్దామనే తీసుకొచ్చాను. తనంటే నాకు చాలా ఇష్టం." రవి కూడా ఏమీ మొహమాట పడలేదు.

"నువ్వు పట్నం వెళ్ళి పై చదువులు చదువుతానంటే, నేనడ్డెట్టలేదు. కానీ నువ్వు పట్నం లోనే వుంటానంటే వొప్పుకోలేను. మా బాబు తరవాత నేనెలాగ వూరి పగ్గాలు తీసుకున్నానో, నా తరవాత నువ్వు అలాగే ఈ వూరి బాగోగులు నూసుకోవాలని నా ఆశ. నీ సదువు కూడా ఈ వూరి బాగుకే వుపయోగపడాల."

"తను డాక్టరైనా కానీ తనకి పట్నాల్లో వుండాలని లేదు నాన్నా. చిన్న వూళ్ళల్లో జనాలకి అందుబాటులో వుండాలనే అనుకుంటోంది. తన చదువు కూడా మన పల్లెకి..." రవి మాట పూర్తి కాకుండానే, రవి తండ్రి లేచి నుంచున్నాడు.

"మన ఇంటి కోడలు ఏనాడు గడపదాటి వూళ్ళో తిరగలేదురా. అది ఇప్పుడు జరగడం నాకిష్టం లేదు. తనూ నీతో పాటు ఈ వూరొచ్చి, అమ్మలాగానే ఇంటిపట్టున గుట్టుగా సంసారం చేస్తుంది అంటావా నాకే అభ్యంతరం లేదు." వేరే ఏ చర్చకీ అవకాశం ఇవ్వకుండా కండువా దులిపి ఇంట్లోకి నడిచాడాయన.

కరెంటు వచ్చేసరికి, రవి తల్లి ఆకుకూర పళ్ళెం పట్టుకుని భర్త వెనకాలే లోపలకి వెళ్ళిపోయింది, తను చెప్పడానికి వేరే అభిప్రాయాలేవీ లేవని తేల్చేస్తూ. అక్కడే కూచున్న రవి మొహం లో ఏం రంగులు మారుతున్నాయో డాబా మీదకి కనపడలేదు.

వూరంతా దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. కిరణ్ మనసులో మాత్రం మొత్తం శూన్యం.

★★★★

హారన్ శబ్దానికి వులిక్కి పడి చూసింది. రవి అప్పటికే తన బాగ్ బస్ లో పెట్టేశాడు. మానంగా బస్ ఎక్కి కూచుంది. వీడుకోలు చెప్పడానికి వచ్చిన వాళ్ళు కిటికీల్లోకి చేతులు జాపి మరీ జాగ్రత్తలు చెప్పతున్నారు. తను రవి కేసే చూస్తోంది. రవి మాత్రం జేబులో చేతులు పెట్టుకుని దిక్కులు చూస్తున్నాడు. కిరణ్ మాత్రం చూపు తిప్పకుండా అతన్నే చూస్తోంది. అతనింకా ఏం చెప్పాలని మనసు ఆరాట పడుతోందో మాత్రం తనకే అర్థం కావడం లేదు.

కాబోయే అత్తా, మామలని పరిచయం చేస్తానని ఆ వూరు తీసుకొచ్చేముందు చెప్పాడు. తనని మాత్రం వాళ్ళకి కోడలిగా పరిచయం చెయ్యలేకపోయాడు.

నెమ్మదిగా రవి రూపం మనకబారిపోతోంది. ఇంక ఈ ప్రయాణంలో తను వంటరిదే, నీకు నువ్వే తోడు అని రెండు చేతులు కలిపి బిగించి గట్టిగా వూపిరి తీసుకుంది.

★★★★

కప్పులో కాఫీ ఐపోయింది. చేదు రుచి నాలిక మీదే మిగిలిపోయింది.

దూరంగా బుల్లెట్ మీద వచ్చేది.. అతనేనా? తనలాగే వున్నాడు.

అప్పట్లో ఎప్పుడూ బ్రాండెడ్ బట్టల్లో వుండేవాడు. ఇప్పుడు మామూలు పాంటూ, షర్టు. రూపం లో పెద్ద మార్చేవీ రాలేదు.

చూస్తుండగానే దూరం తగ్గి దగ్గరయ్యింది. బండి వెనకాల, వ్యాన్ డ్రైవర్.

బండి దిగి డ్రైవర్, కిరణ్ దగ్గరకొచ్చి చెప్పతున్నాడు.. “మెకానిక్ షాపులో ఇలా మెడికల్ క్యాంపు నుంచి వస్తుంటే బండి వూరిపోలిమేరల్లో ఆగిపోయిందని సెప్పానమ్మా, ఈ వూరి సర్పంచ్ గారికి డాక్టర్లంటే చాలా గౌరవమని సెప్పి, షాపులో కురోడినిచ్చి ఆయన్ని కలవమని పంపాడమ్మా. వినయం సెప్పగానే, బండి బాగయ్యేదాకా మనందరికీ వసతి ఏర్పాటు సెయ్యడానికి ఆయనే సాయంగా వచ్చేరమ్మా.” సంబరంగా చెప్పుకుపోతున్నాడు డ్రైవర్.

ఎక్కడ బస ఏర్పాటు చెయ్యాలి, భోజనాలెవరింట్లో చూడాలి అని తన వెనకే వచ్చిన వ్యక్తికి పనులప్పగిస్తున్నాడు రవి.

తనని గుర్తుపట్టాడో లేదో, లేక చూసి చూడనట్టు తప్పుకుంటున్నాడో అర్థం కాక అతన్నే గమనిస్తోంది కిరణ్.

“పదందమ్మా, ఇక్కడ దగ్గర్లో వొక ఇంట్లో కాస్సేపు రెస్టు తీసుకుందాం” అని నర్సు వచ్చి పిలిచేవరకూ అతని వెంటే తన చూపులు

పరిగెడుతున్నాయన్న సంగతే మర్చిపోయింది.

ఇల్లు చక్కగా అమర్చి పెట్టి వుంది. ఇంట్లో వొక పెద్దావిడ వున్నారు. ఆవిడ అందరికీ ఏం కావాలో చెక చెకా చూసుకుంటోంది. వొక

చక్కటి గది చూపించి “ఇది మీరు వాడుకోండమ్మా” అందావిడ. ఆ గదిలో రవి అమ్మా నాన్నల ఫోటో చూసాక అర్థమయ్యింది అది అతనిల్లే అని.

మధ్యాహ్నం వేడి వేడి పప్పు కూర తో రుచిగా భోజనాలు పెట్టింది ఆవిడే. భోజనాలయ్యాక, అందరూ తలో చోటూ చూసుకుని కుసుకు

తీస్తున్నారు.

వంటింట్లో అన్నీ సద్దుకుంటున్న పెద్దావిడ దగ్గరకెళ్ళి, “ఇది సర్పంచ్ గారిల్లేనా?” అని అడిగింది కిరణ్.

"అవునమ్మా."

"వాళ్ళమ్మా, నాన్నగారూ...?"

"ఆళ్ళు ఏడాదిలో ఆరైల్లు తీర్థ యాత్రలోనే వుంటారమ్మా..."

"మీరు...?"

"నా కొడుకూ కోడలూ రోడ్డు పెమాదం లో పోయారమ్మా, వొక్కదానివే ఏం సేత్తావ్ అని అయ్యగారు ఇక్కడకి తీసుకొచ్చేశారమ్మా. చాలా మంచి మనిషి. ఆయన పెళ్ళెందుకు సేసుకోలేదో మాత్రం మాకెవ్వరికీ తెలవదమ్మా." కిరణ్ అడగాలనుకోని ప్రశ్నకి కూడా సమాధానం చెప్పేసి, సర్దిన అంట గిన్నెల్ని పట్టుకుని పెరటి వైపు వెళ్ళిపోయింది.

తనకిచ్చిన గదిలో మంచం మీద ఎంత సేపు కళ్ళు తెరిచే పడుకుందో తెలియదు, ఆయమ్మ మెల్లగా తలుపు తోసి "వాన్ రెడీ అంటమ్మా" అని పిలిచే వరకూ.

లేచి మొహం కడుక్కుని రెడీ అవుతుంటే గుర్తొచ్చింది, రవి మళ్ళీ కనపడనే లేదు అని.

బయటికొచ్చి వాన్ ఎక్కుతుంటే డోర్ తీసి పట్టుకున్నాడు. తన సీట్ లో కూచున్నాక, కిటికీ వైపు వచ్చి చెప్పాడు, "నువ్వు వెళ్ళాలనుకున్న దారి వదలలేదు, గుడ్" అని. వాన్ కదిలిపోయింది.

కిరణ్ కనుమరుగయ్యేవరకూ చూసి, తన గదిలోకి వచ్చి తలుపు వేసుకుని, పదేళ్ళ క్రితం తన డైరీ లో కిరణ్ తో చెప్పనీ, ఎప్పటికీచెప్పాలనుకోని మాటలని చేత్తో తడిమాడు.

"కిరణ్, నాన్న ఏనాడూ నేనడిగినది కాదనలేదు. ఇవాళ ఆయన్ని ఎదిరించి, పోరాడి నీతో వచ్చెయ్యొచ్చు. కానీ అది న్యాయమని అనిపించడం లేదు.

నిన్ను, ఈ వూళ్ళో మామూలు ఇల్లాలుగా వచ్చి నాతో బతకమని కన్విన్స్ చెయ్యొచ్చు. అదీ న్యాయమనిపించడం లేదు.

నేను నిన్ను వొక అందమయిన చదువుకున్న అమ్మాయిగా మాత్రమే ఇష్టపడలేదు. నీ కలలనీ, ఆశయాలనీ కలిపి వొక వ్యక్తిగా ఇష్ట పడ్డాను. ప్రేమించడం కంటే ఎక్కువ గౌరవించాను.

అన్ని ఆశయాలు వదిలేసి వొక మామూలు అమ్మాయిగా నాతో వుంటే, నీమీద ఏ రోజయినా ఆ గౌరవం తగ్గిపోతే...అది నేనే భరించలేను.

నా దృష్టిలో ఎప్పుడూ ఎత్తులోనే వుండాలి నువ్వు.

ఇవన్నీ నీతో చెప్పి, నీ సానుభూతితో మనం దూరమవ్వొచ్చు. కానీ నేనొక మనసులేని మనిషి గా గుర్తుండిపోతేనే నీకు తక్కువ బాధ కలుగుతుందనిపిస్తోంది....."

పుస్తకం మూసి గుండెలమీద పెట్టుకుని మంచం మీద వాలాడు.

నేనాశ పడ్డట్టూ తలెత్తుకుని చూసేలాగే వున్నావు... ప్రౌడ్ ఆఫ్ యూ... మనసు మెత్తగా చెప్పింది.

★★★★

సాయంకాలం నీరెండ వెచ్చగా మొహానికి తగులుతోంది. ఎర్రటి సూర్యుడినే చూస్తోంది కిరణ్.

"నువ్వు తీసుకున్న నిర్ణయం నాకోసమే అని నాకు తెలియదనుకున్నావు కదూ. నువ్వు చూపు తిప్పుకున్నంత మాత్రాన, నీ మనసు చదవలేననుకున్నావా? మనం కలిసి ప్రయాణం చెయ్యక పోవచ్చు. కానీ మన గమ్యం వొకటే రవీ..."

కంటికి కనపడకపోయినా నీతోనే వుంటా" అని చెబుతూ ఆ రోజుకి సెలవు తీసుకుంటున్న ఎర్రటి 'రవి' నే కన్నార్పకుండా చూస్తోంది డా. కిరణ్ణయి.

నాక్కొంచెం డబ్బులు కావాలి

ఎమ్మీ రామిరెడ్డి

"మీరే డిపార్ట్‌మెంట్‌లో చేస్తున్నారు?" ఆ అమ్మాయిది శ్రావ్యమైన కంఠం, మనిషిలాగే.

"ఫౌండేషన్"

"ఓ, మనకో ఫౌండేషన్ కూడా వుందా?"

"ఎస్. ఇట్టే సీ ఎస్సార్ వింగ్ కార్పొరేట్ సోషల్ రెస్పాన్సిబిలిటీ."

"అందులో మీరేం చేస్తారు?"

"ఆపరేషన్ హెడ్"

"ఓహ్. నైస్ మీటింగ్" కరచాలనం చేస్తూ "నా పేరు ప్రవీణ. నేను ఇన్‌ఫ్రా కంపెనీలో సివిల్ ఇంజనీరుగా జాయినయ్యాను. క్యాంపస్ సెలక్షన్. చేరి, నెల కూడా కాలేదు. అందుకే మన ఫౌండేషన్ ప్రాఫైట్ తెలీదు" అంది.

"పర్లేదు. ఇక తెలుసుకుంటారులే. ప్రతినెలా యాక్టివిటీస్ రిపోర్ట్ అందరికీ మెయిల్ చేస్తాం" చెప్పాను.

"క్లాసుకు టైమున్నట్లుంది. అలా క్యాంటీన్‌కు వెళ్ళి టీ తాగొద్దామా?" వదిలేట్టు లేదు.

ఆ అమ్మాయి చలాకీతనానికి ముచ్చటేసింది. ఆమెతో పాటు నడిచాను.

మా గ్రూపు కంపెనీలలో వివిధ విభాగాల నుంచి కొంతమందిని ఎన్నుకుని, వారికి మేనేజ్‌మెంట్ ట్రైనింగ్ క్లాసులు నిర్వహిస్తున్నారు. అక్కడ పరిచయమైంది ఆ అమ్మాయి.

రోజూ మాట్లాడింది. గలగలా నవ్వేది. ఆంగ్లంలో మంచి ప్రావీణ్యముంది.

ఒకరోజు ప్రవీణ ఫౌండేషన్ విభాగానికి వచ్చింది. వస్తూనే 'హాయ్ సర్' అంటూ హడావుడి చేసింది. నేను ఫౌండేషన్ ఉద్యోగులందరినీ పరిచయం చేశాను. ఫైనాన్స్‌లో పనిచేసే శ్రావణితో కాసేపు మాట్లాడింది.

"ఫౌండేషన్ వెబ్‌సైట్ మొత్తం కుమ్మేశాను. అబ్బో, చాలా చేస్తున్నారు. జాబ్ అంటే ఇది సార్. నలుగురికి సాయపడటం, పదిమందికి మంచి చేయడం కన్నా బిల్డింగులు కట్టడం పెద్ద గోప్పం కాదు. నాకూ మీ దగ్గరో జాబ్ ఇవ్వకూడదూ" నవ్వుతూ అడిగింది.

"ఎవరి ప్రాధాన్యం వారికుంటుంది. చేసే పని ఏదైనా సరే, దానికోసం ప్రాణం పెట్టాలి. అప్పుడే జాబ్ శాటిస్‌ఫాక్షన్ వుంటుంది" చెప్పాను.

"కరెక్ట్ సర్. థాంక్యూ ఫర్ యువర్ పాజిటివ్ వర్డ్స్" అంటూ వెళ్ళిపోయింది.

రెండు నెలల తర్వాత ఓ రోజు క్యాంటీన్‌లో

"హాయ్ ప్రవీణ"

"ఊ, చెప్పండి సర్" నిట్టూరుస్తూ భారంగా పలికింది, ఎటో చూస్తూ.

ఖంగు తిన్నాను. ఎప్పుడూ ఆ అమ్మాయిని అంత డర్ట్‌గా చూడలేదు.

"వారం నుంచి కనబడలేదు. ఊరెళ్ళావా?"

"అవును" లాభంలేదని చెప్పి, నేనే వెళ్ళి, రెండు టీలు తీసుకొచ్చి, ఒకటి తనకెదురుగా వుంచి "తీసుకో" అన్నాను.

"థాంక్యూ సర్" నీరసంగానే టీ కప్పు అందుకుంది.

"ఎనీ ప్రాబ్లమ్?"

"ప్యే, పెళ్ళి కుదిరింది."

"ఓహో, గుడ్ న్యూస్, కంగ్రాట్స్. మరి హ్యూపీగా వుండాల్సింది అంత నీరసంగా వున్నావేంటి?"

"జాబ్ మానేస్తున్నాను."

"ఎందుకు?"

"తను అమెరికాలో సాఫ్ట్వేర్ ఇంజనీర్."

"లవ్ మ్యారేజా?"

"లేదు. అమ్మానాన్నలు కుదిర్చిందే"

"అబ్బాయి నీకు నచ్చాడా? నీలాగే పట్టుకుంటే తెగుతాడా?"

నీరసపు ముసుగులోంచి కాస్త బయటికొచ్చి, నవ్వుతూ "లక్కీగా నాకు అన్ని విధాలా నచ్చాడు సర్."

"మరెందుకు ఇలా నీరసంగా వున్నావు?"

అప్పుడు మొదటిసారిగా తన గురించి చెప్పింది.

వాళ్ళది బందరు. తల్లిదండ్రులు వ్యవసాయ కూలీలు. ఒక్కటే కూతురు. పస్తులుండి ఇంజనీరింగ్ చదివించారు. ఇప్పటికీ రెక్కల కష్టమే ఆధారం. తను జాబ్లో చేరిన తర్వాత వాళ్ళను కూడా హైదరాబాదు తీసుకొచ్చి, పువ్వుల్లో పెట్టుకుని చూసుకోవాలనుకుంది. అనుకోకుండా బంధువొకాయన ఆ సంబంధం తెచ్చాడు. ప్రవీణ అందం, తెలివితేటలు చూసి, అబ్బాయితోపాటు అతని తల్లిదండ్రులు కూడా రూపాయి కట్టం తీసుకోకుండా చేసుకుంటామన్నారట.

"నా సమస్య చాలా చిత్రమైంది సార్. అమ్మానాన్నల చేతిలో చిల్లిగవ్వలేదు. నేనేమో జాబ్లో చేరిన నెల నుంచే నా ఎడ్యుకేషన్ లోన్ చెల్లించడం మొదలుపెట్టాను. బట్టలతో సహా అన్నీ అబ్బాయి వాళ్ళే కొంటామంటున్నారు."

"ఇంకా హ్యూపీ కదా?"

"ఏం హ్యూపీ సర్. ఎల్లండే నేను వెళ్ళాలి. కనీసం లగేజ్ తీసుకెళ్ళడానికి మంచి బ్యాగ్ కూడా లేదు. ఎంత వాళ్ళు భరించినా, నా కనీసావసరాల షాపింగుకైనా నాకిప్పుడు యాభైవేలు కావాలి. ఫ్రెండ్స్ చాలామందిని అడిగాను. ఎక్కడా దొరకలేదు."

"ఇదో సమస్య, దీనికో నీరసపు ఫేసూ. ఊరుకోవమ్మా పేరమ్మా" తేలిగ్గా కొట్టిపారేశాను.

తను పెద్దగా నవేస్తూ "అయితే ఓ పనిచెయ్యండి. ఫౌండేషన్ నుంచి హెల్ప్ చేయండి" అంది.

"ఫౌండేషన్ వుంది పేదల కోసమమ్మా. ఎన్నారైల ఫియాన్సీల కోసం కాదు" మళ్ళీ ఆట పట్టించాను.

జరిగిందంతా శ్రావణితో చెప్పాను. తను ఫౌండేషన్లో అకౌంటెంటు మాత్రమే కాదు, మంచి స్నేహితురాలు.

"మరేం చేద్దామనుకుంటున్నారు?" అడిగిందామె.

"అదే ఆలోచిస్తున్నాను. నిజానికా అమ్మాయి చాలా అవసరంలో వుంది. ఆదుకుంటే బాగుంటుంది."

"కానీ ఫౌండేషన్ నుంచి లోన్ కూడా ఇవ్వకూడదు కదా సార్" అడిగింది శ్రావణి.

"అవును. పర్సనల్ గా ఇద్దామంటే నా దగ్గర కూడా లేవు."

"వదిలెయ్యండి సార్. ఎంతమందినని ఆదుకోగలం?" నా క్యాబినలోంచి శ్రావణి వెళ్ళిపోగానే, ప్రవీణ వచ్చింది.

"సర్, మీరు తప్ప దిక్కులేదు. నన్ను నమ్మండి. వారం రోజుల్లో పెళ్ళి. ఆ తర్వాత పదిరోజులకే అమెరికా ప్రయాణం. అమెరికా వెళ్ళగానే నాకు వుద్యోగం రెడీగా వుందని తను చెప్పాడు. నా మొదటి నెల శాలరీలోంచి యాభైవేలు మీ అకౌంటుకు ట్రాన్స్ఫర్ చేస్తాను. అంతేకాదు, ప్రతినెలా చారిటీ కోసం నా సంపాదనలోంచి ఎంతో కొంత మీకు పంపిస్తాను. పూర్ స్టూడెంట్స్ ఎవరైనా వుంటే నాకు రిఫర్ చేయండి, సాయం చేస్తాను."

"ఓకే ప్రవీణ. రేపు మధ్యాహ్నానికి అరేంజ్ చేస్తాను" మాటిచేసాను.

అప్పుచేసి ఆ అమ్మాయికి డబ్బులివ్వాలి. డబ్బులు కావాలంటే నాకు మొదట గుర్తొచ్చేది శ్రావణినే. గ్రూపులో ఆమెకు పరిచయాలు ఎక్కువ. ఎవరో ఒకరి దగ్గర అప్పు ఇప్పించగలదు. వెంటనే శ్రావణిని పిలిచి యాభైవేలు కావాలని అడిగాను.

"సార్, మొన్ననే ఇరవైవేలు అప్పుచేసి, ఓ అబ్బాయికి ఇంజనీరింగ్ ఫీజు కట్టారు. అదేమంటే, ఆ డ్యూ కట్టకపోతే అతనికి హోల్ టెకెట్ ఇవ్వరంట అని చెప్పారు. ఇప్పుడు మళ్ళీ అప్పు. అసలు ఆ అమ్మాయి పెళ్ళయ్యాక మీకు కనపడే అవకాశమే లేదు. అమెరికా వెళ్ళాక మీరు గుర్తొస్తారో లేదో తెలీదు. గుర్తున్నా, ఆమెకు ఎప్పటికీ ఉద్యోగం వస్తుందో, ఎప్పుడు డబ్బులు పంపిస్తుందో అన్నీ అనుమానాలే. అపాత్రదానం అవుతుందేమో ఆలోచించండి" ఆత్మీయంగా మందలించింది శ్రావణి.

"చూడమ్మా, నువ్వు ఇప్పించగలవా, లేదా?" కొంచెం కోపంగా అడిగాను.

"సరే సార్. ఇప్పిస్తాను" కాస్త ఫీలైనట్లుంది, అలా అనకుండా వుంటే బావుండనుకున్నాను.

మర్నాడు ప్రవీణ వచ్చి, తన పెళ్ళికార్డు ఇచ్చి, డబ్బులు తీసుకుని వెళ్ళింది.

పెళ్ళి తర్వాత ప్రవీణ నుంచి ఫోను లేదు. తను అమెరికా వెళ్ళినట్లు మాత్రం తెలిసింది.

ఒకటి, రెండు, మూడు ఆరునెలలు గడిచిపోయాయి. నేను మెయిల్ రాసినా, తన నుంచి జవాబు లేదు. పదేపదే శ్రావణి మాటలు గుర్తుకురాసాగాయి. గిల్టీగా అనిపిస్తోంది.

"సార్, రమేష్ గారు డబ్బులడుగుతున్నారు. ఎల్లండికల్లా కావాలట" రెండు రూపాయల వడ్డీతో ఎంతయిందో లెక్కతేల్చింది శ్రావణి.

నాకు తల కొట్టేసినట్లయింది, "చూస్తానమ్మా" పాడిపాడిగా జవాబు చెప్పాను.

"సార్, ఏదైనా చెబితే నాకు క్లాసు పీకుతారుగానీ, ఎందుకు సార్ ఇలా చేస్తారు? అంత అవసరంలో తీసుకుంది. మీరు అప్పు చేసిచ్చారనీ తెలుసు. తిరిగి ఇచ్చేయాలన్న ఇంగితం వుండొద్దా?"

"నేను మనుషుల్ని నమ్ముతానమ్మా."

"అబ్బా, మీకింకా నమ్మకం వుండా ఆమేదో ఉద్ధరిస్తుందని. మీ పాజిటివ్ థింకింగుకూ మీకూ ఓ నమస్కారం."

ఆ రోజు రాత్రి. పది దాటుతుండగా ఫోను మోగింది.

"హలో సర్, నేను ప్రవీణను"

"ఎలా వున్నావమ్మా?"

"పర్యాలేదు సర్. రేపు ఉదయం మా కజిన్ ఒకతను మీకు ఫోన్ చేస్తాడు. అడ్రసు చెప్పండి. మీ దగ్గరకొచ్చి డబ్బులిస్తాడు" చెప్పినంత వేగంగా పెట్టేసింది.

మరుసటి రోజు, అతను ఫోన్ చేశాడు. "నువ్వు నా దగ్గరకు రానక్కర్లేదు. నా అకౌంటు నంబరు మీకు ఎస్సెమ్మెస్ చేస్తాను. డిపాజిట్ చేయండి" చెప్పి పెట్టేశాను.

శ్రావణిని పిలిచి, "నా అకౌంటు నుంచి రమేష్ కు డబ్బులు ట్రాన్స్ ఫర్ చెయ్య"మని చెప్పాను.

"మళ్ళీ ఎవరి దగ్గర అప్పు చేశారు సార్?"

"ప్రవీణ పంపింది."

"నిజమా సార్?"

"అక్షరాలా. మళ్ళీ చెబుతున్నాను, నేను మనుషుల్ని నమ్ముతాను."

(పవీణా, ఈ ఆర్టికల్ నువ్వు చదవాలనీ, నువ్వు మంచి ఫ్లితిలో వుంటే, ఇప్పటికైనా నీ మాట నిలుబెట్టుకోవాలనీ నా ఆశ, ఆకాంక్ష)

చేదు

అంజన.కె

నా ప్రియాతి ప్రియమైన చందు

ఎంతగా ఎదురు చూసావో కదా నేను నిన్ను ఇలా పిలవాలని. ఎప్పుడూ నిన్ను చందూ అని పిలవలేదు. ఏన్నో సార్లు బ్రతిమిలాడావు, పిలవకుంటే నాతో మాట్లాడనని బెదిరించావు. అయినా అది పంతమో, సిగ్గో, లేక నిన్ను ఉడికించాలన్న చిలిపి ఊహో – చందూ అని ఇంత వరకు పిలువలేదు. ఆసలు ఏకవచనంలో సంభోదించి ఎన్నాళ్ళయ్యింది?

గుర్తుందా మన చిన్నతనం –

జ్ఞాపకాల ఒక్కో పరదా తొలగిస్తూ వెనక్కి చూస్తే నువ్వు లేని జ్ఞాపకాలు ఏమీ లేవు.

బాగా గుర్తు వుంది.. నాకు దాదాపు ఏడెనిమిది ఏళ్ళ వయస్సు ఉండేదేమో – సెలవులకు పట్నం నుండి వచ్చేవాడివి. సంక్రాంతి సెలవులకు, ఇంకా వేసవిలో.

ఇదీ నా ఊరు, అన్నీ నాకే తెలుసు అన్న మంకుతనం ఉండేది నాలో. మన చుట్టాలు చాలా మంది ఉన్నారు వూళ్ళో, ఎవ్వరి ఇంటికి వెళ్ళాలన్నా, నీకేమీ తెలియదని దబాయించి నేనే లాక్కెళ్ళే దాన్ని.

కౌముది

ఏందుకు నాతో దెబ్బలాడేవాడివి కాదు?

కొంచం పెద్దయ్యాక, జాంకాయలు, సీమతుమ్మకాయలు, చింతకాయలు తెంపటానికి నేనే ముందుండేదాన్ని.

పెద్దకర్రకు చిన్నకర్ర గట్టిగా కట్టి, కాయలు తెంపుతూ అది బాలెస్సు చెయ్యలేక కష్టపడినా, నువ్వు పట్టుకోబోతుంటే వొప్పుకునేదాన్ని కాదు.

కాసేపటికే చెయ్యి నొప్పెట్టి, “ఇదిగో గెడ నువ్వే తెంపు” అంటే ఇక చాలు అనే దాకా కోస్తూనే వుండే వాడివి.

సంక్రాంతి రోజుల్లో-

రోజుకు కనీసం యాభై గొబ్బెమ్మలు పెట్టాలి అని నేను నానా హడావుడి పడిపోతూ, ప్రొద్దున్నే లేచి నిన్ను కూడా లేపి, రెండు సందులవతల వున్న రామయ్య తాత చావిడిలో ఆవుపేడ బుట్టలోకి వేసేదన్ని. పట్నం నుండి వచ్చినా ఏనాడూ నువ్వు చీదరించుకోలేదు పేడ కంపు అని. నాతో పాటే ఆ పేడ తట్ట మోస్తూ తిరిగేవాడివి.

“ఏమే రోజూ స్కూలుకు లేవమంటే బద్దకం, అమ్మకు కాస్త పనిలో సాయం చెయ్యమంటే వొళ్ళు వంగదు. గొబ్బెమ్మల కైతే లేస్తావా?” నానమ్మ కొప్పడేది.

“అవును ! అందరి కంటే నేనే ఎక్కువ గొబ్బెమ్మలు పెట్టాలి ఎందుకంటే, అమ్మ అందరి కంటే బాగా ముగ్గులు వేస్తుంది కదా”

“నువ్వు లేచేది కాక వాడిని కూడా నిద్ర పోనివ్వవా” అమ్మ మందలించేది

“మీ అందరికీ ఎందుకు వాడికి లేని గోల” నా నోట్లో మాట పూర్తి కాకుండానే గయ్యమంది నానమ్మ.

“వాడేంటే వాడు - పెద్దంతరం చిన్నంతరం లేదా? నెత్తి మీదకు పదేళ్ళూ వచ్చాయి. బావ అని పిలవగా ఇంతవరకు చూడలేదు. ఇలా అయితే నిన్ను వాడికిచ్చి చెయ్యను. నోరు లేని సన్నాసి నీతో వేగలేదు”

“ఛీ వీడినెవరు పెళ్ళి చేసుకుంటారు? వీడికి మీసం కూడా లేదు” అందరు పగలబడి నవ్వారు ఆ మాటలకి.

గొబ్బెమ్మల పని అయ్యాక స్నానం చేసి, అమ్మ పెట్టిన వేడి వేడి ఇడ్లీలు తిని పెత్తనాలకి వెళ్ళేదాన్ని.

మధ్యాహ్నం పొలంలో నూర్చిళ్ళు జరుగుతున్నాయని అమ్మ భోజనాలు పంపేది. భోజనం తీసుకెళ్ళటానికి పాలేరు వస్తే, బండిలో ఎక్కి ఇద్దరం వెళ్ళేవాళ్ళం.

ఎన్ని కబుర్లు చెప్పుకునే వాళ్ళం. పట్నంలో నీకు మంచి తిండే దొరకడు అని తెగ జాలిపడిపోయి - ఉసిరికాయలు, తేగలు, జున్ను - రోజుకో తాయిలం నీకు.

పుల్లటి ఉసిరికాయలు కోసుకొని, ఉప్పు కారం కాగితపు పొట్లాం లో కట్టి - నీకు అమ్మతభాండం ఇచ్చినంత ఆనందపడిపోయేదన్ని. ఉప్పు కారం కలిపినట్లుండేది మన స్నేహం.

గుర్తుందా నన్ను పాము కాటేసిన రోజు?

బహుశా నాకు పద్నాలుగేళ్ళు నీకు పదహారేళ్ళు ఉంటాయనుకుంటా!

కాలవలోకి దిగాను తామర పూలు కోద్దామని, నువ్వు వద్దు అని వారిస్తున్నా వినకుండా. కాలికి ఏదో చుట్టుకుంటే విదిలించుకుంటూ గట్టుమీదకు వచాను, చేతిలో తామతూడులతో - తీరాచూస్తేకాలి మడమను పట్టుకొని ఏదో పాము. కదలొద్దు అని నువ్వు చెపుతున్నానేను విపరీతమైన భయంతో గట్టిగా ఏడుస్తూ కాలు విదిలించా. అది కాటు వేసి కాలుని వదిలేసింది.

నా కేకలకు పొలంలో పని చేస్తున్న వాళ్ళందరూ పరిగెత్తుకొచ్చారు. ఈలోపల నువ్వు కాలుకి గట్టిగా కట్టు కట్టావు. నాన్నబండి మీద డాక్టరు దగ్గరకు తీసుకెళ్ళారు - ఆయన కంగారు పడాల్సిన పనేమీ లేదని అది విష సర్పం కాదు అని నచ్చచెప్పేదాకా నేను ఏడుస్తూనే వున్నా.

బల్ల మీద నుండి లేస్తుంటే గమనించా అంతసేపూ నువ్వు నాచెయ్యి పట్టుకునే వున్నావని. మొట్టమొదటి సారిగా నీ కళ్ళళ్ళో నీళ్ళు!
ఎందుకో గుండె ఝల్లుమంది నీ కళ్ళళ్ళోకి చూస్తే!

బహుశా ఆ క్షణంలోనే నిన్ను ప్రేమించటం మొదలెట్టానేమో! వగరుగా గుండెలో ఒక కొత్త గుబులు.

కాలేజి చదువులోకి వచ్చేసావు. ఇదివరకట్లాగా సెలవలన్నీ నాతో గడపటం మానేశావు. డాక్టరు సీటు వచ్చిందని అత్త ఫోను చేసి చెపితే అందరూ ఎంతో సంబరంగా ఒకరి తరవాత ఒకరు నీతో మాట్లాడారు.

నన్ను మాట్లాడమని అడిగితే, “మీరు మాట్లాడారుగా చాలే” అని పెరట్లోకి వెళ్ళిపోయా!

ఈ మాట్లాడలేని బిడియం ఎప్పటినుండి? ఎంతో సంతోషంగా అనిపించింది నువ్వు డాక్టరు అవుతావంటే- ఏమి చెయ్యాలో తోచనంత సంతోషం!

మల్లెమొగ్గలు కోసి మాల కడుతుంటే నానమ్మ అన్నది - “అంతా దీని అదృష్టం, రేపు గుడికి ప్రసాదం తీసుకెళతా, అప్పాలు చెయ్యి శాంతా! మా చంద్రయ్య డాక్టరు కాబోతున్నాడు” మురిపెంగా చెపుతుంటే -

“చంద్రయ్య ఏంటి ఎదో ముసలోడ్ని పిలిచినట్లు” గబాల్లు అనేశా.

“ఏంటే నీ పెత్తనం అందరి మీదా, నా మనవడు నా ఇష్టం. ఇంకా నీ మొగుడు కాలేదు” బుగ్గ పట్టుకొని సాగదీసింది.

సిగ్గుతో మొహం కందగడ్డ లాగ అయ్యింది.

“ఆ మరే ఇక్కడ ఎవ్వరూ ఎదురు చూడట్లేదు నీ మనవడిని చేసుకోవటానికి” తెచిపెట్టుకున్న విసురుతో లేచి వెళ్ళిపోయా.

“ఈ మొండి పిల్లతో ఎలా వెగుతాడే, ఇద్దరికి పెళ్ళి చెయ్యాలనే నా కోరిక కలగానే మిగిలిపోతదా! వీళ్ళ పెళ్ళి చూడకుండానే పోతానేమో!” నానమ్మ మాటలు వినిపించాయి వెనకాల నుండి.

నాన్న సర్దిచెప్పాడు. ఏదో ఉక్రోషం - నువ్వు నాతో స్వయంగా చెప్పలేదని. నాన్న, నానమ్మ నీ దగ్గరికి వెళ్లారు. అమ్మ బోలెడు పలహారాలు చేసి ఇచ్చింది. నన్ను రమ్మని ఎంత అడిగినా వొప్పుకోలేదు.

తిరిగి వచ్చాక అత్త ఇచ్చిన పార్టీ గురించి నానమ్మ చెపుతుంటే, నేను కూడా వెళ్ళలేదే అని తెగ మధన పడ్డా. నేను రాలేదేమని అడిగావంట కదా - భలే సంతోషం వేసింది ఆ మాటకే!

మూడేళ్ళు కనపడలేదు నువ్వు, ఒక సంవత్సరం వచ్చినా నేను లేను. ఫ్రెండ్స్ తో గోదావరి ట్రిప్ కి వెళ్ళా. తిరిగి వచ్చాక నువ్వు వచ్చి వెళ్ళావని తెలిసి ఎంత ఏడుపు వచ్చిందో!

మళ్ళా ఉక్రోషం! ఏ నేను వున్ననో లేదో తెలుసుకుని రావచ్చు కదా అని!

చెప్పాపెట్టకుండా వచ్చేసావు ఓ రోజు!

వాకిట్లో ముగ్గు వెస్తుంటే వెనకాలనుండి “ముగ్గులు వెయ్యటం ఎప్పుడు నేర్చుకున్నావు?” అని వినిపడితే గబాల్లు తలెత్తి చూశా.

చిరునవ్వుతో నువ్వు.

కంగారుతో గబాల్లు ముగ్గుడబ్బా తన్నేసి లోపలికి పరిగెత్తా, వెనకాల నువ్వు పిలుస్తున్నా వినిపించుకోకుండా.

అందరూ నిన్ను పలుకరించి, నువ్వు స్నానం చేసి, టిఫిన్ తినటానికి కూర్చునేదాకా నీ ఎదురుగా రాలేకపోయాను. నా కాళ్ళ వొణుకు తగ్గటానికి అంత టైం పట్టింది. నన్ను నేనే తిట్టుకున్నాను- ఏంటి ఈ కంగారూ తడబాటు ?

నాన్న, నానమ్మ నువ్వు చెప్పుకునే కబుర్లు వింటూ, అమ్మకి పూరీలు చెయ్యటంలో సాయం చేస్తూ వంటింట్లోనే ఉండిపోయా! నీతో ఒంటరిగా గడపాలన్న కోరిక క్షణక్షణం ఎక్కువైపోతుంటే - ఎలా వర్ధించను నా మనోవేళం!!

సాయంత్రం నానమ్మ శత పోరి గుడికి వెళ్ళమంటే – ఎంతో ఉత్సాహంగా గులాబీరంగు వోణీలో, తలలో మలైల దండ పెట్టుకొని ముద్దుగా తయరయ్యా!

గుడి నుండి వస్తుంటే, “చాలా రోజులయ్యింది తోట దాకా వెళదామా?” అని అడిగావు. ఎప్పుడూ నేనే గలగలా మాట్లాడేదాన్ని కానీ విచిత్రంగా ఈ సారి నువ్వు ఎక్కువ మాట్లాడావు. చాలా కబుర్లు చెప్పావు నీ కాలేజీ కబుర్లు, సినిమాలు, పుస్తకాలు...

తోటలో మామిడికాయలు విరగ కాసాయి. ఒక కాయకోసీ ఇచ్చావు నీకు పుల్లటి కాయలు ఇష్టం కదా అని.

“అయినా ఉప్పుకారం పొట్లం ఏది? చిన్నాప్పటి అలవాట్లు మర్చిపోయావా?” దబాయించావు మామిడికాయ కొరుకుతున్న నన్ను చూసి.

“తోటకి వెళదామని ఇంట్లో చెప్పావా? గుడికి అని బుద్ధిమంతుడిలా ఇంట్లో చెప్పి, ఇలా తోట వెంబడి తిప్పుతున్నావ్” ఉడుక్కున్నాను

“హమయ్య నా గలగలా గొదారి ఎక్కడికి వెళ్ళిందా అనుకున్నా, పర్లేదు మాటలు మర్చిపోలేదు. ఏంత బెంగ పడ్డానో తెలుసా!?”

చిలిపిగా అన్నావు

సిగ్గుతో తలదించుకున్న నా మొహం ఎత్తి, ఎంతో మృదువుగా నన్ను ముద్దు పెట్టుకున్నావు. ఎంతసేపు అలా ఉండిపోయామో

తెలియదు.

“ఎలా వుంది మన మొదటి ముద్దు?” ఎంతో ముద్దుగా అడిగావు

బాగా ఏడిపించ బుద్ధి అయ్యింది, “ఎలా ఉంటుందేంటి? పుల్లగా ఉంది, ఇప్పుడేగా మామిడికాయ తిన్నది”

పొలమారేటట్లు నవ్వావు, అంత గట్టిగా నువ్వు నవ్వటం ఇదే మొదటిసారి నేను చూడటం. ఎంత అంత అందంగా ఉన్నావో!

మళ్ళా ఇంకో ముద్దు “ముద్దు తియ్యగా ఉంది అని వొప్పుకునే దాకా పెట్టనా?” ఇంత చిలిపిగా మాట్లాడగలవని అప్పుడే తెలిసింది.

“ఏమి అక్కరేదు. పద వెళదాం ఇంటికి”

నువ్వు ఉన్న రెండు వారాలు, ఎంత చిలిపిగా, కవ్వితల తృప్తింతల మధ్య- ఇంట్లో ఎవరికి దొరకిపోకుండా దాగుడుమూతలు.

నేను అన్నట్లుగానే పుల్ల పుల్లగా, తిమ్మిరి మత్తులో నీతో గడిపినది కలా నిజమా అన్నట్లు గడిచిపోయింది.

“ఇంతకీ నన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలికి ఇంకా వొప్పుకోలేదు నువ్వు” నా జడతో ఆడుకుంటూ అడిగావు మూడేళ్ళ మన చిలిపి సరాగాల మధ్య.

“ఎందుకు వొప్పుకోవాలి?” ముక్కు పట్టుకు లాగాను

“మీసాలు కూడా లేవు వీడిని చేసుకోను అన్నావని కష్టపడి మీసాలు కూడా పెంచాను కదా” అదే చిలిపి నవ్వు

ఇన్నేళ్ళాగా నీతో దాదాపు కలిసి పెరిగా – ఒక స్నేహితుడిగా, ఆత్మీయుడిగా, ప్రియుడిగా ఎన్నో రూపాల్లో ఎన్నో ఏళ్ళ సాంగత్యం మనది – అయినా నీ దగ్గర సిగ్గు పడకుండా ఉండలేను.

“చందు అని పిలవ్వా నన్ను? ఎన్నాళ్ళగా అడుగుతున్నా ప్లీజ్ అలా నీనోటి వెంట వినాలని ఉంది”

“ఊహూ! నేను పిలవను” నవ్వేసాను నీ అలక చూసి

ఆ రోజు ప్రొద్దున్నే నానమ్మా నాన్న నిశ్చయించారు వేసవిలో మా పెళ్ళి చెయ్యాలని.

“పో నేనేమీ చేసుకోను డాక్టరు ఐతే ఏంటంటా, ఆ పట్నం కాపురం నా వల్ల కాదు. నేను మీ అందరికీ దూరంగా వుండలేను, ఏ నానమ్మా ఎప్పుడన్నా నీకు దూరం ఉన్నానా?” నిన్ను ఉడికించాలన్న తపనే నా చేత అలా అనిపించింది

“నా తల్లీ! ఆ మాట అన్నావు చాలు. చంద్రయ్య బంగారం తల్లీ నిన్ను బాగా చూసుకుంటాడు. నానమ్మనేంటి అందరిని మరిపిస్తాడు”

“పో నేనేమి వొప్పుకోను” వచ్చే నవ్వును ఆపుకుంటూ లోపలి గదిలోకి వెళ్ళిపోయా

“అది చిన్న పిల్ల నువ్వంటే చాలా ఇష్టం నాకు దాని మనసు తెలుసు” నీకు నచ్చచెపుతున్న నానమ్మ మాటలు వింటుంటే నవ్వు ఆగలేదు నా చిరు కోపాలు, అలకలు, మూతిబిగింపుల కతీతంగా ఎంతో వైభవంగా జరిగింది మన పెళ్ళి.

సగం డాబా అంతా చల్లటి తాటాకు పందిరి వేసి, దాని క్రింద మన మొదటి రాత్రికి పూలపాస్తు అలంకరించారు.

లేత గులాబీ రంగు చీర (నీకు ఆ రంగు ఇష్టం అని), మొగలిపువ్వుల పూలజడ, ఎట్టటి గోరింట పండిన చేతులు, చేతి నిండా నీకు

ఇష్టమైన మట్టి గాజులు – ఒక అపురూపమైన కానుక లాగ, నాజుకు బొమ్మలాగా చూసావు నన్ను-

“కనీసం ఇవాళ్ళైనా చందు అని పిలవచ్చు కదా” గోముగా బ్రతిమిలాడావు

“నిన్ను ఏమండి అనాలంట నానమ్మ చెప్పింది” అతి అమ్మయకమైన మొహంతో చెప్పాను

“భీభీ అలా ఏమీ వద్దు. నువ్వు నన్ను చందూ అనే పిలుపు – అయినా ఇంత బ్రతిమిలాడించు కుంటావు ఈ చిన్న సరదా తీర్చలేవా?”

ఏందుకో తెలియదు – మనస్సులో నీమీద ఎంత ప్రేమ వున్నా, అది వ్యక్త పరచలేను నువ్వు నామీద వర్షించే ప్రేమకు ఎలా

ప్రతిస్పందించాలో కూడా తెలియదు.

నిన్ను సతాయించాలన్న చిలిపితనం నువ్వు ఉడుక్కుంటుంటే మహా సరదాగా ఉండేది

భావావేశం, ప్రేమావేశం, మోహావేశం – ముప్పేటై...

అధరం మధురం – హసితం మధురం

మధురాధిపతే అఖిలం మధురమ్...

తొలిరాత్రి కొంగున బంగారం కడతారంట, అంతకంటే ఎంతో విలువైనదే ఇచ్చావునాకు. అలసి సొలసి నీ కౌగిట్లో సేదతీరుతున్న నాతో

చెప్పావు –

“నేను పీజీ కంప్లీట్ చేసే దాకా ఎటూ విడిగా ఉండక తప్పదు. కానీ ఈలోపల ఇక్కడే హాస్పిటల్ కట్టబోతున్నా. నాన్న, ఇంకా

మామయ్యతో చెప్పేశా. అప్పుడు నీకు ఇష్టమైన ఊరిలోనే ఉండొచ్చు. సంతోషమేగా?”

అనిర్వచమైనది నిర్వచించే ప్రయత్నం –

ఊక్కిరి బిక్కిరి చేసే ప్రేమావేశం –

నాలో నీవై, నీకే నేనై

నా నీకోసం, నీ నేను ఏమివ్వగలను?

మన జీవితంలో ఇక అప్పటి నుండి అంతా తీపే, పోట్లాడుకున్నా, అలిగినా, జీవితంలో ఆటుపోట్లు వచ్చినా – నీ సాంగత్యంలో

తియ్యగానే ఉండేది.

బాల్యం లోని ఉప్పు కారం లాంటి మన స్నేహం

కౌమారంలోని వగరుతో కూడిన ఆప్యాయత

యవ్వనంలో పుల్లటి అసురాగం

ప్రౌఢత్వం లో తియ్యటి ప్రేమ

ఇన్ని రుచుల కలబోత మన బంధంలో, చేదు అనే రుచి ఎందుకుండాలి.

ప్రియతమా! ఇన్ని మేళవింపుల రుచులు చాలవా?

ఎవరెన్ని జోకులు వేసినా నా చుట్టూ చుట్టూ తిరిగేవాడివి, నేను లేని నువ్వు లేవు అనేవాడివి, మరి నేను ఉండగలనా?

అర్ధాంతరంగా నన్ను వదిలి ఎందుకు వెళుతున్నావ్?

అన్ని రుచులు ఆనందంగా నీతో చవి చూసిన నేను ఈ చేదును తట్టుకోలేకుండా ఉన్నాను.

ఏక్కిడెంటులో నేను ఎందుకు పోలేదు? నువ్వెందుకు అచేతనంగా ఉన్నావు?

నేను చెప్పాలనుకున్న వన్నీచెప్పలేనేమో అన్న భయం తో ఇదంతా రాస్తున్నా. అంతా రాశాక నీకు చదివి వినిపిస్తా, లేస్తావు కదూ! నా జీవితంలో నుండి చేదుని తీసేశావు కదూ!

చందూ అని పిలుస్తున్నా కదా! ఆ పిలుపు వినటానికైనా లేవవా? ఇక నుండి రోజూ చందూ అనే పిలుస్తా - ఒట్టూ!

నువ్వు బాగైతే చాలు, నా మనస్సులోని ప్రేమను దోసిళ్ళతో త్రాగుదువు. ప్లీజ్ లేవవూ....

కృష్ణవేణి

- పి.ఎస్.నారాయణ

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2015)లో సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

మాచర్ల బస్టాండుకు వచ్చాడు ఆనందమూర్తి. బంధువులందరికీ ఆనందే అయినా, తెలిసిన వాళ్ళకూ, మిత్రులకూ మూర్తే. సన్నగా రివటలా వుంటాడు. నెత్తిన జుట్టు పూర్తిగా తెల్లబడిపోవటంతో అసలు వయస్సు డెబ్బై అయినా మరింత పెద్దవాడిలా కనబడతాడు. సన్నటి ముఖానికి పాతకాలం నల్ల లావుపాటి ఫ్రేమ్ కళ్ళజోడు.

చేతిలో చిన్న లెదర్ బ్యాగ్. అందులో ఒక చిన్న తువ్వాల, ఓ మంచినీళ్ళ సీసా ఉంటాయి. వాటికి తోడు రెండు చాక్లెట్లు. సుగర్ ఎక్కడ డౌన్ అవుతుందో అనే భయం.

నాగార్జునసాగర్ వెళ్ళే ఎర్రబస్సు ఎక్కాలి. ఎత్తిపోతల జలపాతం దాటిన తరువాత రెండు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఓ చిన్న రహదారి దగ్గర దిగాలీ అంటే ఆ బస్సు ఎక్కక తప్పదు. ఎక్స్‌ప్రెస్ బస్సులు ఏవీ అక్కడ ఆగవు.

ఎర్రబస్సులు మాచర్లనుంచి కొన్ని ఉన్నా, గురజాల నుంచే ఎక్కువగా వస్తాయి.

ఆనందమూర్తి చెన్నకేశవస్వామి గుడి వీధి నుండి నడుచుకుంటూ వచ్చాడు. చెమటలు పడుతున్నాయి. ఓ పక్కగా వెళ్ళి అక్కడున్న బెంచీమీద కూర్చుని, లెదర్ బ్యాగ్ తెరిచి మంచినీళ్ళ సీసా బయటకు తీశాడు. దాని మూత తీసి తలపైకెత్తి నాలుగు గుక్కలు త్రాగాడు. చిన్న తువ్వాలతో మూతి తుడుచుకున్నాడు. జిప్ మూయబోతూ లోపల పెట్టిన డబ్బును ఒకసారి తృప్తిగా చూసుకున్నాడు.

బస్సు ఎక్కడా వచ్చే సూచనలు కనబడటంలేదు.

గేటు బయట బండ్లమీద యాపిల్స్, బత్తాయిలు ఉన్నాయి. ఏవైనా రెండు కృష్ణవేణికి తీసుకెళ్లామా అనిపించింది. కానీ అంతమందిలో ఆమెకే ఇవ్వటం భావ్యం కాదేమో అనిపించగా ఆ ఆలోచనను విరమించుకున్నాడు. ఈ ఆలోచన గత సంవత్సరంగా అక్కడకు వెళ్తున్న ప్రతిసారి వచ్చేదే, తరువాత విరమించుకోవటమూ జరిగేదే.

ఇంట్లో వాళ్ళకెవరికీ ప్రతినెలా తను ఇలా అక్కడున్న అనాధాశ్రమానికి వెళ్ళటం ఇష్టంలేదు. భార్యలేదు. ఐదేళ్ళ క్రితమే చనిపోయింది. పెద్దపిల్లవాడు ముసలాయన తను చెప్పినా వినే మనిషి కాదన్నట్లుగా నసిగి ఊరుకుంటాడేగాని, గట్టిగా వద్దనడు. తనకొచ్చే

కౌముది

పెన్షన్లో తను ఖర్చుపెట్టుకుండటంతో ఎవరూ గట్టిగా కాదనలేకపోతున్నారు. మాచర్లలోనే ఉన్న కూతురయితే వద్దనదుగాని, 'పెద్దవాడివి ప్రతినెల అక్కడకు ఒంటరిగా వెళ్ళటం దేనికి నాన్నా. నేను వస్తాను తోడు. లేదా ఆదివారం అయితే మీ అల్లుడుగారు వస్తారు' అంటుంది.

ఆమెకు తన తండ్రి సంగతి తెలిసిందే - ధార్మిక చింతనతో మరొకరి అవసరాన్ని ఆదుకోవటం కూడా ఆయన నమ్మిన సిద్ధాంతాలలో ఒకటి. ఆయన ఎవరినుండీ ఏమీ ఆశించడు. తనకు ఉన్నదాంట్లోనే చేతనయినంతవరకూ మరొకరికి సాయం చేస్తూ తృప్తిచెందుతుంటాడు. అమ్మ ఉన్నంతకాలం తమింటికి ప్రతివారం ఓ వారాలబ్యాంబు వస్తుండేవాడు. అమ్మకూడా దానధర్మాలలో నాన్నకు తీసిపోయేదికాదు.

కూతురు వస్తానన్నప్పుడల్లా ఆయన నవ్వేస్తుంటాడు. 'నేను అనాధ ముసలవాళ్ళ నడుమ వాళ్ళ యోగక్షేమాలు అడుగుతూ రెండు మూడు గంటలు గడపటానికి వెళుతుంటాను. మీకెందుకే ఆ బోరు!' అంటూ దాటేస్తాడు.

ఎప్పుడు బయల్దేరినా ఉదయం ఎనిమిదింటికల్లా బయల్దేరతాడు. ఆశ్రమానికి ఇద్దామనుకున్న డబ్బు ఇచ్చేస్తాడు. కాసేపు అందులో వున్న అందులో అందర్నీ పలకరిస్తాడు. ముఖ్యంగా కృష్ణవేణిని. ఆమెతో మాట్లాడుతున్నా, ఆమెకోసం డబ్బుకడుతున్నా మనసుకు హాయిగా ఉంటుంది.

వయస్సు వచ్చిన తరువాత పలకరించే దిక్కులేకపోవటం ఎవరికైనా బాధాకరమే. దాన్ని అధిగమించాలనుకోవటమూ చాలామందికి అత్యాశే.

ఆమె ఎక్కువగా మాట్లాడదు. క్యాటరాక్టు ముదిరిన ఆమె రెండు కళ్ళకూ ఏవీ స్పష్టంగా కనబడవు. తనను ఈ వృద్ధాప్యంలో ఆదుకుంటున్న ఆయన్ను చూస్తూ, పెదవులను కదల్చి కదల్చకుండా గొణుగుతూ, నిర్లిప్తంగా ఓ నమస్కారం పెడుతుంటే తప్ప స్పష్టంగా ఏమీ అనదు.

అసలు మూర్తి ఆమెను చూడటం సంవత్సరం క్రితం ఓ రోజున అనుకోకుండా జరిగింది. అది ఆనాడు అతడితో పనిచేసి, మాచర్లలోనే విశ్రాంత జీవితం గడుపుతున్న చిదంబరం ఆ ఆశ్రమానికి వెళుతూ, "నువ్వు కూడా వస్తావేమిటి మూర్తి. అక్కడున్న మా దూరపు బంధువు ఒకామెకు ఆరోగ్యం బాగాలేదని తెలిసింది. చూద్దామని వెళుతున్నాను" అన్నాడు.

"ఇంట్లో కూర్చుని చేసేదేమున్నది. పద వెళ్లాం" అంటూ తనూ బయల్దేరాడు. అంతవరకూ వినటమేకాని ఎప్పుడూ చూడని ఆ అనాధాశ్రమాలు ఎలా ఉంటయ్యో చూడవచ్చు అన్నట్లుగా!

గురజాలనుంచి నాగార్జునసాగర్ వెళ్ళే ఎర్రబస్సు గేట్లో నుంచి లోపలకు రావటం చూస్తూనే అక్కడ బెంచీల మీద కూర్చున్న వాళ్ళు సామాన్లు తీసుకు లేస్తుండటంతో మూర్తి లేచాడు చేతిలోని తోలు సంచీని చంకలో పెట్టుకుంటూ.

చాలామంది దిగటంతో బస్సు మూడొంతులు ఖాళీ అయింది. మూర్తికి సీటు దొరికింది. కండక్టర్కు నాలుగు రూపాయలు ఇచ్చి, "ఆశ్రమం రోడ్" అన్నాడు.

టిక్కెట్టు చేతిలో పెట్టి కండక్టర్ ముందుకు వెళ్ళిపోతుండగానే కృష్ణవేణి కళ్ళముందు కదిలింది.

ఆనాడు చిదంబరంతో కలిసి ఆ ఆశ్రమంలో కాలుపెట్టినప్పుడు మొట్టమొదటిసారిగా ఆమెను చూడగానే ఎక్కడో చూసిన అనుభూతి కలిగింది కానీ, ఎంతగా ఆలోచించినా ఆమె ఎవరైందో వెంటనే బుర్రకు తట్టలేదు.

ఆ రోజైనా ప్రత్యేకంగా ఆమె తన దృష్టిలో పడేదికాదు. చిదంబరం బంధువును చూసిన తరువాత ఆశ్రమ నిర్వాహకుడిని కలిసి తోచింది ఏదో డౌనేషన్గా ఇచ్చి వెళ్లాం అని అంటే, మూర్తి వెళ్ళాడు. ఆయన గదిలో అప్పటికే ఓ స్త్రీ గోడవారగా తలవంచుకుని నిలబడి వున్నది. ఆమెకు ఆసరాగా మరో స్త్రీ ఆమె చేయి పట్టుకుని పక్కనే వున్నది.

చూడగానే ఆమె ముఖం తెలిసిన మనిషి ముఖంలా అనిపించగా కొద్ది క్షణాలపాటు ఆమెనే చూస్తూ ఉండిపోయాడు మూర్తి.

"చూడమ్మా! నాకూ బాధగానే వుంది ఇలా చెప్పటానికి. ఎంత అనాధాశ్రమమే అయినా ఇక్కడ వున్న వందమందికీ పచ్చడి మెతుకులతోనయినా భోజనం పెట్టాలి అంటే కాస్తో కూస్తో డబ్బు కావాలి. అది ఏ మూలకూ చాలవని తెలిసినా ఓ వేయి రూపాయలు మాత్రమే మీ నుండి నెలకు తీసుకుంటున్నాం. ఇక్కడ పనిచేసే వాళ్ళకు జీతాలు, కరెంటుకు, నీళ్ళకూ తడిసి మోపడవుతోంది. అప్పటికీ మేం మరీ ఇవ్వలేని ఓ పాతికమందికి ఉచితంగానే అందరితో సమానంగా సేవచేస్తున్నాం. ఆరునెలల క్రితం మిమ్మల్ని తీసుకువచ్చిన ఆయనకు చెప్పాను. ఉచితంగా జేర్చుకునే స్థానాలు నిండిపోయినయి, కనీసం నెలకు వెయ్యయినా ఇవ్వటానికి అంగీకరిస్తేనే మిమ్మల్ని జేర్చుకుంటామని అంగీకరించినట్లుగానే రెండు నెలలు పంపించారు. తరువాత ఏమైందో తెలియదు ఒక్క పైసా రాలేదు. మీకు ఇబ్బంది కలిగించటం ఇష్టంలేకనే నాలుగు నెలలయినా ఒత్తిడి తీసుకురాలేదు. మిమ్మల్ని ఇక్కడ జేర్చిన వాళ్ళను వెంటనే వచ్చి, ఆ నాలుగు వేలు ఇచ్చి, ముందు ముందు వాయిదాలు పెట్టకుండా ప్రతినెలా పంపిస్తుండమని ఉత్తరం వ్రాయండి. కొందరు దాతలుండబట్టే మీనుండి అంత తక్కువ సొమ్ముతీసుకున్నా వందమందికి నీడా, కూడా, గుడ్డా ఇవ్వగలుగుతున్నాం!"

ఆయన మాటలకు తన దగ్గర సమాధానం లేదన్నట్లుగా ఆమె మాట్లాడకుండా తలవంచుకు నిలుచున్నది.

తలెత్తి ఆమె వంక చూస్తే ఆమె కళ్ళు నీటితో నిండివున్నట్లే అనిపించింది. మనిషి పచ్చటి పసిమి. ముడతలు పడ్డ ముఖం. పలచటి జుట్టు. కట్టుకున్న పాత చీర. లోపలకు పోయిన కళ్ళు. ఎక్కడనుంచి వచ్చిందో అర్థంకాలేదు. కానీ తనకు జీవితంలో ఎప్పుడో, ఎక్కడో తారసపడినట్లే చెబుతోంది ఆ ముఖం.

ఆమె రెండు చేతులూ జోడిస్తూ, "నాకు ఎవ్వరూ లేరండీ. నన్ను వదిలించుకోవటానికే ఆ రోజున నాతో వచ్చినాయన మీకు ప్రతినెలా డబ్బు పంపిస్తానని మాట ఇచ్చినట్లుగా నాకిప్పుడు అర్థమవుతోంది" ఆమె కంటివెంట నీరు జలజలా రాలింది.

మూర్తికి జాలివేసింది ఆమెను చూస్తుంటే. "ఏ ఊరు మీది?" వాళ్ళ మాటల్లో కల్పించుకుంటూ అడిగాడు.

ఆమె ముఖం తిప్పకుండానే "ఒంగోలు" అన్నది.

ఆమె ఊరు తెలిస్తేనన్నా ఏమైనా ఆధారం దొరుకుతుందేమోనని అనుకున్నాడు గాని ఆమె చెప్పిన ఊళ్ళో తనింతవరకూ ఎన్నడూ కాలపెట్టలేదు.

"సరేనమ్మా! వెళ్ళు. ఎవరో పెద్ద మనుషులు వచ్చారు వారితో మాట్లాడాలి. నువ్వు మాత్రం నేను చెప్పింది గుర్తుంచుకో. నీకు మరో నెలరోజులు అవకాశమిస్తాను. తరువాత నేను చేయగలిగిందేమీలేదు" ఆయన కాస్తంత చికాగ్గా అన్నాడు.

ఆమె వెనక్కు తిరిగింది. తోడు వచ్చినామె సాయంగా చేయిపట్టుకోగా ఆ గదిలోనుంచి వెళ్ళిపోయింది.

"వయస్సు రావటమే కాదు ఉండాల్సిన అన్ని రోగాలు వున్నాయి. షుగరు, నడవలేని నిస్సత్తవ. కాటరాక్టు ముదిరిపోవడంతో చూపు ఆనని రెండు కళ్ళూ. షుగరు కంటే ఆశమానికొచ్చే డాక్టర్ మందులిస్తున్నాడు. కళ్ళకు ఆపరేషన్ చేయించటమనేది మావల్లకాదు. ప్రభుత్వసుపత్రిలో చేయించాలన్నా కొద్దిరోజులపాటున్నా ఆమెను ఆసుపత్రిలో కనిపెట్టుకుని ఉండేందుకు మనిషి కావాలి. మా దగ్గర అలాంటి సేవలందించేందుకు మనుషులు లేరు. ఊ.. చెప్పండి మీరెందుకొచ్చారు. కొత్తవారిని జేర్చటానికైతే ఖాళీలు లేవండి. వెయిటింగ్ లిస్టులో ఇప్పటికే పదిమంది దాకా ఉన్నారు."

చిదంబరం నవ్వి అన్నాడు "మీ ఆశ్రమంలో ఉన్న శకుంతల మాకు కాస్తంత దూరపు బంధువు. చూచి వెళ్ళామని వచ్చాం. వీరూ, నేనూ మాచర్లలోనే ఉంటాం లెండి. ప్రభుత్వోద్యోగం చేసి పదిహేనేళ్ళకు పైగా విశ్రాంత జీవితం గడుపుతున్నాం"

మూర్తి వెంటనే అందుకున్నాడు. "పాపం ఇప్పుడు వెళ్ళిన ఆమెను చూస్తుంటే జాలివేస్తోంది. ఒక్కొక్కరి జీవితాలు అలా వెళ్ళిపోవాల్సిందేనేమో ఒక పనిచేద్దాం. ఆమెను ఆశ్రమం నుండి పంపబోకండి. ఎవరూ లేరంటున్నదికదా మీరు వెయ్యవాలంటున్నారు. ఆ డబ్బు నేనిస్తాను. మా పిల్లలెవరూ నా పెన్షన్ మీద ఆధారపడిలేరు. నేనే ఆ డబ్బును మంచాన పడితే అవసరానికి ఉంటుందిలే అని జాగ్రత్త చేసుకుంటున్నాను. కొద్దిమొత్తాన్ని ఇలాంటి వారికోసం ఖర్చుపెట్టటానికి ఇబ్బందేమీలేదు. నాకు గుర్తుకు రావటంలేదుగాని ఇంతకు ముందు ఆమెను ఎక్కడో చూసినట్లే అనిపిస్తున్నది. ఆమెది ఒంగోలే అయితే మాత్రం ఆ ఊరుతో నాకేమాత్రం పరిచయం లేదు. ఆమె పేరేమిటన్నారు?"

"కృష్ణవేణి"

"కృష్ణవేణా?" మూర్తి ఉలిక్కిపడ్డట్లుగా ఆయన వంక చూచాడు. ఇంతకు ముందు ఆ పేరు విన్నట్లే అనిపించగా!

కళ్ళు మూసుకుని గతంలోకి మనస్సును పరుగెత్తించాడు. లీలగా మెదులుతున్న దృశ్యాలు.

యాభై సంవత్సరాల క్రితం గుంటూరులో తన తండ్రి ఉద్యోగం చేస్తున్నప్పుడు తాము అద్దెకున్న ఇంటి పక్క భాగంలో నివసించిన మరో కుటుంబం గుర్తుకు వచ్చింది. వాళ్ళమ్మాయి పేరు కృష్ణవేణి. ఆ అమ్మాయే ఈమె కాదు గదా?

అవును బాగా ఆలోచిస్తే ఈనాడు వయస్సు ముదిరిన ఈమె ఆ అమ్మాయిలాగానే వున్నది. ఆ ముఖం, ఆ కళ్ళు, వెడల్పాటి ఆ నుదురు యాభై సంవత్సరాల తరువాత చూడటంతో ఇప్పుడు వెంటనే గుర్తు పట్టలేక పోతున్నాడుగాని ఆ ముఖాన్ని పరీక్షగా చూస్తుంటే ఆమె అయివుండవచ్చు అనిపిస్తోంది.

ఆ రోజుల్లో ఆ అమ్మాయి సవిత్ర తల్లి చేతిలో నానా హింసలూ పడుతుండేది. ఇంటిడు చాకిరి చేయిస్తూ, చదువుకోనిచ్చేదికాదు ఆ ఇంటి యజమాని నోరు లేని మనిషా అన్నట్లుగా మాటే వినబడేది కాదు.

గతం గుర్తుకు వచ్చినా బయటపడదలచుకోలేదు. ముందు ఆ కృష్ణవేణి, ఈమె ఒకరు అవునో కాదో తేలుసుకోవాలి. "సరేతండ్రి ఎవరైనా ఒక అనాధ స్త్రీ. ఆడుకోవటంలో తప్పులేదు. నెలనెలా ఏ ఇబ్బంది లేకుండా వేయి ఇవ్వగలను. కాటరాక్ట్ ఆపరేషన్ అంటారా అది నా వల్ల అయ్యేపనికాదు. అవునూ ప్రభుత్వం అప్పుడప్పుడూ క్యాంపులు నిర్వహించి ఆ ఆపరేషన్లవో ఉచితంగా జరిగేలా చూస్తుంటుంది కదా ప్రయత్నించలేదా?"

ఆయన నిర్దిష్టంగా నవ్వాడు. "ఈ మారుమూల కొండల్లోకి వచ్చి వాళ్ళు ఎక్కడ ఆ పనులు చేస్తారండీ. పెట్టినా టాన్లలో పెడతారు. అప్పటికీ మా ఆశ్రమం తరపున ఒకటి రెండు ఉత్తరాలు వ్రాశాను ప్రభుత్వానికి అలాంటి క్యాంపు ఇక్కడగాని, దగ్గరలోగాని ఎప్పుడైనా పెడితే మా ఆశ్రమంలోని అయిదారుగురికి చేయాల్సి వుంటుంది అని. సమాధానం లేదు. ఆ కాగితం వెంటబడి తిరిగే తీరుబడి, ఓపికా నాకు లేవు!"

చిదంబరం ఐదొందలు ఇచ్చాడు డోనేషన్ క్రింద ఆ ఆశ్రమానికి.

మూర్తి లేచి నిలబడి బయల్దేరుతూ, "నన్ను చిదంబరంగారు వెళ్ళాం వస్తావా అని అడిగినప్పుడు ఇలాంటి ఆలోచన రాలేదు. ఫస్టు తారీఖు ఇంకా పదిరోజుల్లోనే కదా వున్నది. పెన్షన్ రాగానే వేయి తెచ్చి ఇస్తాను. ఆమెను మాత్రం బయటకు పంపి ఇబ్బందుల్లోకి నెట్టవద్దు."

"అనాధలకు సేవచేయటమే మా ఉద్దేశ్యం. కాస్త గట్టిగా మాట్లాడితేనన్నా డబ్బు వస్తుందేమోనని అలా అంటామేగాని నేను దీనికి మేనేజర్ గా వున్న గత పదేళ్ళలో ఇంతవరకు ఎంత ఇబ్బంది పరిస్థితులు వచ్చినా ఎవరినీ డబ్బు ఇవ్వని కారణంతో బయటకు పంపించలేదు. దీని ట్రస్టు సభ్యులకూ అలాంటి ఆలోచనేలేదు" ఆయన లేచి నిలబడి వెళుతున్న ఆ ఇద్దరికీ అభివాదం చేశాడు.

అలా ఆ ఆశ్రమంతో అనుబంధమేర్పడింది సంవత్సరం క్రితం ఆనందమూర్తికి. అప్పటినుండి ప్రతినెలా పెన్షన్ అందుకోగానే వచ్చి చెప్పినట్లుగా ఆ డబ్బు ఇచ్చి వెళుతుంటాడు. వచ్చిన ప్రతిసారీ ఒకసారి కృష్ణవేణిని చూసి ఆరోగ్యం సంగతి కనుక్కుని వెళతాడు. ఏమడిగినా ఆమె 'ఆఁ, ఊఁ'లతోనే సమాధానమిస్తుందిగాని పెద్దగా మాట్లాడదు. మీరెందుకు నాకీ సాయం చేస్తున్నారని ఏనాడూ అడగనూ లేదు.

ఆ గదిలోనే ఆమెతో వుండే మరో ఆమె వెళ్ళేముందు మూర్తితో పాటు బయటకు వచ్చి ఆమెను గురించిన వివరాలు తనకు తెలిసినంతవరకూ అప్పుడప్పుడూ చెబుతుంటుంది. కృష్ణవేణి జరిగిన రోజులు గుర్తుకు వచ్చినప్పుడు కంటనీరు కారుస్తూ ఆమెకే తన బాధలు చెప్పుకుంటుంటుందట.

ఒకరోజు తనే అడిగాడు. "ఆమెకు వివాహమయిందా?" అని.

"అయినట్లులేదు. సవితి తమ్ముడవరో ఇక్కడ దించివెళ్ళాడని ఓ రోజు మాటల్లో అన్నది."

ఎత్తిపోతల దాటిన తరువాత మూర్తి లేచి డ్రైవర్ పక్కకు వచ్చి నిలబడ్డాడు తను దిగవలసిన ప్రదేశం రెండు మూడు నిమిషాలలో వస్తుండటంతో.

ఇప్పటికయినా తను తన వివరాలు చెబితే ఆమె గుర్తించి యాభై సంవత్సరాల క్రితం ఆమె కోరినా ఆదుకోలేని తను ఈనాడు ఈవిధంగానైనా ఆదుకోగలుగుతున్నందుకు సంతోషిస్తుందో, లేక ఆనాడు నోరు తెరిచి అడిగినా తిరస్కరించి తననీ స్థితికి తీసుకువచ్చినందుకు ఈసడించుకుంటుందో చూడాలి. మనస్సులో అనుకున్నాడు మూర్తి.

'అది గుర్తుచేయటంలో తప్పేమున్నది?'

ఆశ్రమం రోడ్డుదగ్గర బస్సు ఆగగానే మూర్తి ఒక్కడే దిగాడు. పది గంటలకే ఎండ మండిపోతుంది అన్నీ రాళ్ళగుట్టలు. నీడనిచ్చేందుకు చెట్లకూడా లేవు. రోడ్డుమీదనుంచి ఒక కిలోమీటరు క్రిందకు నడవాలి.

పది సంవత్సరాల క్రితం మాచర్లలోని ఓ పారిశ్రామిక వేత్తకు ఇలాంటి ఆశ్రమాన్ని పెడితే ఎలా వుంటుందా అనే ఆలోచన వచ్చి, ప్రయత్నించగా ప్రభుత్వం అక్కడ ఓ పదకొండు ప్లాన్ని కేటాయించిందిట. ఆయన, డబ్బున్న మరి కొందరిని కలుపుకుని గదులు కట్టించి దాన్ని ప్రారంభించారు. వాళ్ళే ఇప్పటికీ కొంత డబ్బును ప్రతి సంవత్సరం ఇస్తూ నడిపిస్తున్నారు.

రోడ్డుమీదనుంచి క్రిందకు నడుస్తుంటే ఆ బాటలాగానే గడిచిన తన గతం కూడా ఎత్తు పల్లాలతో కళ్ళముందు కనబడుతోంది. తనది మధ్య తరగతికి దిగువ కుటుంబం. నాన్న సంపాదనలోనే మంచాన పడ్డ బామ్మకు మందులు, తనకూ, చెల్లెలికీ చదువులు. వచ్చేపోయే బంధువులు. నోటికీ చేతికీ బొటాబొటీగా సరిపోయే ఆదాయం.

తను అప్పుడే బి.వి.పాసయి బి.ఎడ్లో జేరాడు.

అద్దెకున్న ఇంటి పక్కభాగంలో వుండే కృష్ణవేణి రోజు ఏదో ఒక సమయంలో కనబడుతునే వుండేది. చక్కటి ముఖం. నవ్వుతూ మాట్లాడుతుండే ఆమె ముందునుండి కదల బుద్ధి అయ్యేదికాదు. చదువులేదు. ఇంట్లో సవతి తల్లికి, చదువుకుంటున్న ఆమె పిల్లలకు చాకిరీ చేయటమే దినచర్యగా గడుపుతుండేది. ఆమెకున్న ఇబ్బందులేమిటో తెలిసినా ఒకటి రెండుసార్లు తను అన్నాడు 'ఇంట్లో ఈ అడవా చాకిరీ చేస్తూ సమయం వుధా చేసుకునేదానికంటే స్కూలుకి వెళ్ళి చదువుకోవచ్చుగదా అని' ఆమె నవ్వేసేదోగానీ సమాధానం చెప్పలేదు.

తరచూ ఆ ఇంట సవితి తల్లి కేకలు, ఈమె ఏడుపులు వినబడుతూనే వుండేవి. అప్పుడప్పుడూ దెబ్బలు కూడా తింటుండేదేమో అనిపించింది ఆమె పెద్ద పెద్ద కేకలు వింటున్నప్పుడు.

ఓ రోజు రాత్రి తన తల్లిదండ్రుల చెల్లెల్ని తీసుకుని దగ్గర బంధువులింట్లో జరుగుతున్న శుభకార్యానికి వెళితే తను ఒక్కడే ముందు గదిలో కూర్చుని మరునాటి పరీక్షలకు తయారవుతున్నాడు. అటువంటి సమయంలో విసురుగా తన గదిలోకి వచ్చిన కృష్ణవేణి వాకిటి తలుపు వేసేసి దాన్ని ఆనుకుని నిలబడింది కళ్ళు మూసుకుని. ఆయాసపడుతోంది. ఛాతి ఎగిరెగిరిపడుతోంది. చాలా అసహనంగా వున్నట్టే అనిపించింది.

తను విచిత్రంగా చూచాడు కళ్ళు మూసుకుని నిలబడి వున్న ఆమె వంక. సవిత్ర తల్లి ఏదో గొడవపెట్టుకున్నదన్నమాట.

"ఆనందమూర్తిగారూ నన్ను ఆదుకోలేరా మీరు?"

ఆమె ముఖం ఎర్రగా కమిలినట్లుగా వున్నది ఆ క్షణాన.

"ఆ రాక్షసి నన్ను హింసిస్తోంది. నేను భరించలేను. నాకు చావు తప్ప మరో మార్గం కనబడటంలేదు" అన్నది ఏడుస్తూ.

"నాన్నకు చెప్పవచ్చుగదా!"

"ఆయనకు చెప్పినా ఆ గోడకు చెప్పినా ఒకటే"

"మరేం చేయాలని?"

కొద్ది నిమిషాలపాటు మౌనంగా వుండిపోయింది. ఏదో చెప్పాలని తపన పడుతున్నట్లుగా నోరు తెరుస్తూ మూస్తున్నది. పలచటి పెదవులు అల్లల్లాడుతున్నాయి మాటల్ని పొందుపరుచుకుంటున్నట్లుగా.

"నాకు ఒక్కటే మార్గం కనబడుతోంది. మీరు చేయి అందించగలిగితే నేనే నరకకూపంలోనుంచి బయటపడతాను."

ఉలిక్కిపడ్డట్లుగా ఆమె వంక చూశాడు తను.

"నన్ను ఏ కుంటివాడికో, గుడ్డివాడికో లేదా కాటికి కాళ్ళు చాచుకున్న ముసలివాడికో పైసా ఖర్చులేకుండా అప్పజెప్పి వదిలించుకోవాలనేది ఆమె ఉద్దేశ్యం. ఆమె వైపు బంధువుల్లో అలాంటి వాళ్ళు ఎవరో వున్నారట. ఆ ప్రయత్నాల్లోనే వున్నది" ఆ తలుపు దగ్గరే నేలమీద ఇక తను ఏమీ చేయలేనట్లుగా కూలబడిపోయింది రెండు చేతులతో ముఖాన్ని కప్పుకుని.

ఆమె కోరిక తనకు స్పష్టంగా అర్థమయింది.

"నేను ఆమె మాట కాదన్నందుకు గరిట కాలేసి వాతలు పెట్టేటందుకు సిద్ధమవుతున్నది. నా అదృష్టం సరిగ్గా అప్పుడే ఎవరో బంధువుల రూపంలో రావటంతో పరిగెత్తుకుంటూ ఇటువచ్చాను" ఆమె కంటివెంట నీరు ధారగా కారుతోంది.

నేను ఏం మాట్లాడాలో తెలియనంతగా నిశ్చేష్టుడనయ్యాను.

"సిగ్గులేకుండా ఇలా అడుగుతున్నానని మీరు ఏ విధంగా అనుకున్నా సరే. పుట్టినందుకుగాను నాకూ ఇంకా బ్రతకాలనే వున్నది. మీరు నాకు తోడుగా నిలిచి ఆదుకుంటారనే ఆశ ఏమూలనో గుండెల్లో మిణుకు మిణుకు మంటోంది. మనిద్దరం ఎక్కడికైనా దూరంగా వెళ్ళిపోయి బ్రతుకుదాం."

తను ఊపిరి సలుపుకోలేకపోయాడు ఆమె మాటలకు. ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యాడు.

ఆ మాటలు చెప్పి తలవంచుకుని మౌనంగా కన్నీరు కారుస్తూ కూర్చున్న ఆమెను చూస్తుంటే తనకు నోటివెంట మాట పెగలటంలేదు. కోలుకోవటానికి కొద్ది నిమిషాలే పట్టింది.

తనకే తాడూ బొంగరం లేదు. చదువు పూర్తికాలేదు. ముందు చెల్లెలు పెళ్ళి అవ్వాలి. ప్రస్తుత పరిస్థితులలో తమ కుటుంబానికి అది పెద్ద భారమే అవ్వవచ్చు. తను చదువు పూర్తిచేసి, ఏదైనా ఉద్యోగంలో జేరి, తండ్రికి ఆసరాగా నిలబడితే తప్ప అదికాస్త మంచి కుటుంబంలో కాలుపెట్టలేదు. ఇప్పుడు ఈ అమ్మాయి ఎంత చక్కనిదైనా, కోరి తనంతట తానుగా భార్యగా వస్తానంటున్నా - ఆ

మొహంలో పడి, ఆమెను ఆదుకుంటున్నాననుకుంటూ తనను కని పెంచి పెద్దచేసిన తల్లిదండ్రులను నిర్లక్ష్యం చేసి, ఇంటి బాధ్యతలను విస్మరించలేడు. అందుకే.. "చూడండి. మీరంటే నాకు అభిమానమున్నది. జాలివున్నది. మీరు పడుతున్న వేదనకు నా హృదయం ద్రవిస్తోంది. ఎలాగైనా మిమ్మల్ని ఈ ఊబినుంచి రక్షించాలనే తపన ఉన్నా ఈ క్షణాన నేనేమీ చేయలేని అశక్తుడనే" తను ఒక్క క్షణం ఆగాడు ఆమె అర్థం చేసుకునేలా చెప్పాలన్నట్లుగా. "జీవితంలో మనం ఎప్పుడు ఒంటరి వాళ్ళమే. మన బ్రతుకును మనమే నడిపించాలి. ఎదురొచ్చే అడ్డంకులను అధిగమించాలి. కష్టాలను ఎదుర్కోవాలి. విజయం సాధించాలి. అప్పుడే తృప్తిని, అందులోని ఆనందాలను ఆస్వాదించగలుగుతాం. అంతేగాని ఎవరో రావాలి, చేయూత నివ్వాలి అనుకోవటం సరైన నిర్ణయం కాదు. మన సమస్యను మరొకరికి సమస్యగా చేయటం అభిలషణీయమూకాదు" చెప్పాడు ఆమె ప్రతిపాదన తనకు అంగీకారం కాదు అన్నట్లుగా స్పష్టంగా.

తన మాటలు వింటూనే కృష్ణవేణి తన గదిలోకి ఎంత విసురుగా వచ్చిందో అంత విసురుగానూ మరలా తలుపు తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

తరువాత ఎక్కువకాలం వాళ్ళు ఆ పక్క భాగంలో అద్దెకు లేరు. ప్రభుత్వోద్యోగి అయిన ఆమె తండ్రికి బదిలీ అవ్వటంతో వెళ్ళిపోయారు. ఆ రాత్రి సంఘటన తరువాత ఉన్నది కొద్దిరోజులే అయినా అంతకు ముందులా మాట్లాడటానికి తనుగానీ, ఆమెగానీ చొరవ చూపించలేదు.

యాభై సంవత్సరాలకు మళ్ళా ఆ కృష్ణవేణి కనబడటం ఇప్పుడే

ఎదురుగా ఆశ్రమ గేటును చూస్తూనే వర్తమానంలోకి వచ్చాడు ఆనందమూర్తి. సరాసరి మేనేజర్ గదిలోకి వెళ్ళాడు.

"క్షమించాలి. మీరు ఎవరిని ఆదుకోవాలని ప్రతినెలా వచ్చి డబ్బు ఇస్తున్నారో ఆమె రెండు రోజుల క్రితం శివైక్యం చెందింది" అన్నాడు ఆయన లోపలకు వస్తున్న మూర్తిని చూస్తూనే విచారంగా ముఖం పెట్టి.

ఉలికిపడ్డట్లుగా ఆయన వంక చూసాడు మూర్తి. "అయ్యో!"

"మీకు తెలియబరుస్తూ కార్డు నిన్ననే రాశాను"

ఏం మాట్లాడాలో తెలియనట్లుగా శూన్యంలోకి చూస్తున్నట్లుగా చూస్తూ నిల్చుండిపోయాడు మూర్తి.

"కూర్చోండి"

కూర్చున్నా తెలియని నిరాశ, చాలా దగ్గరవాళ్ళనే పోగొట్టుకున్నంత బాధ మూర్తిని వివశుణ్ణి చేస్తోంది. కోలుకోవటానికి చాలాసేపు పట్టింది. మూర్తి పడుతున్న బాధను చూసి జాలిగా ఆయనే ఓ గ్లాసుతో మంచినీళ్ళు ముందు పెట్టాడు.

"మాకు అలవాటయిపోయింది. నెలకూ, రెండు నెలలకూ ఆశ్రమంలో ఇలా ఎవరో ఒకరు వెళ్ళిపోవటం ఇక్కడున్న అందరూ వయస్సు మళ్ళినవారే కదా మరి"

చిదంబరం తన లెదర్ బ్యాగ్ లోనుంచి రెండు ఐదొందల నోట్లు తీసి ఆయన ముందుంచుతూ, "అనాథలంతా మనకు ఆత్మీయులే. ఆమె ఈనాడు ఉన్నా లేకపోయినా వీటిని మరొకరికి ఉపయోగించండి. మరో విషయం నాకూ వయస్సు రావటంతో పటుత్వం తగ్గుతోంది. ప్రతినెలా నేను స్వయంగా రాలేకపోవచ్చు. రాలేని నెలలో మాచర్ల బ్యాంకులో మీ ఖాతాలో ఈ సొమ్మును జమచేస్తాను"

"అలాగే. అదే మంచిది. వస్తున్నదా ఎండాకాలం" అంటూ ఆయన కాగితం మీద రాసిచ్చాడు వాళ్ళ బ్యాంకు పేరును, ఎకౌంట్ నంబరును.

ఆనందమూర్తి బయటకు వచ్చాడు. ఒక్కసారి కృష్ణవేణి ఇంతవరకూ ఉన్న గదిని చూడాలనిపించింది.

వరండాలో బరువుగా అడుగులు వేస్తూ ఆ గది వద్దకు వెళ్ళాడు. ఆమెతోపాటు వుండే ఆమె ఆయన్ను చూస్తూనే బయటకు వచ్చింది.

"మీకు తెలిసే వుంటుంది. ఇన్నాళ్ళూ నాతోపాటు ఇక్కడే వున్న కృష్ణవేణిగారు మొన్నపోయింది. ఎక్కువ మాట్లాడకపోయినా తెలియని అనుబంధం మా నడుమ ఏర్పడింది." అన్నది విచార వదనంతో.

"ఇక నాకూ ముక్తైన్నడు లభిస్తుందో"

"వాళ్ళవాళ్ళెవరూ రాలేదా?"

"వచ్చి చూసేటంత ఆపులు వుంటే ఆమె ఇక్కడ వుండాల్సిన అవసరం వుండేది కాదేమో."

మూర్తి మనస్సు చివుక్కుమనగా తలెత్తి ఆమె వంక చూడలేకపోయాడు.

నిజమే, తనది పిచ్చి ప్రశ్నే అనిపించగా, "ఉంటానండి.. శెలవ్" వెనక్కు తిరిగాడు మూర్తి ఆ గదిలోపలకు, ఆమె పడుకుండే ఆ ఖాళీ మంచం వంక ఒక్కసారి చూచి.

ఆయన వరండాలో నడుస్తుంటే ఆమె వెనగ్గా అనుసరించింది.

"మూడు రోజుల క్రితం కృష్ణవేణిగారు ఒక మాట అన్నది. జీవితంలో ఒంటరి పోరాటం చేయటంలో ఎంతగా ఇబ్బందులు పడినా ఇంతవరకు నిష్కలంకమైన జీవితాన్నే గడపగలిగాను. నాలాంటి స్త్రీకి అదీ ఒక విజయమే మరి. ఎంతో తృప్తికూడా. ఎవరి సమస్యలు వారివి. కోరిన సాయం చేయలేనంత మాత్రాన నాకు ఎవరిమీదా కోపం తెచ్చుకోవాల్సిన అవసరం లేదని ఆనంద్ గారికి చెప్పండి - అని. అంతే తరువాత ఎంత రెట్టించినా ఆ ఆనంద్ గారెవరో చెప్పనేలేదు. బహుశః ఆమెకు దగ్గర బంధువే అయివుండవచ్చు అనిపించింది. ఎప్పటికైనా ఆమె పోయిన విషయం తెలుసుకుని వస్తే ఆయనకు ఆ విషయం చెప్పాలి."

ఆనందమూర్తి అడుగులు పడటం చటుక్కున ఆగిపోయింది ఆ వరండాలో.

మల్లికార్జున మాలిక్ కాఫుర్

- కలశపూడి శ్రీనివాసరావు

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2015)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

"నా పేరు మల్లికార్జున మాలిక్ కాఫుర్. నేను మీ గౌడ్ని. నేను కన్నడ, తెలుగు, తమిళం, మలయాళం, హిందీ, ఇంగ్లీషు - ఏ భాషలో కావాలంటే ఆ భాషలో చెబుతాను. ఇక నా పరిచయం - మా కుటుంబానికి ఎనిమిది వందల ఏళ్ళ చరిత్ర ఉంది. మా వంశంలో పెద్ద కొడుకుగా పుట్టిన ప్రతివాడి పేరుకి మాలిక్ కాఫుర్ అని జత చేస్తారు. మా తాత కేదరన్న మాలిక్ కాఫుర్. మా నాన్న ఈశ్వరప్ప మాలిక్ కాఫుర్. నా పేరు మల్లికార్జున కాఫుర్. నా పెద్దకొడుకు పేరు నాగన్న మాలిక్ కాఫుర్. ప్రతి తరంలో పెద్దకొడుకు ఇక్కడికి వచ్చిన

యాత్రికులకి హాలేబీడు దేవాలయాల గైడ్‌గా పనిచేస్తాడు. అతను ఇక్కడి శిల్పాల వివరాలు, చారిత్రక విశేషాలు చెప్పతాడు. ఇది మా వంశపారంపర్య వృత్తి."

అలా చెబుతూ యాత్రికులందరినీ ఒకసారి కళ్ళతో పలకరింపుగా చూశాడు. అతను మాటలతో పల్లకి చేసి, ఊహల రెక్కలు కట్టి వందల ఏళ్ళు వెనక్కి తీసుకువెళ్ళాడు. హాలేబీడు చారిత్రక విశేషాలని మాటలలో చూపించే కనికట్టు మంత్రం అతని సొంతం. పారే నదిలా అతని మాటలు ప్రవహిస్తాయి. కన్నడ యాసలో తెలుగు మాటలు పెరుగన్నంలో వేసిన దానిమ్మ గింజల్లా వినడానికి ఎంతో ఇంపుగా ఉన్నాయి. కదలని శిల్పాల మధ్య కదులుతూ సజీవ శిల్పంలా కనిపిస్తున్నాడు మల్లికార్జున మాలిక్ కాఫర్.

"ఈ గైడు పేరు వింతగా లేదా?"

"ఎంతో పవిత్రంగా, భక్తిశ్రద్ధలతో ఈ దేవాలయం గురించి, ఈ శిల్పాల గురించి చెప్పతున్నాడు"

"ఇక్కడి చరిత్ర తను రాసినంత సాధికారంతో వివరిస్తున్నాడు"

"ఆ...అలాగే చూస్తూ వుండండి, చివరన బాగా డబ్బు లాగుతాడు."

"మీరు మరియు, ఈ శిథిలాల్లో దాగివున్న కళని మన కళ్ళముందుకి తీసుకొచ్చి మరి చూపిస్తున్నాడు. ఒక వంద తీసుకుంటే తప్పేమిటి?"

ఇలా రకరకాలుగా మాట్లాడుకుంటూ అతని వెంట నడుస్తున్నారు. గుంపు మధ్యలో ఉన్న ఒక కుర్రాడు ఈ మాటలు వింటున్నాడు. అతనికి చరిత్ర అంటే బాగా ఇష్టం. ఎనిమిదవ తరగతి చదువుతున్నాడు. పరుగులాంటి నడకతో ముందుకి వెళ్ళి గైడ్‌ని ఆపి - "మీరు ఈ దేవాలయం గురించి ఎక్కడ చదువుకున్నారు?" అని అడిగాడు. ఎవరికైనా ఏదైనా తెలియాలంటే ఎక్కడో ఒకచోట ఎవరో ఒకరు రాసింది చదవాలని మాత్రమే తెలిసిన కుర్రాడు.

"అప్పుడప్పుడు ఒకరు ఇలాంటి ప్రశ్న అడుగుతుంటారు. దీనికి సమాధానం చెప్పాల్సిందే చెప్పమంటారా?" అని అడిగాడు గైడ్

"చెప్పు చెప్పు" అన్నారు చాలామంది.

"ఎనిమిది వందల ఏళ్ళ క్రితం ద్వార సముద్ర అని పిలవబడే ఈ ఊరికి వచ్చిన శిల్పాల కుటుంబాలలో మాది ఒకటి" అని మొదలు పెట్టాడు.

"ముస్లింలు దేవాలయాల్ని కూల్చివేయడానికి వచ్చారు కానీ కట్టడానికి వచ్చినట్టు ఎక్కడా చదవలేదే" అన్నాడు ఒకతను మెల్లిగా.

"మేము ముస్లింలమని మీకెవరు చెప్పారు?" అన్నాడు మల్లికార్జున మాలిక్ కాఫర్.

అందరూ తెల్లబోయి చూస్తూ ఉండిపోయారు.

"భారతదేశంలో ఉన్న ముస్లింలందరూ ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఎలాగో ఒకలాగ ఇష్టపడో, కష్టపడో, ముస్లింల కత్తి కింద మెడపెట్టి మతం పుచ్చుకున్నవాళ్ళే" అని దృఢంగా అంటూ ఆగాడు.

"అయ్యో.." అన్న శబ్దం అసంకల్పితంగా చాలామంది నోట వెలువడింది.

"వందల ఏళ్ళ వెనుక కత్తి ఎత్తి, 'మా మతంలో కలుస్తావా లేక దీనికి బలి అవుతావా?' అని అడిగితే ఏం చేస్తాం?"

ముస్లిం రాజుల సిపాయిల పశు ప్రవృత్తి కళ్ళముందు చూస్తున్న వాళ్ళలా నిశ్చలంగా ఉండిపోయారు.

"మా పూర్వీకులలో ఒకాయన ఈ దేవాలయాల ప్రధాన శిల్పి. ఈ దేవాలయాలలో శిల్పాలని మా కుటుంబ సభ్యులే చెక్కారు. మా వంశస్థులు సుమారు మూడువందల ఏళ్ళపాటు హోయసల రాజుల ఆస్థాన శిల్పిలు. ఈ దేవాలయాల గోడలమీద, బయట, లోపల

ఆనాటి వైభవాన్ని శిల్పాలలో చెక్కారు. ఏనుగులు, వాటిపై మనుషులు, వాటికి ఉన్న అలంకారాలు, గుర్రాలు, రకరకాల పురాణాలలోని వింత జంతువులూ, పువ్వుల గుత్తులు, లతలను ఆ శిల్పులు రాళ్ళమీద చెక్కారు. ఆనాటి శిల్పకళా వైభవానికి ఈ శిల్పాలు సాక్ష్యాలు ఈ ఊరిని అప్పుడు ద్వార సముద్ర అనేవారు. బహమనీ సుల్తానులు రెండుసార్లు ఈ పట్టణాన్ని నాశనం చేయడానికి ప్రయత్నించి ఎన్నో విగ్రహాలని, శిల్పాలని ధ్వంసం చేశారు. అందుకే దీనికి హాలెబీడు అనే పేరు వచ్చింది. హాలెబీడు అంటే కన్నడ భాషలో 'పాత పట్నం' అని అర్థం భారత భూభాగంపై వెయ్యేళ్ళు సాగిన ముస్లింల దాడులలో, దాష్టీకంలో, పాలనలో సుమారు అరవై వేల దేవాలయాల్ని కూల్చివేశారు. వాటికోసం 'బ్లాక్ డే' (నిరసన దినాలు) అని పాటించాలంటే మరో నూట అరవై ఏళ్ళు ప్రతిరోజూ భారతదేశంలో బ్లాక్ డే'లే పాటించాలి" ఆవేశం ఏమీ లేకుండా చరిత్ర పాఠాన్ని అప్పచెప్పున్నట్టు చెప్పాడు.

వింటున్న వాళ్ళు పరిసరాల్ని మరిచిపోయి వింటున్నారు. తరువాత ఏమి చెబుతాడో అన్న కుతూహలంతో చెవులు రిక్కించి వింటున్నారు.

"వందల ఏళ్ళ పూర్వం మాత్రమే ఎక్కడో, ఎప్పుడో, ఎవరో విగ్రహారాధన పట్ల విశ్వాసం లేని ముస్లింలు దేవాలయాల్ని విగ్రహాల్ని కూల్చివేశారని అనుకోకండి. ప్రపంచంలో అతి పెద్దదైన బహమియాన్ బుద్ధ విగ్రహాల్ని ఆఫ్లనిస్తాన్లో ఆ దేశ ప్రభుత్వం మార్చి 2001లో ధ్వంసం చేసింది. ఇది ఏ ఒక్క వ్యక్తీ, టెర్రరిస్టులో చేసింది కాదు. ముస్లిం మతం పేరిట నాలుగు వందల మంది ముస్లింల మత గురువుల నిర్ణయంతో జరిగింది. జపాన్, శ్రీలంక, స్విట్జర్లాండ్, చైనా దేశాలని కాదని అంతర్జాతీయ సంస్థల అభ్యర్థనని తోసిపుచ్చారు. ఒక యుద్ధం చేసినట్టు కొన్ని రోజుల పాటు పేలుళ్ళతో బుద్ధ విగ్రహాలని కూల్చివేశారు. నడుస్తున్న చరిత్ర తెలుసుకోండి" అని చెప్పి ఆగాడు.

"ఇంత అన్యాయం జరిగిందా, ఇంకా జరుగుతున్నదా?" అనే ఒక చిన్న నిప్పురవ్వలాంటి ఆలోచన వింటున్న వారి మెదడులో పడింది.

"అవును..అవును" అని మెల్లమెల్లగా అంటున్న వాళ్ళ గొంతులు వినబడుతున్నై.

"ఇక హాయిసలేశ్వర ఆలయానికి వెళ్దాం రండి" అన్నాడు మల్లికార్జున మాలిక్ కాఫుర్. ఇలాంటి వారిని ఎందరినో చూశాను. 'నిద్రపోతున్న సమాజంలో నిజాల్ని తెలుసుకోలేని మనుషులు వీళ్ళు' అని ఒక జాలి చూపు చూసి ముందుకి కదిలాడు.

"నీ పేరు మీ కుటుంబంలో ప్రతి పెద్ద కొడుక్కి పెట్టుకుంటారని అన్నావు. దానికేదో కథ ఉందనిపిస్తోంది. అవునా?" అని అడిగాడు ఒకతను.

"వుంది. మా పూర్వీకులపై కత్తి ఎత్తి ముస్లిం మతంలోకి బలవంతంగా చేర్పించిన వాడిపేరు మాలిక్ కాఫుర్. ఆ పేరుని మరిచిపోకూడదని, మా కుటుంబాలు వందల ఏళ్ళ శ్రమతో నిర్మించిన కట్టడాలను ధ్వంసం చేసిన విషయం తరతరాల వారికి తెలియాలని మా కుటుంబ పెద్దలు ఒక పద్ధతి ఏర్పరిచారు. ఒక తరం నుండి ఇంకో తరానికి ఈ శిల్పాల విశేషాల్ని, ఆనాటి ముస్లిం రాజుల ఘాతుకాన్ని వివరించడానికి మా వంశంలోని పెద్దకొడుకుకు బాధ్యత అప్పగించారు" అన్నాడు జవాబుగా.

"పోయిన శిల్ప సంపద పోగా ఇకా ఇన్ని అద్భుత శిల్పాలు మిగిలి వున్నాయి. ఇక్కడున్న ప్రతీ శిల్పం, కట్టడం మా శిల్పులు ఎన్నో ఏళ్ళ నిరంతర శ్రమతో, తమ జీవితాలని ధారపోసి నిర్మించినవే" అంటూ దారిలో కనిపించిన శిల్పాల దగ్గర ఆగుతూ, ఒక్కోదాని గురించి వివరిస్తూ ముందుకి వెళుతున్నాడు.

"ఈ శిల్పం ఇలా కిందపడి ఉండేమిటి?" అని అడిగింది ఓ సందర్భకురాలు.

అందరూ ఆ శిల్పం చుట్టూ చేరారు. అది ఒక స్త్రీ శిల్పం అని దూరం నుండే తెలుస్తోంది. ఒక చెయ్యి మట్టిలో కూరుకుపోయి, మరో చెయ్యి గాలిలోకి లేచి ఉంది. ఆ శిల్పం చాలా అందంగా ఉంది. కానీ మొహం, వక్షోజాలు శిథిలమైపోయాయి. మిగిలిన శిల్పాల్లో లేని అందం ఈ శిల్పంలో కనిపిస్తోంది.

"ఇది ఒక ముఖ్యమైన శిల్పం. దీనికి ఒక కథ ఉంది. ఇందులో నేటి జీవితానికి ఉపయోగపడే విషయం దాగి ఉన్నది. సాధారణంగా దీని గురించి ఎప్పుడూ చెప్పలేదు. ఒకవేళ నేను చెప్పినా మీరు వినలేరు. విన్నా మీకు నచ్చదు. అందుచేత నేను చెప్పను" అన్నాడు.

"ముస్లింలు ఈ విగ్రహాన్ని పాడుచేయడంలో అంత విశేషం ఏమి ఉంటుంది?" అని అడిగాడు ఒక అరబ్ సంచిత్రాల వ్యక్తి.

"నిజానికి ఈ విగ్రహాన్ని ముస్లింలు పాడుచేయలేదు. దీని కథ వేరు. తొందరపడి తెలియకుండా ముస్లింలే అన్నిటికీ కారణం అని నిర్ణయించుకోకండి. కడివెడు పాలలో విషం చుక్కలా, కోటి మంది ప్రజల మధ్య, ఒక్క రాక్షసుడిలాంటివాడు చాలు తన జాతికే మచ్చ తేవటానికి. అలాంటివారు అన్ని తరాలలో తమ స్వార్థంతో మానవ సమాజ పురోగతికి అడ్డుపడుతూనే ఉంటారు. అలాంటివారు సమాజ పరిణామ ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోతుంటారు. ఢిల్లీ సింహాసనంపై కూర్చున్న ఎంతోమంది హిందూ, ముస్లింల రాజులు చరిత్రలో కొట్టుకుపోలేదు? కానీ వేల సంచిత్రాల క్రింద పుట్టి, తమ కవిత్యంతో, ఆలోచనలతో మనిషి అభివృద్ధికి దోహదం చేసిన ఎంతమంది మేధావులు ఇంకా వారి రచనల ద్వారా మన ఆలోచనలలో సజీవంగా లేరు? వాల్మీకి, వ్యాసుడు, ప్లేటో, అరిస్టాటిల్, కన్ఫ్యూషియస్, బుద్ధుడు.. ఇలా ఎంతమందో.."

నిశ్శబ్దం.

"ఎటో వెళ్ళిపోతున్నాను కదా?" అన్నాడు అందరిని చూస్తూ.

"లేదు, అవును, అలాంటిదే" మెల్లిగా, గట్టిగా ఫరవాలేదన్నట్టుగా తలోమాట అన్నారు.

"ఇక హూయసలేశ్వర దేవాలయంలోకి వెళదామా" అన్నాడు.

"మరి ఈ నేలపై పడివున్న శిల్పం కథో?" అడిగింది, వయసు పైబడిన ఆయన పక్కనున్న ఆమె.

"సమయం ఉంటే దేవాలయం చూసిన తరువాత చెబుతాను" అన్నాడు మల్లికార్జున మాలిక్ కాఫుర్.

ఆ ఉదంతం చెప్పడం దాటవేస్తున్నాడని వారికి అర్థమయింది. అందుకే - "కాదు కాదు.. ఇప్పుడే.. ఇప్పుడే" అన్నాయి పలుగొంతులు.

"ఇక్కడ పెద్దవాళ్ళే ఎక్కువమంది ఉన్నారు. పడివున్న ఈ నాట్యసుందరి శిల్పం గురించి చెప్పడం అంత మంచిదికాదేమో అనిపిస్తుంది. వీలైనంత వరకు పెద్దవాళ్ళు ఉన్నప్పుడు ఈ శిల్పం గురించి చెప్పాలనిపించదు" అని గైడ్ మల్లికార్జున మాలిక్ కాఫుర్ గుంపులో ఉన్న అందరిని చూసి అన్నాడు.

"ఏం ఫరవాలేదు. ఎంత శృంగారం ఉన్న విషయమైనా ఫరవాలేదు. ఇక్కడ సుమారు అందరూ ఏభై పైబడ్డవాళ్ళే. చెప్పు" అని అన్నారు మరింత ఉత్సాహంతో.

"ఎక్కువమంది ఏభైపైబడ్డవాళ్ళే. అందుకే వద్దంటున్నాను. సరే! మీరంతగా అడుగుతున్నారు కనుక చెప్పక తప్పదు" అన్నాడు గైడ్

దూరంగా సముద్ర పక్షి అరుపు. గాలి జోరుగా వీస్తున్న శబ్దం. గైడ్ గొంతు సవరించుకున్నాడు. తప్పదన్నట్టుగా మొదలుపెట్టాడు.

"మా పూర్వీకులలో అందరూ శిల్పలే. ఐనా ఒక్కొక్కరు ఒక్కొక్క రకమైన శిల్పాలను మాత్రమే చెక్కేవారు. జక్కప్ప అనే శిల్పి ఈ గోడల పైనున్న శిల్ప బాలికలని చెక్కేవాడట" అని వివిధ నృత్యభంగిమలలో ఉన్న శిలా బాలికల బొమ్మల్ని ఒక్కొక్కటి చూపించాడు.

అందరూ ముఖద్వారం వైపు నడుస్తున్నారు. ఒక్కొక్క శిలా బాలిక వెనకటి దానికంటే మరింత అందంగా ఉన్నది. నాట్యపరమైన వివరాల సంగతి కంటే శరీరంలో ప్రతి అంగం అమిత సుందరంగా కనిపిస్తున్నది ఆ ప్రతిమల్లో జీవకళ ఉట్టిపడుతున్నది.

"ఇలా వీటిని చెక్కి చెక్కి ఆ కళలో మంచి నైపుణ్యం సంపాదించాడట జక్కప్ప. ఇలా గోడల మీద శిలా బాలికలను, నేలమీద నిలిచి నాట్యం చేస్తున్నాయా అన్నట్లు ఉండే అలాంటి మరికొన్ని శిల్పాలని చెక్కడానికి పూనుకున్నాడట. అతి పెద్ద ఉలి, రకరకాల సైజుల్లోని ఉలులు, సుత్తి వంటి పనిముట్ల దగ్గర్నుండి, అతి చిన్న ఉలి, వేలిగోరు వంటి సున్నితమైన ఉలి, సూది మొనలాంటి ఉలి, పలు వరుసల మొనలున్న ఉలి, ఇలా ఒక్కొక్క పనికి కావలసిన ప్రత్యేకమైన పనిముట్లతో, వాటిని ఉపయోగించే నైపుణ్యంతో రాతిని చెక్కుతూ తన ఊహలలోని అందాలని ఆవిష్కరించసాగాడట. అందరూ ఆశ్చర్యంతో ప్రతిరోజూ అతని పనితనాన్ని చూస్తూ అతన్ని ఉత్సాహపరిచేవారట. మేను సున్నితత్వాన్ని రాతిలో తేవడానికి గరుకుగా ఉండే ఆకుల్ని, పసరుల్ని ఉపయోగించి కొత్త కొత్త ప్రయోగాలతో రాత్రింబవళ్ళు శ్రమించాడట. తోటి శిల్పులు ఈ శిల్పాన్ని చూసి జక్కప్పని ఎంతగానో మెచ్చుకునేవారట. జీవం ఒక్కటే తక్కువ కాని మనిషిని మరిపించేంత అందంగా చెక్కావని పొడిచారట. ఆ శిల్పాన్ని మలచడంలో చివరి భాగంగా ఆ శిల్పం మోముపై చిరునవ్వుని సున్నితంగా చెక్కాడట. చిరునవ్వు చెక్కడం పూర్తయ్యేసరికి, ఉన్నట్టుండి శిల్పానికి జీవకళ వచ్చిందట. ఎన్నో ఏళ్ళుగా పెంచిన బిడ్డ పెద్దదై, అందంగా కళ్ళముందు కదులుతుంటే తండ్రికి కలిగే సంతోషం కంటే ఎన్నో రెట్ల ఎక్కువ సంతోషంతో శిల్పి జక్కప్ప ఆ శిల్పాన్ని ఆలింగనం చేసుకోబోయాడట" చెపుతున్న గైడ్ గొంతు - మధ్యలో ఏదో అడ్డుపడ్డట్టు ఒక్కసారి ఆగిపోయింది.

"అప్పుడేమయ్యింది" ఉత్సుకతను ఆపుకోలేనివారు అడిగారు.

కొన్ని క్షణాల నిశ్శబ్దం తరువాత తేరుకున్నాడు గైడ్

"ఉలి దెబ్బలు మాత్రమే గుర్తుంచుకున్న శిల్పం, శిల్పిని శత్రువుగా చూసిందట. కానీ, అహోరాత్రాలు కంటికి రెప్పలా చూసుకుని, ప్రేమతో ఉన్నదంతా పెట్టి, పెంచిన తల్లిదండ్రులపై ఎదిగిన పిల్లలు తెలియక ద్వేషం పెంచుకుంటారు. అలానే చిన్నప్పటి నుండి పెట్టిన ఆంక్షలు, కొట్టిన దెబ్బలు మాత్రమే గుర్తుంచుకుని, కొట్టి తిట్టి పెంచారని కొందరు పిల్లలు ఎదురు తిరిగినట్టు - ఆ శిల్పం శిల్పిపై ఎదురు తిరిగిందట. ఒక్కసారిగా ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలనే కసితో ఉన్నట్టుండి అతనిమీద పడిదట. ఆ శిల్పం బరువుకి శిల్పి నేలమీద పడ్డాడట. ఐదున్నర అడుగుల ఎత్తున్న ఆ శిల్పం అమాంతం శిల్పి మీద పడిందట" చెప్పడం ఆపి గుంపులో ఉన్నవారిని చూశాడు.

వారిలో చాలామంది మొహాలు పాలిపోయి ఉన్నాయి. ఏడుపాక్కటే తక్కువగా ఉన్నది కొద్దిఅందికి.

"మరి ఆ శిల్పి ఏమయ్యాడు?" ఓ కుర్రాడు అడిగాడు.

"మీద పడ్డ శిల్పం బరువుకి ఊపిరాడకో, ఎదురు తిరిగిన తన తనయని చూసి మనసు చెదిరో, ప్రేమతో మలిచిన బిడ్డ కోపానికి తట్టుకోలేకనో ఆ పిడికెడు గుండె ఆగిపోయిందట" అని ఆగాడు గైడ్ అటువంటి అనుభవానికి గురైన తల్లిదండ్రుల వదనాల్లో విషాదం.

కలలకు ప్రతిరూపాలుగా జన్మించిన పిల్లల్ని పెంచి పెద్ద చేయడం, ఉన్నతమైన వ్యక్తిత్వంతో తీర్చిదిద్దడం - రాతిని శిల్పంలా మలచడంలాంటిదే ఆ రకంగా తల్లిదండ్రులు శిల్పుల వంటివారే. అందుకే ఆ కథ విన్న చాలామందిలో కనపడని సంఘర్షణ.

జక్కప్ప ఉదంతం వారిని కలచివేసింది. అడుగులు బరువెక్కాయి.

గైడ్ మరో శిల్పం గురించి చెప్పడానికి యాంతికంగా ముందుకు కదిలాడు.

ఊహించని అనుభవం ఎదురైన తల్లిదండ్రులు అచేతనమయ్యారు. తాము పెంచి పెద్ద చేసిన పిల్లలు తమని ద్వేషించి ఎదిరించి వెళ్ళిపోయిన వారిలో బాధ మరొకసారి గుండెల్లో కలుక్కుమంది. వెక్కి వెక్కి వస్తున్న గుక్కు ఆపుకున్నారు కొందరు, తమకి కూడా వర్తిస్తుందని తెలియకుండానే.

వందల ఏళ్ళ కిందట చనిపోయిన శిల్పి జక్కప్పకి అశ్రు నివాళి అర్పించారు, నేటి జక్కప్పలు.

పానకంలో గలట

డా. జల్ల నాగరాజు

దాదాపు ఇరవై ఏళ్ళ క్రితం....

ఓ శీతాకాలపు ఉదయాన్న బోంబే రైల్వే స్టేషన్లోకి కోటలోకి రాజు వచ్చినంత దర్పంగా వచ్చి ఆగింది రైలు. ఓ చేతిలో సూట్‌కేస్, మరో చేతిలో ట్రావెల్ బాగు, ఇవికాక ఇల్లాలు ఇచ్చిన తినుబండారాల సంచి మరొకటి తీసుకుని ట్రైన్ దిగాడు రంగాచారి. ఆరడుగుల గంభీరమైన విగ్రహం..నలభై ఏటకే సగం రాలిన జుట్టు.....చలిగా ఉండటం వాళ్ల తలమీద మఫ్లర్ చుట్టాడు. బోంబేలో యూజిసి కాన్ఫరెన్స్ అటెండ్ అవటానికి తన తోటి లెక్చరర్ పిళ్ళైతో కలిసి విజయవాడ నుండి వచ్చాడు రంగాచారి. పిళ్ళైకి బెర్తు వేరే బోగీలో. ప్లాటుఫారం మీద జన సంచారం ఎక్కువ లేదు.

‘పిళ్ళై ఇంకా దిగలేదు....లేచాడో లేదో వెధవ’ అని రంగాచారి అనుకుంటుండగానే ఎదురుగా మాసిన బట్టలతో ఓ ముష్టివాడు ప్రత్యక్షం అయ్యాడు. కుర్రవాడే. చెయ్యి చాచాడు. రంగాచారికి దానగుణం కొంచెం ఎక్కువ. బ్యాగులు కింద పెట్టి చిల్లర కోసం ప్యాంటు జేబులోంచి పర్సు బయటికి తీసాడు. తక్కువ పర్సు లాక్కుని ఉరికాడు ముష్టివాడు. జరిగింది గ్రహించేలోపే జనంలో మాయమైపోయాడు. పరిగెడదామనుకుని బ్యాగులు గుర్తొచ్చి ఆగిపోయాడు రంగాచారి. ఆవేశంగా ఉగిపోతూ ‘దొంగ...దొంగ...’ అని కేకలు పెట్టాడు. ఎదురుగా కూల్ డ్రింక్ షాపువాడు ఇంకెక్కడ దొరుకుతాడన్నట్టు వెకిలిగా నవ్వాడు. ఇంతలో వెనుకే నింపాదిగా వచ్చాడు పిళ్ళై. “బావా. బోంబేలో దొంగలెక్కువ. సామాను జాగ్రత్త!..” అనబోతూ చింతనిప్పుల్లా ఉన్న రంగాచారి కళ్ళు చూసి నోరు మూసేసాడు పిళ్ళై. ఇక ఈ జన్మలో బిచ్చగాళ్ళకు దానం చేయకూడదని ఆ క్షణంలో తీర్మానించాడు రంగాచారి.

ఇరవై ఏళ్ళ తరువాత.....ప్రస్తుతం....

సూర్యభగవానుడు డ్యూటీకి రావటానికి ఓ గంట ముందుగా అలారం మోగింది. లేచి కాలకృత్యాలు ముగించాడు రంగాచారి. ఈ మధ్యనే రిటైర్ అయ్యాక మార్నింగ్ నడక మొదలుపెట్టాడు. ఆ తర్వాత కాసేపు ధ్యానం. తర్వాత లైబ్రరీకి వెళ్ళటం, అప్పుడప్పుడు తను, భార్య హాస్పిటల్ కి వెళ్ళటం, అమెరికాలో కొడుకుతో స్కైపులో చాటింగు, పాత సహోద్యోగులతో కాలక్షేపం..ఇలా కాలం వెళ్ళబుచ్చుతున్నాడు.

ఒక శాలువ కప్పుకుని, కొడుకు పంపిన ఇటాలియన్ రోజ్యుస్ చేతికర్ర తీసుకున్నాడు. చేతికర్ర హేండ్‌ల్ బంగారం పూత పూసిన ఒక చిరుత దూకటానికి సిద్ధంగా ఉన్నట్లు ఉంటుంది. ఊతం అవసరం లేనప్పటికీ అది పట్టుకుని రీవిగా తిరగటం రంగాచారికి చాలా ఇష్టం.

మంచం మీద ముసుగు తన్నిన భార్య కాంతాన్ని చేతి కర్రతో ఓసారి తట్టి “వస్తావా” అని అడిగాడు. “ఉహూ” అంటూ ఆమె ముసుగు తీయకుండానే ఇటునుంచి అటు తిరిగింది. ‘దీని మార్పటం నావల్ల కాదు’ అనుకుంటూ “తలుపు వేస్కో” అన్నెప్పి అపార్టుమెంట్ బయటకు చేరుకున్నాడు. ఇంకా కొంత చీకటి గానే ఉంది. దాదాపు నాలుగు కిలోమీటర్లుండే వాకర్స్ రోడ్డు మెలి తిరిగిన తాచుపాములా ఉంది. దూరంగా అక్కడక్కడా ఒకళ్ళిద్దరు ఎవరో తరుముతున్నట్లు నడుస్తున్నారు. కొంచెం ముందుకెళ్ళాక పిళ్ళై కనిపించాడు. పిళ్ళై కూడా రంగాచారితోపాటే రిటైర్ అయ్యాడు. ఒక స్తంభానికి అనుకుని సిగరెట్ దమ్ము లాగుతున్నాడు. మిత్రున్ని చూడగానే సిగరెట్ పడేసాడు.

“వెధవ అలవాటు ఇంక మానవా?” గురుగా అడిగాడు రంగాచారి.

“ఇప్పుడు రోజుకు ఒకటే బావా..!”

పిళ్ళై మొదట్నుంచి రంగాచారికి బాగా దగ్గరి సన్నిహితుడు. “బావా” అనే రంగాచారిని పిలుస్తాడు. పిచ్చాపాటి మాట్లాడుకుంటూ నడక మొదలెట్టారు ఇద్దరూ.

“మా ఇన్స్టిట్యూట్ వాళ్ళు నీకోసం ఇంకా ఆశ పెట్టుకున్నారు. వచ్చి రోజుకు రెండు క్లాసులు తీసుకోవచ్చుగా....నీకూడా కాలక్షేపం...” అడిగాడు పిళ్ళై.

“నీ మొహం. ఇంకా సంపాదించాలనే తపనే నీకు. ఇప్పుడు నాకంత తీరిక లేదు. ఇంకా పోగేద్దామన్న కోరికా లేదు. నా సర్వీసులో నా వృత్తి ధర్మాన్ని నేను నిజాయితీగా పాటించాను. ఆ తృప్తి చాలు...”

కొంత దూరం నడిచాక చేతి కర్రకు ఏదో అడ్డు పడితే ఆగాడు రంగాచారి. ఫుట్ పాత్ మీద పడుకున్న ఓ డెబ్బై ఏళ్ళ ముసలీడు, వాణ్ణి కావలించుకుని ఓ రెండేళ్ళ బుడ్డాడు...సగం తొలగిన చిరుగులు పడ్డ పాత రగ్గు. రోడ్డు పక్కన రావి చెట్టు వాళ్ళకి గొడుగు పట్టినట్టు ఉంది. వాళ్ళు కప్పుకున్న రగ్గు పక్కకి తొలగి కొంచెం రోడ్డు మీద పడింది. దాని చిరుగులోకే రంగాచారి చేతి కర్ర చిక్కుకుంది. పసిమి పచ్చగా..ఉంగరాల జుట్టుతో...పాలుగారే బుగ్గల పసివాణ్ణి చూడగానే అమెరికాలోని మనవడు గుర్తొచ్చి చివుక్కుమనిపించింది రంగాచారికి. వాడిదీ ఇదే వయసు.

పెద్దకూతురు కుటుంబం ఢిల్లీలో. అల్లుడు అక్కడ ప్రభుత్వోద్యోగి. కూతురు, అల్లుడు ఎప్పుడో పండగలకి రావటమే...ఇద్దరు మనవళ్ళు స్కూల్లో పడ్డాక బొత్తిగా రావటం తగ్గించారు. కూతురు అత్తా మామా వాళ్ళతోపాటే. ఎప్పుడైనా వెళ్ళినా ఒకటి రెండు రోజుల్లో తిరుగుటపా కట్టేయాలి. చిన్న కొడుకు, కోడలు న్యూజెర్సీలో... పిళ్ళైని చూసి తను కూడా స్టేటస్ కోసం కొడుకును పైచదువులకు అమెరికా పంపించాడు. వాడక్కడే సెటిల్ అయ్యాడు. మనవడు పుట్టినప్పుడు పదిరోజులు తాత, నానమ్మ ఇద్దరు పదిరోజులు అమెరికావెళ్లి వచ్చారు. ఇక్కడ ఉన్న ఇల్లు అమ్ముకుని అపార్టుమెంటుకు తను మారితే, అక్కడ కొడుకు కోడలు కొనుక్కున్న విశాలమైన ఇల్లు, ముందు లాన్, బాక్యార్డ్ గార్డెన్ చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు రంగాచారి. ఇక అమెరికా టీకెట్ ఖర్చు కొడుకే భరించినా రంగాచారికి కూడా ఓ రెండు లక్షల పైనే తడిసింది మిగతా వాటికి. ఖర్చేంతైనా గాని మనవడితో కొన్ని రోజులు గడిపి తిరిగి వెళ్ళిపోయేటప్పుడు మరింత దుఃఖం కలిగింది ఇద్దరికీ. తిరిగొచ్చాక కాంతం వాతావరణం, భోజన మార్పులతో ఓ నెల రోజులు పడకేసింది.

వణుకుతున్న బుడ్డాడి మీద రగ్గు పైకి లాగి కప్పాడు రంగాచారి. రగ్గుమీద చిరుగులు వాడ్ని పూర్తిగా దాచట్టేదు. జేబులు తడుముకుంటే ఓ వంద నోటు దొరికింది. అది తీసి ముసలీడి పక్కన తల పక్కన పెట్టాడు. పిళ్ళై ఆశ్చర్యపోయాడు. ఎందుకంటే చాలాకాలం తర్వాత ఇప్పుడే రంగాచారి ఎవరికైనా దానం చేయటం.

“ముంబాయిలో నువ్వు చేసిన ప్రతిజ్ఞ ఏమైంది?” కవ్వించాడు పిళ్ళై. జవాబు చెప్పకుండా నడిచాడు రంగాచారి. ముందు దారిలో మరికొంతమంది పడుకున్న అభాగ్యులను గమనించాడు. ఆ రోజంతా ఆ పసివాడే రంగాచారి మదిలో మెదిలాడు.

★★★

మరుసటి రోజు ఉదయాన్నే లాల్పీలో కొంత చిల్లర నింపుకున్నాడు రంగాచారి. పిళ్ళైతో కలిసి నడక మొదలెట్టాడు. రావి చెట్టు కింద ముసలి బిచ్చగాడు కూర్చుని పుల్లతో దంత ధావనం చేస్తున్నాడు. బుడ్డాడు ఇంకా లేవలేదు. వీళ్ళని చూడగానే నవ్వుతూ చేతులు జోడించాడు. పది నోటు వాడి మీదికి వేసాడు రంగాచారి.

“వీడు నీ మనవడా?”

“అవును అయ్యగారూ !” వాడి గొంతులో కొంత భయం, కొంత గౌరవం.

“అసలు పోలికలేం లేవే ?”

“చెత్త కుప్ప మీద దొరికాడు అయ్యగారూ! ఇప్పుడు వీడే అన్నీ నాకు...”

“ఎప్పుడూ ఇక్కడేనా ఉండటం...వాణ్ణి చలిగాలిలో పడుకోబెట్టావ్”

“కొన్ని రోజులు ఆ చివాల్న రాములోరి గుడి దగ్గర ఉంటామయ్య. కొన్ని రోజులు ఈడ ఉంటాం... ఈడ గాలి బాగుంటది...”

“నువ్వు రేపో మాపో పోయేలా ఉన్నావ్...వీణ్ణి ఎలా చూస్తుంటావ్...నాకు తెలిసిన ఆర్పనేజ్ ఉంది. అందులో చేరుస్తావేమిటి?”

“వద్దు బాబు. గుడి దగ్గర మా వాళ్ళు చాలామంది ఉన్నారు బాబూ. అయినా ఆ రాములోరే వీడికి తల్లి తండ్రీ సామీ!” నవ్వుతూ చెప్పాడు ముసీలాడు.

“వెళ్దామా” నసిగాడు పిళ్ళై. ముందుకు బయల్దేరారు ఇద్దరూ. దారిలో మిగతా పడుకున్న బిచ్చగాళ్ళకి జేబులోని చిల్లర పంచాడు రంగాచారి.

“ఏంటి పందేరం పొద్దున్నే?” విస్తుపోయాడు పిళ్ళై.

“కట్టుకుపోతామా ఏమన్నానా?”

★★★

రంగాచారి టిఫిన్ ఇలా ముగించాడో లేదో, అలా కాంతమ్మ చేతిలో టాబ్లెట్ తో (మాత్ర కాదండోయ్) ఎదురుగా ప్రత్యక్షమైంది. “వాడు ఖాళీగా ఉన్నాడో లేదో” అనబోతుంటే, “మీరు పెడతారా లేదా? నా మనవణ్ణి అర్చెంటుగా చూడాలి...” అంది. కొడుక్కి స్కెప్ లో వీడియో కాల్ చేసాడు రంగాచారి. వాడు ఆన్ లైన్ లోనే ఉన్నాడు. వెంటనే కలిసింది. కొడుకును చూడగానే కాంతమ్మ ముఖం చేటంతయింది.

“ఏరా ఎలా ఉన్నారా...?” కాంతమ్మ చెంగు తడుపుకుంటూ యోగక్షేమాలు అడిగింది. వాడు అవీ ఇవీ చెప్తున్నాడు.

“అలా పక్కకు చూస్తున్నావేరా చిన్నా...? కొడుకు చూపులు మానిటర్ ఒక మూలకి చూస్తుండటాన్ని గమనించి అడిగింది కాంతమ్మ.

“ప్రాజెక్ట్ వర్క్ మమ్మీ...అదే చేస్తున్నా...”

“నా కోడలు ఎక్కడ?”

“ఇవాళ తనకి సర్జరీస్ ఎక్కువ ఉన్నాయిట...రావటం లేటు అవుతుందని ఫోన్ చేసింది...”

వెనుక చంటాడ్ని స్ట్రాల్ లో ఒక ఇరవై ఏళ్ల తెల్లజాతి అమ్మాయి తిప్పతోంది.

“ఎవర్రా నాని గాడిని ఆడిస్తోంది?” ఆరా తీసేడు రంగాచారి.

“కొత్త బేబీ సిట్టర్ డాడ్. పాత ఆవిడ మానేసింది. ఈమె డిస్టెన్స్ కోర్స్ చేస్తుంటూ పార్ట్ టైం జాబ్ చేస్తోంది....”. వెనక్కి తిరిగి “సూసీ” అని పిలిచేడు. సూసీ బాబుని తీసుకొచ్చింది. సూసీ ఎర్రగా బుర్రగా ఉంది. ‘కోడలు ఎప్పుడూ హాస్పిటల్లోనే ఉంటుంది. వీడు గానీ దీన్ని గోకట్లేదు కదా?..’ బట్టతల గోక్కున్నాడు రంగాచారి.

“నానీ...బంగారం...చీచీ” ముద్దులాడింది కాంతమ్మ.

అముల్ బేబీ లా ఉన్న మనవణ్ణి చూడగానే తాత, నానమ్మ చాలా సంతోషించారు. వాడు “తా...తా...” అనుకుంటూ స్క్రీన్ మీద కొట్టున్నాడు.

“మీ అత్తా మామ అక్కడే ఉన్నారు. ఒక్కగానొక్క మనవణ్ణి శుభ్రంగా చూసుకోలేరా...? మేమంటే దూరంగా ఉన్నాం....” కాంతమ్మ మళ్ళీ చెంగు తడిపి పిండింది. కొడుకు మామగారు కూడా అక్కడే డాక్టర్. ఆయన, కోడలు ఇద్దరూ ఒకటే హాస్పిటల్....ఇక కొడుకు అత్తగారు ఏదో సంఘసేవ అంటూ తిరుగుతూ ఉంటుంది. ఆవిడ వీళ్ళ కన్నా బిజీ.

చంటాడు కీబోర్డ్ కొట్టడానికి ముందుకు దూసుకు వచ్చాడు. వాణ్ణి వెనక్కి లాగుతున్నా వాడు ఆగటం లేదు. వాడు ఒక్క ఉదుకున ముందుకు దూకి ఏదో కొట్టాడు. కాల్ కట్ అయ్యింది.

కాంతమ్మ కంగారు పడుతూ అంది “ఏవండి మళ్ళీ చేయండి....”

“అబ్బబ్బ... వాడు చేస్తాడు లేవే...” భరోసా ఇచ్చాడు రంగాచారి.

కాసేపటికి మళ్ళీ కొడుకే కాల్ చేసాడు. కాసేపు మాట్లాడక మళ్ళీ ఏడుస్తూ వంటింట్లోకి వెళ్ళింది కాంతమ్మ.

“నీతో ఇదే గొడవ....మాట్లాడక ముందు ఒక ఏడుపు....మాట్లాడక మళ్ళీ ఏడుపు....”

“మీరు కాదూ వాణ్ణి అంత దూరం పంపింది....” కాంతమ్మ వంటింట్లో ముక్కు చీదుతోంది.

“బాగానే ఉంది సంబడం. నువ్వు కాదూ కొడుకు అమెరికాలో చదవాలని పట్టుబట్టింది...ఆ పిళ్ళై వెధవ వాళ్ళ కూతుర్ని పంపించాడని.....నీ ఫ్రెండు రోజూరమణి వాళ్ళ పిల్లల్ని పంపిందనీను....” నిట్టూర్పుతూ రంగాచారి పడక కుర్చీలో నడుం వాల్యాడు.

★★★

రోజూ వాకింగులో ముసిలి బిచ్చగాడి మనవడితో అప్పుడప్పుడు ఆడుకుంటున్నాడు రంగాచారి. క్రమక్రమంగా వాకర్స్ రోడ్డు మీద బిచ్చగాళ్ళ సంఖ్య, తద్వారా రంగాచారి జేబులోని చిల్లర బరువు భారీగా పెరుగుతూ వస్తోంది. మొదట్లో పడుకున్నవాళ్ళు కాస్తా తెల్లవారు రూమునే లేచి రంగాచారి కోసం ఎదురుచూపులు మొదలెట్టారు. పొద్దుటే జాగర్స్, వాకర్స్ చాలామంది ఉండటం చేత బిచ్చగాళ్ళు వీళ్ళని కూడా బిచ్చం అడగనారంభించారు. రంగాచారి రోజూ పొద్దున్నే చిల్లర నింపుకోవటం, అది క్రమంగా పది నోట్లకు మారటాన్ని కాంతమ్మ గమనిస్తూనే ఉంది. రోజూ ఇంటికొచ్చాక రావిచెట్టు కింద ముసిలోడి మనవడి గురించి భార్యకి చెప్తూ ఉండేవాడు.

ఒక రోజు ఫ్లాటు కింద కూరగాయల బండి వాడి దగ్గర బేరం ఆడుతోంది కాంతమ్మ. పని పిల్ల లక్ష్మి తోడుగా ఉండి కూరగాయలు ఏరుతోంది. కొంతదూరం నుంచి వస్తున్న అమ్మలక్కల మాటలు చెవినబడుతున్నాయి.

“ఏంటోనమ్మ ఈమధ్య అసలు పొద్దున్న వాకింగుకి వెళ్దామంటేనే భయమేస్తోంది....ముష్టివాళ్ళు మీదే పడిపోతున్నారు....”

“మరే...ఎంతో డీసెంట్ గా ఉండేది....పల్లెటూరి తిరనాళ్ళలా తయారైంది....”

“విడ్డూరం కాకపోతే మరేంటి....డబ్బులున్నాయి కదా అని బడాయి చూపించుకోవాలేంటి?....ఎవరిదగ్గర లేవు....”

“మరే....పూలతోటల ఉండే వాకర్స్ రోడ్ ను స్లం ఏరియా చేసేసారు....”

“ఏంటే వెనక వాగుతున్నారు....దైర్యం ఉంటే నా ముందు మాట్లాడండి...” కాంతమ్మ కోపంగా వెనక్కు తిరిగి చీర కొంగు నడుముకు బిగించింది. అమ్మలక్కల గుంపులో కొంత కలకలం.

“ఊళ్లో పెద్దమనిషి...మా ఆయన్నే అనే దైర్యం వచ్చిందంటే మీకు. మేమేం చేసుకుంటే మీకేంటి? ఎవరికే ఇబ్బంది?...”

కాంతమ్మ స్వర తీవ్రతకు గుంపు చెల్లాచెదురైంది.

ఆవేశంగా ఇంట్లోకి దూసుకువచ్చింది కాంతమ్మ. రంగాచారి భక్తి ఛానల్ చూస్తున్నాడు.

“ఈ అమ్మలక్కల మాటలు వినలేకపోతున్నాను. నన్ను బయట తిరగనిచ్చేలా లేరు మీరు.....”

“ఇప్పుడు ఏమైందిట....” తాపీగా అడిగాడు.

“ఇంకేముంది....గుళ్ళో ఇచ్చేది చాలకనా ఇప్పుడు కొత్తగా మొదలెట్టారు? ఆ రోడ్డంతా ముప్పివాళ్ళని మీరే పోషిస్తున్నారటగా.....”

“ఈ నాలుగు రూపాయలకు ఏముంది లేవే...? అయిన ఇవ్వటంలోని సంతోషం నాకు ఇప్పుడే తెలుస్తోంది. ఆ ఆనందం నీకేం తెలుసు” రంగాచారి టీవీ లోనే తల పెట్టాడు.

“నాలుగు రూపాయలా? నాలుగు వందలా? నా పోపుల డబ్బాలో చిల్లర కూడా ఖాళీ చేసేరు. ఇంతకాలం మానేసారు....ఇప్పుడు మొదలెట్టారు. మీకు ఏమొచ్చినా ఐతే అతివృష్టి...లేదా అనావృష్టి.... అంత ఎక్కువగా ఉంటే రోజూ ఓ ఇదువందలు నాకు పడేయండి....రోజు మీకు వండి పెట్టున్నాను....దాచుకుని ఓ నెక్లెస్ చేయించుకుంటాను...”

“ఇది మరీ బాగుంది. ఇచ్చేదంతా నీది కాదుటే. పుణ్యమంతా నీదే....”

★★★

ఆ సాయంత్రం ఉరుములా ఊడిపడ్డాడు కాలని ఫ్లాట్ అసోసియేషన్ సెక్రటరీ రాంబాబు, తోడుగా పిళ్ళైని తీసుకుని. కాఫీలిచ్చింది కాంతమ్మ.

“ఏమిటి సంగతి” గంభీరంగా అడిగాడు రంగాచారి చేతి కర్ర తీసుకుని.

బొబ్బిలి బ్రహ్మాన్నలో కృష్ణంరాజు లా కూర్చున్న రంగాచారిని చూసి కాస్త నసుగుతూ పిళ్ళైని గిల్లాడు రాంబాబు.

“బావా. కాలనీ వాళ్ళంతా గోల పెట్టేస్తున్నారు. నువ్వు పొద్దున్నే దానాలు ఇచ్చేస్తున్నావ్. ఆ వాకర్స్ రోడ్డులో ముప్పివాళ్ళు బాగా పెరిగిపోయి అందరిని విసిగించేస్తున్నారట.. మిగతావాళ్ళు వాకింగ్ చేయలేకపోతున్నారు. అదీ సంగతి...”

“దానికి నేనేం చేయగలను. ఇష్టం ఉన్నవాడు వేస్తాడు. లేని వాడు వేయడు....ఇందులో ఇప్పుడు ఏంటి...?” మరింత గంభీరంగా అన్నాడు రంగాచారి.

“బావా నువ్వు సంగతి తీవ్రత గ్రహించటం లేదు....కాలనీ అందం కూడా పోతోందని లేడీస్ అందరు గోలట. వీళ్ళు మున్సిపాలిటీ వాళ్ళకి కంప్లెయిట్ ఇచ్చి ముప్పివాళ్ళని తరిమేద్దాం అనుకుంటున్నారు....”

రంగాచారి సోఫాలో వెనక్కు అనుకుని తల వెనుక చేతులు పెట్టుకుని నింపాదిగా అన్నాడు “పరోపకారాయ ఫలంతి వృక్షః....పరోపకారాయ వహంతి నద్యః....పరోపకారార్థ మిదం శరీరం...”

రాంబాబు తల గోక్కున్నాడు. పిళ్ళై అయోమయంగా చూసాడు.

“ఇది మీతో మొదలైంది కాబట్టి మీరు ఇవ్వటం ఆపేస్తే సమస్య అదే తగ్గుతుందని.....” మధ్యలో సణిగాడు రాంబాబు. గుర్రుగా చూసాడు రంగాచారి.

“సరే నాకో రోజు సమయం ఇవ్వండి...చూస్తాను” భరోసా ఇచ్చాడు.

పిళ్ళై ‘మా వదినెక్కడ?’ అంటూ వంటగదిలోకి వెళ్లి, కాసేపు ఏదో మంతనాలాడి వెళ్ళిపోయాడు, రాంబాబును తీసుకుని. వెనుకనుంచి కాంతమ్మ కొంటెగా నవ్వుతూ వచ్చింది.

“అన్నయ్య గారు మిమ్మల్ని సైకియాట్రీస్టుకి చూపించమంటున్నారు. మా తమ్ముడి కొడుకు మన ఊళ్ళోనే ఈ మధ్యనే డాక్టరుగా ప్రాక్టీసు మొదలెట్టాడు. వాడి దగ్గరకు వెళ్దామేమిటి?”

“అలా అన్నాడా ఆ వెధవాయి. వాడికి రేపు మూడింది. అయినా పిచ్చివాళ్ళ గుంపునించి వచ్చిన వాడికి డాక్టరీ ఎలాఇచ్చారోయ్...ఇంతకీ నీ పిచ్చి నే కుదిరిస్తా...నా కర్ర ఎక్కడ?” భర్త గదిమేసరికి కాంతమ్మ నవ్వుతూ లోనికి తుర్రుమంది.

‘ఇది పానకంలో గరిట లాంటిది. ఎప్పుడు పానకంతోనే ఉన్నా దాని తీపి గరిటకు తెలియనట్టే, ఇది ఇంకా నన్ను పూర్తిగా అర్థం చేసుకోలేదు....’ భార్య గురించి అనుకున్నాడు రంగాచారి.

మరుసటి రోజు పొద్దున్నే వాకింగుకు వెళ్ళిన రంగాచారి ముసిలాడ్ని కలిసాడు.

జరిగింది చెప్పాక ఇలా అన్నాడు రంగాచారి. “నువ్వు వీళ్ళందరిలో పెద్దోడివి కాబట్టి నీకే చెప్పన్నా. నువ్వేం చేస్తావో నాకు తెలియదు. బిచ్చం ఇస్తే తీసుకోండి...అంతే గాని ప్రతి వోడ్ని పొద్దున్నే అడక్కండి. లేకపోతే మున్సిపాలిటీ వాళ్ళు మిమ్మల్నందరిని ఇక్కడించి లేపేస్తారు.. అప్పుడు గుళ్ళలో కూర్చోడానికి కూడా ఉండదు...అలోచించు....”

“సరే బాబు గారూ. నేను చూసుకుంటా...” తల ఊపాడు ముసిలోడు. బుడ్డోడికి తీసుకున్న కొత్త డ్రెస్ ముసిలోడికిచ్చి చెప్పాడు రంగాచారి. “వాడికి వేయి”.

“సమస్య చిటికెలో పరిష్కరించేసానోయ్....” ఇంటికొచ్చి తీవిగా చెప్పేడు. అనుమానంగా చూసింది కాంతమ్మ.

★★★

ఆ తర్వాతి కొన్ని రోజులు బద్దకించి వాకింగ్ కు వెళ్ళలేదు రంగాచారి. ఓ రోజు టిఫిన్, కాఫీ అయ్యాక టౌన్ హాల్ దాకా వెళ్ళొస్తానంటూ బయల్దేరాడు. “వర్షం వచ్చేలా ఉంది. త్వరగా వచ్చేయండి! వచ్చేటప్పుడు బ్రిడ్జి మీద పెసర చేగోడీలు తెద్దూ...” వెనుకనుంచి భార్య మాటలు వినిపించాయి. పెళ్ళినాటి కాంతం గుర్తొచ్చింది రంగాచారికి. ‘ఏమిటో చాలాకాలం తర్వాత అడిగింది. దీనికింకా జిహ్వా చంపల్యం చావలేదు’ నవ్వుకున్నాడు. కారు బయటకు తీస్తుంటే రాంబాబు చేటంత మొహంతో నవ్వుతూ కనిపించాడు.

“మీ ఇంటికే వస్తున్నా సార్. మీరు చేసిన సాయమే మా ఆవిడని కాపాడింది. మీకు చాలా థాంక్స్”.

ప్రశ్నా పత్రం మొహం పెట్టాడు రంగాచారి.

“పొద్దున్న మా ఆవిడ వాకింగ్ చేస్తుంటే ఎవడో దొంగ వెధవ బైక్ మీద వచ్చి చైన్ లాక్కుని పారిపోబోయాడట. అక్కడే ఉన్న ఒక ముసలోడు కర్ర విసిరి వాణ్ణి కింద పడేసాడట. అక్కడున్న మిగతా బిచ్చగాళ్ళు వాణ్ణి మూకేసి చితక్కొట్టేరట....”

‘ఓరి వెధవ. మొన్న కాలనీ అందం పోయిందన్నావ్ కదరా...’ మనసులో అనుకుని పైకి గర్వంగా తల ఊపాడు రంగాచారి.

రాంబాబుని పంపించి కారు వాకర్స్ రోడ్డు వైపు తిప్పాడు. దారిలో పురాణం శర్మని పికప్ చేసుకుని టౌన్ హాల్లో జొరబడ్డారు ఇద్దరు. శర్మ పాత మిత్రుడైనా రిటైరైన తర్వాతే అతనితో ఎక్కువ సమయం గడపటం. అతని కవితవ్యం అంటే రంగాచారి చెవి కోసుకుంటాడు. టౌన్ హాల్లో కవి సమ్మేళనం జరుగుతోంది. దాదాపు పేరుమోసిన కవులంతా కనిపించారు. శర్మ ‘ఆముక్త మాల్యద’, దానికి వ్యాఖ్యానం చెప్తుంటే తనని తాను మర్చిపోయాడు రంగాచారి. ఇంతకాలం లెక్కల పాఠాలు క్లాసుల్లో చెప్తూ... మనోరంజిత లెక్కల్ని మరిచాను కదా అనుకున్నాడు

రంగాచారి. బయట జోరువర్షం మొదలైంది. రంగాచారి లోపలే కవితావర్షంలో తడిచేడు. ప్రోగ్రాం అయ్యాక ఇద్దరూ బయటికి వచ్చారు. కాంటీన్లో పొగలు కక్కే టీ తాగుతుంటే భార్య అడిగిన వేడి వేడి పెసరచేగోడీలు కనిపించాయి. కారం దట్టించి పొట్లం కట్టించాడు. ఒక లాలిపోప్ తీసుకున్నాడు రావిచెట్టు కింద బుడ్డోడికి. జోరు వర్షం ముదిరి కుంభవర్షంగా మారింది. మనది కారేగా అంటూ బయల్దేరారు. శర్మని ఇంటిదగ్గర దించాక శర్మ అన్నాడు “ఈ వర్షంలో ఏం వెళ్తారు....వర్షం తగ్గేక వెళ్తురు గాని రండి....”

కరెక్ట్ అనిపించింది రంగాచారికి. లోనికి వెళ్ళాక టీవీలో తుఫాన్ అని చెప్తున్నారు. మూడోజూలు కుండపోత వర్షమట. ఇంటికి ఫోన్ చేసేడు. లైన్ డెడ్ అయినట్టుంది. కాంతం మొబైల్ కి ఫోన్ చేసేడు. స్విచ్ ఆఫ్ వస్తోంది. కొంత కలవరం మొదలైంది. ఇంతలో కరెంటు పోయింది. ఇన్వర్టర్ తో లైటు, ఫాను నడుస్తున్నాయి. శర్మ కోడలు భోజనం వడ్డించింది. అది అయ్యాక శర్మ నాలుగేళ్ళ మనవడితో కాసేపు ఆడుకున్నాడు. వాడు గాయత్రి మంత్రం, ఇతరత్రా చిన్న చిన్న శ్లోకాలూ చెప్తుంటే చాల ముద్దుగా అనిపించింది. వాణ్ణి చూస్తే తన మనవడు, రావి చెట్టు కింద బుడ్డోడు గుర్తొచ్చారు. ఎప్పుడు నిద్ర పట్టిందో తెలియలేదు. లేచేటప్పటికి సాయంత్రం ఆరవుతోంది. కాంతం గుర్తొచ్చింది. శర్మ కోడలు ఇచ్చిన టీ తాగుతూ పిళ్ళై సెల్ కి ఫోన్ చేసేడు.

“ఏం బావా. బయటికి పోమాకు. తుఫానంట...!”

‘బయటే ఉన్నానులేరా....మన శర్మ వాళ్ళింట్లో ఉన్నా....మీ చెల్లాయి ఎలా ఉందో ఓసారి చూసిరా...దాని ఫోను కలవటం లేదు....’

“భలే వాడివే...సరే మేము వెళ్లి చూసొస్తాం. నువ్వు అక్కడే ఉండు వర్షం తగ్గేదాకా.....”

“సరే వెళ్లి వెంటనే ఫోన్ చెయ్...”

మళ్ళీ పిళ్ళై ఫోన్ రాలేదు. చేస్తే సిగ్నల్ లేదు. మరో గంట భారంగా గడిచింది. వర్షం ఇంకా పెరుగుతోంది. శర్మ మనవడు ఉరుములు, మెరుపుల శబ్దానికి భయపడి ఏడుస్తుంటే వాళ్ల కోడలు లోనికి తీసుకెళ్ళింది. పెళ్ళైన కొత్తలో ఇలాంటి ఉరుముల శబ్దానికి హడలిపోయి తన్ను కావలించుకునే కాంతం గుర్తొచ్చింది. ‘ఇప్పటికీ తనకా భయం పోలేదు. ఒక్కతే ఎలా ఉందో ఏమో’ రంగాచారి మనసంతా అలజడిగా తయారైంది. కాసేపటికి శర్మ కొడుకు నారాయణ వర్షంలో తడిసి ముద్దయి వచ్చాడు. రంగాచారి వెళ్ళటానికి ఉద్యుక్తుడయ్యాడు. కరెంటు స్తంభాలు, చెట్లు పడి చాలా రోడ్లు బ్లాక్ అయ్యాయని, వెళ్ళటం మంచిది కాదని నారాయణ చెప్పాడు. శర్మ వారిస్తున్నా వినకుండా కారు తీసాడు రంగాచారి. శర్మ ఇచ్చిన రైన్ కోట్ తొడుక్కున్నాడు ఎందుకైనా మంచిదని.

బయట దాదాపు చీకటిగా ఉంది. ఉరుములు..మెరుపులు..ఫెళ ఫెళ మంటూ వర్షం....దానికి తోడు హోరు గాలి...రోడ్డు మీద మోకాలి లోతు నీరు... రోడ్డు చిన్న కాలువలా ఉంది. కొంత దూరం వెళ్ళాక ముందు ఒక భారీ చెట్టు అడ్డంగాపడి ఉంది. బ్యాక్ టర్నింగ్ తీసుకుని పక్క సందులోంచి పోనిచ్చి మళ్ళీ పెద్ద రోడ్డులోకి తిరిగాడు.

గాంధీ పార్కు దాక వచ్చాక నీటి మట్టం బాగా పెరిగింది. నీళ్ళలో దుంగ ఏదో కారుకు అడ్డుపడినట్టుంది. కారు ఇంక ముందుకు వెళ్ళనంది. ఇంజనోకి కూడా నీళ్ళు వెళ్ళినట్లున్నాయి. ‘హారి భగవంతుడా!!!’ అనుకుంటూ అటు ఇటు చూసాడు. ఆ ప్రాంతం నిర్మానుష్యంగా ఉంది. గుర్తొచ్చిన దేవుళ్ళందరినీ తన్ను ఇంటికి చేర్చమని వేడుకున్నాడు. బయట మెరుపుల కాంతికి పక్క సీట్లో ఉన్న ప్లాస్టిక్ సంచిలో చేగోడి పొట్లం, లాలిపోప్ కనిపించాయి. ‘కాంతం ఎలాఉందో? రావి చెట్టు కింద పసివాడు ఈ వర్షంలో ఎలా ఉన్నాడో’ అని ముందు కలవరపడ్డా, ‘బహుశా ఈ తుఫానుకి ముసిలాడు గుడికి మకాం మార్చుంటాడు’ అని భరోసా చెప్పుకున్నాడు.

దూరంగా రోడ్డు చివర ఓ చెట్టు, పిడుగు పడి కాలుతూ నేలకొరుగుతోంది. రంగాచారి కారుకు కుడివైపు ఫుటుపాత్ మీద ఉన్న ఓ బడ్డి కొట్టు ఒరిగి దబ్బున కారుమీది పడింది. ఎడమ వైపు నించి బయటకు వెళ్ళామంటే నీటి తీవ్రతకు కొట్టుకుపోతానేమో అనుకున్నాడు. ఇంక తను

ఇంటికి చేరటం కష్టమే అనుకున్నాడు. ఎంతసేపు కూచున్నాడో తెలియదు. అలసటతో కళ్ళు మూతలు పడ్డాయి. ధడేల్ మంటూ పెద్ద ఉరుము శబ్దంతో త్రుళ్ళిపడి కళ్ళు తెరిచాడు. బైం చూసాడు. ఉదయం నాలుగవుతోంది. వర్షం ఇంకా కురుస్తోంది కానీ జోరు కొంచెం తగ్గింది. దూరంగా ఒక కాంతి రేఖ కనిపించింది. ఒక బైక్ వస్తోంది. ముందున ఎడమ డోర్ ఓపెన్ కావటం లేదు. విండో గ్లాస్ ఓపెన్ చేసి హెల్మ్ అని బిగ్గరగా అరిచాడు....కానీ వర్షం హోరులో అరుపు ఎటో పోయింది. కారు లైట్ చూసి బైక్ దగ్గరగా వచ్చి ఆగింది.

సాయం వచ్చిందన్న ఆనందంతో రంగాచారి అరిచాడు “అయ్యా! దేవుడిలా వచ్చావు. నన్ను కొంచెం ప్రశాంతి సగర్ చేరుస్తావా?”

బైక్ మీద యువకుడు హెల్మెట్ లోంచి తల ఊపి రమ్మని సైగ చేసాడు. చేగోడి పొట్లం సంచి జేబులో దోపుకుని కారు వెనుక డోర్ నుంచి బయటికి వచ్చి బైక్ ఎక్కేడు. బైక్ కదిలింది. వర్షం జోరు తగ్గింది. రోడ్డు మీద నీటి మట్టం కొంచెం తగ్గింది. ‘శర్మ పుణ్యమా అని అతనిచ్చిన రైస్ కోట్ బాగానే ఉపయోగపడింది’ అనుకున్నాడు. చిన్న చిన్న సందుల్లోంచి ఎలా తీసుకెళ్లాడో తెలీదు కానీ ఓ గంటలో బైక్ వాక్స్ రోడ్డు చేరింది. రోడ్డుమీద నేలకొరిగిన రావి చెట్టు ఆ దారిని సగం మూసేసింది.

అందోళనతో రంగాచారి బైకుని వెనక్కి రామాలయం వైపుకి తిప్పించాడు. అది నిర్మానుష్యంగా ఉంది. పాత గుడి కావటంతో ఒక వైపు గోడ కూలిపోయింది. పక్కన పోర్లన్ లో గుడి దగ్గర కిల్లి కొట్టు నడిపే సుబ్బారావు రంగాచారికి తెలుసు. హోరన్ కొట్టి వాణ్ణి పిలిచి ముసీలాడు, బుడ్డోడి సంగతి అడిగాడు.

‘నిన్న పొద్దున్న ఎవడో దొంగని పట్టుకుంటూ, పెనుగులాటలో చనిపోయాడట....పిల్లోడి సంగతి తెలియదు మరి..’ సగం తెరిచినా కళ్ళతో చెప్పాడు సుబ్బారావు.

రంగాచారికి షాక్ తగిలినట్టైంది. మనసు బాధగా మూలిగింది. రంగాచారిని ఫ్లాట్ దగ్గర దించి, ఇంటిలోకి రమ్మన్నా వినకుండా తుర్రుమన్నాడు బైక్ మీద యువకుడు. అతనికి ధన్యవాదాలు చెప్పుకుని, ఆదరా బాదరాగా ఫ్లాట్ కి చేరిన రంగాచారికి లోపల పిళ్ళైభార్య కాంతంకి తోడుగా కనబడేటసరికి ఊరట కలిగింది. రంగాచారిని చూడగానే బావురుమంది కాంతం. ‘అన్నయ్యగారు నేనిక వస్తా’సంటూ పిళ్ళై భార్య బయల్దేరుతుంటే ఆమెకి కృతజ్ఞతలు చెప్పాడు. కాంతంని హత్తుకున్నాడు రంగాచారి. ‘ఏమిటిది?’ అంటూ దూరంగా జరిగి టవల్ ఇచ్చింది తుడుచుకోవటానికి.

“రాత్రి ఏవన్నా తిన్నారా లేదా?”

“ముందో కప్పు కాఫీ ఇవ్వు” అంటూ సోఫాలో నీరసంగా కూలబడి కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

ఓ నిమిషం తర్వాత తన ప్యాంటు ఎవరో లాగుతున్నట్లు అనిపించింది. కళ్ళు తెరిచి చూసేడు.

పక్కన రావిచెట్టు కింద ముసలాడి మనవడు.

ఒక నిమిషం ఆశ్చర్యం...మరో నిమిషం ఆనందం...కళ్ళు చెమ్మగిల్లుతుంటే వాణ్ణి దగ్గరకు లాక్కున్నాడు...

కాఫీతో వచ్చింది కాంతమ్మ. “రాంబాబు వాళ్ల ఆవిడ వచ్చి చెప్పింది. నేను గుడికి వెళ్తుంటే చూసాను. ఆ దొంగతో పెనుగులాటలో ఆ ముసలతను చనిపోయాడట. గుడి దగ్గర వీడి గురించి కనుక్కున్నా. వీడు గుడి దగ్గర వేరే ఎవరితోనో ఉంటే ఇంటికి తీసుకొచ్చాను....మీకు వీడంటే బాగా ఇష్టం కదా.....”

ప్యాంటుజేబులోంచి సంచి తీసి చేగోడీల పొట్లం కాంతమ్మ కిచ్చి, లాలిపాప్ బుడ్డోడికి అందిస్తూ అనుకున్నాడు ‘పానకంలో గరిట నేనే కాబోలు...!’.

చక్ర భ్రమణం

సత్య వెట్లూరి

"సరోజా ! ఇది చూసావా.. ఈ రోజు ఉష్ణోగ్రత వివరాలు - 44 మ్మీ.. ఇంకేముంది! దుంప తెగిందన్న మాటే !"

"అయ్యా బాబోయ్! ఇంకా రోహిణి కారై చూస్తే కనీసం నెల పైనే ఉంది. రాసు పోసు, మొత్తం ఆరు కిలోమీటర్లు, కాలి నడక! ఎట్లా నెగ్గుకొస్తారో ఏమిటో !"

"ఎట్లా ఏముంది.. ఉద్యోగం అన్నాక తప్పుతుందా! పోనీ ఎండ ఒక్కటి అనుకొంటే పర్వాలేదు.. సాయంత్రం ఆరు దాటిన తర్వాత అయినా కూడా వాడ గాల్పాలాయే!"

"పోనీ సైకిల్ ఒకటి తీసికోరాదండీ.. హంబరో, హీరో నో ?"

"తీసికొంటే, బావుంటుంది కానీ, మనకి వచ్చే జానా బెత్తడు జీతానికి, ఉన్న పశాన వెయ్యి రూపాయల ఖర్చు అంటే మాటలా? పోనీ సెకండ్ హ్యాండ్ తీసుకొందామంటే, ఎవరినో మోసిన ఇనప సామాను మన ఇంటికి ఎందుకంటావ్.."

"అయిందిగా ఆ ముచ్చట కూడా! మీ బావ 15 ఏళ్ల నాటి అంటగట్టిన సైకిల్ ఒక్క మూడు నెలలు వాడారో లేదో, పాత ఇనప సామాన్ల వాడు కూడా చీ పొమ్మంటున్నాడు."

"ఇది ఇప్పట్లో తెమిలేది కాదులే. ఈ వేసవి కాలం ఎలాగోలా నడపాల్సిందే.. "

దాదాపు నలభై ఏళ్ల క్రిందటి మాట! రామారావు బెజవాడ లో ఒక ఆడిటర్ గారి ఆఫీస్ లో గుమస్తా. వరసే కదా అని దూరపు చుట్టలమ్మాయిని చేసికొన్నా, సరోజ అందం, అణుకువలకి అత్యంత ముగ్ధుడైన రామారావు చాలా దగ్గరగానే సంసారం చేయసాగాడు. ఎంత దగ్గరగా అంటే, పెళ్ళైన సంవత్సరం తిరక్కుండానే, అదృష్టం ఆడపిల్ల రూపం లో సాక్షాత్కరించింది. "లక్ష్మీ దేవోయ్, రామరావ్! ఇంక నీకు తిరుగు లేదంటే నమ్ము!", అని పిల్లని చూట్టానికి వచ్చిన పైన మామ గారు సెలవిస్తే, శుక్రవారాలు తలుపు దగ్గరగా కూడా వెయ్యి రాదని సరోజ కి స్పిక్ట్ వార్డింగ్ ఇచ్చాడు. పిల్ల పుట్టడం తో కొద్దీ పాటి ఎడబాటు సంభవించినా, భర్త బాధ్యతలని ఏనాడు రామారావు విస్మరించక పోవడంతో, మిగతా ఏడుగురు లక్ష్మీల మాట ఎట్లా ఉన్నా, సంతాన లక్ష్మీ కటాక్షం సంపూర్ణంగా లభించడంతో, మరో ఇద్దరు మగ పిల్లల ఇట్టే పుట్టడం, రామారావు "కుటుంబ రావు" గా పరివర్తనం చెందడం ఇట్టే జరిగి పోయాయి.

రామారావు స్వతహాగా తెలివైన వాడు. బండెడు సంసారం మరియు ఇతరత్రా కుటుంబ కారణాల రీత్యా, వాళ్ళ నాన్న పదో తరగతి దాటగానే, ఇంక నా వల్ల కాదని చేతులు ఎత్తేసాడు. అన్నయ్యల దగ్గర చేరి, ఇంకో రెండు సంవత్సరాలు బండి లాగించాడు రామ రావు. ఈ క్రమంలో, తెలిసిన బంధువులాయన దగ్గర అకౌంట్స్ చూడడం, పన్నులకి సంబంధించిన వ్యవహారాల్లో కొద్దో గొప్పో, రాణింపు సంపాదించుకున్నాడు. తర్వాత, ఇంక నా వల్ల కాదురా అని రామారావు ని అదే ఊర్లో ఉన్న ఆడిటర్ గారి దగ్గర లెక్కలు చూసే పనిలో పెట్టేశాడు. ఈ క్రమంలో రామారావు చురుకు, ఉత్సాహం చూసి నచ్చిన ఆ ఆడిటర్ గారు, నెమ్మదిగా కొంచెం పేరు ఉన్న వ్యాపారస్తుల

అకౌంట్స్ చూడమని పురమాయించాడు. పేరుకు "రాముడైనా", మనస్తత్వం అంతా ఆంజనేయుడవటం, అతి కొద్ది కాలం లోనే యజమాని నమ్మకాన్నిచూరగొని, హెడ్ గుమస్తాగా ప్రమోషన్ రావడం, తన కింద ఇంకో ఇద్దరు గుమస్తా లను నియమించడం ఇట్టే జరిగి పోయాయి. మరీ డిగ్రీ అయినా లేకపోతే ఏం బావుంటుంది అని, ఎంత పని ఒత్తిడి ఉన్నా ప్రైవేట్ బి.కామ్ పూర్తి చేసాడు. గవర్నంట్ ఉద్యోగం కాదనే కానీ, రామారావు పని చేసే సంస్థ వారికి మిగతా వ్యాపారాలు కూడా ఉండడం తో అకౌంట్స్ డిపార్ట్మెంట్ వాళ్ళకి చేతి నిండా పనే.

"అసలే ప్లస్ లో ఉన్నావ్! పైగా జీతం కూడా పెరిగింది.. నక్కని తొక్కావురా రామారావ్!", అంటూ నెల్లూరు నించి కాకినాడ ప్రయాణం చేస్తూ ఊరు మీదుగా వెళ్తూ ఆగి పలకరించక పోతే ఏమి బావుంటుందని ఆగిన బాబాయ్ వరుస అయ్యే బంధువు ఇచ్చిన కితాబు. "ఎం ప్లస్ బాబాయ్! ఈ సంసారరథచక్రాలు లాగడం అంటే మాటలు కాదు. గత అయిదు సంవత్సరాల్లో, గానుగెద్దు తిరిగినట్టు ఆఫీస్ నించి ఇంటికి, ఇంటి నించి ఆఫీస్ కి ఎండైనా, వానైనా కాలి నడక తప్పలేదు కదా. ఒక్క సైకిల్ కొనుక్కొందామంటే, ఏదీ..", అంటూ వాపోయాడు రామారావు. "ఏమి చేస్తాం నాయనా, త్రేతా యుగంలో శ్రీ రాముడికే తప్పలేదు ఈ సంసార ఈతి బాధలు, కలియుగం లో రామారావు మాత్రం తప్పించమంటే ఎట్లా", అంటూ తన బండి బైం అవ్వడం తో బయలుదేరాడు.

చూస్తూనే పిల్లలు స్కూల్ కి వెళ్లడం మొదలుపెట్టారు. రామారావు నడవటం అన్నా, నడవక్కర లేకుండా గమ్యం చేరే సమస్త చరా చర ప్రాణి కోటి అన్నా తెలియని ద్వేషం పెంచుకున్నాడు. "అహా! మనం కూడా భూ కైలాస్ సినిమా లో నారదుడికి మల్లె ఆకాశ మార్గం లో ప్రయాణిస్తే ఎంత బావుంటుందో కదా.. వెదవ పిచ్చుక ఒక చోటి నించి ఇంకో చోటికి ఎంత హాయిగా ఎగురుతోందో కదా..", ఇలా సాగేవి అతని ఆలోచనలు రోజు తనకి తప్పని నడక ప్రయాణంలో. పోనీ ధరించి సైకిల్ కొందామంటే, ప్రతి సంవత్సరం పెరిగే యాభయ్యో, వందో జీతం తో పాటు ఇంటి ఖర్చులు ఇంకొంచం పై చెయ్యి కావడం తో బొటాబోటిగా సరి పోయేది. ఎప్పుడైనా, పండకోర్ లేదా యజమాని ఇంట్లో శుభ కార్యాలకో లభించే అదనపు ఆదాయం, భార్య పిల్లలకి బట్టలు కొనగా మిగిలే అనిర్వచనీయమైన సంతోషానికి సాక్షి భూతంగా నిలబడి, తన కష్టాన్ని తనలోనే అణచుకొనే వాడు.

మిగతా రోజుల్లో ఎలా ఉన్నా, ఎండా కాలం లో మాత్రం నెట్టి మీద ఒక రుమాలు గుడ్డ కట్టుకొని నడవాలంటే అంతంత దూరం నడవాలంటే ప్రాణం ఉసూరుమనేది. "ఈ నెలలో అయినా సైకిల్ కొనాల్సిందే", అని ఆ రోజుకి నలభై ఒకటో సారి గట్టిగా తనకి తాను చెప్పు కొన్నాడు. అందులోనూ క్రితం రోజు రాత్రి "ఇన్స్టాల్మెంట్ స్ లో అయినా వెదవ సైకిల్ ఒకటి కొందామండీ" అంటూ భార్య ఊతం కూడా రామారావు దృఢ నిర్ణయానికి కారణ భూతం అయిందేమో. మొత్తానికి రాబోయే ఆదివారంకి శుభ ముహూర్తం నిర్ణయించుకున్నారు, భార్య భర్తలిద్దరూ. శనివారం ఒన్ టౌన్ లో ఉన్న సైకిల్ షాప్ కి వెళ్లి ఇంస్టాల్మెంట్ వివరాలు అన్నీ వాకబు చేసి ఇంటికి చేరే టప్పటికి, ఇంటి నిండా పండగ వాతావరణం కనిపించింది. కొంచం ఎడమ కన్ను అదురుతున్నప్పటికీన్నీ గుండె దిటవు చేసికొని, సరోజ ఇచ్చిన కూజా నీళ్లతో గొంతు తడుపుతుండగా,

"ఏమండీ విన్నారా ? మా పెదనాన్న గారి అబ్బాయి, అదేనండి మా అమెరికా అన్నయ్య రేపు మన ఇంటికి వస్తున్నారట !! ఈ రోజే కబురొచ్చింది" అంటూ ఉబ్బి తబ్బిబ్బు అవుతూ చెప్పింది.

ఎప్పుడో పెళ్లి నాటికి చూశాడాయన్నీ రామారావు. "సరే అంత పెద్ద హోదా గల వాళ్ళు మనని గుర్తు పెట్టుకొని మరీ వస్తున్నారంటే ఆనందించ దగ్గ విషయమే కానీ, దీనికి నా సైకిల్ కి ఏమైనా లింక్ ఉందా" అని గునిసాడు.

"మరి ఏం చేస్తాం, చెప్పండి? రాక రాక మన ఇంటికి వస్తున్నారాయె. వస్తూ పిల్లలికి ఏదో ఒకటి తేక పోరు. ఏదో మన స్తాయి లో వాళ్ళ పిల్లలికి బట్టలయినా ఇవ్వక పోతే ఎలా చెప్పండి?", అంటూ అనునయనంగా చెప్పింది సరోజ.

సరే, తప్పుతుందా అనుకొంటూ, సైకిల్ అడ్వాన్సు కోసం పక్కన పెట్టిన డబ్బుతో, సరోజ చెప్పిన వస్తువులు కొనడంతో నిమగ్నం అయ్యాడు. వచ్చిన చుట్టలతో అమెరికా విశేషాలు మాట్లాడుతూ ఉండగా రామారావు ఏదో సందర్భంలో, "ఏమండీ ! మీ దేశం లో ఖాళీ సమయాల్లో ఏమి చేస్తూ ఉంటారండీ", అని అడిగాడు.

"ఖాళీ ఎక్కడండీ ? అమెరికా లో ప్రతి నిమిషం విలువైనదే నండీ! కానీ రోజు సాయంత్రాల్లో మాత్రం, నేను నా భార్య కనీసం ఒక్క అర గంట అయినా నడుస్తూ ఉంటాం. వ్యాయామం అంటూ ఏదో ఒకటి ఉండాలి కదండీ", అనగానే భార్య భర్తలు ఇద్దరూ మోహో మోహాలు చూసుకొన్నారు. రామారావు కి మళ్ళీ నడక కష్టాలు తప్పలేదు.

కానీ రోజులు అన్నీ ఒకే మాదిరి గా ఉండవు కదా. మారే ప్రపంచ పరిస్థితులతో పాటుగా భారత ఆర్థిక వ్యవస్థ ఒక్కసారిగా పగ్గాలు విడిచిన రేసు గుర్రం లాగా పరిగెత్తడం మొదలు పెట్టింది. రామారావు ఎంత పని ఒత్తిడి ఉన్నా, సి.ఎ పరీక్షలు పట్టుపట్టి పాస్ అయ్యాడు. అసలే అకౌంట్స్ మరియు పన్నుల వ్యవహారాలులో మంచి అనుభవం గడించిన వాడు అవ్వడం మూలాన, అతనికి అంటూ ప్రాక్టీస్ ఏర్పడడం పెద్ద కష్టం అవ్వలేదు. అదృష్ట వశాత్తూ పిల్లలు ముగ్గురూ ఆణి ముత్యాలుకి మల్లె చదువు లోనూ, గుణము లోనూ ఎవ్వరికీ తీసిపోని విధంగా నిలబడ్డారు. అమ్మాయి ఈ మాత్రం కోచింగ్ అవసరమే లేకుండా గవర్నమెంట్ కాలేజ్ లో సీట్ సంపాదించింది. మొగ పిల్లలు ఇద్దరూ అమ్మాయి అంత కాక పోయినా గవర్నమెంట్ కాలేజ్ లోనే సీట్లు సంపాదించారు. "లక్షలకి లక్షలు గుమ్మరిస్తే ఏమి లాభం! స్వతహాగా మెరిట్ ఉండాలండి. మా పిల్లలని చూడండి, అందరికి బ్రహ్మ ప్రళయం అయిన సీట్లు ఇట్టే సంపాదించేసారు", అని అడిగిన వాడికి అడగని వాడికి చెప్పసాగాడు. "ఊరుకోండి! మీరు మరీనూ! పిల్లలకి దిప్తి తగులుతుంది", అంటూ సరోజ ఉప్పు డబ్బాలు కరిగించేసింది.

తన ప్రాక్టీస్ లో గణనీయంగా పెరుగుదల ఉండడంతో, సైకిల్ కే గతి లేని రామ రావు, ఉన్ పళాన పెద్ద కష్టపడకుండా స్కూటర్ కొనేసాడు. సరోజ చుట్టూ పక్కల వాళ్ళ అందరికీ ఒక చిన్న పాటి తేనీటి విందు ఏర్పాటు చేసింది. "మా వారికి వాహన యోగం చిరకాల వాంఛ అండీ. ఇన్నాళ్లకి నెరవేరింది" అంటూ తెగ మురుసుకు పోయింది. గుళ్లో పూజారి నిమ్మకాయలు మీదుగా స్కూటర్ నడవ మన్నప్పుడు మొదలు రామ రావు నడక అన్న పదానికి దాదాపు స్వస్తి పలికాడు. వీధి చివర ఉన్న కిరాణా కొట్టు కి వెళ్లాలన్నా స్కూటర్ కే పని చెప్పేవాడు.

భార్య భర్తల పూర్వ జన్మ సుకృతమో ఏమో, అమ్మాయి తన కాలేజ్ లోనే చదువుకొన్న మరో డాక్టర్ అబ్బాయి తో కాణీ కట్నం లేకుండా పెళ్లి జరిగింది. అబ్బాయిలు ఇద్దరూ క్యాంపస్ ఇంటర్వ్యూ లలో సెలెక్ట్ అయ్యి మంచి ఉద్యోగాల్లో స్థిర పడ్డారు. రామారావు ఉద్యోగం పెరుగుదల తో పాటు, పిల్లలు ముగ్గురూ చేతికి అందిరావడం తో ఒక శుభ మూహూర్తాన మూడు వందల గజాల స్థలంలో లోను తీసికొని చక్కటి ఇల్లు కూడా కట్టుకోగలిగాడు. అమ్మాయి, అల్లుడు స్వంతంగా ప్రాక్టీస్ పెట్టి ఊళ్ళో మంచి హస్తవాసి గల డాక్టర్ల గా పేరు పొందారు. మొగ పిల్లలు ఇద్దరూ వాళ్ళు పని చేసే కంపెనీలలోనే అవకాశం రావడంతో అమెరికా లో స్థిర పడ్డారు. "ఇంకా, ఆ డొక్కు స్కూటర్ ఏమి నడుపుతావు నాన్న! మంచి కార్ కొనుక్కో అని పెద్దవాడు ఒక ఎ.సి కార్ కొని పెట్టాడు. ఎండా కాలం ఏమీ అవస్థ లేకుండా చిన్న వాడు ఇంట్లో అన్ని గదుల్లో ఎ.సి పెట్టించాడు.

ఇప్పుడు సరోజకి ప్రొద్దునే వంటకి ఒక మనిషి, ఇంటి పనులు చేయడానికి నమ్మకమైన పని మనుషులు స్థిరపడ్డారు. ఇంకా ఏ మాత్రం కష్ట పడద్దు అంటూ పిల్లలు వాషింగ్ మిషన్లు, డబుల్ డోర్ ఫ్రిడ్జిలు, ఫ్లాట్ స్ట్రీస్ టీవీ లు సమస్తం అమర్చారు. సరోజ, రామ రావు లు క్రమక్రమం గా "సరోజమ్మ గారు, రావు గారు" గా పరి వర్తన చెందారు. ఎప్పుడూ బక్క పలచగా ఉండే రామారావు కొంచం రంగడి వచ్చి

ఒళ్ళు కూడా చేసాడు. వయస్సు కి తగినంత పొట్ట కూడా వచ్చి, తన హై క్లాస్ మిత్రులతో అప్పుడప్పుడు ఇంకా కొంచం ఒళ్ళు చేయడానికి దోహద పడే బీర్, స్కాచ్ వంటి అలవాట్లు కూడా సంక్రమించాయి. రోజూ అలవాటుగా దైనందిక సీరియళ్లు అన్నీ ముగించు కొని పడుకొనే ముందు న్యూస్ ఛానెల్స్ లో ప్రపంచంలో సామాన్యుడికి అవసరం లేని విషయాల పైన తీవ్రమైన చర్చలన్నింటి లోనూ లీనమై, కొన్ని మంచి పాయింట్స్ రేపటి క్లబ్ లో మిత్రులతో పంచు కోవడానికి బాగా మనసం చేసికొని పడుకొన్నాడు. కొంచం మగతగా నిద్ర పడుతూ ఉండగా, కొంచం గుండెల్లో భారం గా అనిపించడం మొదలు అయ్యింది. ఏంటో అర్థం గాక భార్య ని లేపుదామా అనుకొంటూనే, "ఎందుకులే కంగారు పడుతుంది, అదే తగ్గుతుంది లే, కొంచం సేపు చూద్దాం" అని అనుకొన్నాడు.. ఏ తెల్ల వారు జామునో, రాత్రంతా అటు ఇటు దొర్లుతున్న రామ రావు ఇంక లాభం లేదు అనుకోని సరోజని నిద్ర లేపి హాస్పిటల్ కి తీసికెళ్ళమని చెప్పాడు.

వెంటనే, ఊళ్ళో ఉన్న ఒక పెద్ద కార్పొరేట్ హాస్పిటల్ కి చేరిన రామారావు కి, వైద్య శాస్త్రం లో ఉన్న అన్ని రకాల టెస్ట్స్ చేసిన తర్వాత, వార్త విని హూటా హూటా న పరిగెత్తుకొచ్చిన అమ్మాయి తో చీఫ్ డాక్టర్ ఇలా చెప్పాడు. "ఎం లేదమ్మా!! నీకు తెలియంది ఏముంది. ఒంట్లో కొవ్వు, బ్లడ్ ప్రెషర్ ఎక్కువ అవడంతో మైల్డ్ హార్ట్ అటాక్ వచ్చింది. ప్రస్తుతానికి ప్రమాదం ఏమీ లేదు. ఒక నాలుగు రోజులు ఆబ్జర్వేషన్ లో ఉంచి పంపిస్తాం", అంటూ రామారావు వంక తిరిగి, "రావు గారు! తిండి లో ఉప్పు కారం పూర్తిగా తగ్గించేయాలి. ఇంక నించి రోజూ కనీసం నాలుగైదు కిలోమీటర్లు నడవాలండీ. పాపం మీకు నడక అలవాటు ఉందా లేదో! కానీ తప్పదు అలవాటు చేసికోవాల్సిందే లేదంటే ఒక సైకిల్ కొనుక్కుని రోజూ సైక్లింగ్ చేయండి", అని పక్క రూం లో ఉన్న పేషంట్ ని చూడానికి కదిలాడు.

సిలుకు జబ్బా

దేగల అనిత సూరి

"చిన్నోడా..బిరేన సద్ది తినేసి వుండు. ట్యాంకీ వొచ్చే టైమవతా వుండాది" గబగబా సగం సగం మిగిలిన నీళ్ళని గుండాముల్లో, తొట్టిలో పోసేసి బిందెల్ని ఖాళీ చేసుంటా అనింది మునెమ్మ.

"పోమామోవ్..రోజూ నన్నే ట్యాంకీ కాడ నీళ్ళుపట్టేదానికి రమ్మంటావ్. అన్ననో నాయిన్నో పిలువేమి?" ముఖమంతా చిటపటలాడిస్తూ ఇసుక్కున్నాడు చిన్నోడని ముద్దుగా ఇంట్లో పిలుసుకునే బాలాజీ.

"అరె..అన్నకు పదోతరగతి పరీచ్చులుండ్లా. నాయిస పనికిపోకుండా ఇంట్లో నీళ్ళెప్పుడొస్తాదాని కూచోసుంటాడా ఏంది? నువ్వుండేటప్పుడొస్తేనే గదా సాయంజెయ్యమనింది. ఏమో ఇంట్లోపనంతా ఒగడివేచేసినమాదిర్తో నిక్కతా ఉండావే. తొందరగా తినేసి ఈదిలోకి బిందెలు పట్టకపోదుగాని రా నాయినా" ఇంగో మాటంటే తన్నేట్టుగా అనింది అవసరపెట్టేస్తా.

ఇంగనోరు లేపకుండా గబగబా ఎరగెడ్డ నంజుకోని పెరుగన్నం తినేసి బిందెల్ని చేతుల్లోకి తీసున్నాడో లేదో వచ్చేసింది నీళ్ళ ట్యాంకీ.

అంతదాకా సైలెంటుగా ఇండ్లలో బిందెలు ఖాళీ జేస్తుంటా వున్నోళ్ళంతా సినిమాల్లో సీమబాంబు పడ్డే పొలోమంటా పరిగెత్తే జనం మాదిర్తో రచ్చరచ్చగా అర్చుకుంటా వచ్చేసినారు ట్యాంకీని ముసురుకునేదానికి.

రెండుబిందెలు పట్టేగుందికే నాలుగో ఇంటి బూబమ్మక్కకి, ఎదురింటి సుమతక్కకి పడింది నీళ్ళుపట్టేదగ్గర వొంతులో గొడవ. ముందు బిందెల్ని తోస్తుంటా అయినకాడికి సొట్టలు జేస్తున్నాక మితిమీరిన కోపంతో ఉగ్రరూపమెత్తిన దుర్గమ్మల్లాగా అవతారాలెత్తేసి నోటికుండే అడ్డు అదుపూ తీసవతలపారేసి లంజా లమిడీ అనుకుంటా తిట్లకు మళ్ళుకున్నారు. మద్య మద్యలో మా అమ్మలాంటోళ్ళకి జడ్డీ పదవిచ్చి న్యాయం అడిగేదానిగ్గడా దిగతా వాళ్ళ గొడవలో వాళ్ళుంటే బాలాజీ లాంటోళ్ళు సందట్లో సడేమియాగాళ్ళు వాళ్ళని చోద్యంజూస్తానే నీళ్ళుమోసేస్కోని యుద్ధం ముగిసిందని ఆనందపడిపోయినారు.

@@@

ఆరోజు స్కూల్లో ఏడోతరగతి క్లాసులో బాలాజీ పక్కన కూచున్న శీనుగాడు యమ మెర్సిపోతా వుండాడు. వాడి పుట్టినరోజంట. రెడీమేటు సిలుకు జుబ్బా యేసుకోని ఈరో మాదిర్తో స్టయిలు గొట్టుకుంటా వచ్చి క్లాసులోని పిలకాయలందరికీ ఒకరూపాయి చాక్లెట్లు పంచివాడు. టీచర్లకు మాత్రం పైవుస్తారు చాక్లెట్లు ఇచ్చినాడు.

బాలాజీ కళ్ళు వాడ్ని చూస్తూ, వాడి మాటలింటా వుండాయిగానీ మనసు నిండా వాడి సిలుకు జుబ్బామిందే అతుక్కుపోయుండాది. స్కూలు ఇడ్డిపెట్టేసి ఇంటిదారి పట్టేటపిటికి గట్టిగా అనేసుకున్నాడు ఎట్టయినాజేసి ఈ దీపావళికి నాయంతో ఇదేమాదిర్ది..కాదు కాదు..దాని బాబులాంటి సిలుకు జుబ్బా కొనేసుకోవాలని. అప్పుడు శీనుగాడు కుళ్ళీకుళ్ళీ సావాలని.

"మోవ్..ఎట్టన్నా ఈ దీపావళి పండక్కి నాయంతో జెప్పి నాకు సిలుకు జుబ్బా పైజామా కొనియ్యేమి" అంటా అమ్మదగ్గర గారాలుపోయ్యేదానికి చూసినాడు.

"ఒరేయ్..మీయభ్యేమన్నా కలకటేరుద్దోగం యెలగబెడ్డాండాడనుకుంటివా ఏమి, పండగ పండక్కి గుడ్డలు కొనిచ్చేదానికి? ప్రయివేటు స్కూల్లో వాచిమేనుజ్జోగం..మర్సిపోబాకరా" అని ఒకరేంజిలో వార్నింగిచ్చింది మునెమ్మ లేకుంటే ఇంకా సలువిచ్చినట్టయిపోతాదని.

అయినా వదలేదు బాలాజీ. "అమా..అమా..కావాలంటే నాక్కొనిచ్చే టపాసులు తగ్గించుకుంటానే. నేను చేర్చిపెట్టుకోనుండే చిల్లర డబ్బులుగుడా ఇచ్చేస్తాను మా. పిలీజమ్మా పిలీజు" అని వదలకుండా అడిగినాడు ఆశ చావక.

"నోరుమూసుకోరా రేయ్..నీ పిల్లాట్టింక ఆపతావా? దుడ్డుకర్ర దీస్కోని దంచమంటావా? అక్కడక్కడా మనబోటోళ్ళు పంటలేక మందు మాకులు మింగి బతకలేక సస్తా ఉంటే, మనం వుండే భూమిని అంబోని వూర్లో వొదిలేసొచ్చి కాలంగాదని నీకోసరం, మీయన్న కోసరం సదువుకోని బాగుపడేట్టుజేసేదానికి ఈ టవునుకొచ్చి దొరికిన పనేదో మీ అయ్య జేసుకుంటా నాలుగేళ్ళు నోట్లో పొయ్యేటట్టు సాకతా వుంటే నీకేమన్నా దిక్కుతెలస్తా వుండాదా లేదా?" అని ఇంతెత్తులో ఎగిరిపడింది.

ఇంగెంత నోరుగొట్టుకున్నా పని జరగదని తెల్సుకోని ముందుగా తినేసి అలిగి ముసుగుతన్నాడు బాలాజీ.

@@@

వీధిలో వోళ్ళు అప్పటికే బిందెల్లో తయారైపోయినారుగానీ ఆ దినాం అంతకంటే గంటముందే రావాల్సిన ట్యాంకీ ఇక్కా రాలేదు.

"ఏందికా మునెమ్మక్కా...ఎలచ్చన్న ముందేమో మన కాలనీ కాడికి పెద్దోళ్ళంతా వొచ్చి దండాలు బెట్టి మీ ఈదుల్లో కొళాయిలేపిస్తాం అని ఒగరంటే, మీ ఇంట్లకే కొళాయి ఏపిస్తామని ఇంకొందురన్నారు, ఇరవైనాలుగైంటలు నీళ్ళిప్పిపెద్దామని పోటీలు పడ్డారే. ఇదేనాంట మన నీళ్ళ కష్టం తీర్చుక్కేది?" మనసులోని గోష్ట జెప్పుకోని యాప్టపోయింది పక్కింటి లచ్చిందేవి.

"అవున్నిజిమే గానీ..మన కాలనీ వోళ్ళందురూ ఇప్పుడు గెలిచుండే పార్టీకి గాకుండా ఇంగదేనికో ఓట్లు గుద్దినారంటమ్మా. అందుకనే మనకాలనీకి వోళ్ళ దయా మన ప్రాప్తం వున్న రోజే గానీ పంపేదిలేదని ఆ పార్టీవోల్లెవురో అన్నారని ఎవురో చెప్పిరి దాని ఫలితమే ఇదనుకుంటా" అని నలుగురూ అన్నదాన్నే మళ్ళి చెప్పుకుని దిగులుపడింది మునెమ్మ.

ఆరోజు మద్దానం రావాల్సిన ట్యాంకీ మర్నాడు తెల్లారో వచ్చింది.

"రేయ్..చిన్నోడా యాడికిరా నీళ్ళంతా పట్టకపోయి అట్ట పారబోస్తా వుండావు. బిందెలు మోసేదానికి బలం బాగా వుండాదా నీకు" అని కసిరింది కొడుకుని.

"మోవ్..నేనేం పారబోసేయడంలేదు. మా సైన్సు టీచరు చెప్పినట్టు మన పెళ్ళో(పెరడు) ఈ కొంచెం ఖాళీ జాగాలోనే మందారం కొమ్మ, మల్లి చెట్టు, తులిసిచెట్టు నాటినాకదా. వాటికి పోస్తావుండా నీళ్ళూ" అన్నాడు బాలాజీ.

"నాకదంటా తెలీదు. అట్టయితే నువ్వే రోజూ ఒకబిందె ఎగస్తాగా నీళ్ళు పట్టకరావల్ల" అనింది మునెమ్మ ఎక్కడైనా సరేగాని నీళ్ళదగ్గర కొడుకైనా కుదరదన్నట్టు.

"సర్లే..పట్టకొస్తాగానీ. పూలొచ్చినాక చూసో దినాం దేవుడి పటాలకు పూలు కొనే పనే వుండదు. ఇంగ నువ్వుగుడా పెట్టుకోవచ్చు" చివుర్లేసిన కొమ్మల్ని కుశాలగాచూసుకుంటా మురిసిపోయాడు బాలాజీ.

"రానానూ అన్యాయంఘా వుంది మన రాయలసీమలో మనవూరుల్లాంటి చోట్ల వుండేటోళ్ళ బతుకు. ఇంత మోసమా..రెండ్రోజులకోపారా ట్యాంకీ వొచ్చేది?" దిగులుగా అనింది మునెమ్మ నెత్తికి చెయ్యి ఆంచుకోని.

"నలుగురికైంది మనకు. పెద్దోళ్ళంతా గమ్మునుంటే మనమేంజేస్తాం. రేపింగో నీళ్ళతొట్టి కొనక్కొస్తానే" అన్నాడు నాటుకోడి ఎమక పళ్ళకిందేసి నమల్తా మునెమ్మ భర్త రాజేంద్ర.

"ఆ..తేపో తెచ్చేడబెద్దావ్ నా నెత్తినా? నీలాంటోడి కోసమే పుట్టింది 'జానెడింట్లో మూరడుకట్టే ఎట్టకొద్దావో కొట్టా మొగుడా' అనే సామిత. ఎవుడోచేసిన తప్పుకు మొగుడిది బాధ్యతన్నట్టు ఇసుక్కుంటా.

"సరే..నీనెత్తిమీదే పెడతాన్నేమే" నవ్వుతా అనేసి చెయ్యి కడుక్కోను తొట్టికాడికి పొయినాడు రాజేంద్ర.

@ @ @

రేపే దీపావళి. టపాసులకే డబ్బుల్లేవు పోరా అన్నాడు నాయన మద్యానం భోజినాన్ ఇకొచ్చినప్పుడు. ఇంగ కొత్త గుడ్డలేద కొనిస్తాడు అనుకోని దిగులుపడికూర్చున్నాడు బాలాజి.

అమ్మనడిగితే "అయినా కడుపునిండుతాదా..కాలునిండుతాదా అయిన డబ్బులెత్తకపోయి టపాసాలకు బెట్టి కాల్చి బూడిదజేస్తే ఏం వొచ్చేస్తాది నీకు లిబ్బి జెప్పు?" అనంటా సముదాయించాలనిజూసింది మునెమ్మ.

అలిగిన బాలాజీ మాత్రం తెల్లారి నాష్టా చెయ్యలేదు. మద్దేసం అన్నం తిన్నేదు. పొద్దుగూట్లో పడ్డావుణ్ణా పచ్చి మంచినీళ్ళూ ముట్టకుండా కూచిన్నాడు మొండోదుమాదిరో.

రాత్రి అన్నాలు తినేదానికి కూర్చున్నారంతా. 'అన్నం తింటువు రారా బాలాజీ' అని కేకేసినాడు రాజేంద్ర.

"మీరే నా అన్నమూ ఏసుకోని కడుపుపగిలేట్టు తినండి. నాకేం వొద్దు" అనేసి హోంవర్కు చేసుకునేట్టు నటిస్తూ కూచున్నాడు కండ్లమ్మట ధారాపాతంగా కార్తా వుండే నీళ్ళను తుడ్డుకుంటా.

"ఒగతూరి పిలస్తానే రాకుంటే నడ్డిరగ్గొడ్డాన్నాయాలా నిన్ను. పోన్లే పాపం చిన్నోడు చిన్నోడని మీ అమ్మ చేసిన ముదిగారమేరా నిన్నీకాడికి తెచ్చింది" కోపంతో అర్చినాడు రాజేంద్ర.

"నువ్వుండు నాయినా నేను పిలస్తా" అని అన్న దేవా లేసాడు తమ్ముడి దగ్గరికి.

"అమ్మ నీకోసం పండక్కి టపాసులు లేవందిగానీ ఇంగోటి నీకిష్టమయ్యింది తెచ్చుండాదిరా రేయ్" ముఖం దగ్గర కవరు పట్టుకోని ఆడిస్తూ ఊరించినాడు దేవా.

ముందు అలకతో గమ్మున్నే వుణ్ణా మల్ల నిదానంగా తలెత్తి జూసి అందుకోను చెయ్యి జాపితే ఇవ్వకుండా ఆటపట్టించాడు దేవా.

"నాకేమొద్దులే పోరా" అనేసి చటుక్కున దగ్గరికి తెచ్చినపుడు లాగేస్తున్నాడు బాలాజీ.

కవర్లో నుంచీ అమ్మ తెచ్చిన రెడీమేటు సులుకు జుబ్బా పైజామా భలే సోగ్గా వుండాది. గొంతుదగ్గర డిజైనుతో నిజంగానే తాననుకున్నట్టు శీనుగాడి డ్రెస్సుకన్నా బాబులాగే వుంది. బాలాజీ సంతోషానికి అవధుల్లేకుండా పోయింది. ఆ క్షణంలో అమ్మ ఆకాశముంచొచ్చిన దేవతమాదిరి కనిపిచ్చింది.

"రేయ్ చిన్నోడా..రోజూ నేనే నీళ్ళుమొయ్యాలామా అంటావే. అందుకే నువ్విచ్చిన చిల్లర నూటేబై కాకుండా మీ అన్న దాచిపెట్టుకున్న రెండొందలు, మీ నాయిన పండగచీరకనిచ్చిన డబ్బుల్లో సగంపెట్టి తెచ్చినానా నీకీ డ్రెస్సు" కొడుకు ఆనందం చూసి పొంగిపోతా చెప్పింది మునెమ్మ.

ఇప్పుడింక నాయిన, అన్న కూడా దేముడ్లమాదిరే కనబడ్డారు బాలాజీ కండ్లకి. కడుపునిండా అన్నం తిని ఎప్పుడెప్పుడు తెల్లార్తాదా..తలకి బోసుకోని ఎప్పుడీ డ్రెస్సేసుకోని స్నేహితుల్ని కలుద్దామాని కలలుగంటా నిద్రపోయాడు బాలాజీ.

@@@

"పండగపూట నీళ్ళు లేకుండా ఎట్టాదినా" కండ్లలో నీళ్ళొకటే తక్కువన్నట్టు అనింది దీపావళికి అమాసనోములు నోసే టైమైతా వుందన్న వేదనతో ఎదురింటి రాణెమ్మ.

పొద్దునడినెత్తికొచ్చినా ట్యాంకీవాడు రాలా. గబగబా పెరట్లోకెళ్ళింది మునెమ్మ. "ఒరే చిన్నోడా వుండే నీళ్ళతో నేను తానం జేసాచ్చేస్తా. దేవుడిదగ్గర పండగనాడు దీపంగుడా పెట్టలేదంటే దరిద్రం. నీళ్ళొచ్చినాక మీరు పోసుకుందురే" అనేసి స్నానానికెళ్ళిపోయింది.

కళ్ళముందర అమ్మ తానం జేసినాక పసుపు రాసిన కొత్త జుబ్బా కనిపిస్తా వుంది. ఏసుకోనేమో ఒళ్ళుకైనా పోసుకోను నీళ్ళులేవు. 'సరేపోనీ కాణ్ణేతులైనా కడుక్కోని ఏస్కోరా' అనింది మునెమ్మ కొడుకు ఆశకు తట్టుకోలేక.

"లేదు మోవ్...భలే వుండావే. కొత్త గుడ్డలు కంపు గొట్టుకోని ఏసుకోను" అన్నాడు.

దేవా కనిపించిన బోర్లన్నీ తిరిగాడు. నీళ్ళే రాలేదు. ఈదిలో ఎవర్నడిగినా ప్రాణమన్నా ఇస్తారేమోగాని నీళ్ళడిగితే నిలువునా చీరేస్తారు.

పక్కీదిలో వున్న ఫ్రెండుని అడిగాడు కనీసం అరబిందె నీళ్ళన్నా ఇస్తే ట్యాంకీ వొస్తానే ఇచ్చేస్తానని. వాడేమో సరే అన్నాడుగానీ వాళ్ళమ్మ "పండగపూట నీళ్ళు దానంజేస్తానంటే చెప్పితేగుతుంది జాగ్రత్త" అనేసరికి మూసుకుని సైలెంటయిపోయినాడు.

ఉస్సూరుమంటా ఇంటికొచ్చినాడు బాలాజీ. మునెమ్మకూడా యాడేడో అడిగిచూసింది వంటకు, తాగనే సాలీ సాలని నీళ్ళంటే తానంజేసేదానికెవరిస్తారు నీళ్ళూ?" అని ఇంక వూరుకుంది.

ఇంతలో పండగపూటకూడా హాఫ్ పనికిపోయిన రాజేంద్ర వచ్చాడు. "ఇంట్లో ఎవరికీ తేంది ఈ పండక్కి నీ ఒగనికే కదా కొత్తబట్టలు తెచ్చింది. నీ ప్రాణమన్నా సంతోషిస్తే సాలని మా ప్రిన్సిపాలు మేడంకి తెలీకుండా న్నూలు ట్యాంకీలోనుంచీ ఒక క్యాను నీళ్ళు దెచ్చినా పోసుకోని గుడ్డలేసుకుని నాలుగు టపాసాలు గాల్చుపోరా" అని ప్రేమగా కొడుక్కి క్యానందించాడు రాజేంద్ర.

అప్పటికి టయిము సాయంత్రం నాలుగు దాటతా వుండాది. ఆ క్యానులో ఐదారు మగ్గులనీళ్ళకంటే ఎక్కువలేవు. గబగబా పట్టుకోని పెళ్ళోకి బోతావుంటే ఏసిన చిగురాకులన్నీ వాడిపోయి వడలిపోయి ముఖాలు వేళ్ళాడేసి కనిపించాయి తను నాటిన చెట్లు.

"నోరుండే మనుషులే ఎవరెవరో అడిగినా నీళ్ళు దొరకలేదు. పలకలేని ఈ చెట్లు పాపం ఎండిపోయి సచ్చిపోవాల్సిందేనా?" వాడి చిన్న మనసు గుబులెక్కింది.

పండగ ఇంగోటొస్తాది. సిలుకులాల్చీ ఇప్పుడే కాకుంటే మళ్ళేసుకోవచ్చు. ఇంటికొచ్చిందెక్కడికి పోతాది. నా చెట్లు ప్రాణం మళ్ళా వొస్తాదా 'అమ్మో' అనుకుంటా నీళ్ళన్నీ వాటికిపోసి గమ్మనా వచ్చేసినాడు ఒకమగ్గునీళ్ళతో ముఖం కడుక్కోని.

"ఏరా బాలాజీ..సిలుకు జుబ్బా ఏసుకోబోతానని ఎగిర్నావే. ఇదేంది పాత నేత గుడ్డల్లో టపాసాలు కాలస్తాండావు?" తోటిపిలకాయలు వెటకారంగా నవ్వారు.

"మా అమ్మ చెప్పింది...టపాసాలు కాలేప్పుడు సిలుకువి ఏసుకోగూడదని. అందుకే ఈ పండక్కి ఏసుకోలేదు. ఏమైందిలే సంకురాతిరికి ఏసుకుంటా. అప్పుడేమీ టపాసాలు కాల్యముకదా" ఇసుమంతైనా బాధలేకుండా చెబుతున్న బాలాజీని చూసి అనుకుంది మునెమ్మ "ఎంతైనా రైతుబిడ్డ మనసులో పచ్చదనానికే పెద్దపీట" అని.

